virtual-project.eu

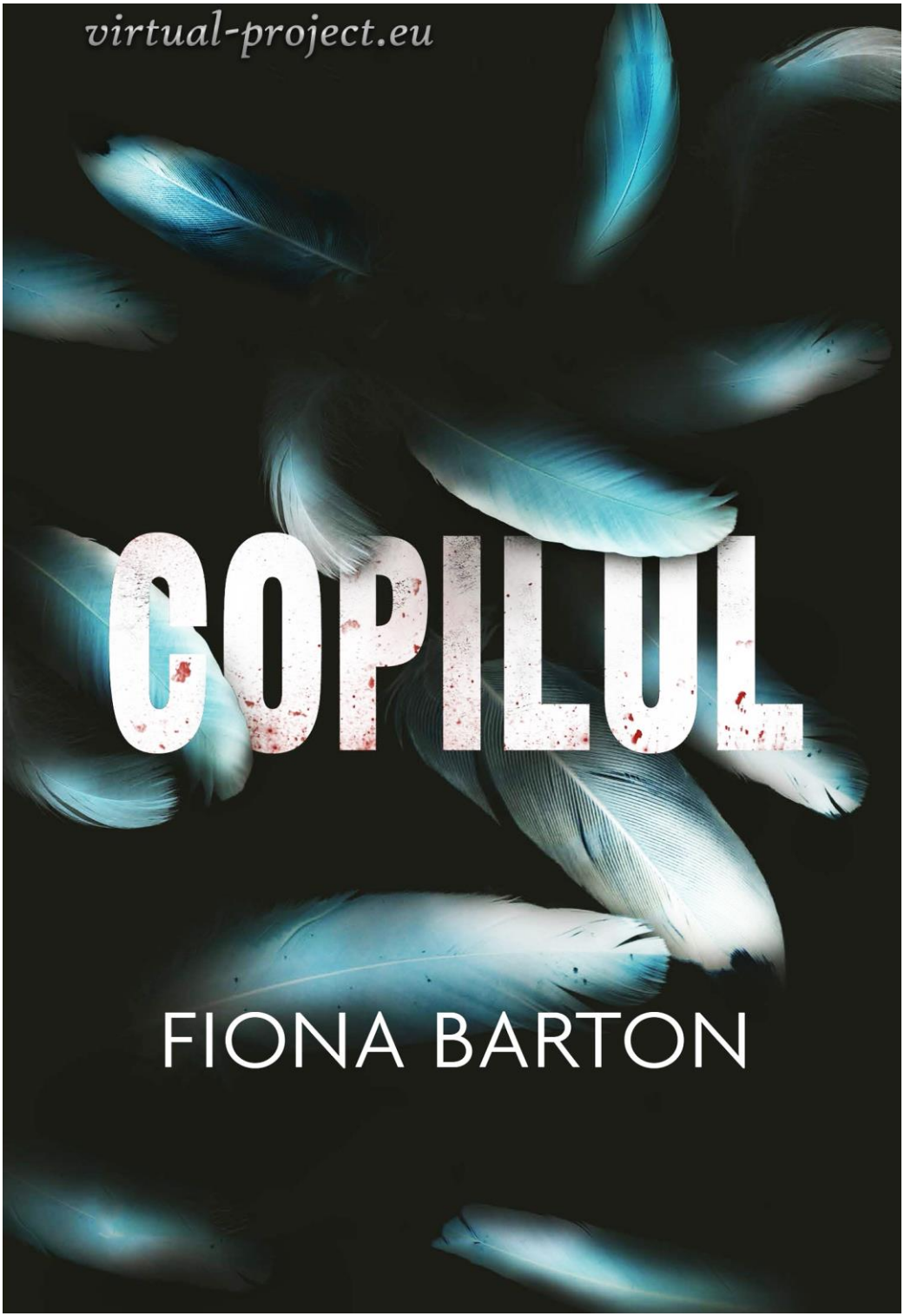

FIONA BARTON

COPILUL

Original: *The Child* (2017)

Traducere din limba engleză
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

LITERA®

2018

Atunci când adevărul e înlocuit
de tăcere, tăcerea e o minciună.

Evgheni Evtuşenko

1. Marţi, 20 martie 2012

EMMA

Calculatorul îmi face cu ochiul, cu subînţeles, când mă aşez la birou. Ating tastatura, şi o poză a lui Paul apare pe ecran. E cea pe care i-am făcut-o la Roma în luna noastră de miere, cu ochii lui plini de iubire de partea cealaltă a mesei, în Campo dei Fiori. Încerc să-i zâmbesc, dar când mă aplec îmi văd chipul reflectat pe ecran şi mă opresc. Nu pot suferi să mă văd pe neaşteptate. Uneori nu mă recunosc. Crezi că ştii cum arăţi, şi iată străina aceasta care se uită la tine. E ceva care te poate speria.

Dar azi cercetez chipul străinei. Părul castaniu strâns pe jumătate în creştet într-un coc chinuit, pentru muncă, pielea fără machiaj, umbre şi linii care se furişează către ochi ca nişte crăpături în pământ.

Dumnezeule, arăţi groaznic! îi spun femeii de pe ecran. Mişcarea gurii ei mă hipnotizează, şi o fac să mai vorbească un pic.

Hai, Emma, apucă-te de lucru! zice ea. Îi arunc un zâmbet firav şi îmi zâmbeşte şi ea.

Asta-i nebunie, îmi zice cu vocea mea, şi mă opresc.

Slavă Domnului că Paul nu mă poate vedea acum! îmi zic.

•

Când Paul ajunge acasă, seara, e obosit şi cam ciufut după o zi plină de studenţi „ca nişte catâri" şi altă ciorovăială cu şeful de catedră pe tema orarului.

Poate că e vârsta de vină, dar se pare că în zilele astea pe Paul îl deranjează cu adevărat să aibă probleme la muncă. Mă gândesc că începe, probabil, să se îndoiască de sine, să vadă peste tot ameninţări la poziţia sa. Catedrele din universităţi sunt, într-adevăr, ca nişte cete de lei. O mulţime de masculi care se dichisesc şi îşi fac de cap şi se ţin cu dinţii de superioritatea lor. Spun tot ce se cuvine şi îi prepar un gin tonic.

Când îi dau jos de pe canapea servieta, văd că a adus ziarul *Evening Standard*. Probabil că l-a cumpărat la metrou.

Mă așez și-l citesc, în vreme ce el își spală la duș grijile zilei, și atunci văd paragraful despre copilaș.

„S-A GĂSIT CADAVRUL UNUI COPILAȘ”, scrie acolo. Doar câteva rânduri, că s-a descoperit scheletul unui prunc pe șantierul unei clădiri din Woolwich și poliția face cercetări. Citesc și tot citesc. Nu pricep de-a binelea, de parcă ar fi în altă limbă.

Dar știu ce spune, și oroarea se încolăcește în jurul meu. Storcându-mi aerul din plămâni. Tăindu-mi răsuflarea.

Încă mai stau acolo când Paul coboară, ud leoarcă și trandafiriu și zbierând că arde ceva.

Cotletele de porc sunt negre. Carbonizate. Le arunc la gunoi și deschid fereastra să iasă fumul. Aduc din congelator o pizza și o pun în cuptorul cu microunde, în vreme ce Paul șade tăcut la masă.

— Ar trebui să ne luăm un senzor de fum, zice, în loc să urle la mine pentru că aproape am dat foc casei. E ușor să uiți de lume când citești.

E atât de drăguț. Nu-l merit.

În vreme ce stau în fața cuptorului cu microunde și mă uit la pizza care se învârtește și face bășici, mă întreb pentru a nu știu câta oară dacă n-o să mă părăsească. Ar fi trebuit s-o facă de mulți ani. Asta aș fi făcut eu, dacă eram în locul lui, să trebuiască să am de-a face cu ciudățeniile mele, cu grijile mele, zi de zi. Dar el nu dă semn că și-ar face bagajul. În loc de asta, se tot învârte în jurul meu ca un părinte îngrijorat care mă apără de rele. Mă liniștește când o iau razna, născocește motive de voioșie, mă ține strâns în brațe ca să mă aline când plâng și îmi spune că sunt o femeie strălucitoare, amuzantă, minunată.

Boala e cea care te face așa, zice el. *Asta nu ești tu*.

Doar că sunt. Nu mă cunoaște cu adevărat. M-am asigurat de asta. Și îmi respectă intimitatea când mă feresc de orice mi-ar aminti trecutul.

— Nu trebuie să-mi spui, zice el. Te iubesc așa cum ești.

Sfântul Paul, îi zic atunci când pretinde că nu-i sunt povară, dar de obicei mă face să tac.

— Nici vorbă, zice el.

Fie, atunci nu sfânt. Dar cine e sfânt? Oricum, păcatele lui sunt păcatele mele. Ce spun perechile bătrâne? Ce-i al tău e al meu. Dar păcatele mele… ei bine, sunt doar ale mele.

— De ce nu mănânci, Em? zice când îi pun farfuria pe masă.

— Am mâncat târziu de amiază, m-am luat cu treaba. Nu mi-e foame – o să îmbuc ceva mai încolo, mint eu.

Știu că mi-ar sta în gât orice aș vrea să înghit.

Îi ofer zâmbetul meu cel mai strălucitor – cel pe care îl folosesc în fotografii.

— N-am nimic, Paul. Mănâncă.

Pe partea mea de masă, învârt în mâini un pahar cu vin și mă fac că ascult cum îmi povestește ce a făcut azi. Vocea lui se ridică și coboară, se întrerupe când mestecă porcăria pe care i-am pus-o în față, și începe din nou.

Dau din cap în răstimpuri, dar n-aud nimic. Mă întreb dacă Jude a văzut articolul.

2. Marți, 20 martie 2012

KATE

Kate Waters era plictisită. Nu era un cuvânt pe care să-l asocieze în mod normal cu munca ei, dar astăzi era blocată în birou, sub nasul șefului, cu nimic altceva de făcut decât să rescrie.

— Trece asta prin mașina ta de scris de aur, i-a strigat Terry, responsabilul redacției de știri, fluturând către ea articolul scris prost de cineva. Presară pe el un pic de praf de zână.

Și asta a făcut.

— Aici e ca la fabrica de chiloței a lui Mike Baldwin[1], i s-a plâns ea Criminalistului, care ședea de partea cealaltă a biroului. Bați putineiul și ies aceleași tâmpenii vechi plus câteva danteluțe. La ce lucrezi?

Gordon Willis, la care redactorul-șef se referea întotdeauna cu numele rubricii de care se ocupa – ca în „Dați-i povestea asta Criminalistului" – și-a ridicat capul dintr-un ziar și a dat din umeri.

— Mă duc la Old Bailey[2] după-masă – vreau să stau la povești cu inspectorul-șef despre omorul cu arbaleta. Încă nu-i nimic de făcut, dar sper să pot vorbi un pic cu sora victimei, când se termină. Se pare că și-o trăgea cu ucigașul. Ar fi un titlu grozav, pe mai multe niveluri: „NEVASTA, SORA ȘI UCIGAȘUL PE CARE ÎL IUBEAU AMÂNDOUĂ". A rânjit la acest gând. De ce? Tu ce ai de lucru?

— Nimic. Să cârpăcesc un articol pe care l-a făcut unul dintre sclavii online. Kate a făcut semn spre o bunăciune adolescentină care tasta cu

[1] Personaj din serialul de televiziune britanic *Coronation Street.*

[2] Tribunalul Penal Central al Angliei și Țării Galilor, după numele străzii pe care se află clădirea.

înverşunare la un birou din partea cealaltă a redacţiei. Direct din clasa a şasea.

Şi-a dat seama cât de acră – şi bătrână – trebuie să fi părut şi şi-a spus să termine. Tsunamiul de ştiri online îi măturase pe ea şi pe cei ca ea pe un ţărm îndepărtat. Reporterii care cândva stăteau la masa din frunte – echivalentul din ziare al podiumului învingătorilor – erau acum cocoţaţi pe undeva, la marginea redacţiei de ştiri, împinşi tot mai mult spre ieşire de către rândurile mereu îngroşate ale angajaţilor care lucrau online şi scriau douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, pentru a umple fălcile hulpave ale ştirilor transmise non-stop.

Noile media nu mai erau de mult noi, le-a predicat redactorul-şef angajaţilor săi la petrecerea de Crăciun. Erau norma. Erau viitorul. Şi Kate ştia că trebuie să nu mai cârtească împotriva lor.

E greu, îşi zicea, când cele mai citite articole de pe site-ul inteligent conceput al ziarului erau despre faptul că Madonna are venele umflate pe mâini ori o vedetă din *EastEnders*[3] s-a îngrăşat. „Hate a Celebrity”[4] prezentată ca ştiri. Oroare.

— Oricum, a zis ea cu voce tare, asta poate să aştepte. Mă duc să iau cafea pentru amândoi.

Apuse erau şi zilele ŞLI – Şedinţe la Iuţeală – de care se bucura cândva floarea celor de pe Fleet Street[5] în barurile învecinate, în vreme ce directorii erau la şedinţa de dimineaţă a redactorului-şef. Şi era urmată în mod tradiţional de înfruntări beţivăneşti, cu faţa congestionată, cu responsabilul de la ştiri – una dintre ele, spune legenda, s-a încheiat cu un reporter, prea beat ca să se ţină pe picioare, muşcând glezna şefului, şi cu alt reporter aruncând o maşină de scris pe fereastră, în strada de dedesubt.

În zilele acestea redacţia de ştiri, acum aflată deasupra unui supermarket, avea ferestrele închise ermetic cu dublă stratificare, iar alcoolul era interzis. Cafeaua era noua dependenţă preferată.

— De care vrei? a întrebat Kate.

— Dublu macchiato cu sirop de alune, te rog, a zis Gordon. Sau orice lichid cafeniu. Ce nimereşti mai întâi.

Kate a coborât cu liftul şi a înhăţat prima ediţie a lui *Evening Post* de pe biroul pazniculuidin holul de marmură. Pe când aştepta ca băiatul de la cafenea să-şi facă numărul de magie cu aparatul, a răsfoit alene paginile, căutând nume de prieteni printre autorii articolelor.

---

[3] Serial BBC.

[4] „Urăşte o vedetă”.

[5] Stradă importantă din Londra, care a ajuns să desemneze presa naţională britanică.

Ziarul era plin de pregătirile Olimpiadei din Londra, şi aproape că a ratat paragraful de la sfârşitul coloanei de ştiri pe scurt.

Cu titlul „S-A GĂSIT CADAVRUL UNUI COPILAŞ", două propoziţii spuneau că a fost scos din pământ scheletul unui prunc pe un şantier de construcţii din Woolwich, practic la doi paşi de locuinţa lui Kate din estul Londrei. Poliţia făcea cercetări. Niciun alt detaliu. A rupt bucata de ziar ca s-o păstreze. Fundul genţii îi era plin de bucăţi de ziar mototolite – „E ca o colivie de peruş", o tachina fiul ei cel mare, Jake, pe tema fâşiilor de hârtie care aşteptau să sufle cineva viaţă în ele. Uneori poveşti întregi care să aibă urmare, sau, mai des, doar un rând sau un citat care o făcuseră să se întrebe: „Care-i povestea?"

Kate a recitit cele treizeci de cuvinte şi şi-a pus întrebări despre persoana care lipsea din poveste. Mama. Pe când se întorcea cu paharele de cafea şi-a bifat întrebările: *Cine este copilaşul? Cum a murit? Cine ar îngropa un copilaş?*

„Bietul micuţ", a zis cu voce tare. Capul i s-a umplut pe loc de propriii copilaşi – Jake şi Freddie, născuţi la doi ani distanţă, dar cunoscuţi ca „băieţii" în limbajul prescurtat al familiei – ca băieţaşi zdraveni, şcolari în echipament de fotbal, adolescenţi acri şi acum adulţi. *Mă rog, aproape*. A zâmbit în sinea ei. Kate îşi putea aminti momentul în care l-a văzut pentru prima oară pe fiecare dintre ei: trupşoare roşii, alunecoase; piele boţită, atârnând; ochi care clipeau, privind în sus de la pieptul ei, şi senzaţia ei că le cunoştea chipul dintotdeauna. *Cum ar putea cineva să ucidă un copilaş?*

Când a ajuns înapoi în redacţie, a pus jos paharele şi s-a dus la biroul de ştiri.

— Pot să mă uit un pic la asta? l-a întrebat pe Terry, fluturându-i prin faţă crâmpeiul de hârtie, în vreme ce el se străduia să priceapă ce vrea să spună un articol despre membrii unei familii regale din altă ţară.

Nu a ridicat ochii, aşa că ea a presupus că poate.

•

Primul telefon l-a dat la biroul de presă al Scotland Yard-ului. Când îşi începuse cariera în jurnalism, ca stagiară la un ziar local din estul Angliei, obişnuia să se ducă în fiecare zi la secţia de poliţie locală, să se aplece peste biroul de la intrare şi să se uite în registru, în vreme ce sergentul stătea la taclale cu ea. Acum, dacă lua legătura cu poliţia, rar se întâmpla să aibă de-a face cu o făptură omenească. Şi dacă se întâmpla, era probabil să fie o experienţă efemeră.

„Aţi ascultat banda?", întreba un agent civil însărcinat cu presa, ştiind foarte bine că ea nu o ascultase, şi se pomenea redirecţionată rapid către un

mesaj înregistrat, cu sunet metalic, care o plimba printre toate maşinile de tuns iarba furate şi încăierările în barurile din zonă.

Dar de data asta a tras lozul cel mare. Nu numai că a dat de o persoană reală, mai era şi cineva pe care îl cunoştea. Vocea de la capătul firului era a unui fost coleg de la primul ei loc de muncă la un ziar naţional. Era unul dintre braconierii deveniţi paznici de vânătoare, care ajunsese de curând în lumea mai sigură, unii ziceau că mai sănătoasă la cap, a relaţiilor publice.

— Bună, Kate. Ce mai faci? E multă vreme…

Colin Stubbs avea chef de vorbă. Se descurcase bine ca reporter, însă nevasta, Sue, se săturase de viaţa lui dezordonată, mereu pe drumuri, şi el a capitulat în cele din urmă în războiul de uzură de acasă. Dar era flămând de amănunte din lumea pe care o părăsise, voia să audă bârfe despre alţi reporteri şi i-a spus – spunându-şi şi lui însuşi – de nu ştiu câte ori că părăsirea ziarelor a fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată.

— E grozav. Norocosule, a zis Kate, hotărâtă să se arate încurajatoare. Eu mă târăsc încă prin *Post*. Uite, Colin, am văzut ceva în *Standard* despre găsirea cadavrului unui copilaş în Woolwich. Ştii cumva cât timp a stat acolo?

— A, aia. Stai aşa, să pun amănuntele pe monitor… Uite-le. Nu-s prea multe, şi-i cam sinistru, zău. Un muncitor curăţa locul unei demolări şi a mutat un ghiveci vechi şi sub el era scheletul acesta micuţ. Nou-născut, zic ei. Legiştii îl examinează, dar scrie aici că dovezile preliminare arată că a stat acolo o vreme. Ar putea fi chiar străvechi. E un drum pe teritoriul studenţilor, către Greenwich, mi se pare. Nu stai pe acolo?

— La nord de râu şi un pic mai la est, de fapt. Hackney. Şi încă mai aşteptăm ca trenul restaurărilor să se oprească. Mai ai şi altceva? Vreun indiciu pentru identificare?

— Nu, la nou-născuţi e problematic când vine vorba de ADN, scrie aici. Mai ales dacă au stat sub pământ ani de zile. Şi zona e un labirint de apartamente închiriate şi camere cu baie comună. Chiriaşii se schimbă la fiecare cinci minute, aşa că poliţaiul care se ocupă de caz nu-i optimist în privinţa asta. Şi suntem ocupaţi până peste cap cu chestiile olimpice…

— Da, firește, a zis Kate. Securitatea trebuie să fie un coşmar – am auzit că trebuie să aduceţi poliţişti din alte unităţi ca să faceţi faţă. Şi povestea asta cu copilaşul pare ceva de genul acului în carul cu fân. Bun, mulţumesc, Colin. Mi-a făcut plăcere că am stat la taifas. Transmite-i lui Sue toate cele bune. Şi sună-mă dacă mai apare ceva pe tema asta, da?

A zâmbit în vreme ce punea telefonul la loc. Kate Waters se dădea în vânt după o chestie de genul acului în carul cu fân. O licărire în întuneric. Ceva

care să o absoarbă cu totul. Ceva în care să-şi înfigă dinţii. Ceva care să o scoată din birou.

— Kate, pleci undeva? a strigat Terry. Înainte să pleci, n-ai vrea să descâlceşti chestia asta despre familia regală norvegiană, te rog? Îmi face ochii să plângă cu lacrimi de sânge.

3. Marţi, 20 martie 2012

ANGELA

Ştia că o să plângă. Simţea lacrimile cum se umflă în ea, îngroşându-i gâtul, aşa că nu putea vorbi, şi a şezut pe canapea un minut, ca să amâne clipa. Angela avea nevoie să fie singură când venea acea clipă. Încercase să lupte cu ea de-a lungul anilor – nu plângea niciodată, în mod normal. Nu era genul sentimental. Slujba de soră medicală şi viaţa din armată alungaseră de multă vreme asta din ea, prin antrenament.

Dar, în fiecare an, 20 martie era excepţia. Era ziua de naştere a lui Alice, şi ea plângea. Un moment intim. Nici prin cap nu i-ar fi trecut s-o facă în faţa cuiva, ca oamenii care stăteau în faţa aparatelor de filmat şi plângeau. Nu-şi putea închipui cum ar fi să te dai în spectacol în felul ăsta. Şi cei de la televiziune filmau mai departe, de parcă ar fi fost un soi de distracţie.

„Ar trebui să oprească filmarea", îi spunea lui Nick, dar el nu făcea decât să mormăie şi să se uite mai departe.

O făcea să se simtă stânjenită, dar se părea că e pe placul multor oameni. Soiul de oameni care încearcă să facă şi ei parte din ştiri.

Oricum, nu credea că ar înţelege cineva de ce ea încă mai plânge, după toţi anii ăştia. După zeci de ani. Ar zice probabil că-şi cunoscuse prea puţin copila. Nu petrecuse cu ea decât douăzeci şi patru de ore.

„Dar era parte din mine. Carne din carnea mea", le spunea scepticilor din capul său. „Am încercat să uit, dar…"

Oroarea începea în zilele dinaintea zilei de naştere a fetiţei şi avea flashbackuri cu tăcerea – acea tăcere care te îngheaţă până la os în odaia goală.

Apoi, în acea zi, se trezea de obicei cu o durere de cap, pregătea micul dejun şi se străduia să se poarte firesc până când rămânea singură. Anul acesta a vorbit cu Nick în bucătărie despre ziua care începea. El s-a plâns de

muntele de hârţoage de care trebuie să se ocupe şi despre unul dintre puştii noi, care tot lipsea zicând că e bolnav.

Ar trebui să se pensioneze – face şaizeci şi cinci de ani. Dar nu se poate lăsa de muncă. Niciunul dintre noi nu se poate lăsa de ceva, presupun. Zice că are nevoie de un scop, de o rutină. Nu dă niciun semn că ar şti ce zi e azi.

Obişnuia să-şi amintească – la început. Sigur că da. Nu era niciodată departe de gândurile nimănui.

Oamenii de pe stradă îi tot întrebau de copilaş. Oameni pe care nu-i cunoşteau deloc veneau la ei, le strângeau mâinile şi aveau ochii în lacrimi. Dar asta a fost atunci. Nick nu ţinea minte date nici să-l tai – dinadins, credea Angela. Nu-şi putea aminti nici măcar zilele de naştere ale celorlalţi copii, ce să mai vorbim de a lui Alice. Şi ea nu i-a mai adus aminte. Nu putea suporta scânteia de panică din ochii lui când era silit să-şi amintească acea zi. Era mai milostiv din partea ei să-şi amintească singură.

Nick a sărutat-o pe creştet şi a plecat la lucru. Şi când uşa s-a închis în urma lui. Angela s-a aşezat pe canapea şi şi-a îngăduit să plângă.

•

Încercase să se antreneze să lase deoparte amintirile. N-a prea avut ajutor la început. Doar medicul de familie – bietul şi bătrânul doctor Earnley – care o bătea uşor pe umăr ori pe genunchi şi zicea: „O să treci peste asta, dragă".

Apoi, mai târziu, au fost grupurile de sprijin, dar obosise să tot audă suferinţa sa şi a altora. Simţea că nu fac decât să dea târcoale durerii, împungând-o, aţâţând-o şi apoi plângând împreună. A supărat grupul când a anunţat că a descoperit că nu ajută să ştii că şi alţi oameni suferă. Asta nu-i alunga propria jale – nu făcea decât să-i adauge, cumva, alte straturi. S-a simţit vinovată, pentru că atunci când era soră medicală şi murea cineva, obişnuia să dea familiei un pliant despre pierderea cuiva drag.

Sper că i-a ajutat pe ei mai mult decât m-a ajutat pe mine, şi-a spus, pe când se ridica de pe canapea. *Nu trebuie să fiu înverşunată. Fiecare a făcut ce i-a stat în puteri*.

În bucătărie, a umplut chiuveta cu apă şi s-a apucat să pregătească legumele pentru o musaca. Apa rece i-a amorţit mâinile, aşa că-i era greu să ţină cuţitul, dar a continuat să râcâie mecanic morcovii.

A încercat să-şi imagineze cum ar arăta Alice acum, dar era prea greu. Nu avea decât o fotografie cu ea. Cu Alice şi ea. Nick o făcuse cu micul lui Kodak ieftin, dar era neclară. O făcuse prea repede. Angela s-a proptit cu mâinile de blatul din bucătărie, ca şi cum efortul fizic ar fi putut s-o ajute să vadă chipul copilaşului pierdut. Dar el nu s-a arătat.

Ştia din fotografie că Alice avea păr negru pufos, la fel ca fratele ei, Patrick, însă Angela pierduse mult sânge în timpul naşterii şi încă era

ameţită de petidină când i-au pus pruncul în braţe. L-a întrebat pe Nick după aceea – după ce Alice n-a mai fost –, dar el n-a putut să-i spună mult mai mult. Nu se uitase la ea cu atenţie, aşa cum ar fi făcut Angela, întipărindu-şi în minte fiecare trăsătură. A zis că era drăgălaşă, dar nu ştia amănunte.

Angela nu credea că Alice arăta ca Patrick. El fusese un prunc voinic şi Alice fusese atât de firavă. Abia două kilograme şi jumătate. Totuşi, se uitase cu atenţie la fotografiile lui Paddy când era bebeluş, şi la fotografiile făcute când apăruse a doua lor fiică, Louise, după zece ani – „Pruncul nostru surpriză, bonus, cum îi zic eu", le spunea Angela oamenilor –, silindu-se s-o vadă pe Alice în ele. Dar nu era acolo. Louise era blondă – semăna cu Nick.

Angela a simţit durerea surdă, cunoscută, în jurul coastelor şi în piept, şi a încercat să se gândească la ceva care te face fericit, după cum îi spuseseră cărţile de dezvoltare personală. S-a gândit la Louise şi la Patrick.

„Cel puţin îi am pe ei", le-a spus vârfurilor morcovilor care pluteau în apa murdară. S-a întrebat dacă Lou avea s-o sune în seara aceea, când se întorcea de la serviciu. Cel mai mic dintre copiii săi ştia povestea – sigur c-o ştia –, dar nu vorbea despre ea.

Şi nu poate suferi să mă ştie plângând, şi-a zis Angela, ştergându-se la ochi cu o bucată de prosop de hârtie. *Niciunul nu poate. Le place să pretindă că totul e în ordine. Înţeleg asta. Ar trebui să încetez acum. S-o las deoparte pe Alice*.

„La mulţi ani, scumpa mea", a murmurat.

4. Miercuri, 21 martie 2012

EMMA

Copilaşul m-a ţinut trează cea mai mare parte a nopţii. Am rupt articolul din ziar şi m-am dus cu el la coşul de gunoi, dar până la urmă l-am îndesat în buzunarul jerseului. Nu ştiu de ce. Am hotărât să nu fac nimic în privinţa lui. Speram c-o să dispară.

O voce mică din mine şoptea: *Aşadar, nu ca ultima dată.*

Şi azi copilaşul e încă aici. Insistent. Cerând să fie recunoscut.

Paul moţăie, aproape treaz şi începând să-şi mişte picioarele, de parcă ar vrea să verifice dacă mai sunt acolo. Aştept să deschidă ochii.

Am oroare de asta. Am oroare de dezamăgirea şi epuizarea pe care o să le văd când o să-şi dea seama că zilele mele rele au revenit.

Aşa ne-am învăţat să le zicem, ca să sune de parcă n-ar fi vina mea. E atât de mult de la ultimul episod, şi ştiu că a crezut că s-a terminat de-a binelea. O să se străduiască din greu să n-o arate când mă vede, dar va trebui să duc în cârcă şi neliniştea lui. Uneori simt că o să mă sfărâm sub povară.

Lumea zice că ceea ce nu te omoară te face mai puternic. Zice asta după ce ai trecut prin ceva cumplit. Mama mea, Jude, obişnuia s-o spună. Dar nu-i aşa. Îţi rupe oasele, lăsând totul făcut ţăndări şi ţinut laolaltă de bandaje mânjite şi leucoplast îngălbenit. Crăpând de-a lungul liniilor rupturii. Trebuie multă prudenţă şi e epuizant să ţii totul la un loc. Uneori îţi doreşti ca asta să te fi omorât.

Paul se trezeşte şi-mi aduce pastilele şi un pahar cu apă din baie, fără să spună nimic. Apoi mă mângâie pe păr şi şade pe marginea patului, în vreme ce le înghit. Fredonează uşurel, ca şi cum totul ar fi normal.

Încerc să gândesc „*Totul o să treacă*" dar „*Asta n-o să se termine niciodată*" se strecoară pe sub garda mea.

Problema este că un secret prinde viaţă proprie cu timpul. Crezusem că, dacă nu mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat, o să se chircească şi o să piară. Dar n-a fost aşa. Şade în mijlocul unei încâlceli din ce în ce mai mari de minciuni şi scorneli, ca o muscă grasă prinsă în pânza unui păianjen. Dacă spun ceva acum, înseamnă să fac totul bucăţi. Aşa că nu trebuie să spun nimic. Trebuie să-l apăr. Secretul, vreau să zic. E ceea ce am făcut de când mă ştiu. Să-l ţin în siguranţă.

•

Paul îmi vorbeşte la micul dejun şi n-aud ce spune.

— Îmi pare rău, dragă, ce-ai zis?

Încerc să mă concentrez pe el peste masă.

— Am zis că aproape am rămas fără hârtie igienică.

Nu mă pot concentra. Ceva despre hârtie. O, Doamne, a citit-o?

— Ce? zic, prea tare.

— Hârtie igienică, Emma, zice el uşurel. Îţi aduc aminte, asta-i tot.

— Da, da. Nu-ţi face griji, mă ocup eu. Tu pregăteşte-te să mergi la lucru, cât îmi termin cafeaua.

Îmi zâmbeşte, mă sărută în trecere şi se foieşte prin birou vreo zece minute, în vreme ce îmi arunc la gunoi micul dejun şi şterg masa. Descopăr că mă ocup mai mult de curăţenie în ultima vreme. *Cară-te, pată afurisită*!

— Bun, zice el din uşa bucătăriei. Eşti sigură că ţi-e bine? Încă eşti foarte palidă.

— Mi-e bine, zic şi mă ridic. *Haide, Paul. Du-te odată*! O zi bună, dragule! Nu uita să fii drăguţ cu şeful de catedră. Ştii că aşa-i mai bine.

Îi curăţ nişte scame de pe umărul paltonului.

Oftează şi îşi ia servieta.

— O să mă străduiesc. Uite, pot să le telefonez că sunt bolnav şi să stau cu tine, zice el.

— Nu fi prostuţ, Paul. O să am o zi uşoară. Jur.

— Fie, dar o să te sun la prânz. Te iubesc, zice.

Flutur mâna spre el de la fereastră, aşa cum fac întotdeauna. Închide poarta şi se întoarce cu spatele, iar eu mă prăbuşesc în genunchi pe covor. E prima dată că sunt singură de când am citit articolul, şi a fost epuizant să mă prefac că totul e în ordine. Titlul din ziar e ca o reclamă de neon oriunde mă uit. Îmi trebuie doar cinci minute să mă adun. Şi plâng. Un plâns înspăimântător. Nestăpânit. Nu ca plânsul englezesc, cu care te lupţi şi încerci să-l înghiţi. O ţin aşa până ce n-a mai rămas nimic şi stau liniştită pe podea.

Când sună telefonul, îmi dau seama că a trecut o oră, şi picioarele îmi sunt amorţite şi pline de furnicături când încerc să mă ridic. Probabil că am aţipit. Îmi place imaginea care îmi apare în minte, că stau culcată într-o barcă şi mă duce curentul. La fel ca Ofelia din tablou.[6] Dar ea era smintită, ori moartă. *Opreşte-te. Răspunde la telefon*.

— Bună, Emma, sunt Lynda. Eşti ocupată? Pot să vin la o cafea?

Vreau să-i spun „nu” îngrozitoarei Lynda, dar în loc de asta zic „da”. Politeţea înrădăcinată iese din nou învingătoare.

— Minunat. Ajung în zece minute.

— Pun ceainicul pe foc, mă aud spunând, de parcă aş fi într-o piesă.

Îmi masez genunchii, ca să treacă amorţeala, şi scot din geantă o perie de păr. Trebuie să arăt bine, altfel îşi dă seama.

Soţul Lyndei predă la aceeaşi universitate ca Paul – catedre diferite, dar soţii noştri iau adesea acelaşi metrou dimineaţa. Asta, se pare, ne face pe mine şi pe Lynda un soi de surori[7].

Dar nu-mi place de ea. Are dinţi din ăia înclinaţi înăuntru, ca un rechin, şi e insistentă. Ea şi celelalte NDU – Neveste de Universitari, cum le-am botezat când am intrat în rândurile lor – mă bârfesc. Ştiu că da. Dar nu pot face nimic în privinţa asta. Nu le băga în seamă. Ţine-ţi firea şi mergi mai departe.

•

Lynda intră cu nonşalanţă de cum deschid uşa. Zbârnâie de energie în dimineaţa asta. Trebuie să aibă veşti bune despre Derek. Aş vrea să plece imediat.

---

[6] Aluzie la tabloul *Ophelia* de John Everett Millais.

[7] În original *sisters under their schins*: aluzie la finalul poeziei *The Ladies* de Rudyard Kipling: *For the Colonel's Lady and Judy O'Grady/Are sisters under their schins!*

— Arăţi obosită, Emma. N-ai dormit bine? zice ea, încercarea mea de a mă aranja fiind complet zadarnică, şi preia procesul de preparare a cafelei.

Mă lasă să stau acolo, ca a cincea roată de la căruţă în propria mea bucătărie.

— Hmmm. M-am cam răsucit de pe o parte pe alta. Încerc să rezolv o parte grea din cartea pe care o redactez, zic eu.

Se zbârleşte. Urăşte faptul că am serviciu. I se pare o insultă personală când îl pomenesc. Lynda nu munceşte. „Am prea multe de făcut acasă ca să am nevoie de o slujbă", spune atunci când e întrebată. De obicei, râzând mânzeşte.

Oricum, hotărăşte să ignore lipsa de respect implicată şi se repede cu veştile ei. Derek primeşte un nou titlu – cu paranteză, se pare. Înseamnă mai mare importanţă şi ceva bani în plus. E încântată, mulţumirea de sine se revarsă în valuri din ea.

— Şeful de catedră vrea ca el să preia mai multe responsabilităţi. Din trimestrul următor o să fie director adjunct cu problemele studenţilor (înainte de licenţă), zice, de parcă ar citi un comunicat de presă.

— Problemele studenţilor? Dumnezeule mare, o să fie prins până peste cap cu droguri şi boli transmisibile pe cale sexuală, zic eu, delectându-mă la gândul că Derek, tipul cel mai îngâmfat de pe pământ, o să aibă de-a face cu automatele care distribuie prezervative.

Se îmbăţoşează la pomenirea sexului şi-mi ascund bucuria pentru acest mic triumf.

— E grozav, Lynda, zic. Am scos deja laptele – e pe marginea chiuvetei.

Ne aşezăm la masa din bucătărie şi o ascult cum turuie despre ce se mai întâmplă la catedră. Ştiu că, în cele din urmă, o să aducă vorba despre „mica problemă" a lui Paul – ciocnirile cu şeful de catedră – dar n-am de gând s-o ajut să ajungă acolo. O tot iau pe tangente – ştirile din lumea largă, întârzierile trenurilor, preţul cărnii – în speranţa că o s-o epuizez. Dar ea e, se pare, de neepuizat.

— Aşadar, Paul se descurcă mai bine cu şeful de catedră? zice, încercând să zâmbească blând.

— A, nu-i decât furtună într-un pahar cu apă, zic eu.

— Da? Am auzit că dr. Beecham vrea să se adreseze mai sus.

— Toate astea-s un pic prosteşti. Dr. Beecham vrea să-i taie lui Paul cel mai popular curs ca să facă loc unuia dintr-ale sale. E un căcănar, ca să fiu sinceră.

Lynda holbează ochii când aude acel cuvânt. E clar că nu aşa îi zice ea şefului de catedră.

— Păi, uneori trebuie să faci compromisuri. Poate cursul lui Paul e un pic depășit.

— Sunt sigură că nu-i adevărat, Lynda. Vrei un biscuit cu ghimbir și alune?

Îmbunată, dă iama prin farfurie. Suntem acum la subiectul fiica ei, Joy[8] – „E mândria și bucuria noastră, de aceea i-am pus numele Joy" – și copiii lui Joy. Sunt dificili, s-ar zice. Observ că Lynda nu le zice nepoți când le înșiră defectele și boacănele. Sunt „prea independenți", se pare, ceea ce în lumea ei strâns îngrădită e un păcat îngrozitor.

— Într-o zi Josie mi-a spus să nu-mi bag nasul, zice ea, și jignirea încă o râcâie. Are nouă ani și-i zice bunicii să nu-și bage nasul!

Bravo, Josie, gândesc și zic:

— Biata de tine!

Reacția prestabilită.

— Sigur, tu n-ai acest fel de griji, zice Lynda, neavând copii.

Înghit în sec și nu sunt destul de sigură pe mine ca să răspund. În loc de asta, mă uit la ceas și șoptesc:

— Îmi pare rău, Lynda, a fost grozav să stăm la poveşti, dar am un termen de predare și trebuie să mă întorc la muncă.

— Ei da, voi astea, femeile muncitoare, zice, crispată.

Pare dezamăgită, dar arborează rânjetul de rechin marele alb și-și pune mâinile pe umerii mei ca să mă pupe. Când se trage înapoi, zice cu o voce exagerat de grijulie:

— Ai face bine să te întorci în pat, Emma.

Le îndepărtez cu o fluturare din mâini pe ea și grija ei.

— Spune-i noului director adjunct cu problemele studenților paranteză înainte de licență felicitări din partea noastră, zic, în vreme ce o conduc afară. Îți doresc o zi bună, adaug.

Oprește-te, îmi zic. *Pari un vânzător care se preface că-i pasă*.

Mă duc la etaj, în biroul meu, și stau jos cu copilașul din ziar în cap, în poală și în cârcă.

5. Miercuri, 21 martie 2012

KATE

[8] Joy – „bucurie".

Howard Street de la periferia cartierului Woolwich nu-şi arăta chipul cel mai frumos. O droaie de utilaje grele şterseseră de pe faţa pământului casele, scoţând cu gâfâieli nori de fum şi praf în aer, în vreme ce sileau această zonă a Londrei să se transforme într-un „orăşel".

Kate stătea la margine, evadată din birou.

Se concentra pe găsirea caselor care mai erau locuite. Părea că au mai rămas doar două-trei. Ştia din ziarul gratuit local că locuinţele fuseseră cumpărate cu de-a sila, după o lungă bătălie de planificare. Acum începuse munca de dărâmare a lor, lăsând strada să arate ca o fotografie retuşată din timpul bombardamentelor naziste. Kate se socotea norocoasă că propriul colţişor din estul Londrei scăpase în mare parte de ochiul planificatorilor hotărâţi să reinventeze capitala ca o serie de orăşele, şi că şirul de case unde era şi a ei rămăsese neatins.

Ea şi Steve cumpăraseră la începutul anilor '90 una dintre casele construite de primărie în Hackney, primii profesionişti veniţi pe acea stradă. În seara în care s-au mutat, Bet din casa de alături le-a adus o tocăniţă de ficat într-un vas din Pyrex cu flori, la fel cu cel pe care-l avea bunica lui Kate. Bet a zăbovit în bucătărie, privind totul – ceainicul şi prăjitorul de pâine asortate, magneţii haioşi de pe frigider – şi punând tot soiul de întrebări de băgăcioasă, dar lumile lor s-au intersectat rar după aceea, în afară de un călduros: „Bună, dragă, ce mai faci?"

Când îşi invitau prietenii la grătare zgomotoase ori la câte o cină cu udătură din belşug şi scoteau cu zgomot dopurile în grădină, mai degrabă simţeau decât auzeau cum vecinii trag brusc aer în piept. Dar, treptat, au venit şi alţii de felul lor, atraşi de preţurile accesibile, şi strada s-a pomenit cu prima uşă din faţă neagră şi lucioasă, cu un leandru într-un ghiveci de pe prag. Leandrul a fost şutit în prima noapte, dar mesajul lui a rămas.

Acum mai rămăseseră doar Bet din casa de alături şi o pereche de bătrâni din capătul străzii, înconjuraţi de un flux de grădini cu sculpturi vegetale şi jaluzele veneţiene. Recenta deschidere a unui mare magazin alimentar Marks and Spencer la colţul unde fusese magazinul care închiria casete video, părea lovitura de graţie pentru vechiul cartier.

Slavă Domnului că nu trebuie să îndurăm aşa ceva, şi-a zis Kate, pe când privea scena. Aici, interioarele unor clădiri cu trei niveluri se căscau ca la nişte case de păpuşi de mărime omenească, cu perdele fluturând jalnic. Singurul semn că locuia cineva era lumina dintr-o bucătărie aflată în partea din faţă a unei case, strălucind în peisajul industrial dezolant.

Kate s-a dus la uşă şi a apăsat pe soneria cea mai de jos din trei. Numele scris cu pixul alături era Walker.

O femeie în vârstă a deschis uşa, uitându-se neliniştită prin crăpătură.

— Bună ziua, doamna Walker? a zis Kate, interpretându-şi rolul. Îmi pare rău dacă vă deranjez, dar scriu un articol pentru *Daily Post* despre schimbările de pe aici.

Se hotărâse să nu pomenească imediat de copilaş. Ia-o cu încetul.

Femeia s-a uitat cu atenţie la ea, cântărind-o, şi apoi a deschis de-a binelea uşa.

— Poftiţi înăuntru, atunci. Iute. Nu vreau să las să intre tot praful ăla.

A condus-o în apartamentul său de la parter, a dat jos de pe canapea un terrier Jack Russell care arăta ca ros de molii şi i-a făcut semn lui Kate să se aşeze.

— Vă cer iertare pentru Shorty. Năpârleşte, a zis, măturând cu mâna părul de pe pernă. Ce ziar ziceaţi?

— Daily Post.

— A, îl cumpăr. E simpatic.

Kate s-a destins. O cititoare. Nimerise la fix.

Cele două femei au pălăvrăgit despre lucrările din afara ferestrei, ridicând vocile când un camion a trecut ca un tunet pe acolo, ambalând puternic motorul ca să urce pe pantă.

Kate şi-a arătat compătimirea, clătinând din cap, şi a dirijat-o delicat pe domnişoara Walker către subiectul mormântului de pe terenul de construcţie.

— Am auzit că muncitorii au găsit un cadavru acolo unde lucrau, a zis.

Bătrâna a închis ochii.

— Da, un copilaş. Ce lucru groaznic!

— Groaznic, a repetat Kate, şi a clătinat din cap odată cu domnişoara Walker. Bietul om care l-a găsit! N-o să-i iasă asta din minte o vreme.

— Nu, a fost de acord domnişoara Walker.

— Asta mă face să-mi pun întrebări despre mamă, a continuat Kate. Vreau să zic, cine era.

Îşi pusese carnetul lângă ea, ca să-i arate domnişoarei Walker că ele „nu fac altceva decât stau de vorbă”.

Femeia nu era atât de bătrână cât crezuse Kate la început. În jur de şaizeci de ani, bănuia, dar arăta uzată de viaţă. Era la ea ceva de iarmaroc: culori vii care să distragă atenţia de la o faţă obosită. Kate a remarcat nuanţa roşcată a părului vopsit în casă şi ghemotoacele de fard adunate în ridurile pleoapelor.

— Aveţi copii? a întrebat.

— Nu, a zis domnişoara Walker. Niciun copil. Doar Shorty şi cu mine. Ne ţinem de urât unul altuia.

A mângâiat în tăcere căţelul, care fremăta de plăcere.

— E un cățel adorabil, a mințit Kate.

Nu putea suferi câinii. Avusese prea multe înfruntări pe praguri cu fiare însetate de sânge care clănțăneau și se smuceau în lesă, în vreme ce stăpânii le țineau pe loc. Ziceau întotdeauna același lucru: „Nu vă temeți. Nu mușcă". Dar privirea animalelor spunea că ar face-o, dacă ar avea ocazia. Cel de față se uita cu interes la ea, dar a încercat să nu-l bage în seamă.

— Păi, nu se știe când a fost îngropat, nu-i așa? a zis domnișoara Walker. Am auzit că ar putea fi vechi de sute de ani. Poate n-o să aflăm niciodată.

Kate a zis „hmm" și a încuviințat, cu capul înclinat într-o parte. Nu asta voia să audă.

— Când ați aflat despre el? Locuiți peste drum – probabil că observați totul, a zis.

— Nu-s una dintre babele alea iscoditoare, a zis domnișoara Walker, cu vocea ridicată. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Sigur că nu, a liniștit-o Kate. Dar trebuie să fi fost greu să nu vedeți mașinile de poliție și toate chestiile alea. Eu, una, aș fi dat orice să știu ce se petrece acolo, dacă ar fi fost în fața casei mele.

Bătrâna s-a arătat îmbunată.

— Păi, am văzut că vine poliția și, mai târziu, unul dintre muncitori, John, care e supraveghetorul, mi-a spus ce au găsit. Era foarte necăjit. E cumplit să dai peste așa ceva. Un șoc îngrozitor. I-am făcut un ceai cu mult zahăr.

— Frumos din partea dumneavoastră, a zis Kate. Poate că prietenul acesta, John, știe mai multe despre momentul în care a fost îngropat copilașul. Poate că poliția a zis ceva?

— N-aș putea spune. John l-a văzut – pe copilaș, vreau să zic. Zicea că-s doar niște oase subțirele. Nu mai rămăsese nimic altceva. Cumplit.

Kate și-a luat carnetul, în vreme ce domnișoara Walker s-a dus să facă un ceai, și a scris numele muncitorului și citatul despre oasele subțirele.

•

După douăzeci de minute și un ceai cu două cuburi de zahăr se îndrepta către biroul șantierului, o cabină de la parterul unei construcții modulare din prefabricate, cu vedere panoramică asupra haosului.

Un tip îndesat îmbrăcat în jeanși i-a tăiat calea la ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună. Sunteți John? Tocmai am vorbit cu domnișoara Walker, de peste drum, și mi-a zis să vă caut.

Chipul supraveghetorului s-a îmblânzit un pic.

— E o femeie minunată. A fost cândva fotomodel sau așa ceva, știți. Acum multă vreme, evident. Trece pe alături în fiecare zi cu cățelul și stăm un pic

la taifas. Uneori îmi aduce o prăjitură sau altceva drăguţ. Trebuie să-i fie urât acum, că a plecat aproape toată lumea.

Kate a încuviinţat din cap.

— Probabil, a zis. E greu să fii bătrân în zilele noastre, când totul se schimbă în jurul tău.

Flecăreala durase destul, şi Kate şi-a spus că supraveghetorul ar putea să se scuze şi să plece.

— Vă cer scuze, a zis, nu m-am prezentat. Sunt Kate Waters.

I-a întins mâna. Oamenilor le e greu să fie nepoliticoşi dacă ai dat mâna cu ei.

— John Davies, a spus el automat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt reporter, scriu un articol despre cadavrul găsit pe şantierul dumneavoastră, a continuat Kate, şi supraveghetorul a dat să-i întoarcă spatele. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor pentru dumneavoastră, a adăugat ea repede.

Omul s-a răsucit înapoi.

— A fost. Îmi pare rău dacă sunt nepoliticos, dar poliţia s-a tot vânturat pe şantier. Au înconjurat locul crimei, ne-au oprit din lucru. Oamenii sunt tulburaţi şi am rămas în urmă cu graficul.

— Trebuie să fie un coşmar, a zis Kate.

— Chiar e, a fost de acord Davies. Uite, n-ar trebui să vorbesc cu presa. Şeful mi-ar lua gâtul dacă ar şti.

Kate i-a zâmbit.

— Am şi eu un şef din ăştia. Haideţi, vă cinstesc cu o bere în bistroul din apropiere – e ora prânzului, şi nu-i vorba decât de câte ceva despre ambianţă. Nu trebuie să vă citez.

Davis arăta nehotărât.

— Haideţi. Nu vreau decât să aflu cine e copilaşul. E groaznic pentru un copil să fie îngropat fără nume. Ca vreun sărăntoc din epoca victoriană.

— Fie. Dar numai o halbă, a zis el, şi a închis cu lacătul poarta şantierului în urma lor.

— Straşnic, a zis Kate, zâmbind cu toată faţa.

El a mers, stingherit, alături de ea prin dreptul casei domnişoarei Walker şi Kate i-a făcut semn cu mâna noii sale prietene, care privea pe fereastra bucătăriei.

6. Miercuri, 21 martie 2012

KATE

Bistroul era deja plin de muncitorii de pe şantier, mirosul acru al cimentului umed amestecându-se cu berea vărsată din halbe în seara dinainte, şi Kate şi-a croit cu greu drum către bar, fluturând o hârtie de zece lire.

— Un şpriţ cu vin alb, a comandat. Tu ce bei, John?

— O halbă de *shandy*[9] amară, vă rog.

Patronul, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu ramă groasă, a împins către ei paharele pline şi i-a dat lui Kate un pumn de mărunţiş, fără să scoată o vorbă.

— Ar trebui să-şi ceară banii înapoi de la şcoala de şarm la care a studiat, a zis ea, punând băuturile pe o masă plină cu cercuri lăsate de pahare.

— E un tip cumsecade, a zis John, morocănos, luând prima înghiţitură din halbă. Bistroul lui e următorul care dispare dacă se aprobă faza a doua. Trebuie să-i fie greu să ne servească pe noi, forţele distrugerii.

— Da, aşa e. De când lucraţi aici?

— De câteva luni. Par să fie câţiva ani.

Kate a sorbit din pahar. Afurisitul de patron pusese limonadă în loc de sifon, şi dulceaţa ei îi strepezea dinţii.

— Pare o muncă grea.

— Şi săptămâna trecută n-a prea ajutat. Ce chestie cumplită!

— Aşa trebuie să fi fost. Dumneavoastră aţi găsit cadavrul?

— Nu, unul dintre muncitori. Bietul băiat! N-are decât nouăsprezece ani. Nu s-a mai arătat de atunci.

— Ce s-a întâmplat?

John Davies şi-a golit halba.

— Vă mai iau una, a zis Kate.

Când s-a întors, el jupuia poza de pe suportul pentru pahar, pierdut într-o lume a lui.

— Peter dădea deoparte pietrişul din dosul caselor, ca utilajele să poată ajunge acolo, a zis John, fără să ridice privirea. Încerca să mute unul dintre ghivecele alea vechi, din ciment. În care se pun flori. A zis că a răscolit pământul tot împingându-l înainte şi înapoi. Şi a văzut osul ăla micuţ. Era

[9] Bere amestecată cu o băutură răcoritoare.

așa de mic, că și-a zis că o fi o parte dintr-un animal și s-a aplecat să-l ia, ca să vadă. Dar erau mai multe. Când și-a dat seama ce ar putea fi, a zbierat. Mi-am zis că și-o fi tăiat piciorul ori cine știe ce. N-am auzit în viața mea așa răcnet.

— Trebuie să fi fost șocat. Toți trebuie să fi fost, a șoptit Kate, încurajându-l.

Însoțitorul ei a încuviințat din cap, ostenit.

— Peter e foarte bisericos. Din estul Europei. Îi tot dă cu duhurile și alte chestii. Bun, și m-am dus să văd. Era așa de mic! Arăta ca o păsăruică. Fusese înfășurat în ceva, și erau bucăți de hârtie și plastic lipite de el. I-am chemat pe cei de la poliție și au venit.

— Unde era asta? a întrebat Kate.

— În spatele șirului de case pe care le-am dărâmat acum două luni. Case mari, părăginite – cu trei etaje, unele dintre ele. Împărțite în camere cu baie comună și apartamente. Întregul șir de case arăta de parcă s-ar fi prăbușit singur, dacă nu i-am fi dat noi brânci. S-a ridicat de la masă. Gata, înapoi la muncă. Mulțumesc pentru băuturi, domnișoară. Nu uitați, fără citate.

Ea a zâmbit și i-a strâns mâna.

— Firește. Mulțumesc pentru conversație, John. Mi-a fost de mare ajutor. Credeți că Peter ar vrea să stea de vorbă cu mine? Aș vrea să verific niște amănunte.

— Mă îndoiesc, a zis John.

— Uite ce-i, n-ați putea să-i dați numărul meu, în cazul în care ar vrea să luăm legătura? a spus ea, oferindu-i cartea de vizită profesională.

John Davies a pus cartea de vizită în buzunarul pantalonilor și a făcut cu capul un semn de despărțire. Ceilalți muncitori l-au urmat afară.

Kate a rămas în bistroul dintr-odată tăcut și a început să-și scrie notele. Pacea și liniștea n-au ținut prea mult; patronul s-a dus la ea să ia paharele și i-a întrerupt gândurile.

— Am auzit că sunteți reporter, a zis.

Ea a ridicat ochii spre el și a zâmbit.

— Da, sunt Kate, de la *Daily Post*, a zis.

— Graham, a zis el, brusc prietenos, după plecarea mulțimii de la prânz. Și despre ce faceți un reportaj?

— Cadavrul copilașului găsit pe șantier.

Patronul bistroului s-a așezat călare pe taburetul îmbrăcat în imitație de piele din fața ei.

— A, așa. Ce chestie șocantă, să îngropi un prunc în grădină, a zis. Te face să te întrebi ce-a pățit sărăcuțul de el. Vreau să zic, l-a omorât cineva?

Kate a lăsat jos pixul și l-a privit în față.

— Exact ce am gândit eu, a zis. Cine ar putea omorî un copilaş? Nici nu te poţi gândi la aşa ceva.

Au stat o vreme, tăcuţi.

— I-aţi cunoscut pe cei care locuiau în casele acelea? a întrebat Kate. Poliţia trebuie să fie ocupată până peste cap căutându-i.

— O să aibă de lucru, nu glumă. În cea mai mare parte erau chiriaşi, şi se schimbau la fiecare cinci minute, a zis el. Vechea poveste: proprietarul nu locuia aici – avea o droaie de proprietăţi pe aici, le închiria ieftin. Camerele alea erau groaznice pe dinăuntru. Soiul de locuri din care lumea pleacă de îndată ce poate. Oricum, pruncul n-a fost îngropat de curând. Un poliţai mi-a zis-o, pe când punea întrebări pe aici. Se poate să fi fost băgat acolo acum patruzeci ori cincizeci de ani.

— Zău? Mă întreb cum de ştiu ei asta? Cu mult înainte de vremea dumneavoastră, atunci?

Patronul a zâmbit, străduindu-se să nu se arate măgulit de complimentul exagerat.

— Întrucâtva, a zis. Mai vreţi una din astea?

A arătat cu degetul rămăşiţele lipicioase din paharul lui Kate.

— Mulţumesc. Poate să fie un sifon simplu, de data asta? Sunt cu maşina. Dar, a adăugat, în vreme ce mergea după el înapoi la bar, amuşinând urmele, hotărâtă să nu-l lase să-şi abată atenţia, cine avea bistroul atunci? În anii ’70 şi ’80? Trebuie să-i fi cunoscut pe cei care locuiau pe stradă, nu?

— De fapt, erau mămica şi tăticul jumătăţii mele, a zis el. L-am preluat de la ei. Toni v-ar putea ajuta, dar e la lucru.

— Nu-i nimic, mă pot întoarce, a zis Kate.

7. Joi, 22 martie 2012

EMMA

E prânzul şi eu sunt încă în pat, unde m-a lăsat Paul azi-dimineaţă. Pastilele fericirii îşi ţes vraja şi încep să mă simt confortabil de amorţită, aşa că mă silesc să mă scol. Simt pe mine duhoarea de cearşafuri nespălate, aşa că stau sub duş până ce încep să mi se zbârcească vârfurile degetelor, apoi trag pe mine un sarafan larg, ca să-mi ascund trupul.

Am pus tranchilizantele înapoi în dulăpiorul din baie şi i-am închis uşa. Urăsc pastilele – ele înseamnă că am eşuat. Mi-ar plăcea să le arunc la gunoi, dar dacă nu reuşesc să mă descurc fără ele?

Poate că de data asta o să încerc un alt gen de ajutor – să caut dincolo de calea chimică. Aproape că mă umflă râsul când mă gândesc la asta. Ar însemna să vorbesc, nu-i aşa? Să-i spun cuiva ce gândesc. De ce sunt în halul acesta. Ce stă la baza întregii poveşti. Ar însemna să mătur pământul afânat şi apoi să sap lutul gros închegat în jurul amintirilor mele.

Mama mea, Jude, a sugerat o dată terapia prin vorbire – atunci când zilele rele abia începuseră –, dar n-am vrut să urc în maşină când a încercat să mă ducă la un consilier. A fost o scenă groaznică, pe stradă, ea ţipând la mine să urc şi eu agăţându-mă de portieră. Doamne, eu eram aia? Chestia era că am ştiut atunci că tăcerea era – este – singura alegere.

Ştiu că n-ar schimba nimic acum. E prea târziu. O să las, pur şi simplu, deoparte toate astea, o să iau pastilele până ce readuc lucrurile sub control şi o să-mi văd de muncă. O să-mi umplu viaţa cu alte lucruri, ca să şterg oroarea, aşa cum fac în mod normal.

Normalitatea mea.

Oricum, o să merg la măcelărie ca să iau ceva carne pentru cina lui Paul, ca să mă revanşez pentru mâncarea arsă şi pizza congelată. Cuvântul „carne" mi se propteşte pe creier. Carne şi sânge. Îmi vine să vărs.

Opreşte-te! îmi zic, răsucindu-mi prin rochie pielea de pe stomac.

La măcelărie simt mirosul de sânge de cum intru pe uşă, metalic, căptuşindu-mi gâtlejul. Simt cum creşte în mine panica, aşa că stau cuminte la coadă, exersând tehnica de respiraţie yoga. Tragi aer prin nara dreaptă, îl scoţi pe gură. Ori îl scoţi pe nara stângă?

— Doamnă Simmonds, zice măcelarul destul de tare. Ce vă pot oferi azi?

Trezită din meditaţie, trântesc:

— Ăăă, cotlet, vă rog. Muşchi.

Eu o să mănânc salată.

Nu pare impresionat.

— Doar unul? Mâncaţi singură în seara asta? râde el, cu faţa congestionată sub tâmpită aia de canotieră pe care o poartă.

Îi arunc o privire, apoi încerc să trec peste asta râzând, ca să le arăt celorlalte femei din prăvălie că particip la glumă. Dar sună fals.

— Da, George Clooney mi-a tras iar clapa, zic.

Îndes pachetul în sacoşă, plătesc preţul ca pentru răscumpărarea unui rege care mi se cere şi mă duc acasă ca să muncesc un pic.

•

E ora cinci şi Paul o să ajungă în curând. Gândul acesta mă face să tastez mai repede. Continui timp de o oră, apoi mă apuc iar de îndatoririle gospodăreşti, încă nu mă pot opri. Trebuie s-o ţin aşa. Dacă mă opresc, mă întorc la copilaş. Gândeşte-te la altceva, gândeşte-te la altceva, gândeşte-te la altceva.

În cele mai multe zile îi mulţumesc Celui de Sus pentru muncă. M-am apucat de redactare acum vreo zece ani. O prietenă apropiată lucra la o editură şi într-un weekend, când s-a pricopsit cu o rescriere urgentă, m-a rugat s-o ajut. Scrisesem pentru mine dintotdeauna – şi la facultate –, dar ăsta era un scris cu mânecile suflecate, transformarea unor mâzgăleli ca de adolescent făcute de un fotbalist într-un text care-ţi merge la inimă. Se părea că am talent, şi prietena mi-a dat în continuare de lucru.

Azi sunt în miezul prăbuşirii unei căsnicii, navigând pe tristeţea, vinovăţia şi uşurarea unei tinere actriţe la despărţirea de soţul „din copilărie" şi optimismul ei (greşit, după cum se dovedeşte) faţă de prima ei căsătorie „din breaslă". Nu mă întâlnesc niciodată cu eroii. Aia e treaba scriitorului „din umbră". Dacă e vorba de vreo mare vedetă, petrece ore întregi – uneori săptămâni – cu el sau ea, scoţând la lumină poveştile şi sentimentele. Eu nu joc în acea divizie. Sunt mai degrabă ca unul dintre câştigătorii de la X Factor, ceva de soiul ăsta. O mare parte din ce adun eu sunt articole despre ei decupate din reviste şi ziare, şi le tot cârpăcesc şi şlefuiesc până ce arată ca o poveste cu zâne. Nu-i niciodată prea mulţumitor, dar când e vorba de o chestie rapidă pentru un subiect de ştiri neaşteptat care să capteze atenţia – moarte, scandal, succes –, acesta e felul în care trebuie să se facă.

E muncă grea şi, uneori, când trudesc la fiecare cuvinţel, afurisesc milioanele de oameni care cumpără amintirile vedetelor doar ca să se uite la poze.

Dar e destul de bine plătită, şi sunt banii mei. Paul crede că munca e mai prejos de capacitatea mea, dar pot s-o fac de acasă şi sunt necunoscută.

Nu ştie nimeni cine este Emma Simmonds, deşi cuvintele mele se vând în toată lumea, în zeci de limbi. Numele meu nu apare niciodată pe copertă. Şi aşa vreau să rămână lucrurile. Paul zice că ar trebui să mi se recunoască meritele, însă eu mă mulţumesc să râd.

Asta funcţionează de fiecare dată. El are destule pe cap, cu dr. Beecham şi uneltirile lui. Paul e mai îngrijorat decât lasă să se vadă, şi încerc să-i întăresc încrederea. Îi spun ce profesor grozav este şi cât de mult iubesc studenţii cursurile lui.

Şi când aşa nu merge, îi spun că mi-a salvat viaţa când m-a luat sub aripa lui, şi asta îl face întotdeauna să zâmbească. Mă întreb dacă îşi aminteşte zilele de la început, în anii '90, când încercam să mă adun. Eram prea

bătrână şi prea deosebită de ceilalţi studenţi ca să mă alătur jocurilor lor. Şi iată-l pe Paul. Am încercat să-l cuceresc din primul trimestru, dar de-abia în ultimul an de facultate s-a îndrăgostit de mine. Era complicat, pentru că-mi era profesor, dar mie nu mi-a păsat în acel moment. Îmi ziceam că dr. Paul Simmonds are soluţiile la toate problemele mele.

Era cu douăzeci de ani mai mare decât mine şi nespus de inteligent şi amuzant în felul acela sec, intelectual. Burlac, cu cămăşi necălcate şi şosete desperecheate – şi cu totul cufundat în munca lui.

— M-ai hipnotizat, îi zic, şi el râde.

— Eu? N-aş fi în stare să hipnotizez pe nimeni, zice.

Dar e adevărat. Când vorbea despre ceva te putea captiva. Pe mine, în orice caz. Şi era ca şi cum mi-ar fi vorbit direct mie. Prelegerile lui despre psihologia eroinelor tragice ale lui Shakespeare erau cu totul despre mine. Şi stăteam acolo, simţind că mă înţelege pe mine şi mintea mea încâlcită. De fapt, mă gândeam că ar putea să mă facă mai bună. Bietul Paul. Ce răspundere!

Zice că i-am căzut imediat cu tronc, dar cred că ştim amândoi că a idealizat toată treaba. Adevărul este că la început a fost măgulit de interesul meu faţă de prelegerile sale, şi apoi i-a trezit simpatie lupta mea cu eseurile şi cu viaţa din facultate. M-a luat sub aripa sa, copilul cu probleme al facultăţii. Bietul Paul. Habar n-avea la ce se înhamă.

Am început mă ţin după el prin campus, şezând în ultimul rând la toate cursurile lui, ca să-i pot fi aproape. Studenţii din anul meu s-au prins imediat, îşi dădeau coate când mă vedeau, îşi şopteau unul altuia observaţii răutăcioase.

În cele din urmă, până şi Paul şi-a dat seama că lucrurile o luaseră razna şi a încercat să-mi vorbească despre purtarea mea, arătând care-i sunt responsabilităţile şi îndemnându-mă să-mi găsesc un iubit de vârsta mea. Ce drăguţ!

— Emma, a zis, sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată.

Jude ar fi zis că asta şi era chestia, dacă i-aş fi spus. Dar n-am făcut-o. Mama nu făcea pe atunci parte din viaţa mea. N-a trebuit să-i spun nimănui că-l vedeam pe Paul ca pe portul în care să mă adăpostesc şi n-aveam de gând să-l las să-mi scape. Mi-a spus mai apoi că vulnerabilitatea mea a fost factorul hotărâtor.

A spus că aveam nevoie de el mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse.

Cât de romantic! Nu ca prima noastră întâlnire clandestină într-un restaurant prăpădit în care se servea curry, cu tapet ţipător şi muzică

interpretată la sitar care ne înăbuşea declaraţiile de dragoste. Paul aproape că trebuia să strige.

Am fost siliţi să aşteptăm până mi-am luat licenţa ca să ne afişăm în public, dar toată lumea ştia, oricum. Timp de două trimestre am făcut facultatea să zumzăie de şoapte scandalizate, şi Paul a propus să-şi caute alt post, ca să putem porni la drum pe curat.

— Şi n-o să spunem că erai încă studentă când ne-am îndrăgostit unul de altul, a zis. Mai bine să n-o facem. *Mea culpa*, dar leul care doarme şi aşa mai departe…

Mi-am zis întotdeauna că e o zicătoare ciudată. Nu trezi leul care doarme. Pentru că întotdeauna leii care dorm se trezesc, în cele din urmă, nu?

8. Joi, 22 martie 2012

KATE

Peter, muncitorul, a sunat a doua zi dimineaţă, cu vocea şovăielnică, trudindu-se să se exprime într-o limbă care îi era străină.

— Doamna Waters? a spus. Sunt Peter. John a zis că vreţi să vorbiţi cu mine.

Kate a strâns mai tare în mână telefonul. Nu crezuse că o s-o sune.

— Peter, mulţumesc mult că ai sunat. Ştiu că trebuie să fii tare şocat de cele întâmplate.

— Da, tare şocat, a zis el. Cum de ştiţi de mine?

— Păi, poliţia mi-a dat nişte informaţii despre anchetă, a zis Kate, repede. Era clar că bărbatul de la telefon e neliniştit, şi ea avea grijă să nu-l sperie. Ar fi fost mai uşor dacă se întâlneau. Putea mai bine să-l vrăjească dacă erau faţă în faţă. Uite, e greu să vorbim la telefon, a zis ea. E greu să vorbim despre un subiect atât de delicat ca acesta. Ne-am putea vedea, Peter? Pot să vin eu la tine.

El a şovăit.

— Păi, bine, a zis. Dar numai puţin. Acum locuiesc la un prieten. În Shepherd's Bush. Ne putem întâlni acolo? Ar fi bine în cafeneaua de lângă staţie?

— Desigur. Nu-s departe de acolo. Pot să ajung într-o jumătate de oră. E bine aşa?

Kate își lua deja geanta de pe rezemătoarea scaunului. Gordon Willis a ridicat ochii. Trăgea cu urechea la orice convorbire. Era ceva de la sine înțeles. Și ea pomenise poliția – terenul lui păzit cu străşnicie.

— Ce ți-ai pus în gând să faci? a zis el. Ceva de care ar trebui să știu?

— Nu. Doar un copilaş mort în Woolwich. Era în *Standard*, Gordon, a zis ea, având grijă să facă povestea să sune neinteresant, ca să evite orice amestec.

Criminalistul era un faimos prădător, căutând mereu ocazia să-și pună numele pe munca altora.

— Mda, am văzut știrea, a zis el. Polițiștii zic că-i vechi – antic, probabil.

— Păi, mi-am zis să arunc o privire. Ar putea da un articol foarte emoționant.

— Chestii pentru fete, a zis el, și s-a apucat din nou de cuvinte încrucişate.

•

Peter avea în față o coca-cola când Kate s-a îndreptat către masa lui. Era slab-băț și avea pielea atât de palidă, încât se vedeau venele de sub ea. A ridicat privirea la apropierea ei, s-a ridicat în picioare și i-a strâns mâna. Mâna lui era rece și ea a simțit-o cum tremură.

— Mulţumesc foarte mult că ne întâlnim, Peter. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare, a zis ea cu căldură, în vreme ce se aşezau la masă. Încerc doar să mă asigur că am priceput cum trebuie povestea – de dragul copilaşului.

Asta a atins coarda care trebuia. Ochii lui s-au umplut de lacrimi și a privit în jos.

— Era aşa de micuț! Aproape că nu era nimic în praful acela, a spus el, privindu-și paharul. Nu știam la ce mă uit. Apoi am văzut…

Kate a memorat automat vorbele lui, o introducere i se alcătuia deja în minte.

— Ce te-a făcut să sapi acolo? a zis ea, urnindu-l din punctul în care se înțepenise și deschizând conversația. Spune-mi despre acea zi.

Peter i-a povestit cu întreruperi, uitându-se din când în când în sus, că i se spusese să curețe o cale de acces prin grădini pentru un excavator.

— Era un loc greu de săpat. Fuseseră acolo clădiri cu mult timp înainte, și în pământ rămăsese ciment. Fundații. Sub grădini. Ploua, și alunecam prin noroi, îmi amintesc că râdeam cu șoferul excavatorului, pentru că am căzut amândoi. Era distractiv… a zis el, și apoi s-a arătat şocat de propria neruşinare.

— Nu-i nimic, Peter, a zis Kate. Nu e lipsă de respect. E ceea ce s-a întâmplat. A fost distractiv în acel moment. Nu poți schimba asta.

Muncitorul i-a mulţumit cu o încuviinţare din cap şi s-a aplecat în faţă, sprijinit în coate, ajungând la punctul culminant al poveştii.

— Mişcăm din loc o oală mare de ciment, şi şoferul s-a dus înapoi în cabină, ca să se pregătească să treacă prin deschizătură. Şi iată-l. Era îngropat adânc, dar am făcut o groapă când am tras ghiveciul de flori. Am lăsat mâna în jos…

I-a pierit vocea, şi a început să plângă, cu faţa în mâinile înroşite, crăpate.

Kate i-a întins un şerveţel ieftin, prea subţire şi prea lucios ca să absoarbă ceva. I-a atins uşor mâna.

— Te rog, nu te mai necăji, Peter. Nimic nu-i din vina ta. Şi poate că pruncul poate fi acum înmormântat aşa cum se cuvine.

Peter a ridicat privirea.

— Aşa a zis preotul meu. Că e un lucru bun.

— Mai era ceva acolo, cu cadavrul? Haine, jucării? a întrebat ea, rugându-se să fie şi alte amănunte, care să facă pruncul să le pară real cititorilor.

Oamenii nu se prea sinchiseau de schelete.

— Nu, n-am văzut nimic. Nişte bucăţi de hârtie. Mici, ca nişte confetti, a zis şeful meu. Nu m-am mai putut uita după ce am scos primul os mititel.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, a zis Kate, furişând o privire spre ceas, pe când îşi lua cana cu ceai. Cum ajungi acasă? Pot să-ţi comand un taxi?

Peter a scuturat din cap şi s-a ridicat.

— Prefer să merg pe jos, mulţumesc. Mă ajută să-mi limpezesc mintea.

•

Pe drumul înapoi spre birou, după ce verificase cum se scrie numele de familie al lui Peter şi achitase nota, s-a întrebat dacă o să i se publice articolul. Va fi nevoie să-l prezinte cu multă atenţie la biroul de ştiri. Încă nu era mare lucru – doar un cadavru şi un muncitor care suspina. Avea să-l scrie şi să vadă ce zice Terry.

•

Articolul a apărut – în josul paginii, pe paginile din spate – în sâmbăta următoare. Kate reuşise să stoarcă cinci sute de cuvinte din faptele elementare, umflând mărturia înlăcrimată a lui Peter cu ceva culoare din Howard Street şi un citat banal din cele spuse de poliţie, că „se continuă cercetările". A încheiat cu o întrebare obsedantă, ca să-i implice pe cititori. Editorul a ales-o ca titlu: „CINE ESTE COPILAŞUL DE PE ŞANTIER?"

Dar Kate nu era mulţumită de articol. O întrebare ca titlu era o recunoaştere a eşecului, în ceea ce o privea. Dacă trebuia să întrebi, însemna că n-ai lămurit faptele. Era sigură că se putea găsi mai mult, dar avea nevoie ca echipa legiştilor să-şi facă treaba ca să poată avea ideea unei continuări.

Şi ştia că trebuie să caute alte poveşti, ca să-şi păstreze numele în ziar şi responsabilul să nu uite de existenţa ei.

Dar nu-şi putea scoate din minte imaginea pruncului înfăşurat în hârtie, de parcă ar fi fost gunoi.

Nu voia să uite de asta.

9. Sâmbătă, 24 martie 2012

ANGELA

Habar n-avea de ce luase ziarul. Nick s-a înfipt direct în paginile de sport când l-a adus acasă de la garaj, în dimineaţa aceea, şi apoi l-a lăsat pe masă. Angela îşi plănuise ce avea de făcut dimineaţa – supermarket, apoi o cafea cu Louise în drum spre casă – dar a întins mâna şi a întors paginile ziarului în vreme ce aştepta ca maşina de spălat să-şi termine rotaţiile. Voia să pună lucrurile spălate în uscător înainte să iasă. Nici măcar nu citea, doar se uita la poze. Însă cuvântul „copilaş" a oprit-o.

„CINE ESTE COPILAŞUL DE PE ŞANTIER?", întreba titlul.

A citit mai departe, simţind cum i se face pielea de găină pe sub haine. A fost găsit cadavrul unui copilaş. Cuvântul „găsit" a fost cel care a făcut-o să ţipe. Nick a venit în fugă.

— Ce-i, Angie? a zis. Ce s-a-ntâmplat?

Ea nu putea vorbi. Doar a împins ziarul spre el, împungând cu degetul titlul.

El s-a uitat la ce îi arăta şi Angela i-a văzut oboseala de pe chip când a priceput ce însemna.

— Angie, iubito, asta nu înseamnă nimic. O ştii, nu-i aşa? Am trecut prin asta de prea multe ori, nu?

A refuzat să se uite la el, citind şi răscitind articolul. Întipărindu-şi-l în minte.

— Dar e tocmai după ziua ei de naştere. Ar putea fi un semn, a zis ea.

— Angela, a zis el, mai tare de data asta. Durerea va fi mai mare dacă îţi faci speranţe. O să te îmbolnăvească, la fel ca înainte.

Ea a încuviinţat din cap. Fusese găsit un cadavru în Staffordshire, în 1999, şi ea fusese sigură că e Alice. O simţise în oase. Dar nu fusese aşa. S-a dovedit că era un băiat – copilul unei biete femei sărace care obişnuia să-şi sufoce pruncii, forma ei de anticoncepţional. Poliţia mai găsise doi în congelator.

— Poliția ar fi luat legătura cu noi dacă era vreo șansă să fie Alice. Nu-i așa? a zis Nick, rostind în cele din urmă numele fiicei sale.

— Au uitat de ea, a zis soția lui.

Au uitat. Toți au uitat. Și voiau să uite și ea, o știa. Poliția se săturase de telefoanele ei.

„O să vă căutăm de îndată ce avem noutăți, doamnă Irving", a spus ultimul polițist cu care a vorbit. Părea plictisit și iritat, și ea știa că ajunsese o persoană care îi înnebunește cu telefoanele. N-a mai sunat de atunci, și acum, după treisprezece ani, nu știa pe cine să sune.

A îndoit ziarul și l-a împins în crăpătura de lângă brațul fotoliului. Avea să se întoarcă mai târziu să-l ia.

— Să te duc la Asda[10]? a zis Nick. Te pot ajuta la căratul sacoșelor. Să-ți mai cruți spatele.

*

În seara aceea, Angela n-a reușit să citească din nou articolul decât după ce Nick s-a dus la culcare. L-a scos din ascunzătoare și l-a netezit. Și-a îngăduit să-l mai citească de două-trei ori și apoi și-a notat în jurnalul intim numele reporteriței și a împăturit articolul, până a ajuns un pătrățel de hârtie. Poate că avea să o sune pe această Kate Waters, și-a zis. Doar să-i pună câteva întrebări. Ce rău ar fi fost în asta?

10. Sâmbătă, 24 martie 2012

EMMA

Am creat o alertă Google pentru povestea cu copilașul. E drept că am spus că n-o să fac nimic în privința asta, dar trebuie să știu și eu ce știe toată lumea, nu? Pentru orice eventualitate. Să fiu pregătită.

Și în dimineața aceasta găsesc prima intrare în căsuța poștală electronică: „CINE ESTE COPILAȘUL DE PE ȘANTIER?"

Un reporter a iscodit pe ici, pe colo, a făcut povestea să se umfle, vorbind cu bietul om care a găsit cadavrul. Și cu poliția. Poliția.

Simt bubuitul inimii cum face să-mi vibreze degetele pe tastatură. Cu cine o să mai vorbească? Îi scriu numele – Kate Waters – pe un carnet de lângă calculator și citesc articolul iar și iar.

[10] Rețea britanică de magazine.

Când sună telefonul, las să intre robotul. Dar o aud pe Jude lăsând un mesaj, vocea ei răsună în sus pe scări de la aparatul din hol, de parcă ar fi în casă. De parcă am fi înapoi pe Howard Street şi mă strigă să mă scol, ca să merg la şcoală.

Ştiam că o să sune azi. E ziua mea de naştere – una dintre zilele în care mă caută de când am început iar să vorbim. N-au trecut decât doi ani de când am avut marea regăsire şi acum suntem mai degrabă ca nişte verişoare îndepărtate, bâjbâind după un teren comun atunci când vorbim.

„Mai ţii minte baia aia îngrozitoare pe care o avea bunica ta?" zice Jude, şi eu îi ţin isonul cu „Da, slavă Domnului că acea culoare avocado nu mai e la modă". Şi râdem, şi timp de câteva minute ne simţim apropiate. Dar asta nu ne ţine laolaltă, jocul de-a „mai ţii minte?". Pentru că prea multe lucruri sunt interzise.

Aşa că ne dăm telefon de zilele de naştere şi de Crăciun, chestii de soiul acesta. E o obişnuinţă care ne îngăduie să rămânem în legătură cu ajutorul calendarului, nu al emoţiilor noastre.

Chestia e că m-am descurcat atâta vreme fără maică-mea, încât simt că n-am nevoie de ea, şi sunt sigură că Jude simte la fel.

E ciudat, zău aşa. Niciuna dintre relaţiile mele nu e ca la alţi oameni. Mama mi-e ca o verişoară, soţul mi-e ca un tată, iar pruncul meu… Păi, nu-i niciun prunc. Nu mă pot gândi acum la asta. Opreşte-te!

Azi, sunetul vocii mamei mele mă face să mă înfior. Aştept până ce nu mai vorbeşte şi abia apoi mă ridic şi cobor să ascult mesajul.

„Emma, sunt Jude", spune ea.

Nu-şi zice niciodată „mama". M-a pus să-i zic Jude de când aveam zece ani – „«Mamă» mă îmbătrâneşte, Em", a zis. „Oricum, e mult mai matur să-mi zici Jude".

Nu mi-a plăcut. Era ca şi cum s-ar fi ruşinat că sunt fiica ei, dar m-am supus. Ca să-i fac pe plac.

„Hmm, eşti acolo? spune vocea mamei mele. Ridică receptorul dacă eşti. Hmm, bine, te sun doar să-ţi urez la mulţi ani şi să văd ce mai faci. Hmm, trebuie să vorbesc cu tine, Emma. Te rog să mă suni…"

Trebuie să vorbesc cu tine. Mă scufund într-un fotoliu. *Probabil a văzut articolul. Ce ştie*? mă întreb, aproape automat. E o întrebare cu care m-am torturat singură de ani întregi.

Ascult din nou, în cazul în care am auzit greşit. Dar n-a fost aşa. Sigur că nu. E acelaşi tremur în vocea ei când mă caută. Eşti *acolo*?

Sunt? Sunt aici? Stau în tăcere, cu ochii închişi, răsuflând adânc, încercând să-mi limpezesc mintea. Dar când deschid ochii, beculeţul mesajelor clipeşte în continuare. Făcându-mi cu ochiul, de parcă ar şti.

Telefonul prinde brusc viaţă, sunetul lui umple holul şi sar din fotoliu, de parcă aş vrea să fug. Dar ridic receptorul.

— Emma? Eu sunt, spune Jude. Unde ai fost mai devreme? Am încercat să dau de tine…

— Îmi pare rău. Eram prinsă cu lucrul.

— De ziua ta? M-am gândit că poate te-a scos Paul undeva la prânz. A uitat?

— Are de lucru în weekendul acesta, dar o să sărbătorim diseară.

— Bine. Uite, îţi cer scuze că n-am trimis o felicitare. Am uitat s-o pun la poştă. Stă aici, pe birou. Mi-aş uita şi capul, dacă n-ar fi bine înşurubat… Şi, ce mai faci?

Fac o pauză, prinsă pe picior greşit de flecăreala asta.

— Ăăă, aşa şi aşa.

— Vai de mine, murmură ea.

— Tu ce mai faci? o întreb. *Rămâi la subiecte sigure*. Ce-ţi mai face şoldul?

— Ăăă, doare, zice ea. N-am nimic. Emma? Mai eşti acolo?

Încordarea din gât mă face să mă înăbuş şi nu spun nimic o secundă sau două. Mă retrag în locul de taină din capul meu, unde se ştie totul, unde sunt în siguranţă.

— Da, croncănesc în cele din urmă.

Şi aştept. Ar trebui să zic ceva, să preîntâmpin. Să zic, aşa, în treacăt, că am văzut că au scos din pământ cadavrul unui copilaş pe strada unde am stat noi. *Închipuie-ţi*…

Dar nu sunt sigură că mă pot preface că flecăresc despre asta. S-ar putea să nu mai rezist şi să izbucnesc în plâns. Şi o să înceapă să mă întrebe. Când eram adolescentă, obişnuia să-mi pună în pat, la culcare, o sticlă cu apă caldă – panaceul ei pentru tot ce mă făcea să sufăr – şi zicea: „Iar te agiţi aiurea, Emma. Dormi un pic, şi totul o să arate mai bine”.

Dar, firește, nu arăta. Trebuie să fi fost groaznic pentru ea, să se descurce cu stările mele de spirit rele, dar zicea că o mulţime de adolescenţi trec prin aşa ceva. „Hormonii. Face parte din creştere”, zicea. La început. Însă scuzele au început să obosească. Şi răbdarea n-a fost niciodată una dintre virtuţile ei. Mă opream din plâns când înceta ea să reacţioneze. Dragoste aspră, numea ea asta. N-a rezolvat nimic pentru niciuna dintre noi. Am început atunci să zbier şi să sparg ce apucam. Până m-a dat afară.

N-o învinovăţesc. Nu acum – poate că aş fi făcut acelaşi lucru dacă eu eram mama. Dar atunci…

— E cineva la uşă, Jude, zic deodată, în vreme ce îmi vâr pumnul în mânecă şi bat în masă, ca să-mi ilustrez minciuna. Îmi pare rău. Te sun mai încolo.

— Oh, Emma, zice.

— Aştept un pachet, zic, în disperare, încâlcindu-mă în urzeală.

— Bine, du-te, atunci, zice. Te sun iar.

Las jos receptorul şi uşurarea mă face să se-nvârtă casa cu mine. Dar ştiu că n-am făcut decât să amân inevitabilul.

Telefonul sună iar peste cinci minute şi, o frântură de secundă, mă gândesc să nu răspund. Dar trebuie s-o fac. Ea o să tot sune până dă de mine.

— Ce-ar fi să-mi faci o vizită? zice Jude, de parcă n-ar fi fost nicio întrerupere a discuţiei. Încă nu mi-ai văzut apartamentul, şi sunt luni întregi de când nu ne-am întâlnit.

Reacţionez pe loc. Vinovăţie şi ruşine – gemenele catolice, şi reacţia mea pavloviană la fenta pasiv-agresivă a mamei mele.

— E cam greu. Încerc să termin cartea asta la termenul de predare.

— Bine, dacă eşti prea ocupată. Trebuie să ţii cont de priorităţi, presupun.

— Nu-i cinstit, zic. Sigur că munca este importantă pentru mine, dar şi tu eşti.

— Da, zice. Dar nu destul ca să petreci ceva timp cu mine. Nu-i nimic. Începe la radio un nou serial de duminică. N-o să mă plictisesc de una singură.

— Vin, vin, zic, redevenind o adolescentă îmbufnată.

— Minunat! zice Judy. Atunci prepar mâine un prânz de aniversare. Vine şi Paul? E întotdeauna bine-venit, desigur, dar ar fi drăguţ să fim doar noi două.

Sunt furioasă, în tăcere, în numele lui Paul, dar el oricum nu şi-ar dori să fie acolo. S-a străduit din răsputeri s-o placă pe Judy, dar n-a izbutit.

„Admir intelectul mamei tale", a spus, după ce s-a întâlnit prima oară cu ea, la un prânz deosebit de stânjenitor în Covent Garden. „Dar e hotărâtă să fie cea mai deşteaptă persoană din încăpere, nu-i aşa?"

Mica lui răzbunare e să-i zică Judith – nume pe care ea nu-l poate suferi.

— De fapt, Paul e ocupat cu o zi a porţilor deschise, aşa că o să fiu doar eu, oricum, zic.

— Atunci, ne vedem la douăsprezece. Să nu întârzii, zice. Avem multe de vorbit.

11. Duminică, 25 martie 2012

JUDE

Începuse să gătească mult prea devreme, aşteptând cu nerăbdare sosirea Emmei, şi simţea mirosul de mâncare afumată.

Când Judy a intrat în bucătărie, fumul de la lintea care fierbea începeţoşase geamul. A smuls cratiţa de pe plita electrică şi a pus-o pe marginea chiuvetei, gata să o încălzească iar când venea Emma.

S-a dus iar să se uite pe fereastra din salon. Umblând de colo colo. Fără astâmpăr. Nu-şi dăduse seama cu câtă nerăbdare aştepta să-şi vadă iritantul copil unic. Trecuseră cel puţin şase luni de ultima oară – poate nouă. Nu ştia de ce-şi dă osteneala. Emma cu siguranţă nu şi-o dădea.

Din clipa în care a adus-o acasă pe Emma, a hotărât să aibă cu fiica sa o altfel de legătură decât cea încordată pe care o avusese cu propria mamă. A jucat cartea surorii mai mari, tratând-o pe Emma ca pe un adult şi încercând să fie relaxată, dar asta a avut un rezultat catastrofal.

Adolescenţii teribili. Jude şi-a proptit fruntea de geamul rece, în vreme ce mintea i se umplea de imaginea Emmei zbierând şi trântind uşile. Şi tăcerea, pe când ea se îndepărta greoi pe Howard Street, cu două genţi umflate care-i trăgeau în jos umerii. A simţit cum şi umerii ei se lasă în jos şi a închis ochii. Încă mai simţea teama seacă, acră, pe când îşi vedea copilul cum se pierde în depărtare.

Trebuise s-o dea afară. Păi, nu-i aşa? „Monstrul din mijlocul nostru", spusese iubitul ei, Will.

Dar asta a fost atunci, şi-a spus, cu hotărâre, în vreme ce îndoielile dădeau s-o copleşească iar. *Acum Emma e mare. Amândouă am trecut de asta.*

S-a concentrat pe clipele minunate pe care aveau să le petreacă împreună şi a pus un CD cu Leonard Cohen ca să-şi treacă timpul cu ceva, îngânând versurile răsuflate şi aranjând cărţile şi hârtiile în teancuri mai arătoase.

Dar peste cinci minute era iar la fereastră, uitându-se pe stradă să-şi vadă copilul.

„Aş vrea să ajungă odată", a zis deodată Judy cu voce tare. În ultima vreme vorbea singură din ce în ce mai mult. Un obicei neplăcut, i se părea. O făcea să pară cam nebună şi bătrână, dar vorbele au ţâşnit, pur şi simplu, înainte să le poată pune stavilă.

Ciudat, cum se schimbă lucrurile.

Fusese o vreme când ar fi plătit să scape de Emma pentru o după-amiază. Era o mică moară neferecată, turuind de zor până ce pe Judy o apuca durerea de cap. Şi o ţinea una şi bună cu tatăl ei. Ticălosul de tată al ei. *E ironic, cum absenţa face inima să se înmoaie, şi-a zis Jude. Inima neştiutoare.*

Şi-a amintit că Emma născocea poveşti despre el. El era întotdeauna eroul, desigur. Viteaz, blând cu animalele, chipeş, şi o dată, când avea opt ani,

într-o temă pentru acasă intitulată „Familia mea”, chiar membru al familiei regale.

Învăţătoarea a chemat-o pe Jude şi i-a spus că fiica ei are o imaginaţie impresionantă, dar trebuie să aibă grijă ca imaginaţia asta să nu se reverse în minciuni. Învăţătoarea a numit-o doamna Massingham, cu toate că ştia că nu e măritată.

Jude s-a întunecat la faţă amintindu-şi cum s-a făcut mică sub dojană. Îi venea să-i sară la beregată învăţătoarei, dar nu voia să atragă şi mai mult atenţia asupra sa. Sau a Emmei. Însă îşi amintea foarte clar cât de furioasă era pe când se întorcea acasă. Emma era peste drum, la doamna Speering, făcându-şi lecţiile.

S-a răţoit la fetiţă pentru că zisese că tatăl ei e prinţ, şi doamna Speering a râs, crezând că e o glumă, dar a tăcut când a văzut că e o chestie serioasă.

Jude şi-a amintit că Emma ridicase privirea, cât se poate de liniştită, şi zisese: „Te-am auzit spunând că îl chema Charlie. Ăsta-i numele unui prinţ”.

Lui Jude i-a venit s-o zgâlţâie. Dar s-a abţinut şi i-a spus Emmei că tatăl ei nu era prinţ. Nu era nimic.

Emma a fost distrusă, şi Jude a bănuit întotdeauna că acela a fost momentul în care fiica ei s-a hotărât să afle adevărul.

După părerea lui Judy, adevărul era ceva prea supraapreciat. Putea fi atât de multe lucruri pentru oameni diferiţi, i-a spus Emmei. Dar n-a izbutit decât să alimenteze misiunea fiicei sale. Obsesia ei.

Judy ar fi vrut ca ea nici măcar să nu se gândească la tatăl ei. Nu făcuse nimic pentru ea, absolut nimic. Plecase de îndată ce a putut.

Dar, pe măsură ce creştea, Emma se agăţa de orice figură masculină din viaţa lor – bărbatul din magazinul din colţ, unul dintre profesorii de la şcoală, tatăl celei mai bune prietene pe care o avea, Harry. Şi iubiţii lui Jude. Născocea poveşti despre ei, îşi închipuia că sunt tatăl ei, şi Jude trebuia să calce în picioare acele minciuni prosteşti şi pe următoarele.

•

Zbârnâitul strident al soneriei a făcut pisica s-o zbughească sub canapea. Jude a apăsat pe butonul care deschidea uşa pentru Emma şi a simţit cum se încordează, aşteptând-o să apară.

— Bună, Jude, a zis Emma, străduindu-se să se facă auzită peste mormăitul tânguitor al lui Leonard Cohen, şi a sărutat-o pe obraz.

— Scuză-mă, îl dau mai încet, a zis Jude. Ascultam, aşteptându-te. Nu te-ai prea grăbit.

— Nu-i decât douăsprezece şi zece, a zis Emma, liniştită.

— A, da, am crezut că-i mai târziu, a zis Jude.

Își auzea iritarea din glas, și a încercat să se-nfrâneze. Nu așa plănuise să se întâmple. Își închipuia că vor sta la taifas la un pahar de vin, râzând, chiar, la vreo glumă stupidă pe care o împărtășeau. Ca prietenele. Dar iat-o cum se răţoieşte imediat la Emma, ca de obicei. Dialogul lor părea că se desfăşoară pe făgaşuri săpate adânc, cu o prăpastie imensă între ele.

Frustrarea a ostenit-o și, pentru o clipă, și-a dorit ca Emma să nu fi venit. Dar i-a înmânat fiicei cadoul pregătit. Era o biografie a lui David Bowie, pe care o alesese anume.

— E minunat. Mulţumesc, a zis Emma și a îmbrăţişat-o.

Jude a ţinut-o în braţe o secundă prea mult și a simţit că fiica se desprinde prima.

— M-am gândit că o să-ţi placă. Îţi aduci aminte de posterul din camera ta? Îl sărutai înainte de culcare, îţi aduci aminte?

— Da, a zis Emma, râzând. Prima mea iubire. Încă mai am posterul ăla.

— Nu, zău! Ar trebui să fie de-acum fâșii-fâșiuţe, a zis Jude.

— A intervenit un pic de scotch, a zis Emma.

Ce drăguţ, s-a gândit Jude, ridicându-se să toarne vinul care stătea la rece, în frigider.

— Să pun masa, dacă tot m-am ridicat? a întrebat, și Emma a încuviinţat din cap, uitându-se la fotografiile din carte.

În bucătărie, Jude a încălzit mâncarea și a pus-o în două farfurii.

— Mâncare de linte, a zis. Era preferata ta.

Emma a zâmbit și a șoptit:

— Mulţumesc.

Jude s-a uitat cum Emma plimbă mâncarea prin farfurie, așezând-o așa încât să pară că mănâncă. Înapoi la vechile tale șmecherii, s-a gândit. Dar a hotărât să nu spună nimic.

Tocmai se pregătea să zică ceva, când Emma a spus, brusc:

— Ai văzut că a fost găsit scheletul unui copilaș pe Howard Street?

— Zău? a zis Judy. Taman pe Howard Street? Ce chestie oribilă. Unde l-au găsit? Pun pariu că era unul dintre drogaţii de la capătul străzii. Îţi aminteşti de ei?

— Nu, a zis Emma. A, era casa aia cu toate gunoaiele și sticlele goale de lapte în faţă?

— Da. Cum ai auzit de asta? a întrebat Jude, turnându-și încă un pahar de vin.

— Era în ziar.

— Dar ce s-a întâmplat? A fost ucis?

— Nu se știe, a zis Emma, și a băgat în gură câteva boabe de linte.

Judy a făcut la fel. Când a terminat de mestecat, a spus:

— Păi, nu vrem să vorbim despre copilaşi morţi, nu-i aşa? şi a dirijat discuţia către munca Emmei.

— Mai ţii legătura cu Will? a zis Emma, întrerupând-o la mijlocul propoziţiei.

— Will? Jude a fost luată cu totul pe nepregătite. Ăăă, păi, da. Din când în când. De fapt, mi-a telefonat acum câteva săptămâni. Aşa, din senin, despre un ştiu ce acţiune de strângere de fonduri pentru universitate. Am stat un pic de vorbă. S-a uitat la chipul Emmei, în căutare de indicii, dar n-a văzut nimic. De ce întrebi de Will? a zis, temătoare.

Nici prin cap nu-i trecuse să-i spună Emmei că Will luase iar legătura cu ea. Ştia că e un subiect interzis. Dar fiica ei era cea care-l pomenise.

— Doar mă întrebam, a zis Emma, şi la masă s-a lăsat liniştea, întreruptă doar de râcâitul lingurilor pe farfurii.

— A fost o parte însemnată a vieţii mele timp de aproape zece ani, Emma, a zis Jude, în defensivă, cu faţa îmbujorată de alcool. Şi o parte însemnată din viaţa ta, de asemenea. Cel puţin pentru câţiva ani.

Chipul Emmei a încremenit.

— Bine, ştiu că aţi avut neînţelegeri… a zis Jude. Dar asta a fost acum atât de mult timp. Doar nu eşti în continuare îmbufnată din cauza asta?

Emma a ridicat privirea din farfurie, dar n-a spus nimic.

E *geloasă*, şi-a zis Jude. Întotdeauna a fost un pic amorezată de el.

Subiectul părea că e închis, şi dezamăgirea lui Jude a aspirat toată energia din încăpere. Fiica ei s-a ridicat, mohorâtă, s-o ajute la spălat vasele. Ştiau amândouă că o să plece de îndată ce n-o să pară nepoliticos.

La chiuvetă, Emma ştergea vasele, în vreme ce Judy le spăla. Au deschis radioul, ca să fie nişte voci în cameră.

— Trebuie să mă întorc – Paul o să fie acasă curând, a vorbit Emma către spatele mamei sale. Mulţumesc pentru cartea minunată şi pentru prânz.

— N-ai mâncat, a zis Judy peste umăr. Să nu crezi că nu ştiu. Nu poţi ascunde nimic de mine, Emma.

Emma a sărutat încă o dată obrazul mamei sale şi a plecat, închizând uşurel uşa în urma sa, şi nu s-a auzit decât clicul încuietorii.

12. Duminică, 25 martie 2012

EMMA

Drumul înapoi până la metrou pare că durează de două ori mai mult, din pricină că-mi tremură rău picioarele.

Totul a mers anapoda. Mă întărisem pentru discuţia despre copilaş, îmi pregătisem răspunsurile la un posibil interogatoriu, dar a trebuit să pun acea ultimă întrebare. Despre Will. Ca să mă asigur că nu mai este în peisaj. Dar firește că este. Cum ar putea fi altfel?

Încerc să fac chestia aia cu respiraţia, dar inima încă-mi bubuie în coaste când mă aşez, în cele din urmă, în vagonul de pe linia centrală.

Stau jos, într-un fel de ceaţă. Intre staţii, mă văd reflectată în fereastra din faţa mea.

•

Când ajung acasă, în sfârşit, după câteva ore, Paul a făcut mâncarea de pui la care se pricepe – îi simt mirosul; miroase a acasă – şi aşteaptă, răbdător, când răsucesc cheia în broască. Mi-am amintit mai devreme să-l sun ca să-i spun că m-am hotărât să dau o raită prin magazine, dacă tot sunt în oraş.

— Dragă, arăţi de parcă ai îngheţat, spune. Hai să te încălzeşti. Să-ţi pregătesc o baie?

— N-am nimic, Paul zic, şi îi abat atenţia povestindu-i cum s-a desfăşurat prânzul. Jude a făcut mâncare de linte zic, şi el râde.

Ştie că n-am putut suferi niciodată mâncarea asta.

— Evident că a făcut, zice el. Cum arată apartamentul?

Şi trebuie să mă gândesc.

— Chestii atârnate pe pereţi şi eşarfe pe veioze, zic. Probabil că l-ar descrie ca şic ponosit, dar mai degrabă e şic porcoşit.[11]

Paul zâmbeşte.

— A trebuit să mergi mult pe jos? Spune, şi îmi ia picioarele în poală, ca să mi le încălzească.

— E la o distanţă de kilometri de la metrou – pe tărâmul camerelor cu baie comună şi al prăvăliilor care vând frigidere la mâna a doua. DE fapt, mi-a fost un pic frică să merg pe strada ei. Nu ştiu de ce a ales să locuiască acolo.

Judy s-a mutat acum câţiva ani la nord de râu. Simţea nevoia de o schimbare, mi-a spus mai târziu, când am reluat legătura, când am făcut prima mişcare către împăcare. Trecuseră ani de când nu mai vorbiserăm, dar ştim cu toţii cum ajung lucrurile într-o fază în care hotărârile ajung să fie împietrite. Furia mea că am fost dată afară poate că s-ar fi domolit destul de repede dacă aş fi rămas singură dar m-am dus să locuiesc o vreme la bunici, şi buni adora ocazia de a arăta că are dreptate în privinţa defectelor fiicei sale ca mamă. A făcut să se amplifice toate resentimentele, închizându-i lui

[11] Joc de cuvinte intraductibil, *shabby chic* şi *shabby shit*.

Jude telefonul în nas ca să nu poată vorbi cu mine – „E pentru binele tău", îmi spunea. Şi când am plecat de acolo, ca să mă descurc singură, tăcerea devenise absolută.

Desigur, m-am întrebat de-a lungul anilor ce-o mai fi făcând Jude şi mi-am închipuit uneori cum ar fi să ne regăsim. M-am gândit că o să o văd la moartea bunelului, dar conflictul cu părinţii săi ajunsese până atunci să fie prea adânc înrădăcinat ca să fie rezolvat, presupun. N-a venit la înmormântarea lui – nici la a lui buni, peste un an. Probabil că n-a bănuit că i-au lăsat nişte bani, şi m-am întrebat dacă s-a simţit vinovată când a primit scrisoarea executorului testamentar.

Am tot amânat gândul de a lua legătura cu ea. Eram ocupată, căutând slujbe şi camere cu baie comună, umblând de colo colo fără să prind rădăcini undeva, timp de câţiva ani. Apoi universitatea şi Paul. Presupun că viaţa mi s-a pus în cale. Şi nu ştiam ce să vorbesc cu ea.

Cea de a patruzecea aniversare a fost ceea ce m-a făcut să vreau să o găsesc. O aniversare de tip piatră de hotar, a zis Paul.

Am stat o veşnicie tot gândindu-mă ce să scriu – cum să-i zic „salut" după douăzeci şi patru de ani? În cele din urmă am scris: *Dragă Jude. Ce mai faci? M-am tot gândit la tine – la noi- şi aş vrea să te revăd. Acum sunt măritată şi locuiesc la Pinner. O să înţeleg dacă n-o să vrei, dar, dacă ai vrea să iei legătura cu mine, te rog scrie-mi sau dă-mi un telefon. Cu drag, Emma.* Vorbele mele încă mai sunau ca ale unui copil.

Am aşteptat şi am tot aşteptat un răspuns, la început rănită, apoi mânioasă, şi apoi m-am speriat că e moartă şi amânasem lucrurile prea mult.

Am sunat, tremurând şi agăţându-mă de telefon, la vechiul nostru număr de pe Howard Street – prima oară de când aveam şaisprezece ani –, ca să aflu. Dar, când a răspuns în fine cineva, era vocea altei femei.

— Cine? a zis. A, ea. A plecat demult. La naiba, trebuie să fie zece ani de când m-am mutat aici. Ciudat, a venit o scrisoare pentru ea acum vreo două săptămâni.

— Eu am trimis-o, am zis. E mama mea. Ştiţi unde este acum?

— Nu. Nu ştiu unde s-a mutat. Îmi pare rău. Femeia părea să fie întristată. Ce să fac cu scrisoarea?

— Aruncaţi-o, am zis.

A doua zi am sunat la biroul unde lucrase – alţi străini –, dar mi-au spus că, din cât ştiau ei, Jude trăia încă, şi au fost de acord să-i transmită datele mele.

M-a ţinut în aşteptare încă trei luni, şi începeam să cred că poate n-o să mai aud niciodată de ea. Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce simţeam în privinţa asta.

În unele zile eram răvăşită – mă simţeam din nou părăsită –, iar în alte zile aveam o senzaţie de uşurare. Încercasem. Acum puteam lăsa lucrurile în urmă. Să-mi văd de viaţă.

Apoi a ajuns în cutia de scrisori biletul cu câteva cuvinte de la ea. Îmi amintesc că am adulmecat hârtia, de parcă aş fi putut simţi mirosul ei, şi am sunat imediat la numărul nou ca să-i spun cât de mult mă bucur să am veşti de la ea.

Nu prea ştiu la ce mă aşteptam, dar Jude nu a ţipat de încântare când şi-a dat seama că sunt eu. Nu-i stilul ei. Nici nu s-a scuzat pentru ruperea relaţiilor, pentru că m-a dat afară, pentru că l-a ales pe Will, nu pe mine.

— Aveam nevoie să trec mai întâi printr-o schimbare, a zis. Aveam nevoie să mă regăsesc. După ce Will m-a părăsit – au fost nişte ani grei, Emma. Dar cred că acum tu şi cu mine putem lăsa în urmă toate astea. Acum suntem alţi oameni.

Şi am fost de acord.

— Cred că ar trebui să ne întâlnim pe un teren neutru, a zis. Să bem un ceai undeva. Ce crezi?

Termenii ei, teritoriul ei, presupun. N-a venit niciodată acasă la mine. Jude o numeşte „casa lui Paul" şi spune că e prea departe de ea ca să bată drumul – „Pinner e aproape dincolo de marginea Londrei, Emma".

Prima dată, a ales o cafenea din Covent Garden şi l-am luat cu mine pe Paul, încleştată de mâna lui. Jude nu şi-a dat osteneala să-şi ascundă şocul faţă de diferenţa de vârstă dintre noi, şi a fost o tăcere plină de stinghereală în vreme ce ne prefăceam că studiem meniul şi aşteptam cu inima strânsă remarca inevitabilă. Dar ea s-a abţinut. N-a fost spus nimic. Şi până la urmă a mers bine. N-a fost o mare regăsire plină de emoţie, dar nici vreo înfruntare.

„Păi, n-a fost prea rău", a zis Paul, pe când ne îndepărtam.

— Ce ai cumpărat? Ceva drăguţ? spune acum Paul, ridicându-se să pună masa, şi o clipă nu ştiu despre ce vorbeşte.

— A, nu, până la urmă nimic, zic, când îmi pică fisa, doar m-am uitat.

Şi stau tăcută un moment. N-am fost la cumpărături.

Ar fi trebuit să iau metroul pe linia centrală spre vest ca să ajung la Pinner, dar n-am făcut-o. Am mers în direcţia opusă. Îmi amintesc că mi-am spus: *Nu mă duc acasă*. De fapt, mă duceam, într-un fel. Mă întorceam pe Howard Street.

Călătoria a fost într-un fel de ceaţă, staţiile se arătau clare şi apoi fulgerau înapoi în întuneric, urcam şi coboram trepte de ciment în mulţimea de oameni ca să ajung la linia Jubileului şi apoi în sus, din nou la lumina zilei, la Greenwich. A durat mult până să vină autobuzul 472 spre Woolwich – *E*

duminică, îmi tot spuneam. Mă uitam la afişajul digital care număra invers minutele până să pot urca în autobuz. *Trei minute. Două minute. Acum*.

Dar, când am ajuns acolo, nu mai era nimic. Molozul de pe Howard Street nr. 63 era îndărătul unui gard de sârmă, şi nu puteam decât să stau acolo şi să refac totul în minte. Când am fost în stare să merg mai departe, am văzut în spatele barăcilor constructorilor ceea ce fusese cândva grădina noastră. Am văzut banda pusă de poliţie, cu un capăt desprins, fluturând, şi pământul. Dar nu era nimic altceva de văzut. Şi am plecat. Un chip, la fereastra uneia dintre casele de peste drum, mă urmărea. Mi-am vârât pumnii în buzunarele hainei şi mi-am ţinut capul aplecat.

13. Luni, 26 martie 2012

KATE

Era luni – „altă zi de trudă", a spus Criminalistul, fără să se adreseze cuiva anume, când Kate a ajuns târziu. Nu era un început bun al săptămânii.

Terry îi arătase ridicarea din sprânceană care spunea *Asta-i oră de venit?* dar a hotărât să nu-l bage în seamă şi să nu ofere nicio scuză. Aşa că s-a dus la „staţia sa de lucru", cum le spunea acum conducerea birourilor lor.

Kate s-a uitat în jurul camerei ca să vadă cine mai e acolo şi a văzut că responsabilul redacţiei politice era deja adâncit în discuţie cu Simon, redactorul-şef. S-au auzit râsete zgomotoase, ca de puştani, în vreme ce responsabilul redacţiei politice spunea o poveste nesărată despre un membru al Cabinetului şi şeful l-a bătut pe umăr. Părea încântat de sine. Stăpânul universului, a observat Kate.

Altfel, linişte şi pace. Clămpănitul în surdină al tastelor şi umerii încovoiaţi ai sclavilor online aveau să-l ţină pe Terry fericit în continuare şi să-l împiedice să stea pe capul ei, spera. A intrat în program şi şi-a verificat e-mailurile. Se uitase deja la ele de pe telefon, dar nădăjduia că în cele zece minute scurse de atunci a apărut vreo reacţie la articolul despre copilaş. O frântură de informaţie, poate, ca s-o propulseze mai departe. Dar nu era nimic.

Nu s-a ostenit să cerceteze mesajele vocale. Oamenii obişnuiau să-i telefoneze ca să-i spună poveşti şi ponturi, ca să-şi verifice ideile şi să le treacă mai uşor ziua. Acum totul era online. În unele zile nu era nevoie deloc să vorbească direct cu cineva.

Kate a căscat. Din partea cealaltă a biroului, Criminalistul a căscat şi el, amical.

— Apropo, Nina mi-a zis despre ultima restricţie a lui Terry în privinţa cheltuielilor.

Nina, secretara redacţiei de ştiri, era izvorul tuturor informaţiilor şi toţi reporterii o iubeau. Era acolo „de când Moise a făcut cunoscute poruncile", spunea ea oricui, şi se pricepea să treacă pe sub nasul directorului facturile de la hoteluri de patru stele, să-i acopere pe „băieţii ei" când aveau necazuri acasă ori la lucru – „Sunt sigură că-i pe drum", torcea ea la telefon către o nevastă burzuluită sau către Terry. De asemenea, te putea face să ajungi într-o zonă de război cu o maşină închiriată şi fără viză, fără măcar să clipească.

— Zice că Terry sună pe la restaurante ca să se asigure că angajaţii au mâncat acolo şi că totalul de pe notă se potriveşte cu însemnările lor. Moarte lui *blanko* este ţinta lui luna asta. N-o să dureze.

Războiul cu cheltuielile reporterilor izbucnea periodic, de obicei când bugetul redacţiei de ştiri era pe sfârşite. *Blanko* – o factură în alb de la hotel sau o notă de la restaurant care putea fi completată de reporter, cam ca un cec în alb – era ţinta obişnuită.

Prezentarea de chitanţe ajunsese mai demult o adevărată artă – circulau o mulţime de zvonuri despre faptul că tiparniţele odraslelor lui John Bull[12] erau folosite ca să producă chitanţiere întregi. Se adăugau apoi pete de cafea şi insecte storcoşite, ca să le dea un aer de străinătate.

— Vai de mine! a zis Kate.

Amândoi şi-au fixat ochii pe monitoare.

Kate se întreba ce ar pricepe un extraterestru din această scenă. Zeci de oameni care stau, izolaţi, în faţa calculatoarelor, nu vorbesc între ei şi nu se uită unul la altul. Erau cam ca sufletele pierdute din cazinourile din Las Vegas, aşezate ore în şir în faţa maşinilor cu jocuri, cu ochii fără viaţă, apăsând mecanic butoanele în speranţa câştigului cel mare. *Alarmă! Se apropie responsabilul redacţiei de ştiri*, şi-a zis ea.

Terry avea pe chip un zâmbet cuceritor. Era clar că voia o favoare. Kate s-a prefăcut că e absorbită de ceva de pe ecran.

— Aşadar, ai reuşit să ajungi azi.

A încercat o abordare uşoară, dar tachinarea lui a aterizat cu un fleoşc pe podea.

— Îmi pare rău, Terry, probleme cu circulaţia, a zis ea, cu degetele zăbovind pe tastatură, ca şi cum ar fi fost în mijlocul unei fraze.

---

[12] Personificarea naţională a Marii Britanii, în special în caricaturi şi alte lucrări grafice.

— Da, da. E groaznic acolo, afară. Însă…

Uite-o că vine, şi-a zis ea. *Povara ucigătoare*.

— Kate, redactorul-şef a pus ochii pe unul dintre noii reporteri tineri şi vrea să-l iei sub aripa ta.

Ea l-a privit şi a ridicat o sprânceană.

— Aripa mea? a zis, caustic.

— E absolut strălucitor, a zis Terry

Ea a simţit cum îi cade un bolovan în creştet. „Absolut strălucitor" era codul pentru „extrem de enervant".

— Şi tu eşti cel mai bun reporter al ziarului.

Criminalistul şi-a dres glasul, scoţând un mârâit de avertizare la auzul ofensei.

Kate a simţit că se înmoaie, fără să vrea. Nu avusese parte de prea multe complimente în ultimul timp. Statutul ei de vedetă după interviul exclusiv cu văduva Taylor începuse să se topească. Erau deja doi ani de când scosese la lumină ceea ce se întâmplase cu adevărat cu micuţa Belle Elliot, copilița care dispăruse din grădina casei ei. Povestea, cu cotiturile şi obstacolele ei, a obsedat-o, şi când adevărul a ieşit în cele din urmă la iveală în paginile raportului său, au urmat un prânz cu redactorul-şef, o primă şi o creştere a salariului.

Dar acel moment a trecut, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Atenţia ziarului a alunecat constant de la jurnalismul de investigaţie la soiul de veşti instantanee care făceau comunitatea online să clicheze şi să comenteze. Se simţea din ce în ce mai mult în plus în această nouă ordine a lumii. Putea scrie legenda unei imagini la fel ca cel mai bun dintre ei, dar nu prea era treabă de adult, îşi spunea, în vreme ce se străduia să nu-şi piardă demnitatea.

Şi simţea cum creşte în ea paranoia ori de câte ori Terry trimitea unul dintre puştani, şi nu pe ea, pe urmele unui subiect.

— Te păstrez pentru ăla mare de tot, zicea el, când îi prindea privirea.

Dar ăla mare de tot nu se arăta de ceva timp. Şi acum primise sarcina să se ocupe de creşa redacţiei.

— N-o să-ţi stea în cale. O să înveţe în timp ce munceşte şi tu ai atât de multe de împărtăşit, Kate. Simon zice…

Pune-ţi mâinile pe cap[13] şi-a spus ea, reîntoarsă pe terenul de joacă din şcoala elementară.

— Bine, unde-i?

[13] Trimitere la jocul de copii „*Simon says*" („Simon zice"), în care participanţii se supun comenzilor.

— Joe, vino aici, te rog, a strigat Terry către partea cealaltă a încăperii, şi un tânăr scundac, cu breton pleoştit şi cămaşa scoasă din pantaloni, a ţâşnit în picioare şi s-a repezit spre ei.

— Bună, Kate. Sunt onorat, a zis, fără urmă de sarcasm.

Dumnezeule din ceruri, o să spună că adoră articolele mele.

— Ador articolele tale, a zis Joe.

— Vă las împreună, a zis Terry, a cărui treabă se pare că fusese îndeplinită.

— Dar… s-a bâlbâit Kate.

— Îmi pare rău, Kate. Mă aşteaptă cineva la telefon, a zis Terry şi a şters-o către adăpostul biroului său.

Kate a înghiţit o înjurătură, a arătat spre scaunul de lângă ea şi s-a străduit să evite privirea Criminalistului.

— Când ai venit la noi, Joe? a zis.

— Acum o lună. Direct de pe băncile universităţii, întotdeauna mi-am dorit să fiu jurnalist – am asta în sânge.

— Ce vrei să spui?

— Mama e jurnalistă.

— Da?

El a rostit numele redactorului-şef de la *Herald on Sunday*, o femeie faimoasă pentru vulgaritate şi brutalitate – „tiranul în chiloţi", îi ziceau cei din vechea gardă. Vechea gardă masculină, să nu uităm, şi-a zis Kate. Mandy Jackson adoptase porecla, fluturând-o ca pe un trofeu de război în vreme ce urca pe scara ierarhică. Despre orice femeie care se ridica mai sus de redactor de articole de fond se credea fie că s-a culcat cu cine trebuia, fie că i-a terciuit ouţele. Kate nu ştia sigur pe ce cale mersese Mandy, dar ea era încă acolo, regina mormanului de bălegar.

Şi ăsta era băieţaşul ei.

L-a privit îndeaproape pe Joe Jackson – mama lui cu siguranţă se gândise cum o să-i sune numele atunci când l-a botezat –, care tocmai îşi instala laptopul la dreapta ei. Arăta de parcă nici nu i s-ar fi schimbat încă vocea, dar ar fi putut fi de folos – nu i-ar fi displăcut un post la *Herald ori Sunday*.

— La ce articol lucrezi, Kate? a întrebat el, şezând cu spatele drept, în aşteptare, cu un carneţel în mâini, ca să-i culeagă vorbele de aur.

— Mă uit la e-mailuri, Joe. Lasă-mă zece minute. Ce-ar fi să te duci să ne aduci câte o cafea?

A scormonit prin geantă şi i-a dat un pumn de mărunţiş.

— Trepăduşul marelui reporter, a pufnit Criminalistul după ce Joe a dispărut prin uşile batante.

— Gura, Gordon! Eşti pur şi simplu invidios că n-ai căpătat şi tu unul. Ce naiba o să fac cu el?

— Păi, să nu te culci cu el, că Mandy o să-ţi smulgă capul de pe umeri.

Grosolănia replicii a şfichiuit-o pe Kate, dar a râs odată cu el, o tehnică de supravieţuire învăţată devreme într-o lume dominată de bărbaţi şi de băutură.

Nu trebuie decât să le cânţi în strună. Nu-i nevoie chiar să crezi, o sfătuise o colegă mai în vârstă, acum mulţi ani. *Glumele sexiste nu se vor sfârşi vreodată. Trebuie să le arăţi că eşti un reporter la fel de bun ca ei. Asta o să le bage pumnul în gură.*

Şi nu fuseseră toţi din cei care urau femeile. Lucrase cu unii bărbaţi străluciţi, dar mai rămânea pe ici, pe colo, câte un dinozaur pândind din mlaştina preistoriei. Unuia dintre redactorii ştirilor de noapte îi plăcea să le spună jurnalistelor să „se rupă de cercul de tricotat", dacă discutau despre un articol. Alt director întreba: „O facem pe covor?" atunci când vreo femeie îi punea sub semnul întrebării o idee, şi se prăpădea de râs, de parcă ar fi fost noul Oscar Wilde.

Criminalistul era destul de inofensiv şi ea o cunoştea pe soţia lui. Era ţinut din scurt acasă, aşa încât Kate îi trecea cu vederea rarele încercări de a se arăta liber.

— Ai lucrat cu Mandy? l-a întrebat.

— Da. Era una din alea care-ţi fac praf biluţele.

Joe s-a întors cu cafelele şi cu o prăjitură pentru ea.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea, a zis el.

— Mănânc-o tu, a mormăit Kate, iritată. O să arzi mai iute ca mine caloriile dintr-o brioşă cu două feluri de ciocolată.

El a râs şi a scos-o din ambalaj.

Redactorul-şef s-a înfiinţat în spatele lor – Simon Pearson avea capacitatea enervantă de a ieşi ca din pământ; Kate bănuia că într-o viaţă anterioară fusese un spărgător agil ca o pisică – şi l-a bătut pe umăr pe Joe, făcând să cadă pe birou o ploaie de firimituri.

— Nu-l face pe noul protejat să se simtă prea în largul său, Kate. N-o să dea peste niciun subiect mâncând brioşe. Trebuie să-l ţinem flămând şi să-l scoatem pe teren.

Joe arăta şocat, în vreme ce Simon îşi continua patrularea fără zgomot.

— Nu-l băga în seamă. E felul lui de a se arăta prietenos, a zis ea. Eşti foarte norocos că ai fost ales să fii băgat în seamă cât de cât. Bun, hai să ne arătăm ocupaţi. Ai vreo idee de articol? Avem o şedinţă de ştiri într-o jumătate de oră şi trebuie să prezentăm trei idei bune.

Pe faţa lui nu se citea nimic, ca şi cum s-ar fi gândit ce să răspundă, însă ochii ziceau „nu”.

— Bun, citeşte ziarele şi vezi dacă este vreo continuare pe care am putea s-o facem, iar eu o să sun o persoană de contact care mi-a trimis un e-mail. Aceste şedinţe de ştiri sunt apă de ploaie, de fapt. Ocazia specialiştilor de a se da mari şi a responsabilului redacţiei de ştiri de a ne spune că suntem cu toţii nişte târâie-brâu. Bun venit în lumea ziariştilor!

14. Luni, 26 martie 2012

EMMA

Profesoara mea de yoga conduce o secvenţă de relaxare, vocea ei toarce peste clinchetul micuţelor talgere de pe degete, legănându-ne până la pierderea conştienţei. De obicei îmi place această parte a lecţiei, dar azi zac pe salteaua mea, încercând să nu mă gândesc la fantomele din Howard Street. La copilaş. La Profesorul Will.

Mintea refuză să se limpezească, în ciuda îndemnurilor lui Chloe, şi Will se întrupează şi-mi umple creierul.

A apărut în viaţa noastră în anii ’80. Mă rog, „a apărut” nu descrie cu adevărat lucrurile. A luat cu asalt castelul nostru şi a cucerit-o brusc şi definitiv pe Jude. A fost un eveniment uriaş în vieţile noastre. În general, n-a avut vreun iubit în perioada în care am crescut. Spunea de obicei că făcuse legământ de castitate şi trăieşte ca o călugăriţă. Şi râdea. Îmi amintesc că am căutat în dicţionar „castitate” când aveam vreo doisprezece ani şi am fost de-a dreptul şocată. Mă gândisem că Jude vorbea despre religie, dar ea vorbea despre sex. Firește, prietenii ei se tăvăleau pe jos de râs şi au început să-i zică maica Jude. Nu participam la gluma lor. Încă mai eram copil. Dar ştiam că Jude nu e fericită în castitatea ei. Pentru o călugăriţă, vorbea cam mult despre bărbaţi. Dar erau vorbe, nu fapte. Cea mai bună prietenă a mea, Harry, zicea că Jude are nevoie de un gagiu, dar nu i-am transmis asta. *Sfat pe care nu l-a cerut nimeni*, ar fi zis Jude.

Totuşi, am ştiut că s-a schimbat ceva când am auzit-o cântând în baie, într-o seară. Cântând cât o ţinea gura „You Are the Sunshine of My Life”, cu toate acordurile şi „da, da”-urile. Părea atât de altfel decât Jude, încât am ciocănit în uşă şi am strigat prin ea:

— Pari fericită!

— Chiar sunt! Hai înăuntru! a strigat şi ea.

Nu-mi plăcea deloc s-o văd pe Jude goală – simţeam că nu se cuvine –, dar ea zicea că sunt o mironosiţă ridicolă şi cum se face că un copil născut de ea a ajuns să fie stingherit de trupul omenesc?

Îmi amintesc că m-am aşezat pe W.C., ca să nu trebuiască să mă uit direct la ea, pe când îmi povestea că un bărbat din trecutul său – un bărbat de care îi plăcuse mult în tinereţe – se ivise din nou. M-a cuprins fierbinţeala, pentru că mi-am zis că se referă, probabil, la tatăl meu. Bărbatul despre care nu aveam voie să vorbim.

Nu ştiam cine este tatăl meu, şi îmi ziceam că nu ştie nici ea. Când eram mică şi apărea vreun tată în cărţile pe care mi le citea, o întrebam. Arătam poza şi ziceam:

— Ăsta-i tati al meu?

Iar ea râdea şi zicea:

— Nu. Ăsta-i tati din carte.

— Unde-i tati al meu?

— Tu n-ai, Emma. Suntem doar noi două.

Cred că, după o vreme, a eliminat cărţile care aveau în ele taţi, pentru că n-am mai citit vreodată din ele.

Firește, când am crescut un pic mi-am dat seama că toată lumea are un tată, dar am priceput din tăcerea lui Jude în această chestiune că nu trebuie să pun întrebări. Aşa că mi-am născocit unul. Era înalt şi arătos şi amuzant şi deştept, şi în unele zile cânta la chitară, iar în altele scria cărţi, şi mă ducea în vacanţă în locuri îndepărtate. Să mori de râs, de fapt, pentru că nimeni dintre cei pe care îi cunoşteam nu avea un astfel de tată. Tatăl lui Harry era bătrân şi purta jerseu. Semăna cu căpitanul Mainwearing din *Dad's Army*[14].

Dar, cum am devenit mai iscusită la trasul cu urechea, am început să adun frânturi de informaţii despre tatăl meu adevărat. Am ascultat cum Jude îi povestea unei vecine, la o sticlă de vin, cum s-a trudit ea să crească singură un copil, să-şi câştige pâinea şi să-şi dea examenele la drept. „N-am avut de secole vreme pentru bărbaţi", s-a plâns Jude. „Tatăl Emmei a plecat demult – de-abia aştepta să plece. Charlie era mult mai tânăr – el însuşi era încă un copilaş".

Am pus bine informaţia – aveam acum un nume şi un chip de copil cu care să-mi hrănesc imaginaţia.

Bun, deci Jude şedea în cadă şi îmi spunea că bărbatul pe care l-a reîntâlnit vine la noi acasă. Zicea că l-a descoperit la ştirile de la televizor – vorbea la o manifestaţie antinucleară – şi l-a recunoscut pe loc.

[14] Serial comic difuzat la BBC din 1968 până în 1977.

— Nu l-am uitat, după toţi anii ăştia, a zis.

A turuit mai departe, că s-au cunoscut la facultate – Jude a mers la Cambridge şi a studiat istoria. Jude era şi este superdeşteaptă. Acum e la pensie, dar a fost avocat specializat în drepturile omului. Folosea întotdeauna cuvântul „avocat" – „Juriştii sunt bărbaţi de vârstă mijlocie cu burtică şi se ocupă de transferuri", îmi spunea. Avocatura n-a fost prima ei alegere. Când a terminat facultatea s-a angajat la o editură şi s-a învârtit prin Londra, prânzind cu „c*elebrităţile*". Întotdeauna părea că rosteşte aceste vorbe în caractere italice.

Dar am apărut eu, şi a trebuit să locuim o vreme la buni şi bunelul. Când am plecat de acolo, ea a zis că ar trebui să aibă o muncă mai puţin împrăştiată, mai „de la nouă la cinci". A găsit un post într-un birou, în vreme ce-şi continua studiile. Îmi amintesc că petrecea ore întregi cu nasul vârât în cărţile ei şi în acte juridice. Dormitorul ei avea mirosul acela pătrunzător, de cerneală şi hârtie. Trebuie să se concentreze, îmi zicea când încercam să-i pun vreo întrebare despre temele mele sau să-i spun cât de răutăcios a fost domnul Lawson la adunarea de la şcoală. Trebuie să se concentreze, altfel i-ar putea scăpa acel amănunt minuscul care l-ar putea scoate din închisoare pe clientul său. Nu-mi rămânea decât să mă întorc la David Bowie din camera mea şi să vorbesc cu posterul de pe perete.

Aşa că îmi plăcea de această nouă Jude, care cânta în cadă. Voia să-mi povestească, şi părea tânără şi entuziasmată. Am stat în baia plină de aburi, ascultând şi chicotind împreună cu ea până ce mi-am simţit hainele umezite şi mama a fost gata să iasă din apă.

N-am rostit cuvântul „tati". Ştiam că ar ucide buna-dispoziţie, aşa că am hotărât să aştept şi să văd ce va mai fi.

Când obiectul iubirii ei a venit la noi acasă, l-am întâmpinat zâmbind, aşa cum mă dăscălise Jude.

Nu-şi găsise locul toată dimineaţa, şi şi-a schimbat hainele de cel puţin trei ori.

„Arăţi grozav", îi ziceam de fiecare dată când apărea într-o ţinută nouă, dar iar dispărea în sus pe scări, să se schimbe. Eram încântată că purta cerceii frumoşi din turcoaz pe care i-i cumpărasem de ziua ei din banii mei de buzunar.

Când „Profesorul Will", aşa cum ţinea ea să-i zică, a bătut la uşă, în cele din urmă, am crezut că Jude o să leşine de emoţie.

— Du-te tu, puiuţ, a zis, aruncând o ultimă privire în oglindă. Şi zâmbeşte!

Îmi plăcea când îmi zicea „puiuţ", cum mă alinta când eram mică. Nu-mi mai zisese aşa niciodată de când crescusem, dar încă îmi mai încălzea inima.

Însă de-abia am ajuns să deschid uşa, că ea s-a unduit pe lângă mine şi a preluat controlul.

— Bună, Will. Cât mă bucur să te văd! Iat-o pe Emma – copilaşul meu. Scumpa mea, iată-l pe Profesorul Will, vechiul meu prieten de la fac.

Will m-a străfulgerat cu un zâmbet încurajator şi mi-a întins mâna.

— N-aş zice copilaş, Jude. E o tânără femeie.

E ciudat ce lucruri îţi rămân în amintire. Mâna lui era uscată şi caldă, şi un inel de aur pe care-l purta pe degetul mare mi-a atins încheieturile degetelor.

M-am încumetat să-l privesc mai bine, ca să văd dacă e vreo asemănare de familie. Nu era. Era făcut tot din unghiuri. Nas ascuţit, pomeţi ascuţiţi. Nimic din mine şi mutra mea ca o plăcintă. Jude îmi spunea uneori că sunt drăgălaşă, când eram doar noi două. Dar nu eram – nu sunt. Drăgălaşă înseamnă păr strălucitor şi gene lungi şi obraji trandafirii – ca Jude. Eu aveam părul castaniu cârlionţat, care nu voia să stea lins, şi faţa ca o plăcintă. Îmi uram faţa. Stăteam în faţa oglinzii şi trăgeam de carne, de parcă ar fi fost din plastilină, până mă dureau obrajii. Jude zicea că toate adolescentele trec prin asta.

Will trebuie să mă fi surprins zgâindu-mă la el, şi a zâmbit. Jude n-a văzut, era prea ocupată să închidă uşa, aşa că n-a fost decât un zâmbet între noi doi, şi am simţit un mic fior. Putea să fie şi prietenul meu. Sau tăticul meu.

— Vrei un ceai? a zis Jude, conducându-l în salon.

— Minunat! a zis el. Ce casă grozavă!

În bucătărie, umplând ceainicul şi căutând două căni care să fie pereche, îmi amintesc că m-am întrebat ce fel de om poartă un inel pe degetul mare.

Trebuie să aibă spre patruzeci de ani, mi-am zis, punând cu lingura frunzele de ceai în vas. *E ca şi cum bunicul tău ar purta pantofi cu talpă groasă*. Am râs singură la acest gând şi am dus tava în salon.

Profesorul îşi azvârlise sandalele şi şedea turceşte pe canapea, iar picioarele lui sprijinite pe perne arătau moi şi albe ca nişte bucăţi de pâine.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, a ciripit mama.

E foarte altfel. E foarte neavocăţeşte, mi-am zis, şi am trântit tava, bosumflată, făcând laptele să se verse peste zahăr.

— Îmi pare rău, am zis, fără să cred ce spun.

Jude părea furioasă, dar Will s-a repezit în faţă, cât pe ce să se prăvălească din poziţia de guru, ca să prindă măsuţa.

— Nicio problemă, a zis. Sunt deja amestecate.

Şi el şi Judy au râs.

Mă simţeam lăsată pe dinafara glumei, dar, pe când Jude dădea cu cârpa, el mi-a făcut semn cu ochiul.

15. Luni, 26 martie 2012

JUDE

Încă mai erau urme de linte pe farfuria pe care a luat-o de pe picurător ca să pună pâinea prăjită, şi a trântit-o în chiuvetă.

Fiica ei abia se atinsese de mâncare ieri. Fusese felul ei preferat mai demult, când Emma avea opt sau nouă ani şi s-au mutat în vila închiriată de pe Howard Street. Sfârşitul anilor ’70 a fost greu pentru Jude, care încerca să-şi facă o nouă carieră, cu un copil de care trebuia să aibă grijă, dar chiria era mică, din cauza zonei. Şi Emmei nu părea să-i pese unde locuieşte. Era cufundată tot timpul în mica ei lume.

Dacă închidea ochii, Jude aproape că simţea mirosul casei de pe Howard Street: un amestec pătrunzător de ipsos umed şi parfumurile ei preferate. Nu era un palat, dar avea personalitate. Casa avea un hol pavat cu dale albe şi negre crăpate – „Sunt antichităţi, nu sunt vechi”, i-a spus Jude mamei sale, când aceasta a strâmbat din nas.

Lui Will îi plăcuse de la bun început.

„Oh, Emma!” a zis Jude cu glas tare, în vreme ce cotrobăia prin bufet în căutarea altei farfurii. „De ce nu poţi s-o laşi baltă? Tu eşti cea care a adus vorba de Will”.

Jude nu avusese de gând să-i spună fiicei sale amănuntele convorbirii telefonice care venise din senin, cum a recunoscut imediat vocea lui Will, cu toate că trecuseră aproape zece ani de când o auzise ultima oară. El plecase valvârtej din casă, cu valiza, în 1992, strigându-i peste umăr că o s-o caute când ea o să se potolească. Dar ştia că el n-o va face. Ultima ceartă pusese capac.

Atenţia lui începuse iar să se abată. Ea trecuse de cincizeci de ani şi el îşi pierduse interesul, preferând să flirteze pe faţă cu chelneriţele în timpul aşa-ziselor cine romantice.

„Of, Jude”, a râs, când ea s-a hotărât în cele din urmă să-i vorbească deschis. „Doar admir un chip drăguţ – nu fac nimic, mă mulţumesc să privesc”.

Dar nu se mulţumea. Făcea, nu numai privea. Jude ştia. Simţea pe el mirosul şi stătea trează noaptea, temându-se că o va părăsi. Încerca să nu-şi facă griji, spunându-şi că-i doar criza lui de la mijlocul vieţii şi că o să-i treacă. Dar când l-a prins pipăind-o pe una dintre prietenele ei, la o petrecere, a fost o ceartă cu tunete şi fulgere şi el şi-a făcut bagajele.

După aceea a fost tăcere deplină, chiar şi atunci când ea a făcut primul pas. Telefonul lui a trimis-o la căsuţa vocală şi el n-a sunat-o. Nu i-a răspuns nici la e-mailuri. Ori la scrisori. Şi, treptat, ea nu l-a mai căutat.

Dar a sunat-o când a citit ferparul tatălui ei, în 2003, într-un buletin informativ al Universităţii Cambridge. Ea i-a recunoscut vocea, dar nu şi tonul. I-a prezentat condoleanţele cu o politeţe calmă, dar n-a spus şi altceva. Frumos din partea lui că şi-a dat osteneala, s-a gândit ea, dar a fost cumplit de stânjenitor şi n-a dus la alte contacte.

Până acum. De data asta el i-a zis „doamna mea", ca pe vremuri, şi a flirtat cu ea. Şi cât de bine – şi de tânără – a făcut-o să se simtă. Dar ştia că nu făcuse bine spunându-i Emmei că vrea să-l revadă pe Will, după toţi anii ăştia. Şi Em a stat acolo, aşezată, cu faţa încremenită, ca şi cum tocmai ar fi vomitat pe masă.

Ca în ziua în care i-am spus că trebuie să plece, şi-a zis Jude.

Altfel fusese când Will s-a arătat prima oară – când Emma avea treisprezece ani. *I-a plăcut de el atunci*, şi-a zis. *Îl adora. La fel ca mine*.

Will fusese atât de aparte când l-a întâlnit, la Cambridge. Un băiat născut pentru succes. Mai târziu ea le spunea prietenilor, glumind, că geniul se prelingea din fiecare por al lui, şi dacă l-ar fi lins ar fi putut să simtă acel gust.

Şi-a amintit că îi spusese o dată asta unei colege de birou – şi felul în care faţa acesteia se schimonosise de dezgust.

„Sună revoltător. Aşadar, eşti o slujnicuţă?", zisese Erica, funcţionar superior la firma de avocatură Bowen şi Bailey. Erica nu era o slujnicuţă. Era o feministă. Scria pe o plăcuţă de pe biroul ei – „Sexismul este o maladie socială" – şi nu rata nicio ocazie să-şi trâmbiţeze părerile. Partenerii se arătau toţi foarte încurajatori, cu părul lor lung şi costumele ridicole cu dunguliţe, la mâna a doua, dar tot îi ziceau pe la spate Lesbi, când nu-i putea auzi. Jude era sigură că Erica ştia – ştia totul –, dar nu protesta. Probabil vedea asta ca pe o compensaţie cinstită a faptului că e şefa.

Jude înlăturase, râzând, împunsătura cu „slujnicuţa" şi s-a făcut că-şi vede de lucru. Dar micuţa Barbara Walker, mezina biroului, nu s-a lăsat. Voia să audă toată povestea.

Toată discuţia asta cu Emma despre Howard Street răscolise amintiri vechi, şi Jude se întreba pe unde o fi acum Barbara. Fuseseră cândva prietene la cataramă. Putea să şi-o imagineze pe Barbara – enervant de drăgălaşă, după cum îşi amintea, dar cu totul incapabilă să se descurce cu banii. Se mutase pe Howard Street – *camera de pe palierul din mijloc, aşa e* – în 1984, ca s-o ajute pe Jude la plata chiriei, dar întârzia mereu şi proprietarul le tot venea pe cap.

Al Soames, își amintea ea. Fusese elev la o școală publică, și se înființa acolo nepoftit și ședea în bucătărie. Se trudea din greu să fie fermecător, vorbind despre toate persoanele de vază pe care le cunoștea și petrecerile la care mergea. Ea fusese impresionată la început, când s-a mutat acolo, dar apoi a început să se întrebe dacă nu cumva era de felul lui Walter Mitty[15]. Și o făcea pe Barbara să se simtă foarte neliniștită. Totuși, Will îl plăcuse. Zicea că se simte bine în compania lui.

Judy și-a lins degetul și a cules firimiturile de pe farfurie.

Biata Barbara s-a mutat de acolo destul de repede – înainte de un an, și-a zis Jude. Ei nu-i picase prea bine – însemna să facă rost de mai mulți bani în fiecare lună –, însă Will a fost mulțumit.

„Îmi place să te am numai pentru mine, fără păpușa aia Barbie bântuind prin preajmă și făcându-mi ochi dulci", a zis el. Jude nu observase asta, dar acum Barbara plecase, oricum, și ea nădăjduia că Will va crede că și-a găsit perechea – din punct de vedere intelectual și sexual – și o să se așeze la casa lui. La universitate, povestea lor durase doar trei săptămâni, dar de data asta avea să fie altfel. Pe atunci au fost alte femei, stând la coadă ca să-i atragă atenția lui, și au devenit din ce în ce mai nerăbdătoare să le vină rândul. Jude l-a găsit ocupându-se de „următoarea de pe listă" într-o dimineață de vineri, când nu s-a dus la un curs ca să-i facă lui o vizită.

A cugetat la asta acum. Și la răzbunarea sa pe acea „următoare de pe listă": a doua zi a spart încuietoarea camerei ei și i-a mânjit patul cu rahat de câine. Oamenii au făcut din țânțar armăsar în privința asta, nu-i așa?

Oricum, „următoarea de pe listă" n-a făcut vreo plângere. Jude și-a închipuit că a dus, pur și simplu, așternutul la curățătorie. Will n-a aflat – cel puțin, n-a pomenit de asta, și au rămas în relații bune, bând din când în când o cafea împreună, când se întâlneau pe King's Parade[16]. Dar a dispărut din lumea ei când ea a plecat de la Cambridge.

Iar ea a întâlnit pe altcineva. „Ticălosul absolut", așa cum îi zicea acum de fiecare dată. Dar el fusese Charlie până ce le-a părăsit pe Jude și pe Emma. Ea fusese silită să se întoarcă la părinți cu un prunc în brațe, ca ei s-o poată tortura cu vinovăția.

Simțea cum amărăciunea îi întunecă ziua, chiar și după tot acest timp. Nu era bine pentru ea să răscolească durerile trecute. Oamenii zic că nu-i bine să ții lucrurile bine dosite, dar ea nu putea niciodată să-și deschidă așa inima în fața altcuiva. Oamenii se grăbesc să tragă concluzii, se reped să te judece. E mai bine să ții totul în tine. Fusese prea deschisă cu Will, știa asta acum. Îl

[15] Personajul principal din povestirea *The Secret Life of Walter Mitty*, de James Thurber, după care s-au făcut două filme.

[16] Stradă istorică din centrul orașului Cambridge.

lăsase să afle cu câtă disperare vrea să-l păstreze. Făcuse orice – își schimbase hainele, părul, prietenii, totul. Ba chiar îi urmase sfatul s-o „arunce pe Emma din cuib" atunci când devenise prea dificilă.

Făcuse ca acest lucru să pară plin de grijă și responsabilitate. „Dragostea aspră o să-i prindă bine, Jude. O să vezi. E lucrul de care are nevoie".

A făcut-o. I-a spus propriului copil că trebuie să plece. A ajutat-o să-și strângă lucrurile. A închis ușa în urma ei.

Și, după ce Emma n-a mai fost, Jude și-a concentrat toată energia asupra lui Will, ținându-se după el, încercând să-i ghicească orice dorință. La început, lui i-a plăcut. I-a plăcut să aibă în fiecare seară pe masă mâncărurile preferate, lenjeria sexy pe care o cumpărase ea ca să-l bucure, telefoanele pe care i le dădea la serviciu „Doar ca să-ți spun că te iubesc".

Dar apoi lui a început să i se pară că se agață de el.

„Bărbații urăsc să te agăți de ei", și-a spus Jude, pe când curăța vesela de la micul dejun. „Face să-ți piară tot cheful". Așa i-a spus Will în ziua în care a plecat.

16. Miercuri, 28 martie 2012

KATE

Era deja sătulă de acea zi când a ieșit din lift, la redacție. Proasta dispoziție îi pusese acreală în privire și riduri pe frunte, dar Joe Jackson încă nu știa să citească oamenii.

— Bună, Kate, ce mai faci? a ciripit ca un peruș prietenos.

Kate i-a aruncat o privire care ar fi făcut un rottweiler să șovăie. Și-a azvârlit geanta pe birou, unde laptopul a scos un zdrăngănit periculos, și s-a năpustit spre toaleta femeilor ca să-și tragă un pic sufletul.

În acea dimineață Steve îi adusese „ceaiul de la pat" cu o jumătate de oră mai devreme, și a stat aplecat deasupra ei până ce s-a dezmeticit din somn.

— Îmi pare rău că-i așa devreme, iubito, dar trebuie să plec la lucru la opt – am de făcut în dimineața asta vizita prin saloane – și Jake e deja jos, a zis, cu o notă de avertizare în voce.

Știau amândoi că se arătau necazuri la orizont.

Jake, fiul lor cel mare, se ivise pe nepusă-masă aseară, în mijlocul trimestrului. Era prea târziu ca să vorbească – Steve era deja în pat, frânt după întâlnirile din acea zi cu pacienții săi bolnavi de cancer, iar Kate nu

putea să înfrunte singură cea mai recentă criză a lui Jake. Îl expediase la culcare, promiţându-i că vor sta de vorbă de dimineaţă. Era clar că venise acel moment.

Kate s-a dat jos din pat, împleticindu-se, şi de-abia avusese timp să se aşeze la masa din bucătărie când Jake a anunţat că renunţă la studiile de drept şi o să călătorească.

Mă rog, „a anunţat" probabil că e o exagerare. Jake a pomenit de asta în acel fel al lui degajat, enervant, în vreme ce învârtea două ouă turnate în apa clocotită dintr-o cratiţă. Era un băiat care „prindea totul din mers", după cum sunau rapoartele din liceu. Trecea peste toate, zicea Kate, dar Steve o sfătuise întotdeauna să nu se ia de fiul lor cel mare.

„Asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. O să-i treacă atunci când creşte", zicea el.

Dar nu i-a trecut.

„Pur şi simplu se dă bătut când lucrurile devin grele", a zis Kate atunci când Jake a hotărât să nu mai cânte la saxofon, după trei luni, cu toate că el îi implorase să-i cumpere instrumentul. „E atât de deştept, dar n-are chef să facă vreun efort", s-a plâns ea. „Bietul Freddie trebuie să se spetească muncind ca să ia note bune. Trebuie să fie furios când îşi vede fratele cum răsfoieşte un pic o carte şi apoi ia nota zece".

Şi o înfuria şi pe ea. Fusese exact ca Freddie. Şi nu pricepea de unde vine lipsa de râvnă a lui Jake. Şi ea, şi Steve aveau cu carul disciplina muncii, dar Jake nu făcea decât să stea la picioarele scării, privind în sus şi cutremurându-se la gândul urcuşului.

Steve a fost cel care a spart tăcerea care se lăsase după ultimele veşti date de fiul lor.

— Unde ai vrea să călătoreşti?

Amabil şi neutru. *Tipic pentru Steve*, şi-a zis Kate.

— Nu prea ştiu, a zis Jake, cu zâmbetul lui frumos. Thailanda, poate?

— Şi n-ai putea să faci asta după ce-ţi dai licenţa? a zis Kate, în vreme ce el îşi aşeza pe masă farfuria cu mâncare. Nu mai ai decât un an.

— Nu sunt sigur că am ales materia potrivită, mami, a zis Jake, atacând ouăle, cu prosopul de bucătărie pe umăr.

— Dar întotdeauna ai vrut să studiezi dreptul, a zis ea, lăsându-se mai jos pe scaun. Ce s-a schimbat?

— Cred că eu m-am schimbat, a zis el, ştergând gălbenuşul cu o coajă de pâine. Cred că acum vreau alte lucruri.

Kate şi Steve au schimbat o privire pe deasupra capului aplecat al fiului lor.

— Păi, e mai bine să nu iei vreo hotărâre pripită, Jakey, a zis Steve. Ce-ar fi să termini anul acesta şi apoi să vezi cum stai? Dă-ţi ocazia să gândeşti lucrurile temeinic.

— De fapt, le-am spus la facultate că nu mă mai întorc, a spus fiul lor. Au fost foarte drăguţi în privinţa asta. Totul e aranjat.

A urmat o tăcere uluită şi apoi voci ridicate – în special a lui Kate, în vreme ce Jake mesteca răbdător mâncarea –, urmate de rugăminţi, reproşuri şi uşi trântite. Micul dejun s-a încheiat cu o înfruntare urâtă. Steve a pornit valvârtej către spital, Jake s-a întors în pat, iar Kate a rămas în bucătărie, înjurând.

„Nu-i nici măcar afurisita de oră opt şi ziua e un coşmar", a zis.

Mai târziu, pe când conducea maşina de-a curmezişul Londrei, către redacţie, Kate scrâşnea din dinţi şi îşi repeta ceea ce avea să-i spună lui Jake mai târziu, în vreme ce blestema şoferii de taxi şi pe idioţii agresivi cu dubiţe care îndrăzneau să-i taie calea.

Stresul îşi pusese amprenta. S-a privit în oglindă şi a văzut pungile de sub ochi, rimelul deja scurs şi părul care îi scăpase din coada de cal aproape desfăcută.

„Dumnezeule, ce privelişte", a bombănit. Arăta de parcă tocmai se împleticise pe terasament după o ciocnire de trenuri. Şi-a desprins din păr banda elastică şi a scos din geantă o perie, ca să repare stricăciunile.

„Of, vino-ţi în fire", i-a spus chipului ei din oglindă.

Poţi s-o faci, răsuna în capul ei în vreme ce-şi peria părul, îmblânzindu-l. Era o mantra pe care o ştia de la tatăl său, un bărbat care n-avea treabă cu lucrurile negative.

„Haide, Katie" zicea el, pe când ea se străduia să meargă cu bicicleta, să treacă examenul la matematică sau să obţină un interviu pentru angajare. „Poţi face orice".

Era minunat să ai propria majoretă care te încurajează, dar veşnica presiune să reuşească era epuizantă. *Bine, tati, mă descurc*, a gândit, şi şi-a încleştat mâinile pe marginea chiuvetei, ca să nu-i mai tremure.

17. Miercuri, 28 martie 2012

KATE

Când a ieşit din toaleta femeilor, în redacţie domnea o tăcere ciudată. Nimeni nu vorbea, nimeni nu clămpănea pe tastatură – nici măcar echipa online – şi nimeni nu te privea drept în ochi. Acel „Bună dimineaţa tuturor" spus de Kate s-a fleşcăit pe la jumătate, „tuturor" nerostit când s-a aşezat la birou.

— Ce se-ntâmplă? A murit cineva? a şuierat ea peste tăblie, către Criminalist.

El a ridicat privirea, cu ochii umflaţi şi înroşiţi.

— Încă nu, a zis.

— Dumnezeule, arăţi ca naiba, a zis ea. Ce-ai făcut aseară?

— Am ieşit în oraş cu Maiorul. El arată mai rău decât mine.

Kate s-a răsucit să se uite la corespondentul de război – „Maiorul", pentru colegi – şi a bufnit-o râsul văzându-l.

— A ajuns să se culce? a întrebat ea.

— Vezi-ţi dracului de treaba ta, Kate. Înseamnă că nu ţi-ai citit e-mailurile?

— Nu, am plecat târziu de acasă. De ce?

— E încă o tură de concedieri. Blestemaţii de numărători de bănuţi şi-au scos iar colţii, a zis el. Se reduc cheltuielile. Iarăşi. Zic că trebuie să plece cincizeci şi doi de oameni din toate redacţiile – şapte de la noi, ştirile.

— Şapte? Dumnezeule! Înseamnă jumătate din reporteri, a zis ea, privind în jur şi bifându-şi colegii în minte.

— Nu fi proastă. Suntem cel puţin treizeci, a zis el.

Ea părea că nu pricepe.

— Personalul online, Kate.

— A, da, a răspuns. Păi, nu ei vor lua şutul în fund. Fir-ar a dracului de treabă! Cine pleacă dintre noi?

Criminalistul a clătinat din cap.

— Doi corectori, dar încă n-a fost poftit nimeni dintre ai noştri la cafeaua morţii. Aşteptăm cu toţii.

Ştiau amândoi că el era un candidat de frunte. Gordon Willis era bătrân, greu de stăpânit, un luddit[17] când era vorba de tehnologie şi, poate că şi mai important, foarte bine plătit. Kate şi-a stors creierii căutând ceva pozitiv de spus.

— Am vorbit mai deunăzi cu Colin Stubbs, îţi transmite toate cele bune.

Criminalistul a dat din cap, cufundat în gânduri. Zice că părăsirea jurnalismului este cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată.

---

[17] Aluzie la luddism, mişcare spontană de protest a muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea şi din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care s-a manifestat prin distrugerea maşinilor considerate cauza şomajului (n. red.).

— Nu, zău? Nu l-am văzut de luni de zile. Mă gândeam că scorpia aia de nevastă-sa l-o fi încuiat în beci. Uite ce-i, mă duc la Scotland Yard pentru informarea zilnică. Nu pot să stau aici aşteptând veştile proaste. Dă-mi o strigare dacă se întâmplă ceva.

— Sigur, a zis ea. O să fie bine. Eşti mult prea valoros pentru ei.

El a încercat să zâmbească.

— Mulţumesc, Kate. Ne vedem mai încolo.

S-a uitat după el cum iese târşâindu-şi picioarele, cu gulerul hainei pe jumătate ridicat, cu un smoc de păr turtit la ceafă, de la pernă, şi cu carnetul iţindu-se din buzunar. În trecere, a dat din cap către biroul responsabilului. Terry nu i-a răspuns. *Semn rău*, şi-a zis ea. *Haita îşi părăseşte fârtatul*.

Kate s-a gândit la propria situaţie. Presupunea că e pe listă, pe undeva – vârsta şi salariul erau împotriva ei –, dar a ţinut pumnii strânşi ca alţii să se ofere să ia compensaţia de concediere înainte să se ajungă la ea. Nu voia să plece. Nu ştia ce slujbă şi-ar fi găsit altundeva, şi nici nu merita să te gândeşti la o viaţă fără muncă. Ce ar face cât e ziulica de mare? Să se uite la televizor şi să dezlege sudoku în cărţoaiele alea cu jocuri? Mai bine moartă. Mai degrabă ar scrie tâmpenii despre vedete. Lucrul de care avea nevoie era un articol important.

Terry s-a apropiat, şi Kate a ridicat privirea.

— Eşti bine, Kate? a întrebat-o. Arăţi groaznic.

— Mulţumesc, Terry. Drăguţ din partea ta c-o spui. Sunt bine. Doar o chestie de-acasă. Cel mare.

— Ce-a mai făcut Jake? a întrebat Terry. Sunt sătul până peste cap de ai mei. Nu vor decât bani şi să-i duc cu maşina la chefuri.

— Oarece împleticeală la facultate. O să se rezolve de la sine, a zis ea.

•

Vestea că Criminalistul o să plece a venit pe la şase şi jumătate. Destul de târziu, aşa încât să poată fi scos din clădire cu minimum de scandal dacă lucrurile o luau razna. A fost chemat în biroul directorului şi după un sfert de oră a ieşit ca fost reporter la *Post*.

— Mi-au dat un purcoi de bani, i-a spus lui Kate, în vreme ce-şi arunca lucrurile într-un sac de gunoi negru. O să fie bine. Era vremea pentru o schimbare. Sunt aici de prea mult timp.

Ştiau amândoi că nu va mai fi vreo altă slujbă. Prea bătrân. Prea de şcoală veche.

— Partea cea mai rea e să-i spun ei acasă, a zis. Nu ştiu dacă să o sun pe Maggie sau să aştept până ajung acolo. Dumnezeu ştie ce o să zică. Dar probabil că va fi cu sonorul la maximum.

— Ei, haide, Maggie o să înţeleagă, a zis Kate.

De fapt, nu credea deloc că „Doamna de Fier”, cum i se zicea în redacţie, o să se arate înţelegătoare – era o latură a ei care nu i se arătase vreodată cuiva –, dar Kate încerca să nu vorbească de lucruri rele.

— O să vedem, a zis el şi a clătinat din cap, ostenit.

— Ia zi, unde o să fie petrecerea de adio? Toată lumea o să vrea să vină să-şi ia rămas-bun aşa cum se face pe Fleet Street, a zis Kate, culegând un plic rătăcit pe podea.

— Mda. Aranjez eu ceva. Mi-ar plăcea să fie la Cheshire Cheese – acolo am fost dus în prima mea zi de reporter la un ziar naţional. Atunci, în Epoca de Piatră. Ne duceam acolo când se porneau rotativele. Toată clădirea începea să trepideze. Şi zgomotul… Vocea a început să i se întretaie şi a tăcut, prefăcându-se că-şi cercetează sertarele. Probabil că o s-o fac vineri, a zis el, în cele din urmă. Să termin odată cu asta. O să-l anunţ pe Maior şi el poate trimite e-mailuri tuturor. A aruncat o privire prin încăpere şi umerii i s-au prăbuşit. Ar fi mai bine să plec.

Terry s-a îndreptat spre el, şi ceilalţi reporteri s-au ridicat în picioare.

— Noroc, prietene! a strigat Maiorul din partea cealaltă a încăperii, în vreme ce Criminalistul ridica sacul de gunoi plin cu dovezile carierei sale.

Kate şi-a ridicat carnetul de însemnări şi a început să-l pocnească de birou. Ceilalţi reporteri au făcut la fel, iar corectorii şi jurnaliştii cu funcţii superioare s-au alăturat cacofoniei, izbind în mese cu pumnii şi cu ce le cădea în mână. Au acompaniat cu bubuituri ieşirea Criminalistului, aşa cum cerea tradiţia. Era o izbucnire de emoţie într-o nouă lume cenuşie, şi el a plâns în vreme ce pleca de acolo ultima oară.

— Mă duc să dau pe gât ceva, a zis Maiorul. Am nevoie de o băutură.

18. Vineri, 30 martie 2012

KATE

Cheshire Cheese era un labirint de ascunzişuri şi cotloane cu lambriuri din Fleet Street. Fusese bârlogul jurnaliştilor – scena unor încăierări, sărbătoriri şi priveghiuri – până ce ziarele s-au împrăştiat în cele patru colţuri ale capitalei, în anii ’90. Acum, Cheese îşi făcea reclamă ca relicvă plină de culoare a acelor vremuri. Noii proprietari le spuneau vechi anecdote despre ştiri-bombă şi camaraderie la toartă turiştilor şi celor de la

periferii care lucrau în oraş şi care umpleau acum localul. De parcă jurnalismul ar fi aparţinut altei epoci.

Dar mirosul rămăsese acelaşi, şi-a zis Kate, în vreme ce-şi scutura umbrela de ploaia ce nu se mai sfârşea şi trecea printre cei care beau în picioare către salonul privat de la etaj. Bere veche şi răsuflare scurtă.

Hărmălaia era din ce în ce mai mare pe când urca pe scară şi s-a năpustit asupra ei când a ajuns la petrecere. Criminalistul era în mijloc, împărţind halbe de bere peste capetele foştilor colegi, cu obrajii înroşiţi, zbierând şi transpirând deja.

S-a uitat rapid în jur, trecerea în revistă cu ochi de reporter. *Cine-i aici? Cine-i interesant? De cine vreau să mă feresc?*

Ochii i s-au luminat când a văzut poliţaii din colţ. Era o adevărată adunare a clanurilor. Vedea Biroul de presă al Poliţiei Metropolitane aproape în întregime – chiar şi pe Colin Stubbs, când s-a mai uitat o dată şi părea că sunt acolo detectivii din fiecare caz important de care se ocupase *Post*.

— Bob, a strigat peste hărmălaie, croindu-şi drum prin mulţime.

El n-a auzit-o.

Detectivul inspector Bob Sparkes era adâncit în discuţia cu alt poliţist. Nu-l mai văzuse de când Jean Taylor fusese judecată pentru rolul ei în răpirea Bellei Elliott. Vorbiseră la telefon de fiecare dată când Kate scrisese despre Jean – apelul, poveştile despre scrisorile ei către părinţii altor copii dispăruţi sau împrietenirea ei cu unii criminali faimoşi aflaţi în închisoare –, dar de atunci Kate nu mai scrisese vreun articol despre teritoriul lui din Hampshire.

Brusc, a dat cu ochii de ea şi i-a zâmbit. Kate a simţit un mic fior. *Ridicol. Câţi ani ai*? şi-a zis, furioasă. Dintr-odată, nu ştia cum să-l salute. Strângere de mână sau pupic pe obraz?

Era clar că inspectorul Sparkes n-are o astfel de dilemă, i-a întins mâna imediat şi ea i-a strâns-o cu căldură.

— Bună, Bob, a zis ea. Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, Kate, a zis el, continuând să zâmbească. Trebuie să fi trecut mai bine de un an.

— Mai degrabă doi ani, l-a corectat ea.

Încă îi ţinea mâna în mâna ei. I-a mai strâns-o o dată şi i-a dat drumul.

— Iat-o pe Kate Waters, jurnalista despre care îţi spuneam, i-a spus inspectorul Sparkes unui coleg mai tânăr. Kate, el este detectivul sergent Chris Butler.

— O, am auzit totul despre tine, a zis tânărul sergent. Şefu' e cel mai mare admirator al tău.

Kate şi Bob s-au îmbujorat, în vreme ce sergentul rânjea. Amândoi au început să vorbească deodată, împiedicându-se fiecare de vorbele celuilalt, şi apoi au tăcut. Bob a fost cel care a cârmit discuţia către ape mai liniştite.

— Aşadar, de ce anume te ocupi acum, Kate? În ce ţi-ai înfipt colţii?

Ea i-a aruncat o privire recunoscătoare şi s-a pus pe povestit, ascunzându-se după amănuntele poveştii cu copilaşul. De fapt, în ultimele două zile lucrase la un articol despre o cerere de decontare a cheltuielilor prezentată de un parlamentar – „obligatoriu pentru un redactor", spusese Terry –, dar copilaşul îi venise pe loc în minte. Părea că îi răsună în subconştient, ca o melodie enervantă. Parazitul ei mental.

A încercat să mute discuţia la cererea scandaloasă a parlamentarului de a i se deconta „distrarea membrilor electoratului", dar Bob a oprit-o, întrebând de progresul legiştilor şi istoricul zonei. Tânărul sergent începuse să arate plictisit, şi Kate vedea că-şi caută un pretext s-o şteargă de acolo. Bob s-a prins şi el.

— Chris, n-ai vrea să-i aduci lui Kate o băutură? O să moară de sete stând aici cu noi.

Sergentul Butler a încuviinţat din cap, a aşteptat ca ea să-i spună ce doreşte şi s-a făcut nevăzut în mulţime.

Cei doi s-au uitat unul la celălalt.

— E prea mult zgomot aici, Kate, de-abia te aud. Vârsta… a zis Sparkes. Chris n-o să se întoarcă decât după secole, dacă pune Gordon mâna pe el. Hai să mergem la parter şi să bem ceva în linişte.

Ea l-a urmat, observând părul încărunţit şi peticul de chelie de pe capul lui care se îndepărta. Şi totuşi, era sexy.

S-au aşezat la o măsuţă lipicioasă, el cu o coca-cola fără zahăr, ea cu un pahar de vin alb călâu.

— Prin urmare, copilaşul ăsta. Au vreo idee cine ar putea fi? a zis el, reluând imediat firul discuţiei lor.

Încă nu-i vremea de stat la taclale, aşadar, şi-a zis ea, renunţând la gândul unei discuţii tihnite între patru ochi.

— Nu, din câte ştiu eu, Bob. Ei zic că nu e înmormântat de curând. Poate că e chiar antic, dar testele sunt în desfăşurare. Era nou-născut, şi am auzit, neoficial, că poliţaiul care se ocupă de caz crede că a fost, probabil, o mamă nemăritată, disperată, din trecutul întunecat şi îndepărtat în care faptul că erai nelegitim conta. Nu cred că-şi dă prea mult interesul, de fapt. Sunt prinşi cu toţii până peste cap cu Olimpiada, jubileul de diamant al reginei şi ameninţările teroriştilor.

Sparkes a încuviinţat din cap.

— Sigur că sunt prinşi.

— Am scris un articol despre descoperirea cadavrului – a apărut în ziar sâmbăta trecută, a adăugat Kate. Atât de mic, că probabil că nici nu l-ai văzut. Oricum, nu sunt sigură cât mai pot să lungesc povestea. Dacă e un caz intern, are valoare limitată ca ştire, în ce-i priveşte pe ai mei. Ar putea ajunge în partea de sus a paginii, dar nu sunt sigură că merită prea multă osteneală. A aşteptat o reacţie. Simţea că bătuse apa în piuă destul de mult. Nu voia să-l plictisească. Şi tu? Ce mai faci? a zis ea, când tăcerea s-a îngroşat.

Bob a lăsat paharul din mână şi i-a zâmbit.

— Îmi pare rău, Kate. Eram pierdut în gânduri. În acest moment fac nişte revizuiri ale politicii forţelor de poliţie. Se pare că şi asta e muncă de poliţist. Bun, dar Poliţia Metropolitană a cercetat lista cu persoane dispărute? Trebuie s-o fi făcut.

— Presupun că da, dar e greu când nu ştiu cu ce perioadă să înceapă. De ce?

— Nu-i o listă lungă, de oriunde ar începe să caute. Răpirea de prunci e oricum un delict neobişnuit, dar numărul celor care n-au fost găsiţi este foarte mic.

Kate a încuviinţat. Încerca să-şi amintească vreun caz în care un prunc dispărut să nu fi fost găsit şi redat părinţilor în decurs de câteva săptămâni, dacă nu zile. Şi-a amintit de dispariţia unui copilaş despre care s-a raportat că fusese furat dintr-o maşină. Dar toate celelalte cazuri de pagina întâi s-au încheiat în mod fericit.

— Îmi amintesc trei cazuri, a zis Bob. Copilaşul luat de pe bancheta din spate a unei maşini, la Londra.

— Tocmai la el mă gândeam, a zis Kate. Trebuie să fie vreo douăzeci de ani de atunci.

— Da, şi cel luat dintr-un cărucior din faţa magazinului Co-op din Portsmouth, imediat după aceea – posibil o crimă la indigo –, şi o fetiţă nou-născută luată dintr-o maternitate din Hampshire în anii ’70, Alice, aşa o chema. N-a mai fost văzută vreodată.

— Nu ştiam de niciunul dintre aceste cazuri. Ai fost implicat în cel din Hampshire? a zis Kate.

Sparkes a izbucnit în râs.

— Deloc, Kate. Nu-s chiar aşa de bătrân. Aveam vreo treisprezece ani pe atunci.

— Scuză-mă, a zis ea şi a râs împreună cu el. N-am făcut calculul…

— Îmi amintesc cazul pentru că una dintre mătuşicile mele a avut un copil cam pe atunci, a zis Sparkes. Şi i-a pus verişoarei mele numele Alice. O vreme, ea şi cu mama n-au vorbit de altceva. A fost o poveste de răsunet – nu

douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână cum ar fi acum, dar a făcut senzaţie, şi nu i-am uitat numele.

— Altul dintre copiii tăi pierduţi, Bob? a zis Kate.

Cunoştea lista din perioada relaţiei lor: Bella Elliott, desigur; Laura Simpson, răpită de unchiul ei pedofil; bebeluşul W, zgâlţâit de tatăl vitreg până murise; Ricky Voules, înecat într-un parc. Bob Sparkes îi purta pe toţi cu el – cei pe care îi salvase şi cei pe care simţea că nu-i putuse ajuta de-a lungul carierei sale. Şi se părea că micuţa Alice era şi ea pusă bine acolo.

— Uită-te la colecţia ta de articole despre copii dispăruţi, Kate, dacă te interesează. Aş putea să arunc şi eu o privire peste dosarele de la noi, a zis, şi ea a ştiut că o să se ţină de cuvânt. Sparkes era genul de detectiv care nu putea lăsa baltă nimic. Poate că nu e nimic, dar…

Ideea i-a fost întreruptă de sergentul Butler care şi-a iţit capul de după un stâlp.

— Discursurile, şefu'. Grăbeşte-te, că altfel le pierzi, a zis tânărul poliţist, cu faţa îmbujorată, entuziasmat.

— Vin, a zis Sparkes. Nu prea iese din Southampton, i-a şoptit lui Kate, şi şi-au zâmbit. Ia-ţi vinul – trebuie să ne întoarcem acolo, a zis el, dar ea ştia că nu se gândeşte decât la copilaşul de pe şantierul de construcţii.

Şi acum, asta făcea şi ea.

19. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Rămăşiţele personalului de la Biblioteca de referinţă lucrau în măruntaiele ziarului, troglodiţi care supravieţuiseră revoluţiei Google. Erau o mână de ciudaţi şi tocilari – o versiune cu buget redus a barului din *Războiul Stelelor*, după cum zicea Criminalistul (*zicea cândva*, şi-a reamintit sieşi). Îşi avuseseră momentul de glorie care dispăruse odată cu apariţia motoarelor de căutare pe internet, dar erau încă acolo, selectau şi arhivau toate articolele publicate şi se ţineau cu dinţii de faptul că sunt experţi în ştirile din secolul trecut, până ce ultima tăietură din ziar avea să fie introdusă în calculator.

Lui Kate îi plăcea întotdeauna să-i pună în faţa unor cereri aiuristice: Aveţi ceva despre văduve care s-au măritat cu fratele soţului? Urma o pauză, câtă vreme bibliotecarul dispărea pe coridoarele dintre fişiere şi apărea cu

un plic cafeniu cu tăieturi din ziare, pe care scria: „Căsătorii: femei care s-au măritat cu cumnatul”. Întotdeauna o lăsau cu gura căscată.

Biblioteca mirosea a hârtie şi a gândăcei când Kate a deschis uşa batantă şi a tras adânc aer în piept. Era mirosul trecutului său: zilele în care alerga pe scări în jos, la bibliotecă, atunci când prindea un subiect, răsfoia la iuţeală pe tejghea paginile cărţilor de telefon, în căutarea unui nume, frunzărea tăieturile din ziare şi dădea de legătura vitală care avea să fie o informaţie utilă.

Geoff Bridges, un bărbat care purta genul de salopetă preferată de obicei de tractoriştii portughezi şi părea să fie de decenii întregi în pragul pensionării, a ridicat privirea de la masa lui.

— Bună, Kate. Ce putem face pentru tine?

— Caut cazuri vechi cu copii dispăruţi, de prin anii ’70 până la jumătatea anilor ’90, a zis.

— Ei bine, ai venit în locul nimerit, a râs el. Ne ocupăm de vechituri. Ai vreun nume? Ori să caut „Copii dispăruţi, general” din acea perioadă?

— N-am decât unul – Alice, cred –, aşa că ar fi mai bine să iau tot dosarul, a zis ea.

— Alice Irving, a zis Geoff încetişor, scotocind în minte prin sistemul intern de arhivare. Pruncul care a dispărut dintr-un spital, nu?

Cunoştinţele şi amintirile lui legate de ştiri erau legendare.

Kate a încuviinţat din cap.

— Hmmm. Familie de militari. Cu baza în Hampshire. Aldershot, oare? Sau Basingstoke? Parcă ţin minte că a fost bănuită mama.

— Mama? Zău? a zis Kate, simţind cum îi creşte pulsul. Păi, hai să vedem şi dosarul ei, te rog.

•

La etaj, a deschis împreună cu Joe plicurile burduşite. Tăieturile erau îngălbenite şi începeau să se fărâmiţeze, şi Joe părea nesigur în vreme ce a desfăcut-o cu grijă pe prima din dosarul „Copii dispăruţi, general”.

— Cauţi mama unui copil care fost dat dispărut cu douăzeci până la patruzeci de ani în urmă? a întrebat el, încruntându-se. De ce?

— Pentru că vreau să ştiu ce s-a întâmplat, Joe. Se numeşte poveste emoţionantă. Nu toate ştirile sunt despre staruri din telenovele sau politicieni. Asta are tot ce-i trebuie pentru un articol bun. O simt în rărunchi.

Joe părea un pic îngreţoşat.

— Aşa vine vorba, dragă. Nu-i nimic ginecologic în asta.

Puştiul arăta umilit, şi ea s-a simţit îngrozitor. Uite-o cum devine unul dintre dinozauri.

Putea să vadă că e dezamăgit. Probabil că atunci când se angajase la Post se aştepta să facă parte din echipa de investigaţii care scoate la lumină cine ştie ce conspiraţie internaţională.

— Haide, o să fie distractiv, s-a auzit pe ea însăşi spunând, ca unui plod îndărătnic. *De ce trebuie să fie totul distractiv ca să conteze, în ziua de azi?* Căutăm copilaşi care au dispărut fără urmă. O sursă mi-a sugerat trei posibilităţi, dar nu avem decât anii şi un nume. S-a uitat la buzele bosumflate ale lui Joe şi a oftat. Atunci, tu te ocupi de Alice Irving. Căutăm indicii despre mama ei, Angela Irving. *Of, Doamne, vorbesc ca un poliţist*. Trebuie s-o găsim acum şi s-ar putea să fie nişte urme în articolele de atunci.

— Urme? a zis el.

— Indicii, Joe. Chestii ca numele rudelor, adrese vechi, locuri în care a lucrat. Ne putem duce acolo să întrebăm unde s-a mutat ea. Poate că au păstrat legătura. Pricepi?

Joe a încuviinţat, posomorât. Fără cuvinte-cheie sau motoare de căutare. Părea rătăcit.

— Bun, ce-ar fi să cauţi mai întâi online certificatul ei de naştere şi cel de căsătorie.

Joe părea un pic mai interesat.

— Cu cât avem mai multe informaţii despre ea – al doilea prenume, data naşterii, chestii de-astea –, cu atât va fi mai uşor să-i dăm de urmă acum, a zis ea. Caută întâi căsătoria – o să fie mai uşor. Avem din decupaje numele soţului – Nick, probabil Nicholas Irving – şi numele de familie al Angelei. Scrie că aveau un băieţel de doi ani atunci când a fost luată Alice, aşa că s-au căsătorit, probabil cu cel puţin un an înainte de naşterea lui. Caută-i pe toţi cu numele Irving care s-au căsătorit în 1967 – lista e alfabetică – şi mergi înapoi prin anii ’60, apoi înainte, dacă nu-i găseşti acolo. În registrul de căsătorii găseşti numele de fată al Angelei, şi apoi îi poţi căuta părinţii şi fraţii. Bine?

A observat că el o priveşte îngrijorat, cu ochii larg deschişi, şi nu-şi notează nimic.

— Notează-ţi, Joe. Reporterii fac însemnări. Fă-ţi din asta prima regulă de aur.

Joe a luat pixul şi a scris iute numele, în vreme ce Kate intra în site-ul Naşteri, Decese şi Căsătorii de pe calculatorul lui, după care l-a lăsat să completeze căsuţele şi să apese pe *enter*.

— De fapt, începe căutarea cu decesele, în cazul în care a murit, a adăugat ea. Nu vrem să ne pierdem timpul căutând un cadavru.

În vreme ce Joe dădea clicuri, Kate citea rapid dosarele cu tăieturi din ziare din anii ’90. A găsit curând răpirile – într-una era o fetiţă de şase luni,

în cealaltă un ţânc care începuse să meargă. Niciunul nu fusese găsit, dar nu păreau să se potrivească descrierii unui nou-născut. Şi-a notat totuşi numele şi datele, pentru orice eventualitate.

Când a luat dosarul lui Alice, erau cel puţin cincizeci de articole – ultimul din 1999, când au fost găsite trei cadavre de copii în Staffordshire. Îşi amintea cazul – s-a vorbit de incest şi mama/ucigaşa a fost internată într-un spital de nebuni. A fost o anchetă care s-a terminat înainte să se desfăşoare, şi reporterul lui *Post* din Midlands s-a ocupat de proces, dar Kate a fost trimisă să încerce să discute cu familia. I-au spus să plimbe ursu'. Ei i-a părut bine. Arătau ca distribuţia din *Eliberarea*[18].

S-a întors la luna martie, 1970, când Alice a fost luată, şi s-a uitat lung la fotografiile cu Angela şi Nick Irving părăsind spitalul din Basingstoke fără nimic în braţe. Kate a cercetat imaginile în alb-negru, cu granulaţie mare, ale tinerei perechi. Mama arăta distrusă, cu braţele înfăşurate în jurul propriului corp, ca şi cum şi-ar fi legănat durerea. *În loc de pruncul său*, şi-a zis Kate, şi a despăturit cu grijă următorul articol.

Geoff ţinuse minte bine. Primele articole despre dispariţia lui Alice au fost urmate rapid de articole care făceau aluzii transparente la posibila implicare a mamei. Ele păreau să-şi aibă rădăcina într-o percheziţie făcută de poliţie în casa familiei Irving, la trei săptămâni după ce Alice dispăruse.

„Cercetări de rutină ale poliţiei" era comentariul oficial, însă ziarele au publicat fotografii cu poliţiştii care aveau în mâini lucruri din casă. Şi cu Angela Irving condusă spre o maşină a poliţiei. Cu braţele din nou înfăşurate strâns în jurul mijlocului.

Să fie vinovăţie ceea ce ţine în ea? s-a întrebat Kate, şi şi-a notat numele poliţistului care s-a ocupat de caz. Avea să vadă dacă mai e pe acolo.

Kate a mers cu viteză mai departe, cercetând titlurile să vadă rezultatul interogatoriului, dar nu a mai fost pomenit. Doamna Irving n-a fost acuzată de nimic, din câte vedea, şi articolele despre Alice s-au tot redus către sfârşitul lui 1970. Ultimele decupaje erau articole la comemorări – *Ce s-o fi întâmplat cu bebeluşul Alice?* etc. – sau numele îi apărea pe listele cu copiii dispăruţi întocmite ca fundal în noi cazuri de răpire.

Kate a observat că Angela nu era pomenită în ultimele articole comemorative. Rapoartele arătau că ea şi soţul plecaseră în străinătate. Aşadar, dispăruse şi ea.

Registrul electoral online avea mai mult de o duzină de apariţii curente pentru Angela şi Nicholas Irving. Erau împrăştiate peste tot prin ţară, dar niciuna în Basingstoke.

---

[18] *Deliverance*, film american din 1972.

Kate se uita pe notele făcute când Joe a anunţat-o că a descoperit că Angela Alice Irving nu e moartă şi că a găsit căsătoria ei cu Nick şi datele de naştere ale celorlalţi doi copii ai lor – Patrick şi Louise – unul căsătorit şi amândoi locuind în Hampshire.

Kate a zâmbit. Dăduseră de urma locului în care era acum Angela. Şi îi avea pe Angela Alice şi Nicholas Irving înregistraţi în Winchester.

L-a sunat imediat pe Bob Sparkes.

— Bună, cred că o să pornesc spre voi pentru cazul copilaşului de pe şantier. Bebeluşul Alice de care ai pomenit se numeşte Alice Irving şi mama ei, Angela, locuieşte în Winchester.

— Zău? a zis Sparkes. Părea bucuros. Nefiind dintre cei care sar în sus de bucurie, a adăugat: Bravo, Kate! Va fi interesant să auzim ce are de spus. Cum e cu celelalte cazuri? Fetiţa din maşină şi ţâncul din cărucior?

— I-am găsit, dar cred că sunt prea mari. Cu siguranţă nu sunt nou-născuţi.

— Bine, atunci. Ceva noutăţi despre cercetările Poliţiei Metropolitane?

— Nu, nimic. Se desfăşoară în acest moment o mare operaţiune antitero. Nu vreau să le stau în cârcă. De asemenea, îl caut pe poliţistul care a condus căutarea iniţială a lui Alice – detectivul inspector Len Rigby. Nu cumva ştii tu dacă mai trăieşte?

— O să mă interesez şi te sun dacă-l găsesc. Probabil că a ieşit demult la pensie.

— Da, e o încercare cu bătaie lungă.

— Bun, dă-mi de ştire când ajungi aici, a zis.

A zâmbit în sinea ei.

— Sigur. Acum o să-i dau telefon doamnei Irving.

20. Luni, 2 aprilie 2012

ANGELA

Avusese presimţirea că în dimineaţa aceea se va întâmpla ceva. Un zumzăit în cap. Nick tăcea, verificând o comandă pentru angrosistul de produse pentru instalaţii sanitare în vreme ce-şi mânca fulgii de porumb, dar ea se simţea înconjurată de zgomote. Abia l-a auzit când şi-a luat rămas-bun, la plecare.

A şezut o vreme cu numărul lui Kate Waters în faţă, în vreme ce-şi termina cafeaua, şi şi-a făgăduit că o să sune la prânz.

Dar telefonul a sunat înainte de mijlocul zilei.

— Alo, vă cer scuze că vă deranjez, dar încerc să iau legătura cu Angela Irving, a spus o voce de femeie.

O voce plăcută, şi-a zis ea. Politicoasă. Caldă.

— Eu sunt, a zis. Cu ce vă pot ajuta?

— Oh, îmi pare atât de bine că v-am găsit, doamnă Irving. Sunt Kate Waters, de la *Daily Post*. Mă întreb dacă aş putea vorbi cu dumneavoastră despre un articol la care lucrez…

Angela a spus:

— Am sperat că o să mă sunaţi.

A fost o frântură de tăcere, cât Kate Waters şi-a dat seama că mişcarea îi fusese anticipată.

— Da? a zis repede. Aşadar, aţi văzut articolul pe care l-am scris săptămâna trecută, doamnă Irving?

— Da, a spus Angela. Credeţi că pruncul e Alice?

— Dumneavoastră asta credeţi? a zis jurnalista.

— Nu ştiu. Nădăjduiesc…

Şi Angela a izbucnit în plâns.

Kate Waters a aşteptat să se liniştească, murmurând în receptor că nu dorise s-o întristeze, că înţelege cât de dureros poate să fie, chiar şi după toţi aceşti ani.

Când Angela a vorbit din nou, în cele din urmă, n-a spus decât:

— Atunci ar fi mai bine să veniţi aici. Aveţi adresa mea?

Kate Waters a spus că ajunge acolo în vreo două ore, şi cele două femei şi-au spus la revedere.

Angela a rămas aşezată acolo până când a auzit ciocănitul la uşă. Avea mintea plină de Alice. De ziua în care a dispărut. De zilele care au urmat.

După aceea n-a mai fost în stare să se întoarcă la munca de soră medicală. Nu suporta să fie într-un spital. Mirosul saloanelor, uniformele scrobite, pantofii cu şireturi o trimiteau direct la pierderea sa. S-a luptat cu durerea copleşitoare acasă, în intimitate. Amândoi au făcut asta. Fiul lor, Patrick, a fost dus la bunica lui, şi casa răsuna de ecoul lipsei lui.

Ea şi Nick se uitau la televizor sau citeau un ziar, ori ascultau emisiunile de la radio, şi ceva apărea. Un cântec stupid care îi plăcuse când era gravidă, pomenirea numelui Alice, sau cuvântul „copilaş”, sau „graviditate”, sau „spital” – sau orice, de fapt –, şi ea se punea pe plâns. Nick o lua de mână şi vorbea cu ea până îi trecea. Îi spunea că nu-i vina ei. Fusese într-un spital. Ar fi trebuit să fie în siguranţă.

Dar nu fusese.

Până să vină asistentele, alunecând pe linoleumul de pe coridor la auzul zbieretelor ei, pătuţul era rece.

21. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Drumul cu maşina până la Winchester a fost mai uşor decât se aşteptase, cu trafic redus pe autostrada M3, de obicei aglomerată, dar entuziasmul lui Joe că merg „de fapt" să facă un articol – observase că el folosea cuvântul „de fapt" de cel puţin o sută de ori pe zi – începea s-o calce pe nervi. Aproape că se aştepta ca el să întrebe: „Nu mai ajungem odată?"

„Ce o s-o întrebăm?" a zis el de îndată ce fundul i-a atins bancheta.

„O să plângă?" pe când îşi fixa centura de siguranţă.

„Crezi că-i copilaşul ei?" pe când ea întorcea cheia în contact.

„Şi-a omorât bebeluşul?" a făcut-o pe Kate să uite un moment în ce viteză e.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, mai taci odată, a zis ea, trecând din viteza a doua în a treia şi apoi iar în a doua. Dacă te repezi cu întrebări din astea, o să ne dea pe uşă afară imediat. Mergem s-o lăsăm pe Angela Irving să vorbească. Un interogatoriu în stil Paxman[19] nu dă rezultate în acest gen de situaţie. Nu e politician. E o mamă al cărei copil a fost furat. Îţi poţi închipui cum te-ai simţi?

Joe şi-a dres glasul.

— De fapt, n-aş fi pus întrebările astea, a zis.

Kate a zâmbit în sinea ei.

— Bun, când ajungi la o uşă, ce faci în primul rând? l-a întrebat.

— Ciocănesc? a încercat el, nesigur.

— După aia, cap-sec.

El arăta de parcă şi-ar fi răsfoit în cap notiţele din liceu. Concentrare profundă.

— Îi spun cine suntem? Că suntem reporteri…

— Bine. Şi apoi?

— Pun prima întrebare.

[19] Jeremy Paxman, jurnalist şi realizator la BBC Two, faimos pentru stilul dur al interviurilor.

— În uşă? Nu dacă speri să fii poftit înăuntru. Trebuie să inspiri încredere, să creezi o legătură emoţională.

Joe a pescuit carnetul de însemnări din servietă şi a început să scrie. Kate a tras cu ochiul la pagină în vreme ce stăteau la stop. Scrisese greşit „creezi". A oftat şi a deschis radioul.

La ştiri se vorbea despre o demonstraţie de la Bangkok despre cine ştie ce – nu ascultase cu adevărat – însă cuvântul „Thailanda" i-a oprit gândurile rătăcitoare.

Nu-şi putea lua gândul de la Jake şi şansele lui ratate. *Thailanda e pentru învinşi*, şi-a zis, şi a simţit că o ustură ochii de lacrimi. *Opreşte-te, eşti la muncă*. Şi-a încordat umerii şi apoi i-a destins. Ar fi exersat respiraţia profundă, dar îl avea pe Joe în maşină. *Nu trebuie ca tânărul să se prindă*.

Joe nu dădea semne că ar fi observat îngrijorarea ei. Turuia despre Olimpiadă, echipa de fotbal preferată şi cine avea să cânte la concertul dat pentru Jubileul de diamant al reginei, într-un şuvoi de informaţii care se scurgea peste ea.

— Ai fost vreodată în Thailanda, Joe? a întrebat, când el s-a oprit să-şi tragă sufletul.

— Da, a fost grozav, a zis. Chefuri pe cinste.

— Aha, a zis ea. Fiul meu se gândeşte să meargă acolo.

— Da? În vacanţă?

Ea a şovăit.

— Nu, nu aşa. Vrea să se găsească pe sine, se pare. Jake e un băiat deştept, doar că nu pare să fie în stare să demareze, a adăugat.

„Oh"-ul pe care l-a scos Joe spunea cât nişte cărţi întregi.

Când au ieşit, în cele din urmă, din traficul Londrei, ea a apăsat pe acceleraţie şi a ajuns la ieşirea către Winchester într-un timp ilegal.

— Mă întreb câte camere video de radar am declanşat, a zis Joe, voios. De fapt, ar putea fi un record pentru M3.

Kate i-a ignorat remarcile şi a introdus adresa în GPS.

„Coteşte la dreapta", a rostit vocea poruncitoare. Şi ea s-a supus.

•

Casa de pe Bishop Street era cea mai îngrijită de pe stradă: semidetaşată, cu un pătrat de iarbă în faţă, ghivece cu narcise şi panseluţe de iarnă de-a lungul cărării din dale care ajungea la uşă. Kate a deschis poarta şi a pornit înainte, cu zâmbetul deja aşezat pe chip.

— Vâră-ţi cămaşa în pantaloni, Joe, a şuierat către el, pe când ajungeau la uşă. Suntem aici ca reporteri, nu veniţi la un chef.

El a roşit, şi-a îndesat pe dată poalele cămăşii în pantaloni şi şi-a dat deoparte bretonul din ochi.

— Îmi pare rău, a zis.

Angela Irving a deschis uşa aproape imediat, ca şi cum ar fi stat în picioare îndărătul ei, pregătită. Arăta palidă şi serioasă, şi-a dat pe spate părul cărunt care îi ajungea la umeri şi şi-a scos ochelarii. Părea că se clatină pe picioare în vreme ce-i saluta. N-a aşteptat-o pe Kate să vorbească prima.

— Trebuie să fii Kate, a zis.

— Aşa e. Bună ziua, doamnă Irving, a zis Kate. Vă mulţumesc din suflet că mă primiţi. Ştiu că trebuie să fie un moment greu pentru dumneavoastră, dar sper că ne putem ajuta una pe alta.

— Asta sper şi eu, a zis Angela, şi a deschis larg uşa, ca să intre musafirii. Mergeţi înainte, a zis din urmă.

Kate îl auzea pe Joe respirând pe gură în spatele ei şi s-a blestemat că l-a adus cu ea.

În bucătărie, articolul lui Kate era aşezat drept în mijlocul mesei. În jurul lui erau teancuri frumos aranjate de tăieturi din ziare, scrisori şi un dosar arătând oficial.

— Luaţi loc, vă rog, a zis Angela, ţeapănă, cu politeţe exagerată, în vreme ce se mişca prin cameră, punând încă o cană pe tava deja pregătită cu cafea şi biscuiţi.

— Am scos câteva din lucrurile mele ca să vi le arăt. În cazul în care v-ar interesa să vedeţi cum s-a petrecut totul…

Kate a luat imediat în mână o tăietură din ziar, ca să-şi arate bunăvoinţa, dar n-a citit-o. Era articolul pe care îl parcursese deja de la cap la coadă la birou, dar avea nevoie de timp de gândire.

22. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Când Angela Irving plânsese la telefon, Kate şi-a zis că o să fie floare la ureche. Şi-a zis că ea va conduce discuţia, însă lacrimile Angelei se uscaseră şi acum Kate se simţea prinsă pe picior greşit. Ceea ce nu luase în calcul era faptul că doamna Irving avea experienţă din belşug cu reporterii. Fuseseră destule interviuri în anii de după dispariţie – şi chestia asta putea să aibă două tăişuri. Putea să dea avânt lucrurilor, dacă persoana intervievată ştia ce anume se aşteaptă de la ea, şi ar fi putut ajunge repede la miezul problemei.

Dar Kate prefera să aibă de-a face cu un teritoriu neumblat, nu cu noroioasele cărări bătute. Subiecţii care nu mai făcuseră asta nu vorbeau în clişee şi nu repetau citate răsuflate. Şi cu cineva care nu mai făcuse asta Kate putea să controleze interviul. Îi plăcea să asculte şi să îmbie, aplecându-se în faţă şi neluându-şi ochii din ochii interlocutorului atunci când lucrurile ameninţau să devină dificile. Dar Angela Irving părea să-şi fi pregătit deja ceea ce avea de spus.

Kate s-a prefăcut că citeşte tăietura din ziar, în vreme ce o urmărea pe femeie făcându-şi de lucru în spatele tăbliei pentru micul dejun. Părea că ia treaba în serios, dar i-a observat tremurul mâinilor, care trădau energia nervoasă scoţând scântei imediat sub suprafaţă. Avea să se descurce.

— Doamnă Irving… a început.

— Te rog să-mi zici Angela. „Doamna Irving" sună de parcă ai vorbi cu soacră-mea, a spus Angela, cu o umbră de zâmbet. Acum, a adăugat, în vreme ce turna cafeaua, ce vrei să ştii?

Kate i-a zâmbit în chip de scuză şi a încercat să se alinieze tonului ei neprotocolar.

— Totul, Angela. Dacă eşti de acord.

— Firește, a spus femeia mai în vârstă, liniştită, şi s-a aşezat.

Cum nu zicea nimic, Kate s-a înclinat în faţă şi a întrebat:

— Te simţi bine, Angela?

Ea a clătinat din cap.

— Scuză-mă, credeam că o să-mi pui o întrebare şi eu o să răspund, aşa cum au făcut ceilalţi reporteri, a zis. Mă gândeam că o să mă descurc perfect. Dar iată că acel „totul" sună de-a dreptul copleşitor. Acum nu mai ştiu de unde să încep.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi Kate i-a pus mâna pe braţ, cu simpatie şi uşurare.

— Îmi pare rău, Angela. Nu voiam să te copleşesc. Hai s-o luăm pas cu pas. Ce-ar fi să-mi spui despre munca de soră medicală? Mama mea a fost soră medicală. Unde ai făcut pregătirea? În Hampshire?

Nu era o informaţie de care Kate avea nevoie cu adevărat, dar voia s-o facă pe Angela să vorbească şi să se destindă înainte să atace câmpul minat al răpirii. Primele faze ale unui interviu erau cruciale. Dacă o zbârceai, riscai să fii dat pe uşă afară cu un carnet plin de nimic.

Angela a surâs cu adevărat pentru prima oară, gândindu-se, poate, că scăpase din capcană.

— A fost ce mi-am dorit întotdeauna să fiu, soră medicală. Făceam spitale pentru păpuşile prietenelor. M-am pregătit nu departe de aici, la Basingstoke. Unde am născut copiii… A şovăit, apoi şi-a îndreptat umerii. Mă

rog, doi dintre copii. Louise aproape că s-a născut în Germania, unde staţionam în anii ’70. Nick era în armată – dar ştii asta. Am venit să o nasc acasă.

Kate a încuviinţat, îndemnând-o să continue.

— Unde eraţi în Germania, Angela? A fost după dispariţia lui Alice?

Numele a plutit în aer, între ele.

— Da. Ne-am dus după ce poliţia a încetat să ne pună întrebări, a zis Angela. Nick spunea că avem nevoie de un nou început şi a fost un post oferit de regimentul lui. Din compasiune.

Kate a luat o înghiţitură de cafea, ca să-i lase Angelei un moment în care să se adune.

— Trebuie să fi fost cumplit de greu, să-ţi părăseşti casa şi rudele într-un astfel de moment, a zis Kate cu blândeţe.

— A fost, a zis femeia mai în vârstă.

Fără îndoială, suferinţa acelor săptămâni n-a scăzut niciodată. Kate vedea durerea pe chipul ei. Era gata să vorbească.

— Vorbeşte-mi despre acea zi, Angela. Vorbeşte-mi despre ziua în care Alice a fost luată.

23. Luni, 2 aprilie 2012

ANGELA

Aşteptase acea clipă. Temându-se de ea, dar dorind să-şi spună iarăşi povestea. Durerea trăirii acelui moment de pierdere o făcea pe Alice să-i pară mai reală.

I-a spus lui Kate Waters cât de liniştită a fost seara, cum o soră i-a adus-o Alice în cameră ca s-o alăpteze, şi apoi Nick l-a dus acasă pe Patrick când ţâncul obosise şi începuse să se smiorcăie.

„Vă lăsăm să vă vedeţi de treabă, fetelor”, a zis Nick, sărutându-le pe amândouă şi săltându-l în cârcă pe Paddy.

Sărutul şi vaietele fratelui ei au trezit-o pe Alice, şi Angela a luat-o în braţe şi a adus-o înapoi în pat. A încercat să-i dea să sugă, dar copila n-a vrut să-i prindă sânul, s-a foit şi a fornăit, după care a adormit la loc.

Angela nu şi-a făcut griji – Alice era al doilea copil, aşa că nu avea de luptat cu temerile femeilor care nasc prima oară. Ştia că medicamentele care

îi fuseseră administrate pentru naştere probabil că făceau încă pruncul să fie somnoros, şi că o să sugă mai târziu, când o să fie gata s-o facă.

Şi-a înfăşat din nou copila în cearşaful alb şi moale din spital, ca să-i fie cald şi bine, a pus-o înapoi în pătuţul de lângă patul său şi şi-a luat trusa cu săpunul şi prosopul. A lipăit către duşuri, păşind dinadins încet.

— Nick a zis că arăt ca John Wayne când m-am dat jos din pat, mai devreme, i-a spus lui Kate.

Şi-a amintit că a chicotit, pentru că el arăta mai fericit decât îl văzuse de o grămadă de timp. Poate că naşterea lui Alice avea să-i ajute să-şi refacă relaţia, după cum zicea Nick. Poate că erau la o cotitură, şi-a amintit că îşi zicea în vreme ce înainta greoi pe coridor.

Jurnalista se uită la ea.

— Iartă-mă, a zis Angela. Dar doare atât de tare să-mi amintesc.

Kate a mângâiat-o pe braţ.

— Nu te grăbi, Angela, a zis. Ştiu că trebuie să-ţi fie foarte greu.

— Chestia e că nu-mi pot aminti dacă m-am mai uitat o dată la copila mea înainte s-o las în cameră, a zis Angela, şi vocea i-a tremurat.

Kate Waters a ridicat ochii din carnet şi i-a întâlnit privirea.

— Ai văzut pe cineva pe coridor, Angela? a zis, cu blândeţe.

— Mi se pare că erau doi vizitatori – ieşeau din salon –, dar n-am fost atentă. Voiam să fac repede un duş înainte să se trezească Alice ca s-o alăptez.

I se păruse că a stat sub apa fierbinte vreo două minute, dar poliţia zicea că au fost mai mult de zece. Timpul face lucruri ciudate în spitale. Uneori lungeşte minutele în ore şi alteori dispare cu totul.

Şi când s-a întors greoaie şi udă în camera ei, pruncul nu mai era.

În bucătăria ei domnea tăcerea. Nu auzea decât ticăitul ceasului cu baterie. Angela a coborât privirea către masă: simţea cum năvăleşte în ea panica, de parcă ar fi fost prima oară, fiorii fierbinţi de sub piele, greaţa bruscă, paralizia. Şi-a încleştat pumnii în poală şi a continuat, dorind cu disperare să ajungă la sfârşit fără să se prăbuşească.

— Îmi ziceam că trebuie s-o fi luat o soră. Încercam să rămân liniştită. Îmi amintesc că am zis cu voce tare: „A fost dusă înapoi în salonul nou-născuţilor". Mi s-a părut că am strigat: „Soră!" Dar angajatele le-au spus celor de la poliţie că m-au auzit zbierând şi au venit în goană.

„Copilul", le-a spus ea. „Unde-i copilul?" şi şi-a dat seama, după feţele lor care se albiseră şi felul în care s-au întors una spre alta, ca şi cum nu pricepeau, că nu ştiau. Nimeni nu ştia. În afară de persoana care o luase.

I-a spus lui Kate despre căutarea disperată prin toate camerele şi saloanele, ceea ce nu a avut alt rezultat decât că toată lumea a fost îngrozită.

Nimeni nu văzuse nimic. Era seară, şi femeile care născuseră prima oară stăteau ghemuite, ca să-şi uşureze junghiurile şi crampele, uitându-se cu teamă la fiii şi fiicele lor care abia se născuseră, în vreme ce femeile care mai trecuseră prin asta bârfeau şi flecăreau între ele pe tema naşterii. Începuseră să se tragă draperiile dintre paturile din saloane, ca femeile să poată dormi, şi aproape toţi vizitatorii fuseseră conduşi afară.

— Şi în vreme ce se petreceau toate astea, cineva a intrat în cameră. Pur şi simplu a intrat pe uşă şi a luat-o.

24. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Kate scria repede, notând stenografie, fără să-şi ia ochii de la femeia din partea cealaltă a mesei. Nu prea era nevoie să pună întrebări, doar s-o îmboldească din când în când, dacă erau necesare mai multe amănunte. Vorbele Angelei au început să curgă mai încet atunci când povestea a ajuns la întoarcerea de la spital.

— Trebuie să fi fost foarte grea întoarcerea la o cameră pentru nou-născuţi goală, a zis Kate.

Angela a încuviinţat din cap, amorţită.

— Am stat multă vreme în camera lui Alice. Dar ea nu era acolo. Nu fusese niciodată acolo. Nu erau decât un pătuţ şi o jucărie suspendată cu animale de la grădina zoologică. Mă simţeam atât de goală pe dinăuntru!

— Ce făcea poliţia ca s-o găsească, Angela? a zis Kate.

— Toate chestiile obişnuite, a zis Angela, cu vocea ostenită de povestit. Căutări, conferinţe de presă, alergătură prin toată ţara.

— Niciun suspect real? a întrebat Kate. Trebuie să fi fost o mulţime de oameni umblând prin spital.

— Au fost, dar nimeni n-a văzut nimic, a zis Angela. Era ca şi cum ar fi intrat în pământ. A stat un pic, apoi a adăugat: Ştii, desigur, că au venit la noi după vreo două săptămâni şi m-au întrebat ce simţeam în legătură cu Alice.

— Ce simţeai? De ce? Despre ce era vorba? a zis Kate, ştiind foarte bine despre ce era vorba. Ce groaznic trebuie să fi fost pentru tine!

Angela s-a arătat recunoscătoare pentru comentariu şi a încuviinţat din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu. Dar mă gândesc că una dintre asistente trebuie să fi zis ceva despre mine. Eram atât de ameţită de medicamente după naştere, că nu ştiam ce fac, zău. Poate că n-am părut destul de maternă. Poliţia mă tot întreba de ce am lăsat-o singură.

— Ce ai zis? a întrebat Kate.

— Am zis că dormea şi părea să fie în siguranţă.

— Firește, a zis Kate. Doamne, dacă pruncul tău nu-i în siguranţă într-o maternitate, unde ar putea fi?

Lacrimile curgeau pe faţa Angelei, şi Joe a pescuit din servietă un pachet de şerveţele şi i l-a dat.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea, Angela? a zis Kate.

Femeia şi-a înfăşurat un şerveţel în jurul încheieturilor mâinii şi a închis ochii.

— A luat-o cineva. În cele zece minute în care am fost plecată din cameră, cineva a intrat, a luat-o din pătuţ şi a dus-o.

— Cine crezi că ar fi făcut aşa ceva? a întrebat jurnalista.

— Nu ştiu, a zis Angela, răsuflând greu. Auzim despre femei nefericite şi bărbaţi răi care iau copii. Dar nu ştiu cine a luat-o. Aş da orice s-o ştiu.

Cele două femei au stat o vreme, fără o vorbă, concentrându-se pe cafea.

Spre mirarea lui Kate, Joe a vorbit brusc.

— De ce credeţi că bebeluşul de pe şantier e Alice, doamnă Irving?

Kate şi-a stăpânit iritarea. Avusese de gând să pună acea întrebare, dar nu-i putea spune nimic lui Joe de faţă cu intervievata. A încercat să-i arunce o privire de avertizare, dar el se uita ţintă la Angela, imitând felul în care proceda Kate. Şi Angela se uita cu blândeţe la tânăr.

— Aveţi vreo legătură cu Woolwich? a continuat el. Persoane care vă cunoşteau?

— Aş vrea să pot spune da, a răspuns Angela. Dar n-am fost niciodată în Woolwich. Tot ce pot spune e că am avut o presimţire când am citit articolul din ziar. O puternică presimţire că e vorba de Alice. Ştiu că sună cam aiurea, dar asta este, a zis.

Kate a mârâit în sinea ei. Nicio legătură, niciun indiciu. Nu părea probabil să fie copilaşul din Howard Street.

Dar nu voia ca Angela să-i vadă dezamăgirea. I-a pus din nou mâna pe braţ.

— Nu sună deloc aiurea, a zis.

25. Luni, 2 aprilie 2012

EMMA

Au trecut două săptămâni şi nimeni nu mi s-a înfiinţat la uşă. Îmi petrec mult timp – mult prea mult timp – uitându-mă pe fereastră, să-i văd venind pe acuzatorii mei. Poliţia, presupun, dar sunt şi alte posibilităţi. Ciudat, când mă gândesc la poliţie am o imagine demodată a unui *bobby*[20] care vine pe alee, cu un mandat de arestare în mână. Aşa cum erau pe-atunci.

Uneori doresc să vină odată. Să-mi curme suferinţa. Dar n-a venit niciunul. Stau la fereastră şi încerc să mă silesc să mă întorc sus, la lucru. Trupul nu mă ascultă. Am prins rădăcini în locul ăsta. Locul ruşinii mele. Înapoi la începuturi.

Paul îşi face griji în privinţa mea. O văd în ochii lui, o aud în glasul lui.

— Când l-ai văzut ultima oară pe doctorul Făt-Frumos? m-a întrebat azi-dimineaţă.

Mica noastră glumă. Doctorul Făt-Frumos e doctorul Brenton – minunatul meu generalist –, dar porecla amuzantă face să fie mai uşor de vorbit despre „starea" mea.

— De ceva vreme, cred, zic eu. Poate că o să fac o programare.

— E o idee bună, Em. Ţi-a fost atât de bine în ultima vreme, dar poate că pilulele tale au nevoie de o ajustare.

Acesta e felul în care vorbim de anxietatea mea. De parcă ar fi o durere de cap ori ceva de soiul ăsta. Nimic de care să te ruşinezi.

N-am de gând să sun la clinică. Nu fac nazuri, dar doctorului Făt-Frumos îi place să vorbească despre sentimentele mele atunci când mă duc la el pentru repetarea unei reţete, şi în acest moment nu-s în stare de asta. Ultima oară când am avut o zi proastă, a zis că i-ar plăcea să merg la cineva – „un specialist", a zis –, dar i-am zis că n-am nevoie. Mă mulţumesc să merg la el pentru că nu trebuie să fac altceva decât să stau jos, pălăvrăgind, cele opt minute pe care le am la dispoziţie, şi el îmi dă o reţetă.

Un specialist ar vrea să afle despre relaţiile mele. Ce simt faţă de Jude şi de tatăl meu absent.

Ar trebui să-i spun că în adolescenţă am plecat să-mi caut tatăl – dar nu pot spune asta. Pentru că nu pot spune toată povestea. Am ajunge de la una la alta şi ar însemna să rup în bucăţi pânza de păianjen.

---

[20] Poliţist din Londra – *bobby* vine de la numele ministrului de interne Sir Robert Peele, cel care a creat în 1829 corpul de poliţie londonez.

Încerc s-o fac cu voce tare, pentru orice eventualitate. Mă aud zicând: „A început cu Will. Mă rog, a început înainte de asta, dar sosirea lui Will a pornit desfăşurarea ghemului". Dar nu ajung decât acolo, apoi e zona primejdioasă.

În ziua în care am hotărât să încep să-mi caut tatăl avusesem un scandal cu Jude. Viaţa noastră fusese dată peste cap de Will. Jude ajunsese să fie cu totul obsedată. El pusese stăpânire pe viaţa ei. Şi, ca atare, pe viaţa mea. Nu puteam să facem ceva ori să mergem undeva fără să-l întrebăm pe Will ce părere are ori dacă vrea să meargă şi el.

A fost mult mai mult cântat în baie, îmi amintesc, şi mirosul uleiului ei de baie Aqua Manda făcea ca aerul să fie greu de respirat în dreptul uşii. Dar m-am învăţat să nu bag în seamă chemările ei înăuntru – oferte de împăcare pe care eram fericită să le resping. Nu vorbea decât despre el. Mă întrebam cât de mulţi dintre clienţii ei erau încă în închisoare din cauza fixaţiei ăsteia ridicole.

I-am spus lui Harry, şi ea a zis că Jude se poartă ca o admiratoare care i se aruncă în braţe unei vedete. Asta nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut s-o aud că zice aşa despre mama. Era în ordine dacă eu spuneam răutăţi, dar nu şi altcineva.

Nu i-am spus lui Harry că am auzit-o pe Jude povestindu-i noii noastre vecine de apartament – Barbara, de la biroul ei – că s-a culcat prima dată cu Will la Balul din Mai de la Cambridge. Barbara a zis că sună romantic, dar m-am gândit că sună vulgar. Mama mea era prea bătrână ca să vorbească aşa.

Jude se schimba. Fusese atât de serioasă şi concentrată pe „lucrurile importante din viaţă", şi crezusem că sunt inclusă în acea categorie. Cu siguranţă avea planuri mari pentru mine – ministru, chirurg, câştigătoare a Premiului Nobel, erau puse toate pe tapet în glumă, dar ştiam că aşteaptă mult de la mine.

Am avut ceea ce lui Jude îi plăcea să numească o „relaţie adultă". Asta însemna că vorbeam despre politică şi despre cărţile noi şi filmele pe care le văzuse, şi-mi povestea despre cazurile ei şi despre situaţiile îngrozitoare în care statele autoritariste sileau oamenii să ajungă. Nu vorbeam despre vedete pop sau băieţi sau reclame. Aceea era cealaltă lume a mea. În dormitorul meu sau în cabina telefonică. Bucătăria era locul în care interacţionam cu mama.

Dar, deodată, n-am mai interesat-o. Era ocupată să se radă pe picioare şi să caute în dulap lenjerie asortată, scormonind prin straturi de chiloţi vechi, comozi, şi sutiene roase.

Într-o seară, s-a înfăţişat în bucătărie, pentru inspecţie, în vreme ce îmi făceam lecţiile.

— Ce crezi, Emma? m-a întrebat.

— Nu eşti cam bătrână ca să ieşi în oraş fără sutien, mami? am zis, folosind cuvântul cu „m”, care era interzis. În acea clipă o uram. Arăta atât de frumoasă şi fericită şi asta n-avea nimic de-a face cu mine. Femeia de pe strada noastră – cea care îi place lui Will – nu poartă niciodată sutien şi arată ca dracu’, am adăugat.

— Ticăloasă mică! s-a răţoit la mine Jude.

Nu-mi mai spusese aşa niciodată. Nu fusese niciodată nevoie, presupun. Mă schimbam şi eu.

După ce Jude a plecat, trântind uşa, m-am dus la cabina telefonică de la capătul străzii. Era aproape opt, şi cabina stătea pitită în întunericul dintre două felinare. Era luminată doar de un bec vechi, care arunca înăuntru o lumină galbenă ca petele de nicotină, şi duhnea a urină şi a ţigări cu marijuana. Podeaua de ciment părea că e tot timpul udă şi pătată în colţuri, de parcă ultimul care o folosise tocmai şi-a tras fermoarul blugilor şi a plecat. Dar îmi plăcea cabina telefonică. Era spaţiul meu personal. Aveam un telefon acasă, pe peretele din hol, dar era ca şi cum fiecare convorbire ar fi fost un eveniment public, cu Jude ascultând şi chiar băgându-se în vorbă, dacă avea chef.

Mi-am înşiruit monedele pe raftul de metal, am ridicat receptorul şi am început să formez numărul.

L-am întrebat pe tatăl lui Harry dacă pot vorbi cu ea. Eram întotdeauna politicoasă, folosindu-mi cea mai potrivită-pentru-adulţi voce. Nu putea suferi să o deranjez când îşi făcea lecţiile, dar eu pretindeam că o sun în legătură cu o temă pentru acasă.

El spunea că nu ştie despre ce am mai putea vorbi, după ce am fost toată ziua împreună, la şcoală. Dar întotdeauna se dădea bătut.

Am auzit tropotul picioarelor lui Harry pe scări în jos şi apoi vocea ei, ascuţită şi iritată:

— Tati, nu mai trage cu urechea la ce vorbesc. E o discuţie particulară.

I-am spus că Jude mi-a zis ticăloasă şi Harry a fost încântată. Îi cam plăcea să audă de necazurile altora.

— M-am săturat până peste cap de Jude şi de Will, am zis.

— Da, a zis ea, dar am ştiut că are îndoieli.

Problema e că era, pe ascuns – sau uneori nu chiar atât de pe ascuns –, îndrăgostită de Will. Zicea că e foarte sexy.

„Harry! E aşa de bătrân”, am zis, scandalizată, când mi-a spus prima oară. Nu i-am spus că vorba „sexy” îmi face stomacul să se revolte. Încercam să-l iert pe Will că se năpustise în vieţile noastre, dar încă îmi mai plăcea când îmi făcea semn cu ochiul sau îmi zâmbea. Nu mă puteam abţine.

Piuiturile mi-au întrerupt gândurile, anunţând că mai trecuseră trei minute, şi am vârât ultima monedă de zece penny în fantă, ca să putem discuta viaţa socială a lui Harry. Nu făceam decât să ascult.

Îmi amintesc că şparlise o bancnotă de cinci lire din pantalonii tatălui ei ca să-şi cumpere o bluză nouă. Furtul o ajutase să-l impresioneze pe Malcolm Baker, ultima ei fleţe. Se părea că-i zâmbise lui Harry în autobuz şi ea îşi pusese în cap să danseze slow cu el la discoteca din clubul tineretului.

În ce mă priveşte, poveştile de dragoste rămâneau în paginile carnetelor de însemnări şi ale jurnalelor. Nu mă încumetasem la dragoste – sau poftă trupească – în realitate, nesigură pe înfăţişarea şi farmecele mele şi nedorind să încerc marea cu degetul. Fuseseră nişte sărutări nevinovate, mozolite, în spatele clubului tineretului, inspirate de povestirile din *Jackie*[21] dar preferam să scriu despre iubiţi imaginari, care tânjeau. În poveştile mele era siguranţă. Şi mai puţină salivă.

Şi ascultasem prelegerea îngrozitoare a lui Harry despre pierderea virginităţii. Am întrebat-o cum e după ce mi-a spus că a făcut-o cu prietenul lui Malcolm Baker, după discoteca de Crăciun.

— A durut? am zis.

— Coşmar. Un coşmar blestemat, dar cu vremea e mai bine, a zis, pufăind o ţigară Players No. 6 la etajul de sus al autobuzului.

Ştiam că o făcuse, probabil, doar o dată, dar am lăsat să treacă de la mine. Îi plăcea să fie prietena mea mai mare, mai rafinată.

— Coşmar? Zău? Doamne, cred c-o să mai aştept puţin. Vrei şi tu?

I-am oferit punga de chipsuri cu aromă de brânză şi ceapă şi am trecut direct la aromele noastre preferate.

Harry a tras clopotul şi a ţopăit pe scări în jos. A ridicat privirea şi şi-a fluturat mâna, în vreme ce autobuzul a pornit greoi mai departe.

Harry a crezut multă vreme că faptul că n-am un iubit era motivat de faptul că n-am tată.

— Unde sunt bărbaţii din viaţa ta, Emma? Nu-i de mirare că eşti sfioasă în preajma băieţilor, a zis când am deschis, în cele din urmă, subiectul, cu câteva luni înainte.

Fusese ideea ei să aduc în discuţie subiectul acasă, aşa că am făcut-o. Am încercat să rămân calmă şi am spus că jumătate din ADN-ul meu era al misteriosului tată. Jude a reacţionat cu oroare.

[21] Cea mai populară revistă pentru fete din Marea Britanie în anii ’60-’70.

— Dar mă ai pe mine! a strigat. Şi pe el nu l-ar interesa. A spus că el are deja, probabil, altă familie şi ar însemna să-i fac probleme dacă mă arăt. Ar trebui să-i explice noii sale neveste cine eşti tu.

În seara aceea, cu scandalul, Harry a zis:

— Ia mai dă-i dracului, Emma. Ai nevoie de un părinte ca lumea. Hai să mergem să-l căutăm pe tatăl tău.

Şi am fost de acord.

•

Am aşteptat până data următoare când Jude a ieşit în oraş şi ne-am dus în camera ei, să-i scotocim prin lucruri după scrisori şi fotografii ale foştilor iubiţi. Mă temeam aşa de tare să nu ne prindă, că am stat la uşă, în vreme ce Harry scormonea. O băteam la cap pe Harry s-o lase baltă, când a dat peste o însemnare mâzgălită pe spatele jurnalului lui Jude din 1968. Scria Charlie şi era o adresă din Brighton.

— Ar trebui să mergem acolo, a zis Harry. E momentul potrivit şi nu-i prea departe, a adăugat, cu veşnicul ei simţ practic.

Totul se întâmpla prea repede pentru mine, dar fusesem de acord să pornesc pe acea cale, şi simţeam că acum e prea târziu să mă întorc.

26. Luni, 2 aprilie 2012

EMMA

Se presupune că pigulesc cartea pe care o redactez, dar gândurile mi se tot abat de la fraza pe care o citesc. Şefu' mi-a trimis un e-mail ca să spună că subiectul urmează să fie dat de gol într-un ziar duminical ca drogat, şi trebuie să-i dau zor, ca editorii să poată vinde presei drepturile asupra seriei.

I-am răspuns că o să i-o trimit până mâine seară, dar nu mă pot concentra. E ca şi cum ochii mi-ar tot aluneca de pe ecran. Mă ridic, îmi fac un ceai şi mă aşez la loc, hotărâtă să-mi văd de lucru. Dar ceaiul se răceşte lângă mine şi ecranul se blochează, în vreme ce stau şi mă întreb dacă totul ar fi fost altfel în cazul în care eu şi Harry l-am fi găsit pe tata, în 1984. Dacă povestea s-ar fi sfârşit la Brighton.

Dar, desigur, nu s-a sfârşit.

Aproape că râd când îmi amintesc cum a început – ca aventura unei şcolăriţe prostuţe –, dar, de fapt, nu-i nimic de râs.

Harry a plănuit totul. Am ticluit un bilet pentru şcoală, în care scria că am oră la dentist în acea după-amiază, iar ea s-a prefăcut că e bolnavă.

„Dat fiind că suntem în clase diferite, n-ar trebui să se prindă", a zis. „O să spun că am dureri menstruale, fiindcă doamna Carr detestă să vorbească despre chestia asta". Biata doamnă Carr avea vreo sută de ani, iar faptul că era profesoară la clasa lui Harry trebuie să-i fi fost o cruce tare greu de dus.

Harry a ales o joi, pentru că aveam două ore de Jocuri, aşa că puteam să plecăm la prânz. Şi iată-ne, la gară, pe cale să facem lucrurile să se împlinească.

Ne văd stând acolo. Două puştoaice. Eu sunt cea care nu vorbeşte, concentrată asupra planului şi încercând să nu mă gândesc la ce o să spun. Cu atât de multe întrebări roindu-mi prin cap, făcându-mă să mă simt ameţită.

Harry a zis că nu e decât primul pas, aşa că nu trebuie să-mi fac cine ştie ce speranţe. Am zis că nu-mi fac, dar mi-era greu să mă abţin.

Chestia era că tata exista în capul meu de atâta vreme, că era greu să nu mă gândesc la el ca la o persoană reală. Mă tot întrebam dacă arăt ca el, cercetându-mi trăsăturile în oglindă şi întrebându-mă care părţi din mine sunt de la el.

Unii oameni zic că semăn cu Jude, dar n-am crezut asta niciodată. Prietenii ei zic că avem aceiaşi ochi. Mă rog, amândouă avem ochii albaştri.

Nu ştiam ce simt la gândul să-l găsesc pe tata. Entuziasmată, dar foarte, foarte speriată. Nu i-am spus lui Harry. Făcea o mutră anume când i se părea că cineva se poartă pueril.

Eram tare speriată că n-o să vrea să aibă de-a face cu mine, cum spusese Jude, dar mi-am îngăduit să-mi închipui că o să mă ia în braţe, ca în poveştile alea despre oameni care s-au regăsit. Ca în *Heidi*. Când m-am gândit la asta, am simţit furnicături şi mi-a venit să plâng, aşa că am scris totul în jurnal. M-am simţit mai bine după ce totul a fost aşternut pe hârtie. În siguranţă pe pagină.

Harry n-avea treabă cu „siguranţa". Îi plăcea un strop de emoţie, un strop de scandal. Şi asta era în ordine, de obicei, pentru că eu nu făceam decât să privesc şi eram umărul pe care să plângă atunci când totul se sfârşea prost. Cum a fost când a început să se vadă cu motociclistul acela îngrozitor din cartier. Părinţii ei şi-au ieşit din minţi, şi tatăl ei s-a dus la motociclist acasă şi a zis că o să meargă la poliţie dacă se mai apropie de fiica lui în vârstă de paisprezece ani. Harry a plâns două zile.

Dar în ziua aceea din ianuarie 1984, joia aceea în care am chiulit de la şcoală, era vorba doar despre mine. Harry a zis că e „ziua mea cea mare", dar cred că aş fi preferat două ore de Jocuri.

Îmi amintesc că în trenul către Brighton ne-am scos prânzul împachetat pentru şcoală, al ei felii de pâine albă cu şuncă şi salată de varză, al meu o pâinişoară integrală făcută în casă, cu humus, şi s-a aşternut tăcerea. O făceam cu adevărat, şi simţeam că ni se învârte un pic capul.

— Şi dacă-i gras şi chel şi bea direct din cutie? a zis Harry.

— Şi dacă-i milionar? Ori motociclist? am zis eu.

Harry mi-a aruncat o privire.

— Şi dacă are zece copii şi locuieşte într-o casă închiriată de primărie? a zis ea.

Harry putea fi destul de conservatoare, în ciuda reputaţiei de răzvrătită – cred că era influenţa mamei sale. Jude zicea că doamna Harrison e „numai blănuri, fără chiloţi". Nu prea înţelegeam cum vine asta, dar m-a făcut să râd.

Oricum, n-am zis „Şi dacă nu vrea să mă vadă?", dar m-am gândit la asta şi mi-am aruncat sandvişul în coşul de la toaletă.

Când trenul a ajuns în staţie, n-am vrut să mă ridic. Picioarele-mi erau de gelatină, şi Harry m-a tras de pe banchetă şi m-a luat de braţ.

— Haide. Hai să vedem cine locuieşte acolo. N-o să spunem că îţi cauţi tatăl demult pierdut decât când o să fii pregătită. Şi dacă nu ne place cum arată, plecăm şi ne cumpărăm vată de zahăr la debarcader. Bine?

Am încuviinţat din cap.

•

La acea adresă era o casă mare, pe o stradă frumoasă, retrasă de la ţărm. Dar nu era la fel cu casele celelalte. Ferestrele erau bătute în scânduri şi grădina din faţă era sălbăticită şi plină de sticle goale.

— Nu locuieşte nimeni aici, Harry. Hai să plecăm, am zis, nespus de bucuroasă că tortura se sfârşise înainte să înceapă.

Dar ea nu voia să audă de aşa ceva.

— Nu fi aşa laşă. Am făcut atâta drum. Ar trebui cel puţin să batem la uşă. Şi asta a făcut, în vreme ce eu tremuram la poartă, gata s-o rup la fugă la primul semn de necazuri. Nu răspunde nimeni, mi-a strigat.

Şi era pe cale să plece când uşa s-a deschis şi s-a arătat un bărbat înalt, care se freca la ochi, de parcă tocmai se trezise.

— Da? Ce doreşti? a zis el.

— O cunoaşteţi pe Jude Massingham? a zis Harry, de-a dreptul.

El a privit-o şi a râs.

— Jude Massingham? Dumnezeule, asta-i o bombă din trecut! Trebuie să fie mai mult de zece ani. Doamne, poate douăzeci? A fost o prietenă, tipesa lui Charlie. Cine eşti, aşadar?

Bărbatul era subţirel, purta pantaloni negri strâmţi şi o curea lată, cafenie, cu o cataramă fistichie aflată sub buric. Puteai vedea prin cămaşa lui

– era un material foarte subţire, cu toate că afară era ger –, şi avea la gât, pe un şnur de piele, un soi de medalion.

Îl cunoştea pe Charlie. *Îl cunoaşte pe tata*, şoptea o voce în capul meu.

Harry sporovăia mai departe, spunându-i străinului că sunt fiica lui Jude şi-mi caut tatăl. Şi atunci el s-a uitat de-a lungul aleii către mine şi m-am întrebat ce gândeşte. Niciunul dintre noi n-a zis nimic o vreme. În cele din urmă, a zis:

— Sunt Darrell, apropo. Haideţi mai bine înăuntru.

Şi am intrat.

Încă mai simt mirosul casei: ani întregi de esenţă de paciuli acoperită de murdărie, sufocantă şi cu aromă de mosc ca paltonul vechi cu blana pe dinafară al unui hipiot. Şi era atât de întuneric, că mă împiedicam de tot felul de forme. Nu eram sigură că nu sunt omeneşti şi-mi era frică.

— Iar nu-i curent, a zis. Cineva a uitat să plătească factura.

— De ce sunt ferestrele bătute în scânduri? a întrebat Harry.

— Asta îi îndepărtează pe vagabonzi, a râs el. Locuiesc aici ilegal, dulceaţo.

— Aha. N-am mai fost niciodată într-o locuinţă ilegală, a zis Harry, pusă pe taifas.

În toată vremea asta eu n-am scos nicio vorbă. Nu-mi venea în minte nimic de zis, în afară de: „Ştii unde-i acum tata?" O tot spuneam în gând. Voiam să văd cum sună.

Ne-a dus la o cafea în cafeneaua de pe stradă, ca să putem sta de vorbă, şi nu-mi puteam lua ochii de la el.

Când chelneriţa a adus comanda, a împins paharul de coca-cola spre mine, peste masă, şi a zis:

— Emma. E un nume drăguţ. Mi-o amintesc foarte bine pe mama ta. Era tare frumoasă. Întotdeauna mi-a plăcut de ea, dar era puicuţa lui Charlie.

Nu ştiu de ce, dar m-a bufnit plânsul, şi Harry a fost foarte stânjenită.

— Termină, Emma, a zis, dându-mi o mână de şerveţele din cutie.

Dar n-am putut, aşa că am ieşit şi am stat pe trotuar cu ea, în vreme ce Darrell a plătit.

— Haide, a zis el când a ieşit, luându-mă de mână. Hai să facem o plimbare şi să vorbim un pic despre Jude.

Harry mi-a aruncat o privire. Era lăsată baltă şi nu-i plăcea deloc asta. De obicei eu eram cea părăsită, în vreme ce ea dispărea cu cel mai nou dintre iubiţi.

— Ne vedem acolo, atunci. Trebuie să luăm trenul de ora patru către casă, a şuierat ea către mine.

— O s-o aduc la timp, a zis el, şi m-a condus mai departe.

27. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Când au plecat, Angela şi-a luat rămas-bun sărutându-i pe amândoi. Gestul intim l-a luat prin surprindere pe Joe, dar Kate se aştepta la el. Fuseseră părtaşi ai celor mai profunde sentimente şi gânduri ale Angelei, şi ea simţea că, în acel moment, sunt prieteni apropiaţi. Îmbujorat, Joe s-a tras înapoi din îmbrăţişare, dar Kate a strâns-o şi ea în braţe pe Angela.

— Îţi mulţumesc mult, Angela. Ştiu cât de greu trebuie să fi fost, dar ai fost minunată, i-a spus, la uşă. O să te sun mai târziu să aranjăm venirea fotografului. Ai grijă de tine. Şi nu uita, dacă sună alt reporter, *fără comentarii*.

Angela a zâmbit, scăldată încă în catharsisul mărturisirii.

— Ai fost prima care m-ai sunat, Kate, aşa că sunt bucuroasă să vorbesc numai cu tine.

Pe drum, la dus, Kate se gândise să-i ofere bani ca să asigure exclusivitatea. Dacă pruncul de pe şantier se dovedea că este Alice Irving, ar fi un subiect gras, pe care l-ar vâna şi alţii. Adusese cu ea un contract în alb, pentru orice eventualitate, dar la câteva minute după ce se aşezase în faţa Angelei şi-a dat seama că simpla pomenire a plăţii ar ucide relaţia creată. Pe femeia asta n-o interesa să pună gheara pe-un bănuţ. Voia să ştie ce s-a întâmplat cu copilaşul ei. Punct.

Trebuia să aibă încredere în ea.

În maşină, Joe n-a zis nimic. Ciripitul fusese curmat de apropierea de o tragedie personală.

— Eşti bine? l-a întrebat Kate. A fost o discuţie grozavă, nu-i aşa? Dar încă nu iese în evidenţă faptul că ar fi acest copilaş. Doamne, sper să fie Alice!

— Da, a fost de acord Joe. Ce-o să facă dacă nu este? Biata femeie…

Kate s-a întins şi l-a strâns de mână.

— Ar putea fi Alice, Joe, dar mai e mult de lucru. N-ar trebui să ne entuziasmăm prea tare până ce poliţia nu face testele pentru Angela şi rămăşiţele pruncului. Dacă sunt compatibile, vom şti că sunt rude.

Joe a încuviinţat din cap.

A fost zguduit de-a binelea, şi-a zis Kate.

— Haide, să mergem să bem un ceai şi să-l sunăm pe Bob Sparkes. Să punem povestea pe roate.

•

El părea că se gândeşte la altceva când a răspuns la telefon.

— Sparkes, a zis.

Kate a zâmbit. Chestia asta cu „bărbatul care nu scoate multe vorbe" devenea aproape o parodie.

— Bob, sunt Kate. Sunt la Winchester. Am fost la Angela Irving, a zis.

Tonul detectivului s-a schimbat pe dată.

— Bună, Kate, mă bucur să te aud. Ce mai face? Ce a spus?

— E convinsă că e cadavrul lui Alice. Dar nu-i decât intuiţie. Nimic concret. Nu-i vine în minte vreo legătură cu zona în care a fost găsit cadavrul.

— Biata femeie! a zis Sparkes. N-o poţi învinui că ar vrea să fie copilaşul ei după toţi anii ăştia în care n-a ştiut nimic. Ceva veşti de la legişti?

— Încă nu. Ceea ce ne trebuie este ca Poliţia Metropolitană să verifice ADN-ul Angelei. Voiam să-l sun pe detectivul care se ocupă de cazul copilaşului de pe şantier, dar, mă întrebam…

— Ce anume te întrebai, Kate? Pot să aud deja că o favoare e pe cale să fie cerută, a zis el, râzând.

— Ar fi mult mai oficial dacă ai suna tu. Nu le place deloc când le-o sugerează un reporter. Şi, în primul rând, tu eşti cel care m-a pus pe urma Angelei. Şi Alice a fost luată de pe teritoriul tău…

A urmat o tăcere tipică pentru Bob Sparkes – de soiul celor care durează atât de mult, încât ea a crezut că s-a întrerupt convorbirea.

— Aş putea, dar numai dacă doamna Irving ia legătura cu mine ca să întrebe despre descoperire, a zis el, prudent. Nu vreau să calc pe bătăturile nimănui.

— O sun acum şi-i dau numărul tău, a zis Kate repede, înainte ca el să aibă timp să se răzgândească.

— Nu mobilul, a zis el. Spune-i să mă caute prin centrală. N-am chef de telefoane la ora două noaptea.

— Sigur că nu. Ce mai face Eileen? a întrebat Kate, încercând să pară sinceră.

Nevasta lui Bob Sparkes nu se împăca deloc cu munca de poliţie de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, după cum suna bârfa auzită de la corespondenţii pe subiecte criminalistice.

— Eileen? A, bine, ce să zic. Sătulă până peste cap de orele mele de lucru. Dar, dacă-i pe-aşa, şi eu sunt, a zis el.

— Şi, Bob, a adăugat ea repede, vreo veste despre detectivul inspector Rigby?

— O, da, scuză-mă, voiam să-ţi spun că trăieşte, e bine mersi şi conduce un club al maşinilor de epocă în apropiere de Esher.

— Grozav. Presupun că n-ai o adresă?

— Știi că nu pot da soiul ăsta de informații, dar sunt sigur că un reporter cu resursele tale poate da de el.

Îi putea auzi zâmbetul din voce.

— E-n ordine, a zis ea. Mulțumesc frumos că l-ai căutat pentru mine.

— Bine, te caut după ce mă sună Angela Irving.

Linia a amuțit.

— La revedere, atunci, a zis Kate.

A format imediat numărul Angelei, ca să-i spună noutățile, și a îndemnat-o să-l sune pe detectivul inspector Sparkes cât de repede cu putință. Femeia mai în vârstă părea entuziasmată și recunoscătoare, și Kate a încercat să nu-și lase adrenalina să crească.

Următorul telefon i l-a dat lui Terry. Știa că, dacă nu dă un semn de viață, o sună el când se așteaptă mai puțin. Voia să fie pregătită, nu prinsă pe picior greșit.

— Kate, unde ești?

Era întotdeauna prima lui întrebare, chiar și atunci când știa perfect unde îi sunt reporterii. Tonul era întotdeauna acuzator, ca și cum ei ar fi dispărut fără să lase vorbă.

— La Winchester, Terry. Urmăresc niște indicii – ți-am spus.

— A, da, da, a zis el.

Responsabilul redacției de știri părea supărat – era clar că avusese o discuție tensionată cu redactorul-șef despre situația listei de la știri. Ea a blestemat momentul pe care îl alesese.

— Unde sunt dovezile că e bebelușul familiei Irving? a zis el. E speculație pură, nu-i așa? Uite, Kate, am nevoie de valuri înspumate, nu de o barcă. Asta n-o să-i facă pe cititori să clicheze pe site. Las-o baltă. Nu mai e genul nostru de subiect. Doar membrii familiei regale și vedetele mai contează acum. Asta vor cititorii.

L-a lăsat să-și verse năduful. Întreruperile ar fi însemnat ca tirada să se lungească și mai mult. Când s-a oprit, în cele din urmă, ea a zis:

— Haide, Terry, asta ar putea da un articol fantastic – *Post* rezolvând misterul de patruzeci de ani al unui prunc dispărut. Și avem acces exclusiv dacă se dovedește că Angela e mama. Cititorilor o să le placă asta. Lasă-mă să-l scriu și vedem apoi ce crezi. E bine?

Să joace la sfârșit cartea supunerii, așa încât responsabilul să creadă că e în continuare călare pe situație, era un truc de când lumea. Dar întotdeauna dădea roade.

— Bine, bine. Ești pe drumul de întoarcere?

— Tocmai am pornit, dar durează vreo două ore şi trebuie să mai bat la o uşă – un poliţai din ancheta iniţială. Aşa că n-are rost să mă întorc la birou. O să scriu articolul acasă şi ţi-l trimit la noapte. Şi mult noroc cu lista aia, a adăugat. Pune pe ea mâinile cu vene umflate ale Madonnei. Ăsta e întotdeauna un subiect câştigător.

Terry a râs pe jumătate.

— Da, da. Dar fă-mi o favoare – sun-o pe tipa ta de la Palatul Kensington. Vezi dacă se petrece pe acolo ceva care ar putea ajuta lista mea de ştiri să arate mai bine.

— Se face. Te sun îndată, a zis ea.

— Asta a sunat cam riscant, a zis Joe. Avem probleme?

— Nu fi tont, a zis Kate. Avem un articol grozav. Trebuie doar să-l lăsăm pe Terry să se deprindă cu ideea. Bun, trebuie să sun o persoană de contact.

A format numărul de mobil al Florei.

— Bună, Flora, sunt Kate. Ce mai faci? Mi-am zis să te sun să văd ce mai e pe la tine. E multişor de când n-am mai vorbit.

Tranca-fleanca.

Contactul ei din zona regală părea să se bucure c-o aude. Flora adora sporovăială şi ocazia să se pună la curent cu bârfele din media. Kate şi-o imagina lăsând să-i scape trufandale despre căsnicia unui redactor-şef în timp ce era la birou cu prinţul William.

A ascultat-o cu atenţie pe Flora care s-a plâns de un titlu din *Sun*, i-a spus că unul dintre membrii de rang mai mic ai familiei regale devine mai regal decât regina şi, cu un pic de îmboldeală, i-a dat un pont despre concedierea unei persoane aflate în slujba familiei regale.

— Vindea chestii pe ebay. Ai fi crezut aşa ceva? a zis Flora, indignarea ei făcând circuitul telefonic să chiţăie în semn de simpatie.

— Nu, nici vorbă. Ce a furat? Tablouri de Vermeer? Nu, sigur, sunt greu de scos pe furiş, înghesuite în geantă, a zis Kate, păstrând un ton lejer. Nu voia s-o sperie. Ce şoc pentru toată lumea! Cine face ancheta? Când o să fie acuzată?

După ce povestea Florei a fost spusă de-a fir a păr, Kate i-a mulţumit şi i-a promis un prânz minunat, după care a închis.

— Minune mică, a gângurit, uitând că Joe şade alături de ea.

El a făcut o mutră alarmată.

— Scuze, nu tu. Am un cadou pentru nenea Terry.

28. Luni, 2 aprilie 2012

ANGELA

Ciudat lucru, cel care a pus întrebarea de care se temea ea a fost puştiul, nu jurnalista. De ce crede ea că Alice este bebeluşul de pe şantier. Nu putea explica în mod raţional – nu exista nimic care s-o lege pe ea sau pe copilul ei de Woolwich – şi îşi zicea că vor scoate din discuţie ideea cât ai clipi. Dar n-au făcut-o.

— Joe, stagiarul meu, spusese Kate Waters, cu aroganţă, când au ajuns acolo.

Dar el fusese cel care a pus-o cu adevărat la încercare. Angela mai răspunsese la toate celelalte întrebări.

A şovăit atunci când Kate a zis că vrea să ştie „totul", regăsindu-se brusc în încăpere cu detectivii, dar îşi revenise destul de repede. Asta era problema când invitai la tine reporteri, nu-i aşa? Nu ştiai niciodată ce vor scormoni. Se hotărâse să pomenească hotărârea poliţiei de a o cerceta pe ea înainte să o facă altcineva. Apărea în presa vremii, aşa că era sigură că jurnalista citise despre asta.

În orice caz, n-avea nimic de ascuns.

Poliţiştii fuseseră frustraţi de lipsa de indicii, asta era tot. S-au luat de ea când n-au putut să găsească nimic altceva. Asta spusese Nick înainte să vină ei. Dar nici ea, nici el nu erau pregătiţi pentru ceea ce s-a întâmplat.

Au sunat înainte să se înfiinţeze acasă, şi Nick a venit din hol, după ce vorbise la telefon cu inspectorul cel drăguţ.

— Vor să vină să stea de vorbă cu noi, Angie. De una şi de alta, presupun, a zis, dar ea a ştiut că e îngrijorat.

— Ce vrei să zici cu de una şi de alta? a întrebat ea. E vreo informaţie nouă? Au găsit ceva?

— Nu, iubito, a spus Nick, luând-o de mână. Inspectorul Rigby zice că vrea să stea de vorbă pe îndelete cu noi.

Poliţistul a venit împreună cu doi dintre oamenii săi şi, în vreme ce Angela şi Nick stăteau cu el în salon, ceilalţi au scotocit prin casă. Angela şedea într-o tăcere uluită în vreme ce inspectorul Rigby punea întrebările, nefiind în stare să răspundă.

— Doamnă Irving, când aţi văzut-o ultima oară pe Alice? a întrebat el.

Era prima oară, după mult timp, că nu-i zicea Angela, şi Nick a reacţionat imediat. În defensivă. Mişcare greşită.

— Ce soi de întrebare e asta? a întrebat el, cu glasul prea ridicat. Ştiţi exact când a văzut Angela pruncul pentru ultima oară.

— Liniştiţi-vă, domnule Irving, a zis Rigby. Nu vrem decât să fim absolut siguri că avem amănuntele corecte. Vedeţi, nu există decât un martor, şi trebuie să verificăm totul.

— Un martor? Vreo opt sau nouă persoane au venit în goană când a strigat Angela.

— Dar asta a fost după ce aţi zis că pruncul a fost luat, nu? i-a spus detectivul Angelei.

Ea n-a ridicat privirea.

— Aţi zis că pruncul a fost luat? Ce dracu' mai înseamnă şi asta? a strigat Nick. Copila a dispărut. Cineva trebuie s-o fi luat. Ce sugeraţi, pentru numele lui Dumnezeu?

Angela şi-a prins soţul de mână, dorind ca el să nu mai pună întrebări al căror răspuns ea nu voia să-l audă.

Nick a privit-o pentru prima oară. Ea s-a întrebat ce a văzut, ce căuta să vadă.

Ştia că plânge, dar era ca şi cum s-ar fi văzut pe sine reacţionând. Era ca în clipele din camera de spital, după ce Alice dispăruse. S-a simţit cu totul detaşată după ce surorile au venit în goană. Şoc, a fost diagnosticul, dar n-a arătat bine în ochii poliţiei.

— De ce nu plânge? a auzit o poliţistă şoptindu-i unei colege la uşa camerei de spital. Eu aş face ca toţi dracii dacă pruncul meu ar fi dispărut.

Dar Angela nu putea juca acel rol. Toată energia ei era folosită ca să respire mai departe, ca să rămână, pur şi simplu, în viaţă. Dar nimeni nu părea să priceapă asta. Şi iată-i acum pe poliţişti sugerând că s-ar fi putut ca ea însăşi să se fi descotorosit de copilaşul său.

— Domnule inspector, a reuşit ea să spună, şi el s-a aplecat în faţă, aşezat în fotoliu.

— Da, doamnă Irving?

— Domnule inspector, am văzut-o ultima oară pe Alice în pătuţul ei când m-am dus să fac un duş. V-am spus asta când aţi venit la spital prima oară.

El a încuviinţat.

— Şi de ce aţi lăsat copilaşul singur, doamnă Irving?

Nu-i mai pusese până atunci întrebarea asta. *Ce soi de mamă eşti?*

— Un duş. M-am dus să fac un duş. Ea dormea, a spus, cu glas întretăiat, Angela.

Detectivul s-a uitat la Nick.

— La ce oră aţi plecat împreună cu fiul de la spital? a zis.

— De ce tot puneţi aceleaşi întrebări? a zis Nick. Vocea îi era mai calmă, furia i se domolea. De ce?

Inspectorul Rigby şi-a frecat palmele de genunchi.

— Trebuie să fim siguri că nu scăpăm nimic din vedere. Nu ne-aţi ierta dacă am face-o.

Angela a încuviinţat din cap. N-ar fi putut să ierte aşa ceva.

— Doamnă Irving, a spus inspectorul, readucând-o la întrebări. Care aţi spune că erau sentimentele dumneavoastră pentru Alice?

În încăpere s-a lăsat tăcerea, spartă doar de respiraţia gâfâită a Angelei.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, a zis ea, în cele din urmă. Ce simţeam pentru copila mea? O iubeam.

— O iubeaţi? a zis poliţistul.

— O iubesc. De ce încercaţi să mă zăpăciţi? a zis Angela.

— Şi dumneavoastră, domnule Irving? Ce simţeaţi pentru Alice? a zis Rigby.

Cu tonul egal. Fără dramatism.

Nick s-a lăsat pe spate în fotoliu.

— La fel. Îmi pare rău, domnule inspector. Sunt foarte obosit; nu pot gândi limpede.

Vocea lui era plată şi ostenită, şi Angela a întins mâna şi a prins-o pe a lui.

Inspectorul şi-a dres glasul, încordat.

Mai e ceva, şi-a zis ea, încleştându-se de marginea canapelei, ca şi cum era gata să cadă.

— Am înţeles că aţi avut probleme în căsnicie, s-a încumetat el.

Angela a ridicat privirea.

— Toate căsniciile au probleme, a zis, şi a dat drumul mâinii lui Nick.

— Ce fel de probleme aţi avut? a întrebat inspectorul Rigby cu blândeţe.

— Mai bine întrebaţi-l pe Nick, a zis ea şi a închis ochii.

Auzea vocea soţului ca din altă încăpere, poticnindu-se în vreme ce spunea că o înşelase.

— A fost o greşeală, domnule inspector, zicea el. O greşeală groaznică. O aventură. N-a însemnat nimic.

Ea şi-a dat seama că rostea exact aceleaşi cuvinte pe care le folosise când l-a pus în faţa faptelor.

Se poticnise şi atunci. Reuşise să o convingă. O convinsese că pot repara stricăciunile.

Şi ea se temuse prea tare de alternativă ca să zică nu. Vieţile lor erau atât de strâns împletite; nu vedea vreo cale de a le despleti. Singurătatea unei existenţe fără Nick se căsca în faţa ei, şi s-a hotărât să îngroape ofensa şi durerea. N-a rostit niciodată numele femeii, nici măcar în gând. Aceasta nu

avea chip – faptul că n-o văzuse niciodată era de ajutor – şi nu avea nume. O nimeni care-l ispitise pe idiotul ei de bărbat după o noapte de băutură cu băieţii.

N-ar fi aflat niciodată dacă nu i-ar fi dus haina la curăţătorie. Din obişnuinţă întorsese pe dos buzunarele şi dăduse peste un pachet de Durex gol.

— A fost o singură dată, Angie, plângea el. Eram beat şi prost. Te rog să mă ierţi. Vă iubesc atât de mult, pe tine şi pe Patrick.

— Hai să mai facem un copil, i-a şoptit el în pat, după câteva săptămâni. Ţi-ar plăcea, Angie, nu? Ne-ar face să fim din nou apropiaţi.

Şi a fost concepută Alice. Liantul căsniciei lor.

Necazul era că nu ştia dacă el o mai făcuse până atunci – sau va continua să o facă. *Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba* îi tot răsuna în cap când el venea acasă târziu sau dădea o fugă în oraş pentru o oră. Dar, dacă a făcut-o din nou, a avut mai multă grijă.

Angela a deschis ochii când Nick a ajuns la capătul mărturisirii. Inspectorul şedea pe marginea fotoliului, cântărind fiecare cuvânt.

— De ce nu ne-aţi spus asta mai înainte, domnule Irving?

— Nu mi-am închipuit că ar avea de-a face cu Alice, a zis Nick.

— Şi femeia cu care aţi avut aventura, cum ziceţi?

Angela a închis iarăşi ochii.

— Marian, a zis Nick.

— Numele de familie?

— Nu l-am ştiut niciodată, a zis el. V-am spus, a fost o greşeală la beţie. Ea n-are nimic de-a face cu noi şi cu copilaşul nostru. De ce mă întrebaţi? De ce scormoniţi toate astea?

— Trebuie să cunoaştem tot fundalul, domnule Irving, a zis detectivul. Trebuie să ştim totul.

29. Luni, 2 aprilie 2012

KATE

Len Rigby muncea în grădină când Kate şi Joe au ajuns la el acasă, smulgând buruieni şi azvârlind pe furiş limacşi în gardul de lemn câinesc al vecinului. A ridicat ochii, clipind din pricina soarelui, când şi-a auzit numele.

— Domnul detectiv inspector Rigby? a zis Kate, aplecându-se peste zidul de cărămidă.

— Cine vrea să știe? a mârâit el, și a încercat să se ridice sprijinindu-se de pervazul ferestrei.

— Dați-mi voie să vă ajut, a zis ea, deschizând deja poarta din fier forjat și pornind pe alee. Sunt Kate Waters, de la *Post*.

— Nu, zău? a zis el, adăugând: Mă descurc, mulțumesc, când ea s-a apropiat.

Kate nu l-a ascultat și i-a întins mâna.

— Sper că mă puteți ajuta în privința unuia dintre cazurile dumneavoastră vechi, domnule inspector Rigby. Vă promit să nu vă răpesc prea mult timp.

El a râs și i-a îngăduit lui Kate să-l pună pe picioare, adăugând:

— Timpul este ceea ce am din belșug. Îi zic doamnei Rigby să ne aducă ceva de băut.

I-a condus pe Kate și pe Joe până la sera aflată în spatele casei și a dispărut ca să-și înștiințeze soția de prezența lor.

— Acum, ce vreți să mă întrebați? a zis după ce s-a așezat într-un fotoliu din ratan.

— Alice Irving, a zis Kate.

N-avea rost s-o ia pe ocolite. Putea să vadă că inspectorul Rigby e un tip dintr-o bucată.

— A, a zis el, luând din mâna soției o cană și așezând-o cu grijă pe măsuța asortată. Mulțumesc, dragă.

— Bebelușul Alice, spitalul din Basingstoke. Dispărută fără urmă. N-a fost găsită niciodată, a zis, mergând înapoi în anul 1970. Un caz foarte ciudat, a adăugat.

— În ce fel ciudat? a întrebat Kate.

— Păi, n-a fost niciun martor în afară de mamă. Într-un spital plin de lume ca acela. Îmi amintesc că am vorbit cu mai mult de o sută de oameni care erau în clădire în seara aceea – mame, vizitatori, surori medicale, cei cu curățenia, medici, voluntari, bărbații de la întreținere –, dar nimeni n-a văzut nimic. Așa că nu ne-am putut baza decât pe povestea mamei în privința momentului în care a dispărut pruncul. Am avut întotdeauna îndoieli în privința ei. Angela. Era o tipă foarte rezervată, iar bărbatul ei călcase pe alături.

— Zău? N-am citit așa ceva în tăieturile din ziare, a zis Kate, aplecându-se în față.

— N-am dat asta publicității, a zis el, sorbind din ceai. Am trecut-o sub tăcere în vreme ce-l cercetam pe soț – Nick, nu-i așa? –, dar n-am găsit nimic.

Şi el, şi Angela şi-au menţinut ferm declaraţia. Şi, firește, nu s-a găsit vreun cadavru. De-asta sunteţi aici? A apărut ceva nou?

— S-ar putea, a zis Kate, prudentă. Scheletul unui copilaş a fost găsit pe un şantier de construcţii din Woolwich şi vreau să văd dacă ar putea fi vreo legătură.

— Aha. Woolwich, a zis el, rostogolind cuvântul prin gură. Nu, nu-mi vine în minte nicio legătură. Păi, există o legătură militară – ştiţi, soţul era în armată. Dar a trecut o viaţă de când s-au întâmplat toate astea, şi la vârsta mea mă ramolesc rapid.

— Sunt sigură că nu-i adevărat, a zis Kate şi i-a zâmbit.

— Bun, cred că s-ar putea să am în birou o parte din hârţogărie – să nu-i spuneţi nevestei, am jurat că arunc toate chestiile de la poliţie, a zis, zâmbindu-i şi el. Să arunc o privire? Aveţi timp?

— Mai încape vorbă, a zis Kate.

Biroul era plin cu lucruri legate de maşini. Peste tot erau fotografii cu caroserii scumpe, piese cromate şi piste de curse. Joe a arătat una dintre ele şi a zis:

— E Goodwood[22], nu?

Len Rigby s-a dus să se uite.

— Da, este. Merg în fiecare an la Festivalul Vitezei. Ai fost acolo?

— Da, mama e invitată şi mă-nvârt şi eu de un bilet, a zis Joe. Îmi place la nebunie.

— Nu vrem să răpim prea mult din timpul inspectorului, nu-i aşa? i-a zis Kate cu subînţeles însoţitorului ei.

— Nu, bine. Hai să aruncăm o privire la ce am păstrat despre soţii Irving, a zis inspectorul şi i-a făcut cu ochiul lui Joe.

Era un dosar subţirel cu hârtii scrise de mână, şi aşteptările lui Kate au scăzut pe dată.

— Bun, a zis Rigby. Ce avem aici?

A răsfoit repede – prea repede, după părerea lui Kate –, dar s-a oprit la jumătate şi a scos două foi.

— Astea sunt însemnările pe care le-am făcut după ce am aflat de aventura soţului, a zis. Atunci când l-am întrebat în faţa soţiei, Nick Irving a spus că fusese o aventură şi că nu cunoaşte numele întreg al femeii. Dar îl cunoştea. M-a sunat a doua zi şi mi-a spus. Nu voia să ştie Angela. Am verificat-o – cealaltă femeie – cum îi zicea? Marian Laidiaw. Asta e.

Kate şi-a notat, verificând ortografia.

— Şi cum arăta? a întrebat.

[22] Goodwood House, din West Sussex, Anglia, unde se ține anual Festivalul Vitezei (Festival of Speed).

— Sergentul meu a văzut-o. Zicea că e o femeie plăcută, cumsecade, de treizeci şi cinci de ani. Soră medicală, la fel ca doamna Irving. Aventura a durat o vreme, după spusele ei. Fusese vorba ca Nick Irving să-şi părăsească soţia, dar apoi s-a terminat. Când a aflat Angela.

— Soră medicală? a zis Kate, simţind că-i creşte pulsul. Măi, să fie! O cunoştea pe Angela? Lucra la spitalul din Basingstoke?

— Nu, din păcate nu, a zis detectivul. Ne entuziasmaserăm cu toţii, la fel ca dumneavoastră – credeam că am dat peste un suspect valabil –, dar domnişoara Laidiaw avea un alibi beton. Era de gardă la un salon geriatrie din Southampton – la depărtare de mai mulţi kilometri şi cu zeci de martori. Altă fundătură.

— Interesant, totuşi, a zis Kate.

— Len, cina e pe masă, a strigat soţia lui.

— Păi, cred că v-am spus tot ce ştiu, a zis inspectorul Rigby.

— Aţi fost de milioane, a zis Kate, şi i-a strâns cu putere mâna. Oare n-aş putea împrumuta notele dumneavoastră pentru vreo două zile? Promit că vi le înapoiez…

— Len!

Vocea era acum mai insistentă.

— Vin, dragă, a răspuns el. Le puteţi fotografia, dar nu le pot lăsa să iasă de aici. Şi veţi folosi tot ce am spus doar ca fundal, da? Nu mă citaţi. Aţi înţeles?

— Vă dau cuvântul meu, a zis ea, şi Joe a început să fotografieze paginile cu telefonul său.

30. Luni, 2 aprilie 2012

EMMA

Mi-am scos vechile jurnale din valiza de sub patul de rezervă. E prima dată după ani întregi că mă uit la ele, dar pruncul m-a făcut să vreau să revăd cum a început totul. În cazul în care mintea îmi joacă feste.

Sunt caiete de şcoală ieftine, subţiri, pline de scrisul meu mărunt. Anii adolescenţei mele. Ciudat cum îmi împart viaţa în intervale de timp. Ca şi cum aş fi persoane diferite. Presupun că sunt. Toţi suntem.

Când le citesc, acum, îmi vine să plâng pentru ea – pentru mine – şi fata care aş fi putut să fiu.

Era atât de tânără şi nevinovată – deloc ca fetele de treisprezece şi paisprezece ani pe care le văd în autobuz, strigând şi înjurând, speriind bătrânicile. Adolescenta Emma scria despre viaţa ei ca şi când ar fi fost Jane Austen, consemnând conversaţii şi rivalităţi de la şcoală şi de acasă, observând oamenii din jur. Şi, din când în când, îşi descria sentimentele – ca atunci când a văzut în oraş un băiat care i-a plăcut. Folosea cuvinte ca „de vis". Şi chiar asta erau băieţii aceştia – hrană pentru poveşti de dragoste închipuite şi „au trăit fericiţi pân' la adânci bătrâneţi". Biata Emma! În afara cărţilor şi a jurnalelor sale, lumea nu era aşa, chiar dacă a arătat aşa o vreme.

Darrell Moore a fost primul ei – al meu – *coup de foudre*. Ea i-ar fi zis, probabil, dragoste la prima vedere. Orice o fi fost, a fost zdrobitor, literalmente. Nu zdrobitor ca opus al lui uluitor, cum se spunea la ştiri ca să descrie evenimente minore. Ci zdrobitor ca în copleşitor, sălbatic, pustiitor. Nu puteam gândi ca lumea.

Jurnalul zice că am ieşit la plimbare – cu inimioare în jurul cuvintelor –, şi îmi amintesc că el m-a mângâiat pe păr, mi-a cuprins umerii şi m-a înconjurat cu braţul când ne-am plimbat pe promenadă prima oară. Mi-a plăcut. Nu voiam să înceteze. Voiam să-mi atingă fiecare centimetru de piele. El era atât de fermecător, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

Eram atât de ameţită de Darrell, că aproape am uitat de ce venisem la Brighton. Eram pe drumul de înapoiere la gară când l-am întrebat dacă ştie unde e Charlie.

A zis că n-are habar, n-a mai auzit de el de ani buni. Chiar a glumit, că o fi ajuns broker. N-am priceput ce era de râs când a spus-o – nu ştiusem că Charlie era muzician când a cunoscut-o pe Jude. Darrell mi-a spus că Charlie a scris un cântec despre ea. Despre ochii ei. Ochii mei, a zis Darrell, şi m-a sărutat. Am scris în jurnal că acesta a fost primul meu sărut adevărat. Un sărut dulce.

Mi-a spus să mai vin pe la el. Am scris că eram gata să fac orice mi-ar fi cerut în acel moment. Şi aş fi făcut-o. Aveam treisprezece ani şi tocmai fusesem sărutată pentru prima dată. Nu vedeam nimic rău în asta. Eram îndrăgostită.

Dar Harry a apărut din nou, furioasă că fusese părăsită, şi mi-a înşfăcat braţul, ca să mă ducă acasă.

Îmi amintesc că ne-am îndepărtat, iar eu priveam înapoi, în vreme ce Harry mă târa după ea. Darrell stătea în mijlocul trotuarului, înconjurat de cumpărători şi vilegiaturişti, uitându-se la mine până ce am dat colţul, şi am izbucnit iar în plâns.

Harry îmi zicea să-mi vin în fire – presupun că era un pic speriată de starea în care eram. Nu mă mai văzuse niciodată așa. Nu mai fusesem niciodată așa. De obicei, eu eram cea rezonabilă, o alinam și o potoleam când era necăjită sau mânioasă, dar în ziua aceea ea era sora de caritate.

În tren, s-a dus la toaletă și a adus niște hârtie igienică să mă șteargă, dar era ca și cum în mine s-ar fi eliberat ceva.

Harry a crezut că plângeam din cauză că fusese un dezastru – nu văzuse sărutul cel dulce, pe buze – și a încercat să mă ajute spunând lucruri îngrozitoare despre Darrell.

„Miroase urât", a zis. „Ca pâinea mucegăită. Nu cred că se spală".

I-am spus că el nu știe unde e tata și m-am prefăcut că adorm, ca să nu mai trebuiască să vorbesc.

Harry a abandonat subiectul – din fericire, se plictisea ușor – și a început să vorbească despre bărbatul de la standul de dulciuri care stătuse la taifas cu ea.

Tipul avea niște pete oribile, dar ea s-a ales cu o vată de zahăr pe gratis.

31. Luni, 2 aprilie 2012

JUDE

Ceainicul clocotea furios – uitase iar să-i pună capacul și l-a scos din priză. Fusese așa toată ziua, pierzând lucruri, punând lucruri în locuri greșite. Avea mintea plină de Will.

„Pentru numele lui Dumnezeu", a zis cu glas tare. „Ești prea bătrână ca să-ți pierzi capul după un bărbat". Și a râs, amețită de sentimentele care ieșeau din nou la suprafață.

„Mă întreb cum arată acum" și-a zis a nu știu câta oară, netezindu-și părul și ținând capul sus, ca să întindă ridurile de pe gât.

A format a zecea oară numărul Emmei și a lăsat telefonul din mână înainte să sune. Dorea cu disperare să vorbească cu cineva despre Will, dar, după ziua de ieri, știa că fiica sa n-ar vrea să audă așa ceva. Însă Emma era singura persoană care-l cunoștea pe Will la fel ca ea. *Probabil că s-a obișnuit până acum cu ideea*, și-a zis Jude, ridicând iar receptorul.

— Emma, sunt eu, a zis. Cum merge lucrul?

— Oh. Bună. Aveam de gând să te sun ca să-ți mulțumesc pentru prânzul de ieri, a zis Emma.

— Îmi pare rău că am zis chestia aia despre boală, Em, a zis Jude.

Trebuia să facă pace cât mai repede, ca să poată trece la Will.

— E în ordine, a zis Emma, cu vocea mai uşurată. Îmi pare rău că am fost prost dispusă. Am fost cam obosită.

— Probabil că lucrezi prea mult. Oricum, îmi pare bine că te-am văzut. Şi că ţi-am spus veştile.

Tăcerea Emmei era la fel de sonoră ca un clopot care bătea, dar Jude n-a băgat-o în seamă, turuind mai departe despre telefonul de la Will, în ce loc s-ar putea întâlni cu fostul său iubit, ce ar putea să poarte, despre ce ar putea să vorbească.

Când Jude s-a oprit să răsufle, în cele din urmă, Emma a zis:

— Mă întreb, oare cum arată acum?

— Şi eu mă gândeam la asta, Em, a ciripit ea. A fost întotdeauna atât de arătos, nu? Eram toate îndrăgostite de el, nu?

— Hmm, păi, eu nu eram, a zis Emma atât de încet, încât Jude a trebuit să-şi facă un efort ca s-o audă.

— Ce-ai zis?

— Am zis că eu nu eram, a repetat Emma, mai tare.

— Oh, Em, ba erai. Erai întotdeauna acolo, sorbindu-i fiecare vorbă. Ba chiar te-ai dus la petrecerea aia cu el. Nu-ţi aminteşti?

O vedea pe Emma, numai ochi şi picioare care te bagă-n puşcărie, stând în uşa bucătăriei, abătând atenţia lui Will de la ea. Uneori Jude se înfuria, şi Will râdea de ea că e geloasă.

— Păi, cu siguranţă a avut un impact mare asupra mea, a zis Emma. Asta da.

— Ei, vezi? a zis Jude.

— Orice bărbat adult ar fi avut, a zis Emma. Dacă-ţi mai aminteşti.

— Of, Doamne, să n-o luăm iar pe calea tăticul-demult-pierdut, Em. Will nu era tatăl tău.

— Nu, a zis Emma. Nu era. A şovăit, şi Jude a aşteptat s-o spună. Şi te-a făcut să mă arunci pe uşă afară când aveam şaisprezece ani, a zis Emma.

— N-a făcut-o, s-a răstit Jude. A fost hotărârea mea, pe baza purtării tale. Erai insuportabilă, şi asta ridica un zid între noi.

— Între tine şi mine, sau între tine şi el? a zis Emma.

— Ambele. Încercai să-l alungi cu minciunile şi scandalurile tale.

— *Minciunile?*

— Ziceai că l-ai văzut stând la taclale cu alte femei, încercai să ne distrugi relaţia. Nu poţi nega asta, Emma.

— Nu neg. Chiar l-am văzut stând la taclale cu femeia aia de pe strada noastră.

Jude era iar furioasă – pe fiica sa şi pe sine.

— A fost ceva cu totul nevinovat, a şuierat. Ea a negat totul.

— Păi, ce era să facă altceva? a zis Emma.

— Uite, ştiu că n-am fost mama perfectă, dar nici tu n-ai fost fiica perfectă.

— Dar tu erai cea adultă, Jude, a zis Emma, discuţia lor revenind la replicile ştiute pe de rost. Oricum, sunt surprinsă că vrei acum să-l vezi din nou. Doar te-a părăsit.

— Lucrurile stau altfel acum, a zis Jude cu hotărâre, ca şi cum ar fi închis subiectul.

Dar o voce îi murmura la ureche: *Şi sunt atât de singură*.

Ar fi trebuit să continui să muncesc. E o prostie că m-am pensionat atât de devreme.

Renunţase la cariera de avocat când i-au murit părinţii şi i-au lăsat nişte bani. „M-am săturat de toate", zisese. „O să fiu o doamnă răsfăţată. O să mă duc la concerte de după-amiază şi la muzee". Dar nu prinsese gustul timpului liber. Se revolta tot timpul împotriva lui. Împotriva vieţii, de fapt.

— Păi, depinde de tine, Jude, a zis Emma. Dar ai grijă.

După aceea, ecoul vorbelor a răsunat în capul lui Jude. Dar ea l-a înăbuşit. *Lucrurile stau altfel acum*, şi-a spus.

32. Luni, 2 aprilie 2012

EMMA

Capul mi-e plin de Will Burnside, şi constat că am desenat pe carnetul de însemnări un om făcut din linii. Creionul a săpat adânc în hârtie în vreme ce-mi depănam iar în minte ultimele zile pe Howard Street. Casa duhnea a dezamăgire. Părea că picură din pereţi şi strică mâncarea.

Îmi amintesc şuierul şoaptelor dintre Jude şi Will, disperarea sacadată a convorbirilor telefonice şi uşile care se închideau. Excluderea mea. Cum putea Jude să spună că eram îndrăgostită de Profesorul Will?

Desenul e pe aceeaşi foaie cu numele jurnalistei. Kate Waters. Trec cu pixul peste litere, în vreme ce mă gândesc cum aş putea să vorbesc cu ea fără să mă dau de gol. Trebuie să ştiu ce ştie ea. Poate să o abat de pe pistă. Să o abat de la mine.

Aş putea pomeni de drogaţi, îmi zic, şi mă opresc din desenat.

Derulez în jos capitolul la care lucrez şi notez primul nume peste care dau.

„Alo, sunt Anne Robinson şi am locuit pe Howard Street". Încerc, să văd cum sună. „Ştiaţi că era pe stradă o casă cu drogaţi? Cred că pruncul era al unuia dintre ei".

Sună artificial, a scenariu, aşa că mai încerc o dată, făcând totul să sune mai firesc. „Alo", zic iar, şi sună şi mai forţat.

„Of, las-o baltă", zic şi arunc pixul în partea cealaltă a camerei.

Dar ştiu că am s-o fac. E o idee bună. Ea o să caute bieţii copii de la numărul 81. De când i-a pomenit Jude, am încercat să mi-i amintesc, dar nu-i revăd în minte decât ca grup, nu pe fiecare în parte, cu părul lor murdar şi cu braţele ca nişte beţe tatuate cu urme de înţepături. „Morţii vii", le zicea Will.

Şi dacă pune întrebări? îmi zic, rozându-mi pielea din jurul unghiilor. Încep să scriu amănuntele pe care mi le amintesc. Era o fată pe nume Carrie. Au stat acolo ani întregi. Sau părea că au fost ani. Au plecat înainte să plec eu, prin 1985, cred. Proprietarul i-a dat afară într-o dimineaţă devreme. Toate catrafusele lor erau pe trotuar – căni ciobite, pungi din care se vărsau macaroane, cearşafuri pătate şi sarafane vechi. Drogaţii n-au luat cu ei nimic. Toate au rămas acolo până când au venit gunoierii şi le-au azvârlit cu lopeţile în camion. Uitasem toate astea până azi. Le pusesem deoparte, împreună cu celelalte.

Bun, am povestea. M-am cicălit singură să mă întorc la treaba pe care o aveam de făcut. Am format numărul de la *Daily Post* şi am aşteptat.

— *Daily Post*, cu ce vă pot fi de folos? a ciripit o femeie.

— Ăăă, pot să vorbesc cu Kate Waters, vă rog? am răspuns, sunând deja a impostoare.

— Vă fac legătura.

— Alo, Kate Waters, spune o voce.

Şi iată că începe.

Fraza mea de început, şlefuită cu migală, îmi piere din minte şi bâlbâi „Alo, sunteţi Kate Waters", cu toate că deja a spus asta.

— Da.

Vocea e acum mai seacă.

— Îmi pare rău, n-am mai vorbit niciodată cu un reporter, bolborosesc eu.

— E în ordine, zice ea. Cu ce vă pot ajuta, ăăă…?

O clipă nu-mi amintesc numele pe care l-am ales, apoi trântesc:

— Anne. Anne Robinson.

— Aşadar, Anne, cu ce te pot ajuta?

— E vorba de copilaşul de pe şantierul de construcţii, zic eu, şi aud un „Oh" şoptit. Ştiţi, am locuit pe Howard Street.

— Da? zice ea. Când a fost asta, Anne?

— Păi, de la începutul anilor ’70 până la jumătatea anilor ’80. V-am citit articolul săptămâna trecută şi m-am gândit să vă sun.

— Mă bucur tare mult că ai făcut-o, Anne, zice ea.

Îmi rosteşte tot timpul numele şi de fiecare dată gândesc: Cine-i Anne?

— Câţi ani aveai pe atunci? Articolul ţi-a deşteptat o amintire, Anne? adaugă ea.

— Cam aşa ceva, zic eu. Nu trebuie să par prea sigură. Eram adolescentă când am plecat. Locuiam cu chirie, mama şi cu mine. *Îi spun prea multe. Adaug amănunte care nu sunt pe carnetul meu. Trebuie să mă ţin de plan.* Pe stradă era o casă plină de drogaţi – luau heroină şi alte chestii –, şi mă întreb dacă n-ar putea avea legătură cu asta. Cu copilaşul.

— Aha. E foarte interesant. La ce număr locuiau? Cunoşteai pe vreunul dintre ei? Îţi poţi aminti vreun nume?

Întrebările se înghesuie în faţa mea, iar eu stau şi respir adânc, în vreme ce ea continuă să sape în minciunile mele.

— Mi se pare că era acolo o Carrie, îi spun. Dar nu vorbeam cu ei. Nimeni n-o făcea, de fapt. Au fost alungaţi din casă de proprietar când vecinii s-au plâns de mizerie şi de miros.

— Care vecini? întreabă Kate.

— Nu ştiu sigur, zic eu.

— De fapt, e minunat că ai sunat, spune Kate Waters. Îi caut pe cei care au locuit pe Howard Street în anii ’70 ca să-i întreb dacă îşi amintesc ceva. Orice naştere sau dispariţie.

Începe să vorbească despre ceea ce ştie, şi încerc să obţin mai multe informaţii.

— Pe cine căutaţi? Pe cine aţi găsit?

— Stai un pic, zice ea. Am o listă. Pot să ţi-o citesc, ca să vezi dacă recunoşti pe cineva?

— Sigur, zic eu. Totul e aşa misterios, nu…?

— Absolut. Poliţia pare să n-aibă habar ce s-a întâmplat, zice Kate, şi respir un pic mai uşor. Dar apoi adaugă: în acest moment urmăresc un fir foarte interesant. E cu bătaie cam lungă, dar ar putea fi o poveste uluitoare.

— Zău? zic, cu vocea ca un chiţăit.

Dar mă întrerupe, citind lista locuitorilor de pe Howard Street înainte să apuc să-i pun altă întrebare.

Jude e pe listă şi şovăi – doar o clipă – înainte să zic „Nu”. Sper că nu observă, îi abat atenţia cu câteva informaţii despre doamna Speering şi o întreb dacă a fost pe Howard Street.

— Poftim? A, da, zice ea. Am fost acolo de două ori – mă duc mai târziu, de fapt. La bistroul de acolo.

— The Royal Oak, zic.

— Ăsta e. Vechiul tău local, îmi închipui, zice, şi eu mormăi ceva despre faptul că eram minoră.

Râde şi se întoarce la nume, şi când ajunge la sfârşit zice:

— Ciudat. Nu-i nicio Anne Robinson pe lista mea.

— Nu, păi, cum ziceam, eram copil şi n-aveam cum să fiu în registrul electoral, am zis, la iuţeală.

— Sigur. Dar ai zis că locuiai cu mama, nu? Ea ar fi pe listă, nu-i aşa?

— Hmm, da.

— Să mă mai uit o dată. Nu. Niciun Robinson.

— E numele meu după căsătorie, trântesc eu.

Mă uit pe carnet, căutând în scenariu răspunsuri, dar n-a mai rămas nimic de zis.

Trebuie să termin repede, până nu-mi mai pune vreo întrebare.

Îmi înfăşor pumnul în jerseu şi bubui în tăblia biroului.

— Oh, e cineva la uşă. Trebuie să plec…

— Dar, Anne, zice ea. Am o grămadă de lucruri de întrebat. Poţi să-mi dai numărul să te sun eu?

— Scuze, scuze. Trebuie să plec, repet cu glasul stins şi închid telefonul.

Scriu tot ce a zis şi încep să plănuiesc ce să zic data viitoare când sun.

33. Miercuri, 4 aprilie 2012

KATE

A mai fost nevoie de două zile pentru ca Sparkes, Angela Irving şi poliţistul care se ocupa de caz să vorbească între ei şi să hotărască testarea ADN-ului Angelei.

„Nu-s decât trei telefoane de dat", i-a spus Kate lui Joe. „Cum se poate să dureze atât ca să se stabilească o întâlnire?"

Frustrarea ei era sporită de jocul de-a şoarecele şi pisica jucat cu responsabilul redacţiei de ştiri şi de brusca lui încăpăţânare s-o pună pe Kate să se ocupe de toate subiectele care aterizau pe biroul lui.

Izbutise să ucidă trei dintre ideile lui Terry până ce Bob Sparkes i-a lăsat, în sfârşit, un mesaj pe telefonul mobil. „Contactat Angela Irving şi dat detaliile băieţilor de la Londra. Vorbim curând".

Înainte să-i poată telefona lui a sunat Angela. Era aşa de agitată, că a uitat să salute.

— Kate, vin la Londra mâine. Am zis că mai bine vin eu la ei decât s-o facem aici. Vor să facă testul ca să vadă dacă e compatibil cu Alice… copilaşul.

— Bună, Angela, a zis Kate, încercând să pară neutră. Ştia că, în ciuda împotrivirii sale, sentimentele faţă de mama îndurerată fuseseră afectate de noile informaţii de la inspectorul Rigby. El vorbise despre o Angela pe care nu o cunoscuse, iar cuvintele „tipă foarte rezervată" îi rămăseseră în cap. E grozav că fac testele, dar hai să nu ne avântăm prea tare.

— Da, îmi pare rău. Dar nu mă pot stăpâni. Nu-ţi închipui cum este, după toţi anii ăştia, să fii atât de aproape de a afla.

— Firește. Dar veştile s-ar putea să nu fie bune, Angela, a zis Kate.

Angela a tăcut un pic.

— Ştiu. Încerc să rămân calmă. Dar e tare greu. Şi nici nu prea ştiu ce ar însemna veşti bune. Orice ar arăta rezultatele, ar fi de fapt veşti rele, nu? Dacă este ea, copilaşul meu a murit. Şi dacă nu este, sunt mai departe în nesiguranţa asta îngrozitoare. Dar ar putea fi o speranţă. Of, Doamne, nu pot gândi limpede!

— Firește că nu poţi. Probabil că treci prin chinurile iadului, a liniştit-o Kate. Trebuie să fie foarte tulburător pentru tine. Şi pentru soţul tău.

— Nick? O, da, e la fel de neliniştit ca mine, a zis Angela.

Kate a observat schimbarea tonului.

— Vine şi soţul tău mâine? a întrebat.

Altă pauză.

— Încă nu l-am întrebat. Cred că o să fie prea ocupat, a zis Angela.

Nu i-a spus, şi-a zis Kate. *Foarte interesant*. A trecut repede la altceva.

— Cu cine ai vorbit la Poliţia Metropolitană, Angela?

— Un anume inspector Sinclair.

— Şi cum părea când vorbea cu tine?

Kate se întreba cât de mult luau în serios cei de la Poliţia Metropolitană acest nou indiciu.

— Prietenos. Dar n-a dezvăluit nimic. A spus doar că vor face teste cu beţişoare şi apoi mă vor contacta.

— Nimic până acum de la legişti?

— Nu. Nu sunt sigură că s-ar fi apucat, măcar, ca să fiu sinceră. Asta a spus domnul inspector Sparkes. E un om drăguţ, a adăugat Angela.

— Este. Aşadar, ai vrea să ne întâlnim la o cafea, după aceea? a zis Kate.

Ţine-o aproape. Pentru orice eventualitate.

— Minunat, mulţumesc. Întâlnirea e la ora zece. Domnul Sinclair a spus că nu durează decât câteva minute.

— Dar o să vrea şi să vorbiţi despre Alice, Angela. Nu va fi doar luarea unei probe de salivă. Ar fi o idee bună să iei cu tine toate documentele pe care le ai. Orice poate fi de ajutor.

— Aşa am să fac. Să te sun când termin?

— Grozav. O să vin să te iau.

•

Kate l-a sunat pe Bob Sparkes, care a răspuns imediat.

— Kate, a zis. S-a rezolvat?

— Da, Bob, mulţumesc. Angela vine aici mâine. E într-o stare îngrozitoare. Sper că se vor purta frumos cu ea. Ce a spus domnul inspector Sinclair când l-ai sunat? a întrebat, rostind numele ca să arate că e la curent.

— Nu-şi prea face speranţe. Crede că e aproape imposibil – identificarea unui prunc după ce a stat, probabil, zeci de ani în pământ, e incredibil de grea. Nou-născuţii nu au oasele formate deplin, aşa încât nu este prea mult material pentru testarea ADN-ului. Iar ceea ce a rămas s-ar putea să fie prea degradat ca să fie de folos. Şi în cazul unui nou-născut se ştie că nu va fi în baza de date, aşa că mergem direct în lumea inexactă a ADN-ului familiei, încercând să găsim rudele din efectiv, o jumătate de profil. Chiar nu pare probabil să se găsească o compatibilitate.

— Au făcut deja vreun test? a întrebat ea.

— Cele elementare, dar mai sunt o mulţime de făcut. El a spus că erau lipite de cadavru nişte resturi care păreau de hârtie şi dintr-o sacoşă de plastic, aşa că nu poate fi mai vechi de anii ’60 – atunci au apărut în Marea Britanie sacoşele de plastic –, dar nimic mai concret în privinţa datei. Uite ce-i, nu-ţi face prea mari speranţe în acest caz, Kate. Să vedem ce va fi.

Ea a refuzat să i se alăture în gândirea negativă.

— Sigur că şansele sunt mici, dar am o presimţire, Bob, a zis, şi l-a auzit râzând la capătul celălalt al liniei.

— Întotdeauna ai avut o presimţire, Kate. Vorbim curând.

Şi dus a fost.

— Ce a zis? a întrebat Joe.

— Hei, tragi cu urechea la toate convorbirile mele? s-a răţoit ea.

— N-aveam cum să nu aud. Şi *lucrez* la acest articol cu tine, a zis el.

Uite că învaţă, şi-a zis ea.

— Bun. Pe scurt: legiştii de la Poliţia Metropolitană n-au pornit încă la cercetarea deplină; poliţaiul care se ocupă de dosar crede că e un caz

imposibil; e greu de făcut testarea pe bebeluşi; şi aşa mai departe. Cu din ce în ce mai mult succes, aş zice.

Joe a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Uite, în vreme ce detectivii îşi fac de lucru cu ADN-ul, ce-ar fi să ne uităm la locuitorii de pe Howard Street din anii ’60 şi ’70? a zis Kate. Am primit un telefon ciudat zilele trecute, de la o femeie care îşi zicea Anne Robinson. Bag mâna-n foc că nu-i numele adevărat, dar a zis că a locuit pe Howard Street cam în momentul potrivit şi că era pe stradă o casă plină de drogaţi. N-a lăsat un număr sau altceva, dar merită să verificăm. N-avem nicio idee despre ce s-a întâmplat cu copilaşul acela sau cine locuia pe acolo. Şi putem pleca de aici pentru restul zilei. M-am gândit să-i arăt lui Joe nişte şmecherii de investigaţie pe stil vechi, dacă n-ai nevoie de mine, i-a strigat lui Terry.

— Mda, bine, a zis el, făcându-i cu mâna semn de rămas-bun. Vezi să nu-l pierzi pe drum…

•

Parcarea în apropierea bibliotecii din Woolwich era crimă curată, dar Kate a izbutit în cele din urmă să găsească un loc şi a parcat cu spatele, neîndemânatic. *Urăsc afurisita de parcare paralelă*, a ţipat în gând, şi a încercat să-şi răcorească gândurile înainte să se dezlipească de scaun.

— Haide, i-a spus lui Joe, care căuta prin Facebook pe telefon. O să ne uităm de data asta la ceva făcut din hârtie.

A urmat-o în secţiunea fişierelor, cu ochii încă ţintă la telefon, în vreme ce ea cerea vechile registre electorale pentru Howard Street.

Bibliotecara a pufnit auzind cererea – *Probabil că le fac pregătire pentru asta*, şi-a zis Kate –, dar i-a adus listele electorale ale zonei din anii 1960 şi 1970 fără să mai comenteze.

— Mulţumesc, a zis Kate către spatele care se îndepărta şi a tras spre ea documentele voluminoase, nelegate.

Cu trecerea anilor, paginile se răsuciseră la colţuri, şi s-a întrebat când au fost răsfoite ultima oară.

Listele cu numele locatarilor erau ordonate după stradă şi numărul casei, şi s-a dus direct la Howard Street şi la şirul de case unde fusese găsit pruncul.

— Ne uităm anume la numerele dintre 61 şi 67, Joe. Casele care aveau spatele către zona şantierului. Of, pentru numele lui Dumnezeu, lasă odată telefonul ăla… a şuierat ea.

El s-a supus şi s-a aşezat, în aşteptare, la o masă cu blat laminat Formica. Kate ştia că e încă furioasă din pricina necazului cu parcarea la ora de vârf ca

în *Top Gear*[23]. I se învolburase sângele și își simțea fiecare centimetru de piele pulsând de fierbințeală.

— E vreo problemă, Kate? a zis Joe. Ești cam roșie.

— N-am nimic. E cam cald aici, asta-i tot, a zis ea, iritată.

— A, bine, a zis Joe.

Știa ce gândește el. Menopauza. Și în loc de menopauză, a se citi bătrână, irațională, depășită, femeie. S-a înfrânat, furioasă că el îi judecă profesionalismul pe baza nivelurilor de estrogen. Probabil că nici măcar nu era în stare să scrie corect „estrogen". Dar săpuneala trebuia să mai aștepte. Avea de lucru. S-a silit să zâmbească și a apelat la gânduri reci ca să facă învolburarea să treacă. Citise despre asta cândva într-o broșură de la o clinică Well Woman[24]. Prostii, dar merita să încerce orice.

A împins spre el teancul cu anii 1960.

— Ocupă-te de partea asta. Scrie numele și adresele tuturor care au locuit în șirul acela de case. Și la numărul 81, bârlogul drogaților. Apoi, după ce ne întoarcem la birou, o să vedem unde sunt acum.

A tras spre ea teancul cu anii 1970.

După zece minute aveau o listă. Era mai scurtă decât se aștepta Kate – tipii de pe Howard Street erau locatari pe termen lung în anii '60 și tranziția de la case familiale la închirierea de camere cu baie comună și apartamente s-a produs la câțiva ani după aceea.

— Câți ai găsit? a întrebat ea.

Joe a numărat fără să se grăbească.

— Doisprezece, a zis. Nimeni nu s-a mutat de acolo sau acolo. Cupluri căsătorite, cred, cu copii adulți, poate.

— Grozav, a zis ea. Vreun nume cunoscut? Laidlaw, de exemplu?

— Nu. Una dintre familii se numea Smith, la numărul 65.

— Fir-ar să fie, a zis ea, prea tare, speriindu-l pe bărbatul care citea *The Times* la masa de alături. Scuze, a spus ea, doar din buze.

— Vreun nume neobișnuit? l-a întrebat pe joc. Smith e un coșmar.

— Speering, Brown și Walker, a turuit el.

— Bun, a zis ea, cercetându-și însemnările. Am două astfel de familii la începutul anilor '70. Dar totul se schimba. Uite, până în 1974 sunt șase nume diferite la numărul 63 – și sunt toate persoane singure. Oamenii se mutau acolo cam la fiecare doi ani.

— Cei de la numărul 81 nu par prea interesanți, a zis Joe. E același cuplu pe tot parcursul anilor '60.

---

[23] Emisiune auto de la televiziunea britanică.

[24] Centre sau clinici specializate în problemele de sănătate ale femeilor.

— Și apoi niciun nume, presupun. Femeia care a sunat a zis că locuiau ilegal sau așa ceva, așa că probabil nu există o urmă oficială. O să întrebăm. Avem deja cât putem duce.

Joe a urmărit cu degetul pagina.

— Sunt o mulțime. Cum o să-i găsim?

— Nu-i nevoie să-i găsim pe toți. Doar pe unii. O să vezi. Găsești o persoană, și ea te duce la altele. Ai un pic de încredere, Joe.

Kate și-a pus în ordine însemnările minuțioase și Joe a fotografiat paginile cu telefonul mobil.

34. Joi, 5 aprilie 2012

KATE

Angela arăta cumva altfel când a ieșit pe ușile rotative. Arăta mai bătrână.

— Testele au fost făcute. Acum nu mai trebuie decât să așteptăm, i-a spus lui Kate. Mă simt sleită de puteri.

Kate a luat-o de braț și i l-a strâns un pic.

— E un lucru mare pe care l-ai făcut, Angela. Ești foarte curajoasă. Haide, o să bem o cafea și o să-mi povestești.

Joe s-a oferit să-i care geanta cu documente și a luat-o înaintea lor, privi în spatele lui Westminster Abbey, spre cafeneaua pe care o alesese mai devreme Kate.

Angela s-a lăsat să cadă pe scaun și a cuprins ceașca în palme, să se încălzească.

— Oare am făcut ce trebuie, Kate? a zis, în cele din urmă. Nu sunt sigură acum că vreau să aflu răspunsul. Sunt speriată.

— O să fie greu, indiferent ce vor găsi, a zis Kate, aplecându-se în față. Dar, cel puțin, e o șansă ca așteptarea să se termine.

Angela a încuviințat din cap.

— Da, asta e adevărat. Am nevoie să se termine. Mă ucide. Încetul cu încetul.

Joe a împins spre ea un pachet de biscuiți.

— Ia unul, Angela, a zis.

Nu știe ce altceva să facă, și-a zis Kate. *Presupun că n-a mai avut de-a face până acum cu durerea*.

— Mulţumesc, dragă, a zis Angela şi a luat unul. Îmi pare rău că sunt atât de pesimistă, a adăugat.

— Ba nu eşti, Angela, a zis Kate. Ceea ce simţi e perfect firesc. Nu ştiu cum ai izbutit să rezişti în toţi anii aceştia. Eşti uimitoare.

Joe a încuviinţat energic din partea cealaltă a mesei, iar Angela a zâmbit pe jumătate.

— Vrei să-ţi spun ce am făcut, Joe şi cu mine? a zis Kate, urnind discuţia.

— Da, te rog, a zis Angela şi a ridicat biscuitul de pe farfurioară.

— Am căutat oamenii care locuiau pe Howard Street, unde a fost găsit copilaşul, a zis.

— Din anii ’60 şi ’70, a secondat-o Joe.

— Vrei să te uiţi la lista de nume pe care o avem, să vezi dacă recunoşti pe cineva, Angela? a zis Kate. Poţi să refuzi, a adăugat.

A împins lista peste masă. Era pe ea Marian Laidlaw, iubita lui Nick Irving. Kate voia să ştie dacă Angela o cunoscuse.

Angela părea să fie bucuroasă că e distrasă de la posomorârea care creştea. A trecut repede cu privirea peste nume, apoi s-a întors şi le-a parcurs încet, cu gura mişcându-i-se în tăcere, în vreme ce le cerceta.

— Nu, nimeni, a zis, ridicând ochii. Îmi pare foarte rău.

— Ei bine, a meritat să încercăm, a zis Kate, spălându-şi dezamăgirea cu o gură de cafea. Bun, şi ce a mai zis detectivul?

Angela a vorbit despre diferenţele dintre discuţiile cu poliţia din anii 1970 şi 2012, şi Kate s-a întors la nume.

— Walker, a zis tare, făcând-o pe Angela să încremenească şi pe Joe să-şi verse cafeaua în farfurioară.

— Walker? a zis el. Ce vrei să spui?

— Scuzaţi-mă, gândeam cu voce tare. Am vorbit cu o domnişoară Walker prima dată când m-am dus acolo. O doamnă în vârstă cu un câine oribil. Ar putea fi cineva din familia Walker care locuia la numărul 61.

Ceilalţi doi s-au uitat la ea.

— Bea-ţi cafeaua, i-a zis lui Joe. Mergem înapoi. Şi te putem lăsa la gară, Angela. Cu ce tren ai de gând să pleci?

Angela i-a prins braţul.

— Te rog, pot să vin cu tine? Vreau să văd unde a fost găsit copilaşul.

Kate a încuviinţat din cap.

— Sigur. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. N-am putea oare să facem nişte fotografii acolo, Angela? O să avem nevoie de ele dacă testele poliţiei ies pozitive şi s-ar putea să nu avem timp în ziua aceea.

Angela părea că şovăie.

— Şi ar putea îmboldi pe cineva să telefoneze, a adăugat Kate.

Asta a mers la ţintă, şi Angela a încuviinţat.

Kate a dat un telefon rapid la biroul fotografilor, în vreme ce se înapoiau la maşina ei.

•

Mick, fotograful, a sunat-o în vreme ce conducea, dar nu voia să-l pună pe difuzor. I se dusese vestea despre cât de des folosea cuvântul cu f, şi ea presupunea că Angela nu e dintre cei care gustă vorbitul cum îţi vine la gură. *Să nu speriem lumea*, şi-a zis, dându-i telefonul lui Joe, să se descurce el.

— Bună, Mick, a ciripit el. Ăăă, care-i chichirezu'?

Kate a făcut în oglindă o strâmbătură gen „Băieţii ăştia!", sperând s-o vadă Angela.

— Da, suntem pe drum. Howard Street. Bine. Ne vedem acolo, a zis Joe, mormăind „O s-o fac" înainte să închidă telefonul.

— O să faci ce? a întrebat Kate.

— Nimic, a zis Joe, cu obrajii în flăcări. Mick face pe nebunu'.

•

Domnişoara Walker nu era acasă şi utilajele de pe şantier erau oprite.

— Prânzul, a zis Kate. Hai să mergem la bistrou să-l aşteptăm pe Mick – nu durează mult.

Bistroul Royal Oak era un furnicar de pufoaice jilave şi o pădure de braţe se agitau către chelneri.

— N-o să reuşim să căpătăm ceva de băut, a zis Kate. Hai să ne aşezăm şi să sperăm că înghesuiala se termină rapid.

Joe a râs.

— Pun pariu că pot să fac rost de ceva, a zis.

În sfârşit, era în elementul său.

— Bine, du-te, atunci. Ce vrei să bei, Angela?

— Un suc de portocale, te rog, a zis, potrivindu-şi haina sub ea, pe când se cocoţa pe un scaun.

— Eu o să iau apă carbogazoasă – şi adu nişte chipsuri. Probabil că mori de foame, Angela, a adăugat Kate.

Joe s-a aruncat în învălmăşeală şi peste cinci minute a ieşit la iveală cu o tavă cu pahare şi trei pungi de chipsuri sărate.

— Sunt impresionată, a zis Kate, şi Angela a râs împreună cu ea. Acum, lecţia a doua despre cum să fii reporter…

— De fapt, a zis Joe, a fost mai uşor decât am crezut. Patronul te-a văzut şi m-a servit primul.

Kate a zâmbit şi a ridicat paharul către bărbatul din spatele barului. El i-a făcut o plecăciune.

Când Mick a dat năvală înăuntru, i-a ochit şi s-a oprit întâi la bar, vărsând un pic de bere din halbă când a pus-o pe masa nebăutorilor.

— Bună, Kate, a zis. Cum merge?

Kate a prezentat-o pe Angela şi el i-a strâns mâna cu căldură.

A fost tăcere, cât a luat el o înghiţitură lungă din bere, apoi conversaţia a început iar. Kate se tot uita spre uşă, prin spatele Angelei, căutându-l pe John, supraveghetorul. Aveau nevoie de ajutorul lui ca să facă fotografii pe locul în care fusese îngropat copilaşul.

John a intrat după zece minute şi a dat din cap către Kate când ea s-a ridicat să-l salute.

— John! l-a strigat. Ce bine că te văd. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

El a încuviinţat din cap.

— Nu zic nu. Ţi-am văzut articolul.

— Da. Peter e un tip tare drăguţ, a zis ea. Ce mai face?

— Bine, cred. A fost mulţumit de ce ai scris, a zis supraveghetorul, şi Kate a zâmbit.

— Mă bucur cu adevărat. Uite, mă întrebam dacă ţi-aş mai putea cere o favoare…

A fost nevoie de două *shandy*-uri şi un pachet de alune ca să-l convingă, dar până la urmă a acceptat.

— Aveţi cinci minute până să înceapă iar lucrul, a zis. Şi vreau să zic exact cinci minute.

Ea l-a strâns de braţ.

— Sigur. Doar să-mi iau fotograful.

Mick nu putea suferi să-i zică „fotograful meu”.

— Nu-s afurisita ta de maimuţă, a şuierat, când ea s-a întors la masă.

Şi ea le-a făcut cu ochiul lui Joe şi Angelei, în eventualitatea în care auziseră.

— Nu în faţa copiilor, a şuierat, la rândul său, pe când mergeau spre uşă.

•

Angela pozase, crispată, în noroiul răscolit, alături de banda poliţiei din jurul mormântului. Kate se aşteptase să plângă, dar ea nu făcuse altceva decât să stea acolo, cu mâinile încleştate în faţă, cu ochii măriţi şi mişcându-se tot timpul.

Mick a vorbit cu ea cât a făcut fotografiile, liniştind-o şi asigurând-o că o să se termine totul repede.

Dar Kate ştia că nu va fi aşa. Mai era drum lung de străbătut. Urmărea scena, observând suferinţa de pe chipul Angelei, părul ciufulit de vânt, dârele de noroi de pe pantaloni, ocheadele temătoare aruncate spre banda care marca ultimul loc de repaus al pruncului. Acestea erau amănuntele pe

care vor vrea să le afle cititorii, care îi vor aduce direct în locul în care stătea Kate. Încă nu putea să scrie, dar avea totul în cap.

John a apărut din cabina lui după cincisprezece minute şi le-a strigat să se oprească.

— Utilajele pornesc. Trebuie să plecaţi.

— Încă una doar, frate, a strigat Mick – strigătul tradiţional al fotografului – şi a tras încă o rafală de fotografii cu Angela care se aplecase peste bandă, ca să atingă pământul.

— Acum, te rog! Frate! a strigat iar John.

Kate s-a dus la Angela şi a luat-o de braţ, ca să o sprijine, pe când mergeau prin făgaşele adânci. Joe venea în spate, cu geanta ei. Ca un cortegiu funerar.

35. Luni, 9 aprilie 2012

ANGELA

Fusese un weekend dificil, dar acum se sfârşise. Nick avea să se întoarcă azi la lucru şi ea putea să nu mai umble prin casă în vârful picioarelor. Strigase la ea sâmbătă, aşa cum ştiuse că o să facă, atunci când i-a spus, în cele din urmă, că s-a dus la Londra şi a făcut testul de ADN.

— Te-ai furişat fără să-mi spui? a răcnit el.

Ea spera că vecinii sunt plecaţi de acasă.

— Nu mai striga, Nick, a zis. Te aud vecinii. Uite, erai aşa de ocupat şi îngrijorat cu lucrul, că n-am vrut să te stresez şi mai tare.

El a privit-o, încercând să descopere minciuna, dar ea îşi păstra aerul de soţioară grijulie.

— Nu vreau să te înfierbânţi iar, a zis. Spun asta pentru binele tău, Angie.

În mod normal, ea i-ar fi zâmbit şi i-ar fi mulţumit că e atât de grijuliu. Dar n-a putut. Totul se învârtejea în capul ei, speranţa şi durerea şi trădarea ridicându-se la suprafaţă după atâţia ani.

— N-o să mă înfierbânt, Nick. Dar asta e ceva ce trebuie să fac. Pentru Alice.

La pomenirea numelui ei, Nick s-a închis în sine şi a dispărut în garaj, ieşind de acolo doar pentru mesele luate în tăcere.

Angela a dereticat prin casă ca să-şi verse furia; ţinea aspiratorul ca pe o armă şi-l izbea de plinte şi de uşi, lăsând în urmă bucăţele de vopsea, în

vreme ce se năpustea prin încăperi. În capul ei ţipau învinuirile: *N-ai vrut-o niciodată pe Alice. Ea era preţul plătit pentru că m-ai înşelat. Asta simţeai*.

Bag mâna-n foc că te-ai mai văzut cu femeia aia.

Se ura pentru că gândea aşa, dar tiradele interioare aproape întotdeauna se încheiau cu asta. Nu se putea abţine. Era întotdeauna acolo, aşteptând s-o tortureze. Nu i-a spus-o niciodată cu glas tare lui Nick. Ce s-ar fi făcut dacă el recunoştea? Mai bine să nu ştie.

În noaptea de sâmbătă au dormit cu spatele unul la celălalt, nici măcar nu şi-au spus „noapte bună". Ea a stat trează, încercând să-şi curme gândurile, şi în cele din urmă a căzut într-un somn agitat, cu multe zvârcoliri. Când a reuşit cu greu să se trezească, Nick zăcea alături, cu ochii deschişi, cercetând tavanul.

— Bună, iubitule, a zis, din obişnuinţă.

El a mârâit.

— Patrick vine cu copiii în dimineaţa asta. M-am gândit că i-am putea duce în parc, a zis, hotărâtă să-l învingă.

Nick a mârâit din nou, tot cu ochii în tavan.

— La ce te gândeşti, Nick? a zis ea.

— Asta n-o să se termine niciodată, a zis el, cu vocea slabă. N-o să dispară niciodată.

— *Asta*? Vrei să zici, fiica noastră? a zis ea, ridicându-se în capul oaselor.

Nick s-a rostogolit, îndepărtându-se, dar ea nu putea închide subiectul.

— Ea *este* fiica noastră. Şi trebuie să ştiu, Nick, dacă Alice şi cu mine putem să ne bizuim pe tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Angie, ce vrea asta să însemne? Orice ar zice poliţia, o să fie veşti proaste – fie că nu e Alice, şi o să fii distrusă, fie că este, şi copilaşul nostru e mort. Uite, Angie, asta nu o s-o aducă înapoi. N-avem nevoie de teste. Copilaşul nostru e mort şi îngropat. Ştii asta, în adâncul inimii tale, nu? N-avem nevoie de morminte şi oase şi poliţişti. E prea târziu pentru asta. Trebuie să lăsăm asta – pe ea – să plece.

— Poate că aşa simţi tu, dar eu trebuie să ştiu, Nick. Trebuie să ştiu cu siguranţă unde este ea, ca să pot afla un strop de pace şi să-mi iau rămas-bun cum se cuvine. Faptul că tu nu vrei asta mă mâhneşte, dar n-o să mă oprească, a zis Angela, cuprinzându-se cu braţele în faţa furtunii care creştea. Ştiu că niciodată n-ai simţit la fel ca mine în privinţa lui Alice, a continuat, şi l-a simţit cum înţepeneşte lângă ea.

— Ce vrei să spui? a zis el.

Dar ştia că el ştie. Nu mai avuseseră cearta asta de multă vreme, dar moştenirea ei se arăta pe dată la fel de otrăvitoare, ca o iarnă nucleară.

— Nu discut despre asta, Angela. A fost acum patruzeci de afurisiți de ani. A fost o singură noapte și am spus că-mi pare rău. Nu mai pot spune nimic altceva. Faptul că mă chinuiești pe mine n-o s-o aducă pe Alice înapoi. N-a fost vina mea. Nu eu am fost cel care a lăsat-o singură.

Icnetul ei de durere l-a amuțit. Știa că a mers prea departe. Mult prea departe. A întins mâna spre mâna soției, descleștându-i pumnii.

— Doamne, Angie, de ce te porți așa? De ce ne faci să spunem lucruri de care o să ne pară rău? Știi că nu te învinovățesc. Sigur că nu.

— Știu, a zis ea.

Dar nu știa. La urma urmei, o *lăsase* pe Alice singură.

Scena cu strigăte s-a încheiat în câteva secunde – întotdeauna era așa, așa mergeau lucrurile la ei –, dar tăcerea a durat mult mai mult. Aceste certuri rare îi lăsau pe amândoi zguduiți și neputând să se gândească la altceva.

Angela a fost cea care s-a ridicat prima din pat, și-a pus capotul și s-a dus să facă ceai.

•

Când a venit ziua de luni, se declarase o pace morocănoasă – nepoții i-au silit să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nick o ținuse de mână când au mers până la terenul de joacă de pe stradă, și ea i-a făcut la cină friptura preferată.

— Pa, iubito, a zis el în acea dimineață și a sărutat-o în creștet.

— Te sun mai încolo, a zis ea.

A încercat să stea liniștită și să-și citească revista. Dar nu putea înainta, se bloca la o frază, aceleași cuvinte, iar și iar. A făcut căni cu ceai care s-au răcit, înșiruite lângă ea. I se părea că-și aude inima cum bate.

Nu-i spusese lui Nick când aveau să vină rezultatele testului ADN – nu făcuse precizări. Trebuia ca mai întâi să se descurce ea cu ele.

Spuseseră că rezultatele vin în două zile. Cei de la poliție. Sigur au spus asta. Și acum trecuseră două zile. Mă rog, patru, dacă le pui la socoteală pe cele din weekend. Dar ei nu le-ar pune, nu? Așadar, joi și vineri – și acum luni. Trebuie să sune azi.

A verificat din nou dacă telefonul nu s-a deconectat sau n-a trecut în modul fără sunet. Ecranul alb o privea acuzator. A sunat-o pe Kate.

— Bună, mă întrebam dacă ai auzit ceva, s-a auzit spunând.

Kate nu auzise, dar a spus că o să sune ca să afle cum merg lucrurile.

Angela s-a așezat, cu telefonul în mână.

Când l-a auzit sunând, peste cinci minute, a scos un țipăt și a închis, pentru că bâjbâise și apăsase tasta greșită. Telefonul a sunat iar imediat.

— Kate? Te rog să mă scuzi. Ce au zis?

— Au zis că, probabil – şi n-au vrut să promită nimic, doar probabil, Angela – vor avea un rezultat mâine, a zis Kate.

Angela a strâns mai tare telefonul.

— Spuseseră două zile, Kate. Asta înseamnă trei! Au spus dacă este deja vreun indiciu?

— Nu, mă tem că sunt foarte zgârciţi cu informaţiile. Uite, ştiu că trebuie să fie groaznic, dar trebuie să aşteptăm, Angela.

Angela ştia că are dreptate, dar ideea de a aştepta încă o zi îi provoca o stare de rău.

— Ce-ar fi să te duci să faci ceva? Mergi prin magazine, sau să te vezi cu o prietenă, a zis Kate. Doar să ai tot timpul telefonul la tine, ca să te pot găsi.

— Da, poate. Mă suni de îndată ce afli, bine? Promite-mi, a zis Angela, urându-se pentru că părea atât de insistentă. Atât de disperată.

— Cu siguranţă, a zis Kate.

36. Luni, 9 aprilie 2012

KATE

Scotocea de zor prin geantă – „prăpastia fără fund", cum îi ziceau Steve şi toţi fotografii cu care lucrase căutând un pix care chiar scrie când telefonul a sunat a doua oară.

A apărut numele lui Bob Sparkes, şi şi-a azvârlit geanta pe podea.

— Bob, a zis, prea tare.

— Scuze, te-am prins într-un moment prost? Să te sun mai târziu?

— Nu, nu, a zis Kate. Scuză-mă, e cam nebunie pe aici. Ce mai faci?

— Bine. Tocmai m-a anunţat inspectorul Sinclair. Există compatibilitate.

O fracţiune de secundă n-a fost sigură că a auzit bine.

Nicio introducere, niciun preambul. De-a dreptul.

— Al dracu' de grozav! a croncănit. Al dracu' de fir-ar să fie de grozav!

— Da. Asta rezumă totul, a zis Sparkes, cu vocea precipitată, fără să vrea.

— Ia să nu faci tu pe poliţaiul blazat, Bob Sparkes, a zis Kate. Eşti la fel de încântat ca mine. Doamne, Dumnezeule, ce-o să fie când o să-i spun Angelei! Mă duc chiar acum la Winchester să-i spun. Îl iau pe Mick. Vrem o fotografie a clipei în care află.

— Stai un pic, Kate, a încercat Sparkes, dar ea nu-l asculta.

— Îl putem pune în ediția de mâine a ziarului. ALICE GĂSITĂ DUPĂ 40 DE ANI, SAU MOMENTUL ÎN CARE O MAMĂ ȘI-A GĂSIT PRUNCUL…

— Kate, a încercat iar Sparkes.

— Scuză-mă, Bob. Ce ziceai?

— Ziceam că trebuie să stai un pic. Inspectorul n-o să-i spună Angelei decât mâine. Vrea ca toate hârtiile să ajungă pe biroul său și apoi să meargă el însuși în Hampshire.

— Ziceai că există compatibilitate.

— Este – cei de la laborator i-au telefonat azi-dimineață să-i spună –, dar el e cam chițibușar și vrea să aibă rezultatele în scris înainte să deschidă gura. Asta va fi mâine.

— Ce ridicol! s-a răţoit Kate. Și dacă l-aș suna să-i zic că am auzit că mostrele de ADN sunt compatibile…

— Ar ști că am vorbit și m-aș alege cu un scandal, a zis Sparkes, liniștit. Am încredere că o să ții asta pentru tine încă o zi.

— Dar în douăzeci și patru de ore o să spună tuturor, a zis Kate. O să pierdem exclusivitatea, și noi am fost cei care am muncit din greu ca să găsim legătura cu Angela.

Sparkes n-a răspuns. Era furioasă, dar știa că nu-l poate da de gol pe Sparkes ca sursa ei. Era una dintre cele mai bune pe care le avea și avea nevoie de el. S-a gândit la altă modalitate de a forța mâna celor de la Poliția Metropolitană.

— Bine, a zis, nici confirmând, nici infirmându-și intențiile. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru telefon, Bob. Îți rămân datoare vândută, a continuat, expediindu-l. Te țin la curent.

•

Terry era în acvariul lui, biroul cu pereți de sticlă în care angajații îl puteau vedea cum îi face cu ou și cu oțet pe alții, fără ca nimic să răzbată în exterior.

Kate s-a strecurat înăuntru fără zgomot și s-a așezat pe scaunul incomod din fața șefului.

— Ce vrei? a zis el, fără să ridice privirea.

La naiba, e morocănos, și-a zis. *Posomoreala de luni dimineața care o să țină toată săptămâna*…

— Am o poveste care va scoate scântei, a zis, și el a ridicat ochii.

— Bine, te ascult, Kate, a zis.

— E vorba de copilașul îngropat pe șantier.

El a oftat.

— A, ăla, a zis.

— Nu ofta, Terry. A apărut o informaţie crucială, dar am o problemă şi am nevoie de mintea ta cea luminată, a zis.

Terry şi-a clătinat capul cel luminat şi a închis laptopul.

— Bine, spune.

Kate a făcut o pauză. *Fă-l să aştepte*, şi-a zis, numărând până la cinci, ca gazda unui concurs stupid.

— Copilaşul e Alice Irving. Au găsit-o după vreo patruzeci de ani. Tocmai mi-a vândut cineva pontul.

— Băga-mi-aş…! a zis Terry.

Cel mai mare compliment al lui.

— Cam aşa ceva, a zis Kate.

— Trebuie să facem loc în ziar. Unde-i mama? a zis Terry, cu ochii ieşindu-i din cap de entuziasm, în vreme ce se ridica de pe scaun şi se cocoţa pe birou, practic cu genunchii lipiţi de ai lui Kate. Ia stai un pic, care-i problema? a adăugat, amintindu-şi dintr-odată cum începuse discuţia.

— Păi, trebuie să stăm cu braţele încrucişate până mâine, altfel îmi pierd cea mai bună sursă.

A fost o scurtă tăcere, apoi Terry a răsuflat.

— Dumnezeule mare! S-a dat jos de pe birou şi s-a plimbat prin încăperea micuţă, în vreme ce digera implicaţiile. Câtă lume ştie? Poliţaii şi cei de la laborator. Trebuie să fie o duzină, cel puţin. O să transpire. E o poveste prea bună ca să nu transpire.

Kate a încuviinţat din cap. Ştia că el o să spună asta.

Terry s-a oprit din mers, şi când s-a cocoţat iar pe birou arăta pus pe fapte mari.

— Bun. Cum putem avea confirmarea fără să fie arătată cu degetul sursa ta? Păcat că Gordon a plecat – el ar fi aranjat lucrurile. Nu pot nici măcar să-l sun acasă – a dus-o pe Maggie pe Costa del Sol cu banii primiţi la concediere.

— Mă tot gândesc, Terry. Cred că Angela e cheia. Mă duc înapoi la Winchester şi o fac să vorbească cu poliţaiul care ţine deoparte informaţia.

— Bine. Eşti în stare s-o faci, Kate. Reporterul meu-vedetă.

Kate a zâmbit – cu modestie, spera –, dar pe dinăuntru simţea un val de încântare.

— Mulţumesc, Terry. Dar hai să nu-i spunem încă redactorului-şef.

Fericirea de pe chipul lui Terry s-a şters.

— Ce-i? a zis Kate.

— Nimic, doar că mi-ar plăcea să-i dau nişte veşti bune în dimineaţa asta.

— O să sară pe pereţi dacă crede că are povestea şi apoi trebuie să renunţăm la ea.

— Mda, bine, a zis Terry. Sună-mă în fiecare oră. Şi adu la zi fundalul ăla la care lucrai împreună cu Băiatul-Minune.

S-a ridicat iute, uşurată că a mers aşa de bine, şi Terry a ocolit biroul şi a îmbrăţişat-o. Kate s-a făcut roşie ca focul la neaşteptata încleştare cu şeful ei. De obicei nu era un tip exuberant – trăsătura asta fusese scoasă din el în şuturi de directori tirani acum mulţi ani, bănuia ea –, dar era limpede că e la fel de entuziasmat ca ea.

Spera că Criminalistul n-a văzut episodul. Ce mai băşcălie ar face! apoi şi-a adus aminte că el şi băşcălia au dispărut. Aproape că-i simţea lipsa. El ar fi zis: „Giugiuleală cu şefu', ai? E momentul măririi de salariu?"

Mda, merită cel puţin un supliment de doi la sută. Ar trebui să încerci şi tu, i-a spus scaunului lui gol.

37. Luni, 9 aprilie 2012

ANGELA

A simţit că o cuprind fiorii când a văzut maşina lui Kate Waters parcând în dreptul casei. A auzit-o înainte s-o vadă. Era atentă la tot, în vreme ce aştepta.

O, Doamne, sunt veşti rele! E copilaşul altcuiva. N-ar fi venit dacă nu erau veşti rele, şi-a zis. Rezemându-şi fruntea pe geam, în vreme ce o vedea pe Kate venind pe alee şi aştepta să fie observată de ea. Când a observat-o, Angela a văzut cum se schimbă la faţă. Jurnalista a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna.

Angela a strigat prin fereastră:

— E Alice? E ea?

Dar geamul dublu i-a înăbuşit glasul. A fugit la uşă şi a smucit-o.

— E Alice? E ea? a ţipat, şi Kate a condus-o înapoi în hol.

— Angela, vino să te aşezi, a zis.

Arăta agitată, dar nu tristă. Ce însemna asta? Angela a încercat să citească ceva pe chipul ei, dar nu se putea concentra cum trebuie. A observat că mai erau şi alte persoane în hol – tinerelul, şi fotograful cel drăguţ de pe Howard Street. El îi scutura mâna şi zicea ceva, dar Angela nu-l putea auzi. El şi Kate au condus-o în salon şi au aşezat-o pe canapea. Părea să fi trecut atât de mult timp până ce Kate s-a aşezat lângă ea şi a prins-o de mână.

O să fie veşti rele, şi-a zis.

— Angela, a zis Kate încetişor. Avem nişte veşti. Voiam să vin să ţi le spun când ne întâlnim.

Angela a aşteptat. Nu mai putea vorbi, dar creierul ei ţipa: *Spune-mi odată*!

Kate s-a îndepărtat un pic de ea când şi-a dat seama că Mick o fotografia pe Angela din partea cealaltă a camerei.

— Poliţia are rezultatele testelor de ADN, Angela. Nu am aflat oficial, dar mi s-a spus că există compatibilitate.

— *Alice*, a rostit Angela numele într-o răsuflare. E Alice.

Nu mai auzea nimic din ce spunea Kate. Capul îi era plin de copilul său. *Am găsit-o*.

O simţea pe Kate tremurând când i-a luat mâna din nou.

— Mă bucur nespus pentru tine, Angela, a zis, şi cele două femei au stat aşa, uitându-se una la alta, ochi în ochi.

Angela simţea că ar putea sta aşa toată ziua, dar Mick a zis: „Poţi să te uiţi la mine, dragă?" şi ea şi-a întors faţa către aparatul lui de fotografiat, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Kate s-a ridicat, ca să-l lase să facă fotografiile, şi s-a aşezat pe braţul unui fotoliu. Joe stătea în picioare aproape de uşă. Se tot uita la Angela şi apoi întorcea privirea, ca şi cum n-ar fi putut suporta s-o vadă.

Când Mick a lăsat jos aparatul, Kate s-a întors la canapea.

— Trebuie să-l suni pe poliţistul care se ocupă de caz, Angela, i-a spus. El a zis că rezultatele vin azi, nu-i aşa? Aşa că poţi să-l suni şi să-l întrebi. Trebuie să-ţi spună.

Kate părea îngrijorată, şi Angela s-a întrebat dacă i-a spus toată povestea.

— E vreo problemă? a întrebat.

Kate şi-a aplecat privirea către mâini.

— Vezi tu, Angela, mi s-a spus cu totul neoficial că există compatibilitate, aşa că trebuie ca lucrul să devină oficial înainte să pot scrie articolul. Pricepi?

Angela a încuviinţat din cap. Nu era sigură ce anume pricepe, dar voia s-o ajute pe jurnalistă. Ea o găsise pe Alice.

— Ce vrei să-i spun inspectorului Sinclair? a întrebat.

Kate a scris întrebările pe care să le pună şi a zis că Angela trebuie să insiste dacă poliţistul nu-i dă răspunsuri.

— Ai dreptul să ştii. Eşti mama lui Alice şi ai aşteptat destul, a zis.

Angela a luat telefonul şi a format numărul direct care i se dăduse.

— Alo, domnule inspector Sinclair, sunt Angela Irving.

— Doamnă Irving, cu ce vă pot ajuta? a zis el, cu voce foarte oficială.

— Vă cer scuze pentru deranj, dar aţi spus că veţi avea azi rezultatele, şi eu îmi pierd minţile aici, aşteptând.

— Ştiu că trebuie să vă fie foarte greu, a zis inspectorul Sinclair, cu vocea înmuindu-se. Dar aştept ca rezultatele să fie puse pe hârtie.

— Şi când va fi asta?

— Mâine, sper, a zis el.

— Nu cred că pot să aştept până mâine, domnule inspector Sinclair. Mă îmbolnăveşte aşteptarea asta, a zis ea. Am aşteptat deja prea mult timp.

Kate a arătat cu degetul următoarea întrebare pe care o scrisese pentru Angela.

— Ştiţi ce arată rezultatele? a întrebat ea, ascultătoare, şi inspectorul Sinclair a şovăit.

— Da, doamnă Irving. Am primit raportul verbal de la tehnicieni, dar aş vrea să am toate documentele în faţă înainte să dau informaţia. Şi aveam de gând să discut cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră când ne întâlnim. Sunt sigur că îmi înţelegeţi prudenţa.

— Vă rog, spuneţi-mi ce ştiţi, domnule inspector Sinclair. Vă implor!

A urmat o tăcere. Angela s-a uitat la Kate şi şi-a ţinut respiraţia.

— Există compatibilitate, doamnă Irving, a spus el, în cele din urmă.

— Compatibilitate, a zis ea tare, pentru Kate, şi jurnalista a izbit cu pumnul în aer, ca un jucător de tenis la Wimbledon.

— Da. Mostra de ADN pe care am luat-o de la dumneavoastră este compatibilă cu ADN-ul rămăşiţelor. Scheletul pruncului, vreau să zic.

— Aşadar, e Alice, a zis Angela, şi a început să plângă.

— Aşa cum am spus, doamnă Irving, încă n-am asta în scris, dar, da, aşa pare să fie. Aş vrea în continuare să vin mâine să vă văd, şi pe soţul dumneavoastră, ca să discutăm rezultatele şi felul în care ne ocupăm mai departe de caz. Aş vrea să aduc şi un agent de la relaţia cu familiile. Aşa încât să aveţi întotdeauna o persoană de contact. Sunteţi de acord?

— Desigur, desigur. Vă mulţumesc mult că mi-aţi spus, nu ştiu ce să mai zic. Vă rog să veniţi. La ce oră vreţi să veniţi? a zis ea, împiedicându-se în cuvinte.

— O să ajung la nouă şi jumătate, dacă vă convine, a zis el. Mă bucur că aşteptarea dumneavoastră s-a încheiat. Ne vedem mâine dimineaţă.

Picioarele lui Kate încă mai dansau când Angela a pus jos telefonul.

— Bravo, Angela! Te-ai descurcat de minune! a zis Kate. Spune-mi tot ce a zis.

Angela s-a uitat la ea, cu ochii goi, în vreme ce fericirea primirii veştii se evapora rapid.

— Copilaşul meu e mort, a zis ea.

38. marţi, 10 aprilie 2012

EMMA

Aud ştirea la radio. Crainica aceea cu voce distinsă, Charlotte nu-ştiu-cum, zice că un bebeluş dispărut a fost găsit după decenii, şi îngheţ. Pe un şantier din Woolwich, zice. Un bebeluş pe nume Alice Irving, zice. Luat dintr-un spital în 1970. Şi mă holbez la radio. E cu totul aiurea. Bebeluşul are un nume. Şi o mamă.

E un fragment cu mama, care zice cât de uşurată şi răvăşită este. Stau în picioare în bucătărie, ascultând şi plângând împreună cu doamna Irving. Sunt la fel de uşurată ca ea. Dar din motive diferite.

Nimeni n-o să-mi vină la uşă. Nicio socoteală de dat. Încă nu.

Mai târziu, când mă duc să cumpăr o jumătate de litru de lapte de la prăvălia din colţ, văd titlurile din ziare şi cumpăr unul cu interviul exclusiv luat mamei lui Alice Irving. Încerc să-l citesc în vreme ce merg spre casă, dar mă tot împiedic şi mă izbesc de zidurile grădinilor, aşa că până la urmă îl pun sub braţ. Nu vreau să arăt ca o nebună.

Acasă citesc fiecare cuvânt, zăbovind asupra amănuntelor, citind unele fragmente cu voce tare. Încă nu asimilez totul, dar simt un fel de euforie crescând în mine. Poate că totul o să fie bine.

39. Marţi, 10 aprilie 2012

JUDE

A auzit ştirea la radio, în vreme ce aştepta să fiarbă apa din ceainic. Asculta doar cu o ureche, în vreme ce alcătuia în minte o listă de cumpărături, dar vorbele „Alice Irving” au oprit-o când ajunsese la iaurtul natural. A dat mai tare, până ce a ajuns să-i zbiere în urechi şi vecina i-a bubuit în perete.

40. Marţi, 10 aprilie 2012

KATE

Simon, redactorul-şef, s-a oprit la biroul ei de îndată ce a ajuns, în acea dimineaţă.

— Ei bine, trebuie să fii mulţumită de tine, Kate, a zis, arătându-şi zâmbetul fals. Un interviu grozav şi cel mai citit articol online.

I-a zâmbit şi ea, fericită să fie iar pe înaltul tărâm plin de soare al favorurilor redactorului-şef.

— Şi tu, a zis Simon, întorcându-se spre silueta care stătea lângă cotul său. Prima semnătură pe pagina întâi.

Joe arăta de parcă era gata să plesnească de mândrie. Kate îl menţionase ca redactor colaborator la articol – numele lui în italice la sfârşitul articolului, în paginile patru şi cinci –, dar cei cu funcţii superioare îi săltaseră numele alături de al lui Kate, pe prima pagină. A scrâşnit din dinţi când a văzut copia pentru corectură, dar a înţeles. Joe Jackson era copilul de aur al redactorului-şef.

— Bun, care e articolul de azi? a întrebat Simon. Ce zice poliţia? Vreun indiciu despre cine a luat-o?

Joe arăta ca un iepure prins în lumina farurilor.

— Tocmai vorbim cu poliţiştii, Simon, a zis Kate.

— Şi avem încă o bucată din interviul cu Angela Irving. VIAŢA FĂRĂ ALICE, a strigat Terry din partea cealaltă a încăperii, apropiindu-se ca să se alăture conferinţei de presă improvizate.

— Sună bine, a zis redactorul-şef şi a plecat.

Joe s-a uitat la Kate şi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Mulţumesc că ai pus şi numele meu, Kate, a zis el. N-am făcut cine ştie ce.

Ea a mârâit. Apoi s-a calmat.

— Ai făcut treabă bună, Joe. Acum hai să nu ne mai gratulăm unul pe altul şi să vedem ce s-a întâmplat cu pruncul Alice.

•

Inspectorul Sinclair nu era deloc încântat când l-a sunat.

— V-a sunat doamna Irving ieri, domnişoară Waters? a întrebat. Articolul dumneavoastră a fost cu totul prematur. De-abia acum am primit dosarul.

— Eu am sunat-o, domnule inspector Sinclair. Făcusem deja un articol cu ea şi ştiam că rezultatele trebuie să vină ieri.

— I-aţi cerut să mă sune?

— Domnule inspector Sinclair, chiar credeţi că o femeie care a aşteptat peste patruzeci de ani să-şi găsească pruncul avea nevoie să i se spună? Angela Irving dorea cu disperare să ştie.

— Da, bine. Doar că nu eram pregătit, şi biroul de presă a fost luat cu asalt.

Buzele lui Kate au zvâcnit, dar nu şi-a îngăduit să zâmbească. El ar fi fost în stare să-i audă asta în voce.

— E un subiect important, domnule inspector Sinclair. Oricum, a zis ea, împingând lucrurile dincolo de zona primejdioasă, ce urmează? Deschideţi o anchetă pentru crimă?

— Nu neapărat. Încă nu ştim cum a murit copilaşul. Poate că n-o să ştim niciodată. Nu prea avem cu ce să lucrăm, şi echipa de legişti de-abia a început să examineze materialul de la locul găsirii. Vom şti mai multe în câteva zile.

— Deci, nu ştiţi când a fost îngropat?

— Încă nu. Ancheta e în curs.

— Bine. Şi când o să vorbiţi cu doamna Irving?

Kate ştia că el fusese deja acolo, dar voia ca poliţistul să simtă că el controlează unele informaţii.

— I-am văzut pe doamna şi pe domnul Irving în dimineaţa aceasta. Ne ajută la anchetă.

— Vreo legătură cu sud-estul Londrei?

— Niciuna pe care s-o vedem în acest moment. Dar căutăm. S-a întâmplat demult, şi memoria oamenilor nu mai e cum era cândva.

— Mie-mi spuneţi, a glumit Kate. Abia dacă-mi pot aminti ce am făcut ieri, ce să mai vorbim de anii ’70.

— Asta n-o mai cred, Kate, a zis el, şi ea a notat faptul că îşi ziceau acum pe nume.

— Te las să-ţi vezi de lucru – ştiu că trebuie să fii ocupat – dar îţi mulţumesc mult că ai vorbit cu mine. Şi dă-mi de ştire dacă pot fi de folos în orice fel. Când o să vrei să faci un apel public pentru informaţii.

— Mulţumesc, a zis el. Plănuiesc o conferinţă de presă, dar o să te anunţ când va fi.

— Grozav! a zis ea. Ai un număr direct la care să te pot găsi dacă auzim ceva la ziar? Oamenii s-ar putea să ia legătura direct cu noi.

El i-a dat numărul de mobil şi i-a spus să-i zică Andy.

— Vorbim curând, Andy. Mii de mulţumiri. De cum a închis, s-a întors către Joe. E de-al nostru. Hai să ne vedem de lucru. Unde e lista cu numele de

pe Howard Street? Poliția trebuie să fie acum cu ochii pe ea. Și să nu uităm de Marian Laidlaw. Unde e acum?

41. Marți, 10 aprilie 2012

KATE

Era Ziua cârtiței[25] la Royal Oak. Dolly cânta în continuare, implorând-o pe Jolene în difuzoare, și se vedea spatele aceloraşi persoane aşezate la bar. Kate a constatat că e tratată ca o obișnuită a locului de către muncitori, care au salutat-o dând din cap, în tăcere. Voia să vorbească din nou cu patronul, dar trebuia să aştepte până se mai domoleau lucrurile. El a observat-o și a strigat peste capete: „Ca de obicei, Kate?" și ea a râs și i-a strigat comanda.

— Am putea vorbi un pic peste un minut? a întrebat când el i-a pus pe bar paharul.

— Sigur. Dar nevastă-mea tot nu-i aici. Ea e cea cu care ar trebui să vorbești. Aude tot.

S-a aşezat cu Joe la aceeaşi masă ca data trecută și el a butonat pe telefon, în vreme ce ea urmărea fețele din jur. Îi plăcea să descopere amănunte semnificative – pantalonii pătați care vorbeau despre neglijență, urmele de mușcături de pe gât care vorbeau despre pofte tinerești, mâna strânsă pe ascuns, ochii goi, părul pieptănat pe spate al cuiva care se agăța de tinerețe.

— Kate, a zis deodată Joe.

— Da, Joe, a răspuns, întorcându-și atenția către el.

— Domnișoara Walker. Încă n-am văzut-o.

— Da, hai să facem asta, a zis ea, lăsând jos paharul golit pe jumătate. Mă întreb dacă polițiștii au vorbit deja cu ea.

•

Vorbiseră. Domnișoara Walker clocotea de entuziasm când i-a poftit înăuntru.

— Au fost aici doi polițiști. Mi-au spus că au găsit-o pe Alice Irving. Nu-mi vine să cred. Fetița aia a fost îngropată pe Howard Street în toți acești ani.

— Vă amintiți cazul, domnișoară Walker?

— O, da. Mă rog, mi-au mai amintit un pic și ei, dar știam despre cine vorbeau.

— Cum credeți că a ajuns Alice aici? a zis Kate.

---

[25] *Groundhog Day*, film american (1993), în care aceeași zi este retrăită la infinit.

— Habar n-am, a zis domnişoara Walker. E un mister deplin, mi-au spus poliţiştii.

Joe s-a aplecat în faţă şi i-a dat telefonul său.

— Aceştia sunt oamenii care au locuit aici în anii ’60 şi ’70, domnişoară Walker. Una dintre aceste familii se numeşte Walker – sunteţi rude? a zis el, şi i-a arătat lista.

Ea şi-a pus o pereche de ochelari mânjiţi şi s-a uitat la ecran, dar apoi i l-a înapoiat.

— Îmi pare rău, nu văd să citesc, a zis.

Kate şi-a scos carnetul.

— Din fericire, eu am folosit hârtie, a zis ea, ridicând o sprânceană, triumfătoare, către colegul său.

Domnişoara Walker a cercetat numele.

— O, da, a zis. Sunt mătuşa şi unchiul meu. Au locuit ani în şir la numărul 61. Fratele tatălui meu şi soţia lui. Noi locuiam de partea cealaltă a Centurii de Sud – în Charlton. Dar eu am locuit vreo doi ani pe Howard Street, la numărul 63 – în anii ’80. Am închiriat o cameră de la o colegă de serviciu.

— Oho, a zis Joe. Aşadar, probabil că îi cunoaşteţi pe cei mai mulţi dintre cei de pe listă?

Kate s-a lăsat pe spătar şi a privit. Băiatul se descurca bine.

Domnişoara Walker citea încet, şi mâna i se abătea din când în când să-l mângâie pe Shorty, aflat lângă ea.

— Păi, am cunoscut toate familiile din şirul de case când veneam în vizită la mătuşica. Când eram tânără obişnuiam să vin la ceai în cele mai multe dintre duminici. Şi vreo două dintre numele chiriaşilor sună cunoscut, dar veneau şi plecau atât de repede, că n-aveai cu adevărat ocazia să-i cunoşti.

— Mai ţineţi legătura cu vreunul dintre oamenii de pe listă, domnişoară Walker? a întrebat Kate. Ne-ar plăcea să vorbim cu ei despre cum era această zonă pe atunci. Poate că ştiu ceva.

— Păi, bine. Mătuşa şi unchiul au murit demult. Şi n-au avut copii. Familia Smith a avut un băiat care era mai mare decât mine, dar s-au mutat cu toţii în nord, din câte ştiu eu. Familiile Speering şi Brown încă mai locuiesc pe aici. Aproape în fiecare săptămână o văd pe June Speering la Co-op. Şi pe fiica ei, Sarah.

Joe scria numele în carnet.

— Cine erau proprietarii caselor în anii ’70, domnişoară Walker? Când erau împărţite în apartamente şi camere cu baie comună.

— Te rog să-mi zici Barbara, dragă, a zis domnişoara Walker. Un bărbat îngrozitor le-a cumpărat. Era tare îngâmfat. Se lăuda că-i cunoaşte pe toţi oamenii de vază. Domnul Soames, aşa îl chema – ca în *Forsyte Saga*.

— Aşadar, nu te dădeai în vânt după el, Barbara? a întrebat Kate.

Domnişoara Walker a clipit.

— Nu, a zis, cu vocea încordată. Era libidinos. Credea că e darul pe care ni l-a oferit Dumnezeu. Se arăta pe aici cu regularitate. Stătea la taclale cu fetele care închiriaseră de la el camere. Se credea Făt-Frumos. Dar îşi trimitea tipii în fiecare săptămână să adune chiria. Să te ferească Dumnezeu să rămâi în urmă cu plata! Îţi făceau ţăndări mobila. Sau mai rău.

— Sună înspăimântător, a zis Kate. *Pariez că are liste cu chiriaşii şi informaţii despre ei*, şi-a zis. Unde e acum? a întrebat.

— Naiba ştie. Mort, sper, a zis domnişoara Walker.

— Dumnezeule! Ce ţi-a făcut? a zis Kate.

— Nimic, nimic, a zis neliniştită domnişoara Walker. Oricum, a vândut casele înainte ca preţurile să crească. Bag mâna-n foc că-i furios că n-a aşteptat, a adăugat.

Kate s-a uitat la ceas.

— Trebuie s-o luăm din loc, Barbara – avem multă treabă.

— Mulţumesc, Barbara, a zis Joe. Ne-ai fost de mare ajutor. Trebuie să fie ciudat să trăieşti în miezul poveştii.

— Da. Şi am avut primul vizitator. O femeie a venit duminică şi s-a uitat prin gard. Mă aştept să fie şi alţii.

— Probabil, a zis Joe, îmbrăcându-şi paltonul.

— Veniţi când vreţi, a zis ea pe când plecau. Mă bucur când îmi mai ţine cineva de urât.

42. Miercuri, 11 aprilie 2012

JUDE

Nu ieşise din casă două zile. Se simţea departe de realitate, ca într-un vis. Avea nevoie să-şi găsească o ancoră. Să-şi adune gândurile. Avea nevoie să se gândească. Să priceapă ce era cu ştirea asta.

Jude a pus CD-uri cu albumele preferate – discurile de vinil originale dispăruseră demult – şi n-a luat seama la bubuielile turbate în peretele apartamentului alăturat. Muzica o ajuta să-şi amintească. Era fundalul sonor al tinereţii sale. Al vârstei de douăzeci de ani. Al poveştii de dragoste cu Charlie.

L-a cunoscut când avea douăzeci şi opt de ani, locuia în Londra şi lucra la o editură. N-a păstrat nicio fotografie – s-a descotorosit de ele când Emma a început să întrebe de tatăl ei, gândindu-se, prostește, că îndepărtarea dovezilor va rezolva problema –, dar îşi mai putea aminti acel chip.

Era muzician, pierde-vară, dar frumos, şi s-a îndrăgostit lulea de el, în ciuda avertismentelor prietenilor că o să sufere. Ea nu poate să reziste unui chip frumos, le-a spus. Şi, oricum, se simţea singură.

Crezuse că în Londra – şi în lumea editurilor – o să fie o droaie de bărbaţi încântători, deştepţi, creativi, şi la prima vedere chiar erau, în hainele lor de pe King's Road[26]. Dar s-a dovedit că a fi şic era o faţadă. Sub jachetele la modă şi pantalonii burlan, ei erau încă nişte copii ai epocii postbelice, legaţi de fustele mămicuţelor lor de acasă. S-a dovedit că ei căutau o femeie care să înfăţeze patul şi să şi sară în el, iar pe ea n-o interesa aşa ceva.

Înainte de a-l întâlni pe Charlie, îşi satisfăcea poftele carnale cu ajutorul aventurilor de o noapte şi al prietenilor bărbaţi care erau doritori să se culce cu ea. Era mai mic decât ea doar cu cinci ani, dar părea să vină din cu totul altă epocă – şi era clar că nu e în căutarea unei figuri materne. Locuia ilegal într-o casă din Brighton şi l-a cunoscut la un concert pop din Hyde Park. Al celor de la The Rolling Stones, chiar după ce murise Brian Jones. Stătea la coadă la băuturi şi iată-l, cu părul lung, zâmbetul în dungă, mâini minunate şi, dacă e să fie sinceră, nu prea interesat de ea. Cu siguranţă era o provocare şi, ca atare, irezistibil. Trebuia să pună gheara pe el.

A început să o obsedeze. Cheltuia bani cu el, îi plătea drumurile la Londra, îl înţolea ca pe un manechin, îl ducea la teatru, îi împrumuta cărţi de Mailer şi Updike şi se agăţa de fiecare cuvânt pe care îl rostea el lenevos.

Desigur, Charlie îi era, aşa cum fusese prezicerea, necredincios. Tot timpul. Asta ţinea de tărâmul muzicienilor, se pare. Nu însemna nimic, a zis el. Aşadar, fete şi admiratoare care i se aruncau în braţe. Dar Jude era nedezlipită de el.

„Mă face să râd, mă face să mă simt bine", le spunea prietenilor. „E amuzant şi îl iubesc".

Şi chiar îl iubea. El a fost primul bărbat după Will, de la universitate, care a făcut-o să simtă că trăieşte.

Dar nu l-a dus acasă, să-l prezinte părinţilor. N-avea nevoie ca dezaprobarea lor să-i strice fericirea. Avea să le spună când o să fie pregătită. Când totul va fi stabilit.

[26] Stradă importantă din Londra, asociată cu moda anilor '60.

Pentru că hotărâse să se mărite cu Charlie, fie ce-o fi. Ceasul ei biologic ticăia şi avea nevoie să-l lege de ea – asta era tot. El avea nevoie să aprecieze ce îi oferă Jude.

Ştia ce crede Charlie despre căsătorie, că e de modă veche – „E ceea ce fac babalâcii. Noi suntem spirite libere, Jude", a zis, dar după un an ea s-a hotărât să-i forţeze mâna. Să rămână gravidă. Uitând de ruşine. Atunci o să se însoare cu ea.

Arunca anticoncepţionalele în chiuvetă în fiecare dimineaţă şi, când nu i-a venit ciclul, i-a spus că va fi tată. El arăta de parcă urma să izbucnească în plâns.

„Însărcinată? Cum poţi fi? ziceai că iei pastile", a zis.

Ea a minţit cu uşurinţă, spunându-i că trebuie să fi uitat să ia una ori avusese un deranjament la stomac. Şi i-a spus că e fericită că e însărcinată. Spera că va fi şi el. Dar pentru Charlie nu era aşa de simplu.

Arăta de parcă era gata s-o zbughească pe uşă, zicând că nu-i sigur că e pregătit pentru asta. Ba chiar a sugerat să scape de copil.

Ea a simţit cum clocoteşte de indignare la acest gând şi a zbierat: „Nici vorbă! Păstrez copilul".

Pentru a suta oară, Jude s-a întrebat cum ar fi fost viaţa sa dacă ar fi urmat sugestia lui Charlie. Dacă ar fi scăpat atunci de copil. Dacă nu l-ar fi convins, spunându-i că va fi cel mai grozav tată şi nu l-ar fi îmblânzit cu sărutări.

Prea târziu pentru „ce-ar fi fost", şi-a zis. Câştigase prima bătălie cu Charlie şi a trebuit să se împace cu urmările.

Lui i-a trebuit o vreme ca să se deprindă cu ideea, dar au fost zile în care îi mângâia burta şi i se alătura la sporovăială despre nume şi viitor. Dar pleca din ce în ce mai des. În turneu, a zis. Nu ştia sigur dacă minte sau nu, dar a hotărât că nu vrea să ştie. Se întorcea întotdeauna la ea, şi se convinsese singură că o să se aşeze la casa lui când se va naşte copilul.

43. Miercuri, 11 aprilie 2012

EMMA

Mă simt mai puternică în această dimineaţă. Mai bine ca de săptămâni întregi. Nu ştiu de ce, dar pun mâna pe telefon şi o sun pe Jude.

— Bună, Jude, zic.

— Oh, două telefoane în ceva mai mult de o săptămână. Sunt onorată, spune ea. S-ar zice că eşti bine.

Ea nu e.

— Totul e în ordine la tine? zic.

Nu prea am chef să-i aud problemele. Nu vreau să-mi pierd buna dispoziţie.

— Da, da, zice ea. Deci, ce-i de eşti aşa zglobie?

— Pur şi simplu azi mă simt fericită, zic. N-aveam de gând, dar mă pomenesc că merg drept la veştile care mi-au săltat starea de spirit. Ştii bebeluşul acela de care ţi-am spus, îngropat pe Howard Street? A fost identificat ca o fetiţă care a dispărut acum patruzeci de ani, zic. Alice nu ştiu cum…

— Irving, Alice Irving, zice Jude. Da, am auzit la ştiri. A dispărut înainte să locuim noi acolo.

— A, îţi aminteşti cazul? Nu mi-a venit să cred când am auzit la radio.

Vocea îmi sună ca a unei nebune. Încerc să respir adânc.

— Nici mie. De necrezut, zice ea, dar nu-i nici urmă de nebunie în vocea ei. Nicio emoţie.

— Aşadar, nu se poate să fi fost drogaţii, zic eu.

— Nu pare posibil, zice ea. S-a întâmplat acum atât de mult timp, că mă aşteptam să nu se afle niciodată adevărul.

— A, nu, poliţia are acum metode noi, Jude. Au reuşit să găsească compatibilitatea ADN-ului după tot acest timp, nu?

— Păi, asta-i ce spun ei, zice Jude. De ce eşti aşa de încântată?

— Nu sunt, zic. Doar interesată.

Jude cu siguranţă nu e, aşa că trece la alt subiect. La Will, firește. Iar e obsedată de el. Şi simt că buna dispoziţie mi se pleoştește.

— N-a mai sunat, zice. Crezi că ar trebui să-l sun eu?

— Nu.

Nu asta trebuia să spun, şi vocea lui Jude devine dură.

— Ei bine, am s-o fac. De fapt, nici nu ştiu de ce te-am întrebat. Tu nu te gândeşti decât la sentimentele tale. Ai un soţ, o slujbă, colegi. Prieteni. Şi eu ce am? O fiică pe care n-o văd aproape niciodată. Am nevoie de cineva în viaţa mea. Mă simt singură, Emma.

E mare lucru ca mama mea să recunoască aşa ceva, aşa că încerc să-mi arăt compasiunea.

— Îmi pare rău. N-am ştiut că te simţi aşa. Te-aş suna mai des, dar se pare că întotdeauna ajungem să ne ciorovăim. Nu te vezi niciodată cu colegii de la fostul serviciu, sau cu prietenii?

— Sunt cu toţii ocupaţi cu familiile lor – sau morţi. Am ajuns la vârsta la care pare că, practic, toţi cei pe care îi cunosc mor. Mă întreb când îmi vine mie rândul.

— De ce? Eşti bolnavă?

— Nu, astăzi doar bătrână. Dar nu-ţi face griji pentru mine.

Şi simt un fulger de iritare puternică. Mă manipulează. O ştiu, o ştie şi ea, dar nu pot împiedica asta să se petreacă.

— Ce-ar fi să te înscrii într-un club sau la un curs seral? zic, agăţându-mă cu disperare de modalităţi de a o scoate din posomoreala ei.

— Nu mă interesează, zice Jude. Ce-mi trebuie să împletesc coşuri ori să învăţ dansuri populare? Am nevoie de cineva cu care să vorbesc şi care să mă facă să râd. Şi să aibă grijă de mine.

— Dar cu siguranţă există cineva mai bun decât Will Burnside!

— Nu există. Am căutat, zice ea. Şi Will a fost iubirea vieţii mele. Ştii asta. Oricum, nici tu nu te-ai descurcat mai bine.

— Ce-ar vrea să însemne asta?

— Păi, te-ai măritat cu cineva destul de bătrân ca să-ţi fie tată – ce mai clişeu!

Nu sar la bătaie. Mă ghemuiesc în mine şi încasez loviturile. Şi asta face să fie şi mai rău. Jude a urât întotdeauna tăcerile mele. Acum s-a pornit de-a binelea, târând după ea toate vechile dureri şi acuzaţii.

— O să ajungi tu îngrijitoarea lui, zbiară la un moment dat.

Şi îmi dau seama că n-o să putem trece niciodată peste dezamăgirea ei faţă de mine.

— Uite ce-i, trebuie să plec, Jude. Îmi pare rău că te-am necăjit iar. O să te sun curând.

Aştept până se întrerupe convorbirea şi abia apoi pun telefonul jos.

44. Miercuri, 11 aprilie 2012

JUDE

A stat, privind telefonul, cam un minut, terminându-şi în minte tirada.

N-ar fi trebuit să te am. Ai fost o belea de la bun început.

Totul a început să o ia razna când Charlie s-a întors din turneu. Ea l-a întâmpinat în uşă, cu Emma în braţe.

Aşteptase cu nerăbdare să se întoarcă la ea – plănuise marea regăsire –, dar n-a mers după plan.

Se gândise că el se va întoarce cu trandafiri şi cu un inel de logodnă, dar el n-a adus nimic în afară de un sac cu haine murdare şi poveşti despre nopţi de beţie. Şi când s-a întins să ia copilul, ea n-a putut să-i dea drumul din braţe. Era târgul pe care îl făcuseră, dar Jude avea nevoie de asigurări că Charlie joacă după regulile ei.

Jude şi-a înăbuşit dezamăgirea şi a încercat să-l implice în noua ei situaţie domestică, lăsându-l s-o schimbe pe Emma şi să-i pregătească biberonul. Dar nu-l lăsa să ţină în braţe copilul prea mult timp. Trebuia să-şi câştige acest privilegiu.

„Doarme, Charlie", zicea când el se întindea spre Emma. „N-o trezi". Vedea durerea în privirea lui, dar nu putea îngădui ca asta s-o clintească. Ea trebuia să aibă grijă de fiica sa.

Nu s-a dezlipit de Emma pe tot parcursul acelei prime seri. Ţinea pruncul între ea şi Charlie.

Când i-a spus la telefon că s-a născut Emma, el n-a întrebat cum a decurs naşterea. Nu voia să ştie decât despre copil.

„Cum arată, Jude? Are ochii tăi frumoşi?"

Dar, şezând în faţa ei pentru prima oară, el a vrut să ştie totul. Ea i-a povestit că vrusese o naştere naturală, fără doctori care să vâre în ea instrumente de metal. Hotărâse să nască acasă, cu o prietenă care era moaşă.

El s-a strâmbat. Asta avea cam prea mult de-a face cu măruntaiele. Nu fusese la niciuna dintre lecţii şi nu citise niciuna dintre cărţi. *Prea ocupat să fie un star rock*, gândea ea.

El s-a ferit de amănuntele sângeroase şi s-a concentrat pe ce anume era o moaşă.

Ea i-a explicat că moaşele le-au ajutat pe femei la naştere de la începutul timpului. Adesea erau surori sau mătuşi. Dar moaşa ei era o femeie pe care o întâlnise la cursurile NCT. *National Childbirth Trust*[27], Charlie.

— Pare o chestie mişto, a zis el.

Şi când a căscat şi a dat semne că vrea să meargă în pat, ea l-a pus să doarmă de canapea – ca să nu-l deranjeze plânsul.

A doua zi dimineaţa el a venit cu o cană de cafea şi s-a aşezat pe marginea patului.

[27] Cea mai mare fundaţie caritabilă pentru sprijinirea naşterii naturale (fără intervenţie medicală), cu sediul în Marea Britanie.

— Îmi pare rău că n-am fost alături de tine, Jude, a zis. Dar acum sunt, bine?

Şi ea a zis că da, sperând că vorbeşte de căsătorie. Dar el a strâns-o în braţe şi a încercat să se vâre sub pătură. Ea l-a împins deoparte, zicând că Emma trebuie să fie alăptată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis el după două săptămâni, când încordarea ameninţa să-i sufoce pe amândoi. Ce se petrece aici? Stătea la fereastră, uitându-se afară, nu la ea. Te-ai schimbat, Jude, a zis. Eşti aşa de crispată în tot ce faci. Paranoică. N-am voie nici măcar să-mi ţin în braţe copila. E ca şi cum n-aş avea nimic de-a face cu ea. Ca şi cum ar fi numai a ta.

Ea a pus-o pe Emma în coşuleţ şi a încercat să nu ridice vocea.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să fac tot restul de una singură. Nu sunt sigură că eşti aici definitiv.

El a ridicat din umeri, tot cu spatele.

— Mă tratezi ca pe un străin. Asta mă face să mă întreb dacă am avut vreodată de-a face cu ea. E a altcuiva? Asta e? Te-ai culcat cu alţi tipi?

Ea îşi simţea trupul arzând în vreme ce el îi striga învinuirile. I-a spus că nu s-a culcat cu nimeni altcineva, că Emma e a lui. Dar el nu mai asculta. Gândul că a fost înşelat a alungat raţiunea din mintea lui. *Este ceea ce fac oamenii din lumea lui de star rock*, şi-a zis ea.

— Charlie, te rog, ascultă-mă. Ce-ar fi să ne căsătorim? a zis. Poate e din cauză că nu sunt sigură de devotamentul tău. Poate că asta e ceea ce a intervenit între noi.

— Rahat! a zis el. Căsătoria cu tine n-ar rezolva nimic. N-ar face decât să mă lege de situaţia asta de coşmar.

A sărutat-o pe Emma şi a plecat.

•

N-a ieşit din casă două zile. Prea şocată ca să plece din cuib. Dar, în cele din urmă, a dus-o pe Emma la cabinet, ca să fie cântărită. Nu voia să aibă probleme neprezentându-se la consultaţii.

Dr. Grundy a fost bucuros să o vadă – întotdeauna era. Alţi pacienţi se plângeau de el, mai ales după ce se ducea la prânz la barul local. Dar ea alesese să meargă la el şi, cu un strop de flirt grijuliu, devenise una dintre preferate. El îi spusese asta, ţinându-i mâinile în mâinile lui care tremurau. Când s-a dus la el cu copilul prima oară a certat-o că a născut-o pe Emma acasă, cu o moaşă, dar ea i-a explicat gângurind şi l-a îmbrobodit. El a ţâţâit şi a semnat toate documentele.

La ultima consultaţie, după ce a cântărit-o pe Emma, Jude i-a spus că a hotărât să meargă acasă, la părinţi, şi el a părut dezamăgit.

— O să ne fie dor de tine, Jude, a zis.

— Şi mie o să-mi fie dor de dumneavoastră, doctore Grundy, a zis ea, şi i-a sărutat obrazul pergamentos.

Fusese o hotărâre grea, dar avea nevoie de un nou început. După plecarea lui Charlie trebuia să se întreţină singură. Nu putea să muncească şi să o îngrijească pe Emma. Şi nu voia s-o lase în grija altcuiva. Avea nevoie de ajutor.

Părinţii ei ştiau că Emma s-a născut, dar preferaseră să stea deoparte, semnalându-şi dezaprobarea faţă de alegerile făcute de fiica lor printr-o tăcere răsunătoare. O să se ducă la ei. N-aveau cum să-i reziste primei lor nepoate.

Când le-a apărut la uşă cu o valiză şi cu Emma în cărucior, mama şi tatăl au tratat-o în stilul „mai mult trişti decât supăraţi", cu un sărut rigid pe obraz şi un şir de ţâţâieli. Mama a stat ţâfnoasă toată dimineaţa, dar Jude s-a făcut că nu vede.

Prânzul a fost oribil. Aveau carne – o halcă de vită în sânge –, şi mama a ridicat din umeri când fiica sa vegetariană şi-a pus în farfurie conopidă.

— Ei bine, nu ştiam că vii, a zis.

A urmat o tăcere apăsătoare. Jude s-a trudit s-o umple, vorbind despre copil, despre munca sa, despre ce frumos arăta grădina.

— Deci, Judith, unde-i tatăl? a zis mama, pe când îi întindea vasul cu cartofi copţi.

— A plecat, mamă, a zis Jude, fără amănunte.

— Pricep, a zis ea. Şi cât stai aici?

— Încă nu ştiu, mamă, a zis Jude.

— Copilaşul are nevoie de stabilitate, şi n-o să prea aibă parte de asta dacă o-ntinzi iar.

— Deirdre, a zis tatăl, cu o notă de avertizare în voce. Nu-i momentul pentru această conversaţie.

Jude i-a adresat un mic zâmbet de mulţumire.

— Ei bine, şi când e momentul potrivit? Nu ia legătura cu noi de luni întregi, rămâne însărcinată şi dă cu piciorul unei cariere foarte bune, după care se arată aici şi se presupune că trebuie să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Pentru numele lui Dumnezeu, Judith! Nu-ţi poţi închipui câtă nefericire ai stârnit. N-am mai dormit de luni întregi.

Jude a împuns cu furculiţa un cartof.

— Nu încercam să te fac nefericită, mamă. Am luat o hotărâre greşită. Putem să lăsăm lucrurile aşa? Acum există un copilaş la care trebuie să ne gândim. Poţi să-mi dai morcovii, te rog?

Şi, învăţată să fie politicoasă chiar şi în toiul unui scandal, mama ei i-a întins castronul, cu faţa ca un nor de furtună.

45. Joi, 12 aprilie 2012

KATE

L-a sunat pe inspectorul Sinclair dimineaţa devreme, dornică să audă noutăţile despre anchetă înainte de şedinţa de ştiri a redactorului-şef. Spera că poliţistul o să aibă ceva pentru ea. După începutul şovăielnic, se împrietenise la cataramă cu inspectorul. Avusese grijă să fie aşa. Era o poveste care putea să dureze mult, şi avea de gând să-l ţină prin orice mijloace de partea sa.

Aşa că a fost cuminte, nu s-a abătut de la ceea ce au discutat şi a transmis publicului informaţiile. Până acum fusese colaborare bună – inspectorul era mulţumit de reacţia publicului declanşată de informaţiile date cu linguriţa în articolele din *Post* – mame care au născut odată cu Angela, surorile medicale care au ajutat-o la căutare, chiar şi unul dintre poliţiştii care au anchetat cazul. Convorbirile lor au devenit mai amicale.

Kate ştia acum că el are copii de aceeaşi vârstă cu ai săi şi erau suporterii echipei Spurs.

— Bună, Andy, a zis. Scuză-mă că sunt aşa matinală. Ce mai faci?

— Am avut şi zile mai bune, Kate, a zis el, părând obosit.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai avut o noapte grea?

— Nu. Nu chiar. A şovăit, şi ea a lăsat tăcerea să-l silească să continue. Uite, a apărut ceva în cazul lui Alice Irving. Un soi de problemă. Putem vorbi neoficial?

— Sigur, a zis ea, cu creierul gata de acţiune. Problemă, Andy? Ce fel de problemă? E testul de ADN?

— Nu, nu. Compatibilitatea e solidă. Dar există o mare problemă în privinţa timpului.

Kate şi-a scos carnetul. Neoficial acum, dar voia să noteze totul pentru mai târziu. În cazul în care se schimba ceva.

— Zi mai departe, a spus.

— După cum ştim, Alice a fost luată pe 21 martie 1970, a zis inspectorul Sinclair.

— Da…

— Păi, n-a fost îngropată pe Howard Street decât în anii ’80. N-avea cum să fie.

— Cum? De ce? De unde ştii? a zis Kate.

— Legiştii zic că hârtia în care era înfăşurat cadavrul e din anii ’80 – ceva legat de tuşul tipăriturii, n-am în faţă detaliile –, şi am cercetat istoria locului. Ar fi trebuit s-o facem mai devreme, dar compatibilitatea ADN-ului ne-a luat prin surprindere. Oricum, până la sfârşitul anilor ’70 casele aveau nişte curţi mici de ciment, nu grădini. Spatele curţilor dădea în sala şi atelierele Boys’ Brigade[28]. Clădirile au fost demolate de-abia în 1979, când casele au fost cumpărate de un antreprenor şi grădinile au fost extinse. Aşa încât cadavrul n-a putut fi îngropat până atunci.

Kate a simţit că i se pune un nod în gât.

— Peter, băiatul care a găsit cadavrul, zicea că erau fundaţii de ciment în grădină, şi-a amintit. Tocmai le scoteau de acolo. Sub locul în care fusese ghiveciul.

— Da? O să vorbesc iar cu el, a zis inspectorul Sinclair, notându-şi şi el.

— Aşadar, ce înseamnă asta, Andy?

Întrebarea de un milion de dolari.

— Presupun că înseamnă că trupul lui Alice trebuie să fi fost ţinut altundeva timp de zece ani.

— Dumnezeule! Chestia asta devine de-a dreptul macabră.

Cine mai ştie asta? şi-a zis ea.

— Chiar aşa, a zis el, adăugând, ca şi cum i-ar fi citit gândurile: încă nu ştie nimeni din afara echipei, Kate. Nu i-am spus încă nici Angelei. Vreau să fiu absolut sigur că nu-i nicio greşeală.

— Mi-ar plăcea să scriu asta, Andy.

— Da, pariez că ţi-ar plăcea. Dar aşteaptă până mâine, Kate. După aceea poţi scrie cât pofteşti. Am nevoie de ajutorul tău ca să prezinţi lumii acest nou aspect temporal.

— Sigur. Facem tot ce ne stă în puteri ca să ajutăm. Creierul ei funcţiona la turaţie maximă. *Cine locuia pe Howard Street după un deceniu? Unde ai ţine un cadavru?* Mulţumesc că mi-ai spus, Andy. O să păstrez informaţia până când eşti gata. Vorbim mai târziu, a zis.

— Bine, a spus el.

•

Ea l-a sunat imediat pe Bob Sparkes. Piatra ei de încercare.

— Kate, a zis el. Sunt la volan. O să te pun pe difuzor.

— Bine. Singur?

— Da. De ce? Ce se întâmplă?

I-a spus în rezumat ce discutase cu inspectorul Sinclair şi el a lăsat-o să aştepte, cât a întors lucrurile pe toate feţele.

[28] Organizaţie creştină de tineret fondată în Marea Britanie în 1883.

— Cadavrul ar fi putut să fie ţinut oriunde în ţară timp de zece ani. Asta aruncă iar în aer întreaga anchetă. Putea să fie cineva care locuia deja în casă şi care trebuia să mute cadavrul, sau cineva care s-a mutat acolo şi a adus cu sine cadavrul.

— Sau unul dintre muncitorii care au demolat cabana Boys' Brigade? a adăugat Kate.

— Toate posibilităţile. Bietul Andy Sinclair. Angela ştie?

— Încă nu. Mă bucur că nu-s eu cea care îi spune.

— Sau eu, a zis Sparkes. Ţinem legătura, Kate.

Şi dus a fost.

Joe a apărut când ea punea jos telefonul.

— Ai venit devreme, Kate, a zis. Am ratat ceva?

— Aşa s-ar zice, Joe. Stai jos, i-a spus, încetişor. S-au încurcat un pic ţele cu Alice.

— Ce? a bălmăjit Joe, trăgându-şi scaunul mai aproape de Kate, ca să audă. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ajungem rapid la anii '80, Joe. Alice a fost îngropată pe Howard Street în anii '80, nu 70. Dar nu trebuie să mai ştie nimeni acum. Andy Sinclair mi-a spus în dimineaţa asta, dar încă e neoficial.

Joe s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Dar n-a fost omorâtă în anii '80?

— Nu, altfel am avea cadavrul unui copil de zece ani, nu?

— Firește, firește, a zis el. Gândeam doar cu glas tare. Atunci, unde a fost cadavrul timp de zece ani?

— Exact, a zis Kate. Şi cine l-a îngropat pe Howard Street? Hai să ne concentrăm pe asta.

— Păi, nu poate să fie Marian Laidlaw, a zis Joe. Am căutat-o aseară în registre şi a murit în 1977.

— Doamne, era tânără. Ghinionul naibii! a zis Kate. Mă rog, a fost o ipoteză cam improbabilă – Len Rigby spunea că ea avea un alibi –, dar ar fi ieşit un articol grozav dacă ea ar fi mărturisit după toţi anii ăştia. Deci, cine trăia în acea vreme?

— Barbara, a zis Joe. Locuia atunci într-una dintre casele alea.

46. Joi, 12 aprilie 2012

KATE

Apartamentul domnişoarei Walker era gol când au ajuns acolo, dar un bilet scris pe hârtie dictando flutura pe uşă, spunându-le vizitatorilor că a plecat la cumpărături. „Mă întorc până la ora trei", scrisese ea.

— Sfinte Sisoe, ar fi putut la fel de bine să adauge: „PS: Serviţi-vă cu ce poftiţi", a zis Kate, luând biletul de pe uşă şi îndesându-l în buzunar.

Începuse să burniţeze, şi Kate a pornit spre bistrou.

— O să se întoarcă în douăzeci de minute, a zis.

Graham, patronul, a râs când i-a văzut.

— Nu puteţi sta deoparte, nu? Şi a strigat către spatele barului: Toni, s-a întors presa!

— Soţia ta? a întrebat Kate.

— Da, eu sunt aia, a zis patroana, ivindu-se din camera din spate. Graham zice că eşti jurnalistă, a zis, ca şi cum ar fi fost un soi de taină ruşinoasă. O specie aparte.

Kate a tăcut, aşteptând obişnuita remarcă sarcastică. Se schimbaseră lucrurile din vremurile în care oamenii credeau că a fi reporter e ceva fascinant. Acum, jurnaliştii erau puşi laolaltă cu inspectorii fiscali şi poliţiştii din trafic.

S-ar fi zis că pe toată lumea o înfurie presa şi metodele ei de a obţine informaţii. Dar în zilele noastre era vorba cu totul de tehnologie. Când Kate debutase, fostul său şef de pe Fleet Street o învăţase cum să defecteze cabina unui telefon public, aşa încât să n-o mai poată folosi alt reporter – să deşurubeze receptorul – şi o dată i-a poruncit să ducă pe ascuns un aparat de fotografiat într-un salon de spital, ca să fotografieze un pacient celebru.

Ea n-a făcut pozele pe ascuns cu patul de spital. Era destul de speriată de şeful său – un alcoolic a cărui dispoziţie în ziua respectivă putea fi măsurată după smucitura cu care deschidea uşa biroului dimineaţa – ca să facă aproape tot ce-i poruncea, dar asta nu. A făcut o poză cu propriul palton şi a pretins că aparatul a luat-o razna.

Însă vechiul său şef părea un personaj dintr-o comedie produsă de studiourile Ealing[29] în comparaţie cu noile metode de trişare. Se vorbea din ce în ce mai mult despre faptul că accesarea ilegală a căsuţelor vocale, a conturilor bancare şi a dosarelor medicale a devenit normă în unele redacţii de ştiri.

Unele redacţii de ştiri. Dar nu mai avea importanţă cine a făcut ceva şi ce anume. Erau vinovaţi cu toţii, din punctul de vedere al publicului, şi trebuia ca toţi să înfrunte suspiciunea.

[29] Studio cinematografic din Londra, unde au fost turnate peste cincisprezece comedii în anii '40-'50'.

Ziarul lui Kate scăpase de o anchetă a poliției legată de hacking și de plătirea unor persoane oficiale pentru obținerea de informații.

— Încă se mai poate întâmpla, zisese Terry la o bere, într-o seară, din adâncul unui abis de disperare.

— Nu fi tont, zisese ea. Eu n-am făcut niciodată hacking – nici n-aș ști de unde să încep.

Dar știa că asta nu schimba părerea publicului că toți jurnaliștii sunt niște lepădături.

— Da, dar *crème de la* lepădături[30], se dăduse mare Mick, fotograful.

Patroana tăcea și se uita la ea, așteptând.

— Ăăă, da, sunt Kate Waters de la *Daily Post*. Mă bucur să te cunosc.

— Nu arăți a reporter, a zis patroana.

Kate nu prea știa ce să zică. S-a întrebat dacă doamna patroană credea că toți reporterii arată la fel. Bărbați, probabil. Foarte posibil, bărbați în trenciuri murdare, scormonind prin tomberoane. S-a străduit să nu ofteze.

— Păi, suntem de toate formele și mărimile, a zis și a râs.

Patroana a râs și ea și i-a întins mâna.

— Sunt Toni. Am auzit că te interesezi de copilașul din grădină. De necrezut că e fetița aceea…

Kate a încuviințat din cap.

— De necrezut, a repetat. Soțul tău spunea că ai crescut pe strada asta, că poate îți amintești unii dintre oamenii care erau aici în anii ’70 și 80, a zis, trăgându-se deoparte, ca să-i facă loc lui Toni să șadă.

— Da, mama și tata aveau bistroul, și înainte de asta au locuit mulți ani la numărul 65.

— Numele tău dinainte de căsătorie este Brown? a întrebat Kate.

— Da. De unde știi? a zis Toni.

— M-am uitat în registrele electorale de atunci, asta-i tot, a zis Kate. I-au vândut casa domnului Soames?

Toni și-a dat ochii peste cap.

— Jigodia locală. Era libidinos – mâini care pipăiau. Umbla tot timpul după fete. Mă feream de el.

Kate a subliniat însemnarea „Găsește Soames” din carnet.

— Ce poți spune despre fetele pe care le-ai cunoscut în anii ’80?

— Credeam că bebelușul a fost luat în anii ’70, a zis Toni.

— Păi, poliția cercetează pe o durată mai mare, ca să nu scape nimic, a zis Kate, repede.

[30] În original *crème de la scum*. Expresia consacrată este *crème de la crème*: elita, cei mai buni.

Aproape că scosese porumbelul. Sinclair ar fi turbat dacă ea spunea ceva înainte să-i dea el unda verde.

— Aha. Păi, să vedem, era o gașcă întreagă. Toate au venit la petrecere când am împlinit șaisprezece ani. Era în 1985. A fost o petrecere grozavă. O discotecă pe strada noastră, în noua sală Boys' Brigade. Doamne, nu-mi vine să cred că asta a fost acum aproape treizeci de ani!

Kate a zâmbit cuceritor.

— Atunci trebuie să fim de aceeași vârstă, a zis. Kate era cu șase ani mai mare, dar nu mai conta. Cele mai frumoase zile din viața mea, de asemenea. Îți amintești de *Jackie*? Adoram revista aia, o citeam în fiecare săptămână și puneam posterele pe pereții dormitorului meu. Și moda! Nu-mi vine să cred că am purtat așa ceva. Băieții mei cred că nu-s decât născociri.

Toni a-nghițit cârligul.

— Am purtat o fustă mini și mănuși de plasă, ca Madonna, la petrecere când am împlinit șaisprezece ani. Mă credeam a opta minune a lumii. Cred că mai am niște poze pe undeva.

— Oh, mi-ar plăcea să le văd, a zis iute Kate.

— Le aduc, a zis patroana, fericită, după care s-a ridicat și a dispărut pe o ușă cu semnul „Interzis publicului".

— Na, c-ai pornit-o de-a binelea, a râs patronul. Sper că n-ai plănuit altceva pentru azi. Toni adoră să facă o plimbare pe aleea amintirilor.

— Oh, și eu, a zis Kate. Am tot timpul din lume.

I-a aruncat o privire cu înțeles lui Joe, nădăjduind că n-o să-și piardă răbdarea.

După zece minute Toni a apărut cu brațele pline de albume fotografice burdușite și câteva fotografii înrămate.

— Nu mai știu care sunt de la petrecere, așa că le-am adus pe toate, a zis. Iar cele din ramă erau în aceeași cutie, așa că le-am adus și pe ele.

Le-a trântit pe masă, stârnind un nor de praf.

— Nu m-am uitat la ele de secole, a zis, scuzându-se și împrăștiind cu mâna dovada părăsirii.

Cele două femei s-au așezat alături pe bancheta îmbrăcată în catifea și au început să întoarcă paginile, în vreme ce Toni arăta cu degetul și chicotea, Joe își privea telefonul și Graham ștergea paharele în spatele barului.

— Doamnele vor o cană de ceai? a strigat el când a terminat.

Joe a ridicat privirea.

— Scuză-mă, frate, a zis patronul. Ceai pentru toată lumea?

— Da, te rog, dragule, a strigat Toni peste umăr. E un scump. A, cred că astea sunt de la petrecere.

Din album s-au revărsat fotografii desprinse şi felicitări. Kate a cules nişte fotografii care căzuseră pe podea şi le-a pus pe masă ca pe nişte cărţi de joc.

— Asta-i gaşca, a zis Toni, încântată. Ia uite ce ne-am mai dichisit. Ne-am adunat în dormitorul meu înainte să mergem la discotecă, să ne fardăm şi să ne coafăm. De-abia puteai respira de atâta fixativ şi parfum. Mă face să retrăiesc acel moment.

Kate studia feţele.

— Care eşti tu?

Toni a bătut cu degetul într-o faţă aflată aproape în centrul grupului.

— Uite-mă. Aveam părul filat. Toată lumea-l avea. Ne credeam toate Sheena Easton[31]. Hidos acum, dar atunci era o chestie mare. Literalmente. Şi-a netezit, melancolică, părul strălucitor cu tunsoare bob. Şi uită-te la machiaj. Puneam roşul de obraji cu mistria.

Kate a râs tare.

— S-ar zice că aţi fost toate la clinica pentru cei cu arsuri. Nu obişnuiam oare să punem aceeaşi chestie şi pe buze, şi pe obraji? Îmi amintesc că era lipicioasă şi mirosea a gumă de mestecat.

— Da! Şi aveam luciul ăla de buze cu gust de căpşune. Scârbos!

— Deci, cine sunt celelalte? a întrebat Kate, dornică să revină la subiect.

— Ia să vedem, astea-s Jill, Gemma, Sarah B şi Sarah S… nu-s sigură în privinţa ei – mi se pare că n-a fost la şcoala noastră decât un trimestru… Cred că asta-i Harry Harrison cu prietena ei ciudată. Erau mai mici cu un an decât noi la şcoală, dar Harry îl cunoştea pe fratele meu, Malcolm. A, era îndrăgostită până peste urechi de el – toate fetele pe care le cunoşteam erau. Bietul Malcolm. Prea chipeş ca să-i fie bine. Bun, deci Harry m-a implorat s-o invit. Cred că s-a întâlnit cu el o vreme. Of, nu-mi amintesc – e un milion de ani de atunci. Îmi amintesc însă că Harry avea întotdeauna probleme la şcoală, dar era tare amuzantă.

Kate scria nume, curmând din când în când şuvoiul de bârfe şi amintiri ca să verifice numele de familie şi ortografia.

— O cunoşti oare pe o anume Anne Robinson?

— Numai pe cea de la televizor, de la *The Weakest Link*[32].

— Nu, nu-i ea, a zis Kate. Cine mai locuieşte încă pe aici? a întrebat, după o pauză pentru a doua cană de ceai. Pe cine pot să vizitez?

— Amândouă Sarah locuiesc aproape de zona industrială, dar nu le-am mai văzut de când mi-am legat tuburile falopiene.

---

[31] Cântăreaţă şi actriţă scoţiană, născută în 1959.

[32] Veriga slabă, emisiune-concurs TV din Marea Britanie (2000-2012).

Kate a dat din cap, făcându-i cu ochiul, cu simpatie. Nivelul intimităţii instantanee o uimea întotdeauna. O cunoscuse pe femeia asta acum o jumătate de oră şi îi ştia deja istoria reproductivă.

— A trecut o grămadă de timp până m-am vindecat, a zis Toni. Ziceau că o să mă scol din pat în două zile, dar m-am sculat oare, fir-ar să fie de porcărie?

— Sărăcuţa de tine, a zis Kate – expresia universală pentru oprirea unei persoane căreia i se ia interviu să-şi amintească lucruri nedorite. Cum e cu Jill şi Gemma? a îmboldit-o pe Toni înapoi către subiect.

— Oh, s-au măritat şi s-au mutat în Kent sau Essex, cred. Doamne, nu m-am mai gândit la ele de ani de zile. Eram toate atât de apropiate pe atunci, dar ne-am pierdut din vedere. Eu am locuit câţiva ani în vestul Londrei, când am avut prima slujbă într-un birou, şi nu-i nevoie de mai mult, nu-i aşa? Te înghite pământul. Când m-am întors, ele plecaseră şi eu eram măritată.

— Ştiu. Kate a amestecat în cană, arătându-şi simpatia. Cum rămâne cu celelalte din fotografie? Fata îndrăgostită de fratele tău?

— Harry? O, da. Nu ştiu unde s-a dus nici ea. Nu-ţi sunt de prea mare ajutor, nu?

— Prostii. Ai fost grozavă. Îţi mulţumesc din suflet, Toni. Dumnezeu mi te-a scos în cale.

Patroana i-a zâmbit şi ea.

— Mi-a făcut mare plăcere. M-a înviorat. Cred că o să încerc să organizez o reuniune. O întoarcere în anul 1985. Intru pe Facebook şi le găsesc pe toate.

— Spune-mi şi mie când ai veşti de la ele, a zis Kate. S-ar fi uitat ea însăşi pe Facebook, dar ştia că Toni are mai multe şanse să le găsească pe fetele disco şi să i se răspundă. Şi nu uita să mă inviţi şi pe mine. Ador să dansez boogie.

Toni a chiţăit şi a început nişte mişcări de jive cu mâinile.

47. Joi, 12 aprilie 2012

ANGELA

Nick a fost cel care le-a deschis uşa poliţiştilor. S-a întors acasă ca să ia prânzul şi o factură pe care o lăsase pe masa din hol. Nu venea niciodată acasă în timpul zilei – prefera să-şi ia ceva la pachet sau să mănânce un corn

cu crenvurşt de la brutăria de după colţ dar de la veştile despre copilaşul lor îşi tot căuta scuze ca să vină. Angela bănuia că vrea să o supravegheze.

A plâns când ea i-a spus că au găsit-o pe Alice. A venit acasă în acea zi şi a găsit-o pe Angela şezând, în casa plină de tăcere. Nici radioul, nici televizorul nu-i ţineau de urât, ca de obicei. L-a privit, şi el a ştiut.

— E ea, nu-i aşa? Copilaşul nostru, a zis.

A început să plângă, şi părea că n-o să se mai oprească niciodată.

— N-am crezut niciodată că o s-o găsim, Angie, hohotea el. Totul părea ireal, în toţi aceşti ani. Am început să mă întreb dacă am avut măcar un copilaş. Vreau să zic, n-am ţinut-o în braţe decât o dată înainte să dispară. Am crezut că este pedeapsa mea pentru că te-am rănit. Îmi pare atât de rău, Angie. Atât de rău, pentru tot.

Ea l-a alinat. Dar se simţea zguduită profund – era prima oară că el spunea ceva atât de sincer despre ceea ce simţea pentru prima dintre fiicele lor. Sau despre vinovăţia lui. Nu mai spusese niciodată aşa ceva – nici măcar în cele mai întunecate zile, de la început – şi se întreba dacă ea făcuse astfel încât să-i fie imposibil să se deschidă în faţa ei. Furia şi durerea ei mistuitoare umpleau fiecare colţişor al casei. El trebuia să fie cel puternic. Dar ce se petrecuse în capul lui în toţi aceşti ani?

Angela a simţit că îşi redescoperă soţul şi căsnicia care ar fi putut să fie…

L-a legănat, aducându-l în ape mai liniştite, până ce s-au potolit amândoi.

— Şi acum ce urmează? a întrebat el, privind-o. Ce o să se întâmple acum?

— Poliţiştii vin mâine să stea de vorbă cu noi. Vor încerca să afle cine ne-a luat pruncul, dragule.

— Cum vor face asta? După tot acest timp?

— Nu ştiu, Nick. Dar cel puţin ştim unde este ea. Alice.

Le-au telefonat imediat copiilor, înainte să se scurgă veştile. Patrick a ascultat în tăcere, în vreme ce se auzeau cei doi copii ai săi jucându-se, aproape de ora de culcare.

— Doamne, mamă! Încă nu înţeleg de-a binelea, a zis, în cele din urmă. Unde a fost găsit cadavrul? Woolwich? Asta-i la depărtare de mulţi kilometri. Cum a ajuns acolo?

Se concentrează pe fapte, şi-a zis ea.

Louise a plâns, aşa cum Angela ştiuse că o să facă.

— Cum te simţi, mamă? Cum se simte tata? Trebuie să fiţi distruşi, a zis. Vin imediat la voi.

Era limpede că fiica lor îl sunase pe Patrick, pentru că a ajuns imediat după sora lui, şi a rămas, stângaci, în uşă, în vreme ce Angela şi Louise se îmbrăţişau şi plângeau iarăşi.

Când s-au oprit şi toată lumea s-a aşezat, Angela le-a spus din nou povestea răpirii lui Alice. Pentru prima dată în douăzeci de ani era pomenită în familie – Nick îi spusese Angelei să nu-i mai întristeze pe copii cu ea, şi ea s-a supus. Dar în seara aceea se putea vorbi despre tot. În afară de trădarea lui Nick. Ea s-a întrebat dacă Nick le va mărturisi singur. Era secretul lui, la urma urmei. Dar el n-a făcut-o. Probabil că e mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

— Aşadar, o să fie în ziare mâine? a întrebat Patrick. O să vină reporteri la noi acasă?

— Nu ştiu, Paddy, a zis Angela. Sper că nu, dar, dacă vin, nu trebuie să spui nimic. Spune-le doar să ia legătura cu poliţia.

— Oh, mamă, o să fie groaznic pentru tine, a zis Louise. Vrei să vin să stau aici?

— O să fie în ordine, draga mea, a zis Nick cu hotărâre. Ne-am descurcat în toţi aceşti ani cu pierderea lui Alice. Ne putem descurca şi cu asta.

Dar a început să vină acasă la prânz, pretinzând că a uitat ceva sau că e doar în trecere. Îl iubea pentru asta.

•

Agenta de la relaţiile cu familiile, o femeie cu faţa plăcută, pe nume Wendy Turner, le telefona des, cu completări de ultimă oră sau întrebări, şi Nick era destins când s-a dus la uşă.

— A, bună, Wendy. Ce mai faci? l-a auzit Angela spunând şi a turnat supa din farfuria lui înapoi în oală. Nu te aşteptam, Andy. Haideţi înăuntru. Angie e în bucătărie.

Inspectorul Sinclair a intrat primul şi Angela a tras un scaun pentru el, fără să spună nimic. Agenta Turner a rămas în picioare, rezemată cu spatele de bufet.

— Vă cerem iertare că am venit neanunţaţi, a zis inspectorul Sinclair. Dar voiam să vă aduc pe amândoi la zi cu ancheta.

Avea un ton oficial, şi Angela s-a aşezat în faţa lui, Nick rămânând în picioare, cu mâinile pe umerii ei.

— Ce este? a întrebat ea.

— Ei bine, am stabilit că trupul lui Alice a fost îngropat pe Howard Street în anii ’80. Ştim asta din istoria locului şi analizarea rămăşiţelor din jurul cadavrului, a zis.

Angela a dat să spună ceva, dar Nick a oprit-o.

— Lasă-l pe Andy să termine de vorbit, draga mea, a zis el, încetişor.

— Ştiu că trebuie să fie tulburător pentru amândoi. Dar facem tot ce ne stă în puteri ca să aflăm ce s-a întâmplat cu Alice. Vreau să vă asigur de asta.

Nick a vorbit primul.

— Îţi mulţumesc că ne-ai spus, Andy. Asta o să vă ajute să găsiţi persoana care a răpit-o pe Alice?

— S-ar putea, a zis poliţistul. O să cercetăm cine s-a mutat în acel şir de case de pe Howard Street la începutul anilor ’80. E cu cel puţin zece ani mai aproape de prezent, aşa că amintirile oamenilor ar putea fi mai limpezi.

— Cine ar îngropa un cadavru după zece ani? a zis Angela.

— Nu ştim, a zis inspectorul Sinclair. Încă nu.

48. Vineri, 13 aprilie 2012

KATE

Kate a salvat în fişier noul articol despre Alice la ora 9.07. Îl scrisese în ziua dinainte – de îndată ce a terminat convorbirea cu inspectorul Sinclair. Dar a aşteptat să o sune pe Angela în acea dimineaţă, ca să o citeze: „Nu ştim ce să credem. Suntem, pur şi simplu, bucuroşi că a fost găsită”, a zis. Kate s-a ocupat de ultimele detalii ale poveştii după ce poliţistul a sunat-o să-i spună că-i dă mână liberă, la 8.40.

— Uşurel cu titlul, Terry, a zis, recitindu-şi textul peste umărul lui. Hai să nu fim prea macabri. Gândeşte-te la părinţi…

Terry scrisese la iuţeală BEBELUŞUL ZOMBI SE RIDICĂ DIN MORMÂNT, a râs văzând mutra lui Kate şi a şters titlul.

— Glumeam, Kate. Ce-ai zice de ALICE ÎNGROPATĂ LA ZECE ANI DE LA RĂPIRE?

Kate a încuviinţat din cap, mohorâtă. Ştia că după plecarea ei el o să adauge *Dezvăluire şocantă făcută de poliţişti în cazul Alice*, sau ceva de soiul ăsta, dar l-a urmărit cum trimite textul pe net.

— Bun, a plecat pe Tweet şi titlul a fost postat pe Facebook, apare acum pe site. E un articol bun, Kate. Şi e exclusiv pentru următoarele treizeci de secunde. Dar ce naiba s-a întâmplat acolo? Cutie de pantofi sub pat? În congelator? De fapt, ce i-a făcut să hotărască să îngroape cadavrul?

— Bună întrebare, Terry. Andy Sinclair spune că nu există destul material ca să-şi dea seama dacă trupul a fost mumificat deasupra pământului sau a fost îngropat şi scos iar. O mare parte o să fie pe ghicite. Ei se concentrează pe găsirea persoanelor care s-au mutat pe Howard Street la începutul anilor ’80.

— Bun. Presupun că şi tu, a zis Terry.

— Sigur că da, a zis Kate. Mă ocup chiar acum de asta.

•

Joe a descoperit că Alistair St John Soames locuieşte într-un apartament din Peckham.

— Nu apare vreo doamnă Soames, doar dacă n-a fost trecută în registrul electoral, a zis el în treacăt, pe când treceau pe lângă o duzină de magazine practic identice care vindeau pui prăjit.

Băieţii lui Kate colecţionau nume de magazine care vând pui prăjit – începuse ca o glumă, dar aveau de-acum o listă cu peste o sută douăzeci –, însă a hotărât să nu-i împărtăşească lui Joe astfel de amănunte familiale.

— Nu pare să-şi fi păstrat banii, a observat ea. Pe-aici, prin zona asta, trăieşte sărăcimea.

Bun. S-ar putea să fie mai cooperant dacă crede că-i ies nişte bani, şi-a zis.

Erau cinci sonerii la acea adresă, fiecare având alături un nume aproape şters pe o bucată de carton.

— Poţi vedea ce scrie aici? a zis ea, mijindu-şi ochii. Vezi pe undeva Soames?

Ochii mai tineri ai lui Joe au descifrat scrisul şi Kate a apăsat soneria apartamentului 4. Tăcere.

A aşteptat un pic şi a sunat din nou. Nimic.

— Încă o dată, să ne poarte noroc, a zis şi a ţinut degetul mult pe buton, apăsând cu putere. Asta i-ar trezi şi pe morţi.

S-a auzit un pârâit şi o voce furioasă a lătrat:

— Nu mai sunaţi! Cine dracu' sunteţi?

— Domnul Soames? Sunt de la *Daily Post*. Am putea oare să stăm un pic de vorbă?

— *Daily Post*? Ce vreţi?

— Scriu un articol despre descoperirea cadavrului lui Alice Irving în Woolwich. Pe Howard Street, domnule Soames, şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Aveaţi cele mai multe proprietăţi în zonă, şi localnicii spun că sunteţi omul cu care ar trebui să vorbesc. Izvorul tuturor cunoştinţelor, zic ei.

„Măgulește, măgulește și iar măgulește", spunea un bătrân responsabil al redacţiei de ştiri. „Asta îţi deschide uşa de fiecare dată".

— Păi, atunci urcaţi, a zis vocea, şi le-a deschis uşa de la stradă.

Kate a intrat prima.

— Şi iată-ne înăuntru, a zis, voioasă.

•

Uşa apartamentului lui Soames, la etajul doi, era deschisă, iar el stătea înăuntru, aşteptând. Era o făptură şubredă, cu ţepii unei bărbi de o zi şi

îmbrăcat într-un pulover şi pantaloni de pijama al căror şnur ros spânzura, fleşcăit.

— Sper că nu v-am scos din pat, a zis Kate.

Soames i-a aruncat o privire bănuitoare.

— Încep ziua cam târziu în ultima vreme, a zis, şi i-a condus în salon.

Arăta de parcă tocmai avusese loc un jaf. O masă era cu picioarele în sus, un bol cu Rice Krispies răsturnat împestriţa covorul, podeaua era acoperită de o avalanşă de cărţi şi bucăţi de hârtie răzlețe.

— Scuzaţi deranjul. Am avut un mic accident în dimineaţa asta, a zis bătrânul, fluturând mâna peste zona catastrofei.

Kate s-a aplecat şi a ridicat bolul şi masa.

— Aşa, a zis. V-aţi lovit?

Soames părea mulţumit de atenţia care i se acorda.

— Nu, nu. Doar un pic de neîndemânare când mă ridic. E vârsta.

— Să vă fac un ceai? a întrebat Kate şi i-a zâmbit.

Scria pe el cu litere mari „bătrân singuratic". Un cadou pentru ea. Oamenilor singuratici le place să vorbească.

— Minunat, a zis el. Cum ziceaţi că vă numiţi?

— Kate. Kate Waters, domnule Soames.

— Spune-mi Al, a zis el, şi a rânjit golăneşte.

Stomacul lui Kate s-a răsculat. *Fii drăguţă*, şi-a zis.

— El este Joe Jackson, colegul meu, a spus.

Joe stătea în spatele ei, părând să se teamă că, dacă face vreo mişcare, stârneşte altă avalanşă de gunoaie în apartament.

— Mă bucur să te cunosc, Joe, a zis Soames, întinzându-i mâna.

Şi-au strâns mâinile şi Joe s-a cocoţat pe braţul unui fotoliu confortabil.

— Doamne, da multe lucruri mai aveţi aici! a zis Joe.

— Amintirile unei vieţi trăite din plin. Şi o grămadă de prostii, a zis Soames, stând lângă placa unui şemineu plină de ornamente prăfuite şi „mortăciuni" de când lumea – invitaţii cu marginile aurite la petreceri care s-au terminat demult.

Kate a observat că pantalonii de pijama încep să atârne şi a nădăjduit că nu vor cădea.

— Hai să ne aşezăm, Al, a zis, dulce, spunându-i doar din buze lui Joe să pună ceainicul pe foc.

— Da, sigur. Unde vrei să şezi, draga mea?

El îşi încleştase acum mâna pe pijama, ca să n-o ia la vale, şi ea s-a uitat în jur, disperată. Toate locurile erau ocupate, dar a mutat un teanc de reviste de pe un scaun de sufragerie şi l-a adus aproape de fotoliul bătrânului. El a zăbovit aproape de cotul ei în vreme ce ea aranja lucrurile, a bătut-o pe

umăr când s-a aşezat şi apoi s-a aşezat şi el. *Domn până-n vârful unghiilor*, şi-a zis ea.

— Aşa. Vrei să vorbim despre proprietăţile mele de pe Howard Street? a zis, aşezându-se mai bine, ca să le ofere roadele experienţei sale.

— Da, în special în anii ’80, a zis Kate.

— Am avut cinci case pe acea stradă, dacă-mi aduc bine aminte. Câteva zeci în alte părţi. Un adevărat imperiu, a zis.

— Zău? Uimitor! a zis Kate, îmboldindu-l să continue. Aşadar, trebuie să fi avut sute de chiriaşi.

— Firește, a rânjit Soames. Golanul ieşind din nou la iveală. Le-am împărţit în camere cu baie comună. O mulţime de fătuci adorabile, îmi amintesc.

— Pariez că da, a zis Kate, şi Soames i-a făcut cu ochiul.

O clipire rapidă. Dar era cât o mie de vorbe. A simţit că o cuprinde greaţa.

Un zdrăngănit de porţelanuri a anunţat întoarcerea lui Joe, care ducea o tavă cu ceşti şi farfurioare. Toate aveau pe ele un strat unsuros, şi Kate a încercat să bea fără să atingă cu gura buza ceştii.

Fusese şi în case mai jalnice. A fost una în care a trebuit să păşească peste rahat de câine în hol, şi alta în care o mamă i-a dat copilului la ora ceaiului un ou ochi servit din tigaie direct pe braţul canapelei. *Vieţile altor oameni*, şi-a zis.

A pus ceaşca lipicioasă pe podea.

— O să aştept până se răceşte, a zis. Aţi păstrat listele chiriaşilor din Howard Street, domnule Soames – ăăă, Al? a întrebat. Ar fi minunat să vedem cine locuia acolo în momentul în care a fost îngropată Alice. Şi mi-ar plăcea să aflu mai multe despre tine în acele zile. Amintirile tale, vreau să zic.

Soames s-a îmbujorat de plăcere.

— Păi, bine, dacă ţii neapărat, draga mea.

— Ai fotografii cu ţine de pe atunci? Ar fi grozav să le vedem.

— O, da. Am păstrat totul, a zis el.

•

Kate l-a trimis pe Joe să cumpere nişte sandvişuri, în vreme ce-l vrăjea mai departe pe bătrân. Se apropia ora unu, şi ea s-a oferit să-i facă ceva de mâncare lui Soames, dar în frigider nu era nimic în afară de o plăcintă cu carne de porc cu crusta acoperită de un puf de mucegai şi o sticlă de gin golită pe jumătate.

— N-am apucat să ajung pe la prăvălii, a zis Soames, şi ea s-a întrebat când a ieşit el ultima dată din apartament.

— N-ai pe nimeni pe aici care să te ajute, Al? l-a întrebat.

— Fata din apartamentul de jos vine din când în când pe aici să vadă dacă mai trăiesc, a zis el, mohorât. Adorabilă, fătuca. Păr frumos, lung, şi o figură drăgălaşă.

— Aha, a zis Kate. Voiam să zic cineva pentru curăţenie sau care să meargă la cumpărături.

— Nu. N-am nevoie de nimeni care să facă asta. Mi-e bine. Mă descurc singur de ani de zile. De când nevasta a şters-o, de fapt.

— Şi totuşi, trebuie să-ţi fie urât, a zis. Ai rude, Al?

— Da, doi copii. Fată şi băiat. Dar au plecat de acasă, îşi văd de ale lor. Au acum şi ei odrasle. N-au chef să-şi facă de lucru cu un bătrân pârţăgos ca mine. Oricum, prefer să fiu independent, a zis.

Părea că-i dă târcoale plânsul, şi-a zis Kate, şi l-a bătut uşurel pe mână, automat.

Când a vrut să-şi retragă mâna, el i-a prins degetele şi a ţinut-o strâns, surprinzând-o cu forţa încleştării.

— Ai ochi frumoşi, a zis.

— Şi tu, Al. Acum, ne uităm la pozele alea?

— Sunt în dormitor, a zis el încetişor. Pun pariu că intri tot timpul în dormitoarele bărbaţilor străini.

— Nu, nu prea, a zis ea, ridicând piciorul de pe pedala flirtului şi rugându-se să se întoarcă Joe mai repede. Devenea cam prea Leslie Phillips[33], după părerea sa. Era sigură că poate ţine piept unui bărbat de vârsta lui Al, dacă se ajungea la asta, dar n-o încânta ideea încăierării. Stai acolo, Al. Le aduc eu, a zis, cu glasul ferm.

El i-a spus că pe dulap se află un album şi o sacoşă cu fotografii răzleţe, aşa că a luat cu ea scaunul ca să se suie pe el.

Draperiile dormitorului erau încă trase, aşa că le-a smucit în lături ca să intre lumina. Soarele palid filtrat prin geamurile prăfuite dezvăluia o scenă de o mizerie dickensiană. Cearşafurile erau cenuşii şi pătate şi sub pat părea să fie o oală de noapte. A încercat să nu respire pe nas în vreme ce se căţăra pe scaun ca să se uite în spaţiul întunecat de deasupra dulapului.

Vocea lui Al s-a auzit deodată de mult prea aproape.

— Ai dat de ele? De aici am o privelişte încântătoare…

Kate s-a uitat în jos, blestemând în tăcere faptul că purta fustă, şi l-a văzut proptit de uşă, plimbându-şi ochii pe picioarele ei. *Ce mama dracului, trebuie să fie disperat dacă se uită la nişte genunchi în vârstă de cincizeci de ani*, şi-a zis.

— Astea trebuie să fie, a zis repede.

---

[33] Actor englez (n. 1924) care a devenit faimos în filmele anilor ’50 în roluri de seducător.

— Dă-mi voie să te ajut să cobori, a zis el şi s-a apropiat, dar Kate a coborât sprintenă de pe scaun, păstrându-l între ea şi Soames cel înfocat.

— Nu, m-am descurcat, a zis ea. Uite, du-le pe astea, aduc eu restul, şi ne putem duce dincolo să ne uităm la ele. E mai multă lumină acolo.

Al Soames s-a răsucit, dezamăgit, şi s-a întors şontâcăind în fotoliu.

Kate s-a urcat iute pe scaun şi a pipăit să vadă dacă nu i-a scăpat ceva. Mâna i-a alunecat peste ceva din hârtie şi a scos acel lucru la lumină. Era un plic vechi din hârtie groasă care se înţepenise între dulap şi perete. Era prăfuit, dar nu lipit, şi pe el scria lăbărţat „Petreceri". A aruncat o privire înăuntru şi a văzut un teanc de fotografii polaroid.

— Ce faci acolo? a strigat Soames.

— Nimic. Vin. Doar mă scutur un pic de praf, a strigat şi ea.

În vreme ce ieşea, Joe a sunat la uşă, făcându-i pe amândoi să tresară. Kate a pus plicul lângă geantă şi s-a dus să-i deschidă, apoi s-a prins în forfoteala despachetării picnicului.

— Hai să împrăştiem fotografiile pe masă, a zis ea. Aşa o să le poţi vedea pe toate.

A eliberat suprafaţa, îngrămădind resturile pe podea, şi a aşezat fotografiile ca pe nişte cărţi de tarot.

— Uite-ne, a zis Soames, stând acum lângă cotul ei.

Arăta spre o fotografie cu el şi alt bărbat împreună cu două fete. Bărbaţii râdeau spre aparat. Fetele nu.

— Marii crai, a zis el şi a zâmbit afectat. Aveam o listă cât toate zilele.

— Cine-i celălalt tip? a întrebat Joe.

— Un prieten de pe vremuri. Locuia pe Howard Street, de fapt. Dragul de Will. Dar n-am mai ţinut legătura cu el. A, ia uite-o pe asta…

Moda s-a schimbat şi părul a ajuns mai lung, apoi mai scurt, pe când fotografiile înaintau prin decenii.

Kate se uita cu atenţie la fiecare fotografie, la fiecare faţă, căutând ceva ce ar putea s-o ajute cu povestea.

— Chiriaş? întreba, şi când Al Soames încuviinţa din cap punea fotografia într-un teanc separat. El nu-şi prea amintea numele, dar a promis să ceară de la contabil vechile registre cu chiriile.

— Ar fi grozav, i-a spus ea lui Soames. Între timp, pot să împrumut câteva fotografii?

— Sigur, Kate, dacă te ajută, a zis el.

Reuşise să-l facă să-i mănânce din palmă.

Ea a strâns fotografiile şi le-a strecurat în plicul de lângă geantă.

— Aşa, o să trebuiască să te întorci. Ca să mi le dai înapoi, a chicotit el.

Joe i-a prins privirea lui Kate şi a ridicat o sprânceană, cu compătimire.

— Aşadar, când aţi vândut casele, domnule Soames, a zis el, preluând ştafeta.

Soames s-a oprit din chicotit şi s-a gândit.

— Trebuie să fie acum cincisprezece – douăzeci de ani.

— Doamne, mult timp!

— Da, am vândut în momentul nepotrivit şi mi-a dat ţeapă un antreprenor imobiliar. Şi-a burdușit buzunarele. Şi, cum vedeţi… El şi Joe şi-au rotit ochii prin încăpere. Nevastă-mea a luat ce mai rămăsese, a zis Soames.

Joe a dat din cap şi s-a aplecat în faţă, ca să-i arate lui Soames că e cu totul atent la el.

— Oh, Doamne! a zis.

— După aia am ajuns PNG, a zis, apoi, observând privirea nedumerită a lui Joe, a adăugat: *persona non grata*. Nu mai eram bine-venit. Invitaţiile la petreceri au secat şi apoi timpul a trecut, pur şi simplu… Soames i-a zâmbit lui Joe. Îmi plăcea să merg la petreceri. Şi fetele săreau pe mine.

— Trebuie să fi fost trai pe vătrai, a zis Joe, zâmbind.

Băieţii între ei, şi-a zis Kate.

— Da. Aşa a fost. Ştiam tot ce trebuie spus ca să agăţi o fată. S-a apropiat de Joe, aşa încât Kate a trebuit să facă eforturi ca să audă. Şi dacă nu ţinea, existau întotdeauna micile noastre ajutoare.

Şi a râs. Un râs răguşit, răutăcios.

— Micile ajutoare? a întrebat Joe, şi Kate şi-a ţinut răsuflarea.

Cu o întrebare prea mult.

— Doar o expresie, a zis repede Soames.

Dar i-a făcut semn cu ochiul lui Joe.

49. Vineri, 13 aprilie 2012

KATE

Când au ieşit, în sfârşit, din apartamentul lui Soames, Kate şi Joe au stat pe trotuar ca nişte alergători la sfârşitul cursei şi şi-au tras răsuflarea.

— Sfinte Dumnezeule! A fost oribil, a zis Joe.

— Bine ai venit în lumea mea! a zis Kate. Hai să plecăm de aici.

În maşină, a stat zece minute, scriind note despre conversaţie. Nu voise să-şi scoată carnetul în apartament – ştia că Soames s-ar fi închis în el dacă îşi dădea seama că vorbele lui sunt notate.

Deschisese reportofonul din geantă de cum au intrat, dar nu ştia ce o să fie pe bandă. Toată lumea se mişca, intrând şi ieşind din încăperi. Totuşi, poate că prinsese ceva. O să verifice mai târziu.

De obicei Kate nu se baza pe reportofoane. Erau chestii cu toane: butoanele se înţepeneau, bateriile se descărcau. Într-o situaţie îngrozitoare, înregistrase un întreg interviu şi, când l-a ascultat, a descoperit că s-a ales cu o oră de hârşâituri.

Prefera vechea artă a stenografiei – o abilitate pe care jurnaliştii online începători o considerau ridicol de analogică. Kate o învăţase pe când era tânără jurnalistă de la un fost prizonier de război japonez. Era un bărbat mărunt, plin de viaţă, a cărui plăcere la petreceri era să intre în încăpere şi să aprindă lumina cu piciorul, într-un salt. Isaac Pitman[34] ar fi făcut o criză, dar ninja a învăţat-o să scrie o sută de cuvinte pe minut.

Ea şi Joe stătuseră în apartament două ore şi jumătate, dar memoria ei fusese antrenată să reţină conversaţii întregi. Era esenţial pentru muncă, dar era deosebit de folositor şi acasă, în timpul certurilor cu băieţii ei. „Nu uiţi nimic niciodată, mami", a zis Jake într-una dintre recentele lor înfruntări pe tema viitorului lui. „Nu laşi nimic de la tine".

Avea dreptate. Kate îşi amintea lucrurile pe care le spusese cineva ca şi cum ar fi fost reclame cu neon în capul ei.

Şi Soames folosise câteva expresii minunate. Pe marginile carnetului a desenat stele lângă nume şi locuri apărute în conversaţie.

Îmi plăcea să petrec… Ştiam tot ce trebuie spus ca să agăţi o fată… Şi dacă nu ţinea, existau întotdeauna micile noastre ajutoare, a scris, adăugând: *Băutură? Droguri? Rohypnol?*

Joe îşi scosese şi el carnetul şi scria în el, dar cu aceeaşi expresie de concentrare chinuită pe care o aveau băieţii lui Kate când îşi făceau lecţiile la masa din bucătărie. Steve se ocupa de temele la matematică şi ştiinţe, ea de ortografie şi eseuri. Muncă de echipă.

— Pune pe hârtie tot ce-ţi aminteşti, Joe, a zis. O să ne comparăm mai târziu însemnările.

*

La birou, a deschis plicul şi a scos un teanc de fotografii. Printre ele erau şi polaroidele pe care le găsise înţepenite deasupra dulapului.

[34] Sir Isaac Pitman (1813-1897), profesor englez care a creat cel mai folosit sistem stenografie.

Imaginile erau un pic șterse, hârtia fotografică își pierduse claritatea peste decenii, dar conținutul s-a impus brusc atenției. Membre dezgolite, haine împrăștiate, chipuri fără expresie, inconștiente.

Le-a adunat repede și s-a dus cu ele la toaletă femeilor, unde le putea privi fără să fie deranjată.

Le-a privit cu atenție, cu mâinile tremurând, cercetând chipurile de femei și fete. *Erau toate fiicele cuiva*, și-a zis. *Mă bucur că n-am decât băieți. Cum poți apăra fetele de rele?*

Arătau, fără îndoială, drogate, și-a zis Kate, pe când examina ochii pe jumătate închiși, fără viață, din fotografii.

— Arăți atât de tânără, ești doar un copil, i-a spus uneia dintre fete.

Și apăreau și imagini ale făptuitorului – un umăr, o mână, latura feței lui Soames, putând fi recunoscută. Acestea erau fotografii-trofeu. Prada imortalizată de vânător.

Kate a încercat să vadă mai mult, forțându-și ochii să deslușească în fotografie ceva care să spună toată povestea, dar nu era decât ce se vedea. O dovadă sub forma unui mic pătrat, o placă dintr-un mozaic. A împrăștiat fotografiile pe pardoseală.

Nina, secretarea redacției de știri, a intrat să facă pipi și a găsit-o îngenuncheată pe podea, înconjurată de imagini.

— Ce naiba, Kate, aproape că am căzut peste tine. Ce faci? E ora de rugăciune sau ce?

Nina adora să fie cea mai puțin „corectă politic" din redacție.

— Scuze, Nina. Voiam să mă uit la fotografiile astea fără să-și întindă nimeni gâtul peste umărul meu. Sunt cam delicate, a zis Kate.

Nina s-a ciucit lângă ea.

— La dracu', genunchii mei. Ce se petrece aici? a zis.

— Poți să te întrebi, a zis Kate. Cred că cineva a drogat și a violat femeile astea.

— Nu! Ce animal, a scuipat Nina vorbele. Și și-a luat un fotograf personal?

Kate s-a uitat la ea. Avea dreptate. Fusese atât de ocupată să se uite la imagini, încât nu s-a prins de lucrul evident, că fuseseră două persoane implicate. Fotograful și bărbatul din imagini. Nu era o fotografie pe care ți-o faci singur. Era cu aranjare și cadraj.

— Nina, a zis, ești întotdeauna o minune.

Nina a părut nedumerită, dar încântată.

— Ajut când îmi stă în puteri. Acum saltă-mă în picioare.

50. Vineri, 13 aprilie 2012

EMMA

Noaptea trecută m-am trezit plângând. Nu plânsul din somn. Aveam faţa udă de lacrimi adevărate şi am stat ghemuită. Luptându-mă să respir fără zgomot, ca să nu-l trezesc pe Paul, care era lângă mine. Luptându-mă să nu mă gândesc la vis.

Dar e greu să n-o fac. Îmi invadează fiecare celulă. E acelaşi vis pe care îl am de atâţia ani.

A început când aveam cincisprezece ani. Îmi amintesc că mă trezeam, neputând să mă mişc sau să respir. Teroare de noapte, presupun că le-ar zice acum. Dar ei nu-şi pot închipui cum e. În vis, un prunc îmi vorbea, supărat pe mine, ţinându-se după mine pe picioruşele lui, ca o păpuşă grotescă. Bătea în uşă, ca să intre. Iar eu ţineam uşa închisă şi suspinam. Mă trezeam, ca întotdeauna, când uşa începea să se deschidă.

Mă văd cum eram pe atunci, încremenită de oroare. Cu pieptul prins într-o menghină şi gâtul blocat de disperare. Treceau veacuri, parcă, până să mă pot mişca din nou. Trebuia să-mi dau seama unde mă aflu şi să mă conving singură că n-a fost decât un vis şi că pot bate iarăşi uşa în cuie. Îmi amintesc că-mi îngropam faţa în pernă când o auzeam pe Jude mişcându-se prin camera ei, aflată dedesubt, pentru că mă auzise. Îmi ţineam răsuflarea, ca să pară că sunt încă adormită.

Uneori ţinea, dar în alte nopţi uşa dormitorului lui Jude scârţâia, prevenindu-mă, şi îi auzeam picioarele goale lipăind către baie.

„Culcă-te la loc, mami", îmi şopteam, dorind ca ea să nu vină. Dar, inevitabil, picioarele goale lipăiau în sus pe scările mansardei şi se opreau în faţa camerei mele.

— Eşti bine, Emma? zicea Jude încetişor, deschizând uşa. Iar te-am auzit plângând.

Îmi amintesc că stăteam acolo culcată, cu spatele la ea, în tăcere. Nu ştiam ce să zic, ce să-i spun ei. Uneori Jude mă mângâia pe cap şi pleca dacă o ignoram, dar în noaptea aceea s-a aşezat pe pat.

În cele din urmă, presiunea prezenţei mamei în întuneric m-a silit să vorbesc.

— N-a fost decât un vis. Cred că am mâncat prea mult la cină. Asta-i tot.

— Abia te-ai atins de mâncare. Slăbeşti – sunt îngrijorată din pricina ta. Şi Will, şi eu suntem. Ştiu că lucrurile au fost dificile, dar eşti în perioada de creştere. Mi-aş dori să ştiu ce se petrece în capul tău. Te rog, spune-mi.

— Nu-i nimic, am zis iute. Nu-mi dădusem seama că a observat atât de multe. Crezusem că m-am făcut invizibilă. Doar că m-am cam săturat de şcoală.

— Of, Emma, ce se întâmplă cu tine? Te descurcai atât de bine. Nu pare să-ţi mai pese de nimic.

Mă rostogolesc pe spate şi pun mâna pe faţa lui Paul. Ca să ştiu că e acolo. El îşi petrece un braţ peste pieptul meu, strângându-mă prin somn. Aş fi vrut s-o îmbrăţişez pe mama în noaptea aceea, dar mi-era teamă s-o fac.

Teamă că trupul o să mă dea de gol.

*

Paul e atât de îngrijorat din cauza mea, că a telefonat ca să anuleze un curs din dimineaţa asta.

— O să lucrez de acasă, Em. Nu te pot lăsa aşa, zice.

Încerc să protestez, dar n-am putere. Mă duc sus şi încerc să lucrez, dar nu se întâmplă nimic. Cuvintele nu fac decât să se încâlcească şi se înţepenesc, ca un disc vechi, trepidând în capul meu până ce-mi vine să urlu. Până la urmă mă duc jos să-mi fac o cafea şi deschid radioul, ca să-mi ţină de urât.

Când se opreşte muzica, crainicul de la ştirile de prânz anunţă că există noutăţi în cazul lui Alice Irving, şi mă ridic în picioare ascultând, lăsând iar ceainicul să se răcească. Trebuie să ascult trei sau patru ştiri despre Olimpiadă şi politică şi războaie. Şi, brusc, crainicul îmi spune că pruncul a fost îngropat în anii ’80. Uite-aşa. Şi strig la el: „Nu!” Aş vrea să-şi ia vorbele înapoi. Să spună că a greşit. Dar el o ţine pe-a lui, zicând că poliţia „a făcut alte descoperiri care datează locul unde a fost îngropată Alice Irving cu cel puţin zece ani mai târziu după răpire”.

Nu ştiu ce să mai cred. Totul e aiurea. Am priceput totul aiurea.

Paul se năpusteşte în bucătărie, făcându-mă să tresar. Uitasem că e acasă, şi mă sperii când apare brusc.

— Ce e? zice. Ce s-a întâmplat?

— Doar ceva de la ştiri. Doar prostia mea, asta-i tot, zic, încercând să fiu liniştitoare, dar vorbind prea tare.

— Ce a fost la ştiri? zice el.

Încerc să mint. Dar nu pot. Nu există alte cuvinte în capul meu.

— Despre un copilaş, zic. Au priceput totul aiurea. Fac o mare greşeală.

— Vino să stai jos. Iar te agiţi aşa, zice el şi mă ia de mână ca să mă aşeze la masă, lângă el. Ia spune acum, de ce eşti aşa de îngrijorată în privinţa copilaşului ăstuia?

Mă uit la el şi zic:

— Cred că e copilaşul meu, zic.

Şi văd cum îi cade faţa.

— Em, tu n-ai niciun copilaş, spune el cu blândeţe. Ne-am hotărât să nu avem, nu-i aşa? Pentru că nu erai pregătită.

Îi înlătur vorbele cu un gest.

— Nu copilul tău, Paul. Al meu.

— De ce spui asta? N-ai mai pomenit niciodată de aşa ceva, spune el, căutând adevărul în ochii mei.

Îl înspăimânt. Ştiu că trebuie să par nebună.

— N-am vrut să ştii, zic. Nimeni nu ştie.

— Nici Jude? întreabă.

— Nu, zic, şi pot vedea cum i se furişează pe chip neîncrederea.

— Eşti tulburată, zice. O să-ţi aduc pilulele.

51. Vineri, 13 aprilie 2012

JUDE

Nu i-a recunoscut vocea când a ridicat receptorul, şi pentru o clipă minunată a crezut că e Will. Dar era Paul. Paul al Emmei.

Ce vrea? şi-a zis, morocănoasă.

— Bună, Jude, a zis el.

Bine, cel puţin a lăsat-o baltă cu Judith.

— Bună, Paul. Ce surpriză!

— Uite, îmi pare rău că te sun din senin, dar sunt îngrijorat din pricina Emmei.

Jude s-a aşezat şi a strâns receptorul în mână.

— Ce s-a întâmplat?

Ginerele ei a şovăit, căutând cuvintele potrivite.

— Em e tulburată de descoperirea unui prunc în Woolwich, a zis.

— Pruncul din Howard Street? a zis Jude. Da, mi-a spus de asta. E strada pe care am locuit noi.

— Da, ştiu, a zis Paul, şi s-a oprit iar.

— E clar că încerci să-mi spui ceva. Spune-o și gata, a zis Jude.

N-avusese de gând să fie atât de brutală, dar o călca pe nervi cu tăcerile astea lungi, amenințătoare.

— Îmi pare rău… da, bine… Emma zice că crede că e pruncul ei.

Jude a scos un soi de lătrat de uimire.

— Pruncul *ei*? Ce prostie! A fost identificat ca Alice Irving.

— Nu, asta e adevărat, dar poliția a dat o informație nouă, că fetița a fost îngropată în anii ’80 – și asta se pare că a făcut-o pe Emma să intre în panică.

Jude a încremenit. Dar numai pentru o clipă.

— Așa au zis? N-am auzit. Dar tot prostie este. Uite, Paul, tu n-o cunoști de atâta vreme ca mine. Fiica mea a avut întotdeauna o relație fragilă cu adevărul.

— Crezi că inventează?

— Evident. Ca să fiu sinceră, obișnuia să născocească o grămadă de lucruri când era mai mică. Chestii prostești despre tatăl ei și despre iubitul meu. Nu-i nevoie să intrăm în toate astea, dar poate că e necăjită pe moment pentru că am vorbit despre vremurile de demult – vremurile rele de demult, în cazul nostru – când a venit la prânz, săptămâna trecută.

— Nu mi-a spus asta, a zis Paul.

— Nu? Păi, bine, probabil că nu vrea să știi ce coșmar a fost ea când era mică. Știi că a trebuit în cele din urmă să-i cerem să plece din casă?

La capătul firului s-a lăsat tăcerea.

— Paul? a zis Jude.

— Da, sunt aici. Biata Emma! N-am știut asta. De fapt, n-a vorbit niciodată despre copilăria ei. Dar ai zis „să-i cerem”. Credeam că nu eraţi decât tu și Emma. A zis că nu știe cine este tatăl ei. Cine mai era acolo?

— Iubitul meu. Will. Emma trebuie să-l fi pomenit.

— Nu, nu cred, a zis Paul.

— Ce ciudat. Păi, oricum, n-a fost *biata Emma*, a fost bieții de noi. Nu-ți poți închipui cum a fost, a zis Jude. Dosarul apărării. Spune-i Emmei să mă sune, a continuat. O să stau de vorbă cu ea despre niște lucruri. Poate că o pot liniști.

— Poate că o să-i propun, Judith. La revedere.

•

Jude s-a ridicat și a luat de pe placa șemineului o fotografie a Emmei. Avea doi ani în poză, îmbrăcată într-un mic kilt pe care mama ei îl adusese dintr-un concediu petrecut în Scoția, și zâmbea în sus, spre aparat. *Feţișoara aceea*.

Când visase să aibă un copil, Jude nu se gândise cu adevărat dincolo de faza leagănului, la impactul prezenței unei alte persoane în viața sa. Se

concentrase pe imaginea sa ca Fecioara cu pruncul, până ce subiectul a fost impus de faptul că Emma a crescut, coborând din braţele ei şi devenind ea însăşi.

La teribila vârstă de doi ani fusese o aluzie la ce avea să urmeze – o perioadă scurtă, ca-n iad, de accese de furie zilnice, pe când locuiau încă la părinţii lui Jude – urmată de întrebările fără sfârşit ale unei Emma de cinci ani înspăimântător de inteligente şi de plăcerea de a o ajuta să descopere lumea cărţilor.

Jude credea că-şi cunoaşte fiica, dar schimbările neprevăzute când a ajuns la adolescenţă au fost o revelaţie. Emma a înflorit şi i-au crescut spini într-o perioadă care a părut să fie de numai câteva săptămâni. Cel mai prost moment posibil, când povestea lui Jude cu Will abia începuse.

El s-a purtat minunat când a fost chestia aia îngrozitoare cu Darrell Moore. Care a dat-o pe spate pe Jude. Em avea doar treisprezece ani, era copil încă.

Ea a vrut să se adreseze poliţiei în privinţa lui Darrell. „Practic, e un pedofil", i-a spus lui Will, dar el a sfătuit-o să n-o facă, susţinând că Emma n-ar putea suporta aşa ceva. Se gândea întotdeauna la Emma.

Şi ea ştia că ar fi prea multe întrebări. Şi odată ce pornesc întrebările…

Oricum, aflase totul înainte ca Emma să-i poată distruge viaţa cu jigodia aia.

Will a fost un dar de la Dumnezeu în vara lui 1984, şi-a zis Jude. *Acelea au fost vremurile bune. Scurte, dar bune. Emma a ieşit cu adevărat din cochilia ei.*

Şi-a amintit câtă grijă a avut Will de ea şi de Emma; era întotdeauna acolo pentru ele, le făcea să râdă, îndrepta lucrurile. Jude şi-a îngăduit să creadă din nou că el este alesul, viitorul lor, dar cumva totul s-a dus de râpă. Nu „cumva". Din pricina Emmei.

Trecerea înapoi la obrăznicie şi încruntare s-a produs practic peste noapte, proasta dispoziţie a fiicei sale pendulând prin casă ca o bilă de la demolări.

Emma s-a retras în camera ei, scriind pe uşă NU INTRAŢI şi nu vorbea decât dacă era silită. N-a mai interesat-o nimic – în afară de mâncare. Lua toate mesele în camera ei, făcând un turn din farfurii şi îndopându-se, îşi amintea Jude. S-a îngrăşat mult. *Grăsime de copil*, îi zicea Jude. Dar era ca şi cum ar fi făcut-o dinadins. Ca şi cum s-ar fi sabotat singură.

Retragerea ei a devenit aproape totală. Şi apoi Barbara a început să umble prin casă ca o umbră. N-a spus care e problema, dar Will a zis că purtarea ei e sinistră şi a îndemnat-o pe Jude s-o pună pe Barbara să-şi caute altă locuinţă.

Dar nu puteau face asta cu o fată de paisprezece ani. A fost nevoie să aştepte aproape un an. Şi în acea vreme Jude a trecut de la spaima legată de schimbarea fiicei sale la mânie, considerând că purtarea ei e egoistă şi cinică. „Nu merit să fiu tratată aşa", i-a spus lui Will. „Am tot dreptul să fiu fericită".

Şi Will a fost de acord, spunându-i că nu-i nevoie s-o ia prea în serios.

„Face parte din perioada de creştere, Jude, asta-i tot", a zis el. „Te pune la încercare. Asta fac adolescenţii. Emma o să crească şi îi trece. Trebuie să-i lăsăm loc să respire".

Aşa că şi-au petrecut tot mai puţin timp în casă, s-au dus la teatru şi la cină în oraş şi au lăsat deoparte problema de acasă. Lunile au trecut, şi Jude îşi amintea din când în când să se simtă vinovată – când o auzea pe Emma plângând noaptea –, dar copila ei ţepoasă nu se lăsa consolată sau iubită. Se oprise din înfulecat, cel puţin, dar continua s-o ţină la distanţă pe Jude cu indiferenţa ei, tocindu-i cu timpul dragostea.

Şi Will era tot timpul acolo, umărul pe care să plângă – „Azi se poartă pur şi simplu ca o tembelă. Probabil că-i la ciclu. N-o băga în seamă, Jude", zicea, şi o trăgea în pat. Jude fusese fericită că-şi poate revărsa toată energia asupra părţii bune a vieţii sale: Will.

Oricine ar fi făcut la fel, nu?

Dar lucrurile s-au înrăutăţit mult după ce s-au hotărât să se căsătorească. Mă rog, ea hotărâse şi Will a fost de acord, într-un moment foarte pasionat. „E vremea să mă aşez la casa mea", a zis el, pe când poşteau o ţigară de după. Nu prea era declaraţia romantică la care sperase, dar mergea şi aşa.

Fusese foarte crispată la gândul să-i spună Emmei. Îşi amintea tăcerea din cameră când i-a dat vestea. „Mă face fericită", a spus. *Nu ca tine*, a zis murmurul din capul său.

Vestea a aprins ceva în fiica sa şi tăcerile urâte au fost înlocuite de uşi trântite şi explozii teatrale. Obrăznicia a devenit verbală şi provocatoare. Emma a început să se poarte vădit grosolan cu Will, acuzându-l că tratează femeile ca pe nişte obiecte, că e un porc şovin, scoţând grohăituri obscene când intra el în cameră.

La început, Will a râs de insulte şi de acuzaţii, dar Jude vedea că această nouă Emma îl făcea să se simtă foarte stingherit. Ca şi cum ar fi avut de-a face cu o bombă neexplodată.

Totul se ducea de râpă. Ea şi Will îşi săreau la beregată, se certau pe şoptite în salon, ca să nu-i audă Emma, şi Will a început să lipsească zile întregi, revenind apoi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când i-a dat de ales: „Eu sau Emma", ea s-a speriat, dar el a explicat totul de minune. „Ar fi cel mai bine pentru Emma. Scoaterea din situaţia care i se pare atât de

provocatoare îi va da o şansă să se maturizeze", a zis el. Şi avea sens, când a spus-o el. Desigur, Jude a fost cea care trebuia să-i transmită fiicei sale mesajul.

— Credem că trebuie să stai la buni şi bunelul o vreme, Emma, a zis ea. Avem cu toţii nevoie de o întrerupere a acestei situaţii. Îţi dai seama, nu? Nu putem continua aşa.

— Dar asta e casa mea, a zis Emma. De ce mă dai pe uşă afară? E ideea lui?

— Nu. Mă rog, sunt de acord cu el, a zis Jude. Şi când fiica sa a zâmbit în felul acela cu înţeles, şi-a ieşit din fire. Tu ne-ai silit s-o facem! a strigat Jude. Îl îndepărtezi pe Will! N-o să rămână aici dacă mai are de-a face cu tine. Nu te pot lăsa să-mi distrugi viaţa. Ai fost de la bun început o greşeală îngrozitoare.

Încă mai vedea faţa Emmei. Albă din cauza şocului.

52. Sâmbătă, 14 aprilie 2012

EMMA

Harry zisese să ne întâlnim în locul obişnuit. A ştiut imediat că e o problemă când am sunat-o, dar n-a pus nicio întrebare. E bine că e aşa. În schimb, a zis: „Haide, Em, mergem să stăm în parc şi-mi poţi spune veştile".

Ar trebui s-o văd mai des, dar suntem ocupate amândouă. Mă rog, asta-i ceea ce-mi spun, dar ştiu că mă ţin departe de ea pentru că face parte din trecut şi trebuie să mă străduiesc să nu-l amestec cu prezentul. L-a întâlnit de două ori pe Paul, dar am avut grijă să nu-i las nicio clipă singuri. Pentru că ea ştie nişte lucruri şi nu vreau să scape porumbelul.

Biata Harry, nu-i vina ei, şi cred că o doare când uneori nu-i răspund la mesaje. Poate că ar fi mai bine să tai cu totul legătura cu ea. Dar nu pot. În zile cum e cea de azi este singura persoană pe care vreau s-o văd. Paul voia să vorbesc cu Jude. Dar nu pot. Nu după ceea ce a spus. O simt închizând din nou uşa în spatele meu.

Cobor din metrou şi merg până la cafeneaua micuţă care îi place lui Harry în Hyde Park, aproape de lac. Poate să ajungă acolo pe jos de acasă, şi pentru mine e un răsfăţ să stau afară şi să simt soarele pe faţă.

Paul crede că sunt la doctor. O să mă sune pe mobil în vreo treizeci de minute şi va trebui să-l mint în privinţa părerii doctorului Făt-Frumos. E în ordine. Ştiu ce o să zic. Am exersat în metrou.

Am ajuns devreme, aşa că citesc iarăşi articolul din ziar al lui Kate Waters. Povestea este acum lungă; e din ce în ce mai amănunţită şi sunt mai multe persoane implicate, care vorbesc şi încearcă să ghicească ce s-a întâmplat. Dar în centru e micuţa Alice Irving. Nu a fost folosită decât o poză cu ea, şi e aşa de neclară şi veche, că e greu să o deslueşti. Dar există o poză cu Angela Irving, mama, stând în picioare în grădina noastră din Howard Street.

Simt că adevărul flutură prin apropiere. Trebuie să-l vadă şi ei. Cu siguranţă.

Sunt pe cale s-o sun din nou pe Kate Waters, ca să văd pe cine bănuieşte, dar o văd pe Harry venind prin parc. O să sun mai târziu.

Mă îmbrăţişează strâns, apoi mă îndepărtează de ea, ca să mă vadă mai bine.

— Doamne, Harry, zic. Sunt bine.

Dar ştim amândouă că ea ştie că nu sunt. Harry se prăbuşeşte pe un scaun, trântind o geantă uriaşă pe scaunul de alături.

— Da, da, zice. Arăţi minunat, apropo.

— Arăt ca naiba. Se presupune că sunt la doctor, zic, şi ea – şi înalţă sprâncenele.

— De ce nu eşti? zice.

— N-am chef, zic şi ridic meniul tras în ţiplă. Oricum, dacă sună Paul, va trebui să mint. Bine? Of, nu face mutra asta. Tu ai făcut altele şi mai rele.

Râde şi-mi smulge meniul din mână.

— De fapt, trebuia să merg săptămâna trecută şi am tras chiulul, aşa că n-o să te dau de gol.

— Tu pentru ce trebuia să mergi? o întreb.

Harry se strâmbă.

— Gâlmă la sân. Mă rog, nici măcar gâlmă, de fapt.

— Tâmpito, zic. Du-te. Programează-ţi altă consultaţie.

— Da, da. Bine, o fac mâine. Ce vrei să bei?

O urmăresc cu privirea până intră în cafenea şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că ea există.

Harry a fost cea care m-a făcut să-mi dau seama că viaţa mea e o harababură. Era vara lui 1994 şi a intrat cu nonşalanţă în bistroul în care lucram. Serveam băuturi, decongelam plăcinte cu carne şi mă străduiam să nu mă înec.

— Emma! a strigat când m-a văzut ducând o tavă cu mâncare la masa de alături. Era tare ciudat s-o revăd. Trecuseră mulţi ani, şi tot contextul

dispăruse, aşa că-mi era cunoscută şi totuşi străină – ca o persoană celebră pe care o vezi pe stradă şi o clipă nu ştii de unde s-o iei.

Şi Harry nu arăta ca prietena mea cea mai bună pe care o văzusem ultima dată.

Această Harry era fascinantă ca o maşină de curse, cu pantalonii şi jacheta de comandă, manichiură, părul lins şi ochii acoperiţi de ochelari de soare uriaşi.

Şi presupun că nici eu nu mai arătam ca cea mai bună prietenă a ei. Mă înălţasem, părul îmi era blond de la decolorant şi tuns scurt, şi eram slabă ca o scândură. În fotografiile din acea vreme arătam ca o dependentă de heroină.

— Bună, Emma, a zis.

Mă aşteptam, cumva, să se arate într-o bună zi. Speram pe ascuns, presupun. Mi-era dor de ea când îmi îngăduiam să mă gândesc la viaţa mea dinainte. Lucruri mărunte mă stârneau – un cântec la radio pe care îl cântam împreună, o expresie pe care o folosea adesea – şi încremeneam. Eram din nou adolescentă. Pentru o clipă. După care mă întorceam la râcâitul farfuriilor unsuroase sau la servitul băuturilor.

Era greu s-o văd şi să-mi amintesc cât de apropiate fuseserăm cândva. M-am tras înapoi, de parcă ar fi fost un soi de ameninţare.

— Bună, Harry, am zis. Nu mă pot opri, scuze. Bucătăria e plină de comenzi.

Şi-a ridicat ochelarii de soare pe creştet şi şi-a pironit ochii în ochii mei.

— Nu-i nimic. O să aştept, a zis.

Mai târziu, când şedeam lângă ea în parc – în parcul acesta, cu cutii de cidru şi pungi de chipsuri în mână, ca mai demult –, am început să cred că ea este semnalul meu de deşteptare.

Ştia că m-am dus să locuiesc la bunici, dar plecasem fără să-mi iau rămas-bun de la ea, şi când ne-am reîntâlnit era încă furioasă că fusese abandonată. De-abia când i-am spus că am fost dată afară din casă de către Will şi Jude s-a potolit. În ziua aceea, în parc, i-am spus că m-am lăsat de şcoală de îndată ce am putut, pentru că nu voiam să fiu legată de ceva.

— Am ales libertatea în locul unei diplome şi al unei ipoteci, m-am dat eu mare. Am vrut să fac ce-mi place şi să merg unde am chef.

Harry mi-a aruncat încă una dintre acele priviri ale ei şi a zis:

— Şi atunci de ce nu eşti acolo, cucerind lumea, Emma?

Cidrul şi nostalgia îmi coborâseră garda, şi m-am pus pe plâns. Lacrimi grele căzeau peste chipsuri. În clipa aceea tânjeam, tânjeam fizic, să fiu din nou eu. Fata care fusesem.

Harry m-a luat în braţe şi m-a ţinut aşa, fără să vorbească.

— Pentru că nu sunt nimic, am izbutit să spun.

— Nu pentru mine, a zis. Şi a aşteptat.

Şi am început să-i spun cum mă simt cu adevărat.

— Jude îmi spunea că pot fi oricine, am zis. Când eram mică. Dar realitatea este că sunt nimeni.

Anii în care iarna lucram în bistrou, servind băuturi şi cărând tăvi, iar vara schimbam aşternuturi şi curăţăm WC-uri, cearşafuri murdare, străini murdari, trecând de la o slujbă la alta, mă învinseseră.

— Nu pot porni, Harry, asta-i problema. De cele mai multe ori mă simt ca într-o ceaţă groasă. Nu pot vedea ce e în faţă. Sunt prea speriată ca să merg înainte. Ar putea fi mai rău decât acum. Îmi tot spun: Stai unde eşti. E cel mai sigur loc în care poţi fi.

— Ce-ai păţit? a zis.

— A fost un copil, am spus.

— Oh, Em, a zis.

— N-am putut să-ţi spun – nici altcuiva. Am făcut un lucru îngrozitor.

Ea a tăcut din nou.

— Îmi pare foarte rău, a zis. Sunt sigură că era lucrul potrivit în acel moment.

Îmi amintesc că remarca m-a uimit. Cum putea să fie lucrul potrivit de făcut! Dar apoi mi-am dat seama că se gândea la un avort, şi o clipă aproape că am corectat-o. Dar m-a oprit uşurarea că nu trebuie să explic mai departe.

— Ce vrei să fii când o să creşti mare? a zis, când m-am liniştit.

Mi-am odihnit capul pe umărul ei şi am visat la un viitor.

— Mă gândesc să merg la facultate, Harry, am zis.

— Bun, a zis. O să ai nevoie de note maxime, dar, cu creierul tău uriaş…

— Nu ştiu ce a mai rămas din el, am zis, şi m-a strâns de mână.

— O grămadă, a zis. Aşadar…?

— M-am gândit cândva să mă înscriu la cursuri serale.

— Sună bine, Emma.

— Da. O să fiu din nou şcolăriţă.

Şi am râs, şi era în mintea mea o uşurare pe care n-o mai simţisem de mult.

•

Dar nu e nicio uşurare în mintea mea acum. Cafeaua se răceşte, în vreme ce mă străduiesc să-i spun lui Harry totul şi nimic.

Ştiu că o să aducă vorba de Alice Irving – legătura cu Howard Street e irezistibilă.

— Ce zici de povestea asta cu bebelușul Alice? zice. Obișnuiam să stăm în grădina ta, nu-i așa? În ultima vară înainte să te duci la bunica ta. Aveai șezlonguri, nu-i așa? Îți amintești? Ne certam care să stea pe cel galben.

— Cred că bebelușul din Howard Street e al meu, zic. Îl tot visez.

Și ea se uită țintă la mine, gândindu-se ce să spună.

— Nu e, Emma, spune rar, de parcă ar vorbi cu un copil. E Alice Irving. Testele făcute de poliție arată asta. Nu trebuie să vorbești așa. Văd că povestea asta te-a tulburat de-a binelea, dar nu crezi că-i din pricina avortului? A scos la iveală toate sentimentele pe care le-ai avut în acel moment. E perfect normal. A fost un lucru îngrozitor căruia a trebuit să-i faci față. I-ai spus lui Paul?

Scutur din cap.

— Păi, poate că ar trebui. Te iubește, Emma. O să înțeleagă.

Dau din cap că da.

— Dar nu trebuie să mai zici că e copilul tău. Oamenii nu te vor crede dacă spui așa ceva. Bine?

Încuviințez din cap din nou. Are dreptate. O să-mi țin gura până ce vor afla singuri.

53. Sâmbătă, 14 aprilie 2012

ANGELA

La ASDA era plin de oameni care azvârleau pungi de Monster Munch[35] în cărucioare și strigau la odrasle.

— Kylie, pune la loc aia! a zbierat femeia cu tricou al echipei de fotbal Southampton United aflată în spatele ei la coada de la casă, și Angela și-a tras capul între umeri ca să se apere de zgomot. Scuze, dragă, a zis femeia. Dar afurisiții ăștia mici trebuie să fie ținuți în frâu, nu?

Angela s-a prefăcut că a uitat ceva, scormonind prin cărucior, și a plecat de la coadă. A mers mai departe, a ieșit din supermarket și s-a așezat în mașină, cu ochii închiși și mâinile pe urechi. Nu mai putea suporta zgomotele după găsirea lui Alice. De fapt, nu mai putea suporta nimic. Crezuse că va fi mai ușor, știind unde este copilașul ei după toți acești ani,

[35] Tip de pufuleți mari, cu diferite arome, în forma labelor unor „monștri" (personaje care apar pe ambalaj), lansați în Marea Britanie în 1977.

dar nu era. Era o piesă dintr-un puzzle părăsit de mult timp, dar încă nu era o imagine, încă nu erau răspunsuri.

A stat până a început ploaia, apoi a pornit maşina şi s-a îndreptat spre casă. Când a parcat pe alee, îngheţată până la os, nu-şi amintea porţiuni întregi ale zilei. Nick a ieşit să ia sacoşele cu cumpărături din portbagaj. Şi ea şi-a amintit de căruciorul abandonat în supermarket.

— Îmi pare rău, a zis, când el a deschis portiera. N-am luat nimic. N-am putut suporta să fiu acolo. Toată lumea striga…

El a înconjurat-o cu braţul şi a condus-o la adăpost.

— Mă duc mai târziu, a zis. Dă-mi lista.

•

Angela se uita la televizor fără să vadă nimic. Nick se uita pe canalul de sport, dar imaginile din Howard Street, noroiul şi banda care fâlfâia se derulau iar şi iar în capul ei.

— Nu e deloc mai bine, a zis, când el i s-a aşezat alături.

— Louise ajunge într-un minut. Am sunat-o.

— N-ar fi trebuit s-o suni. Are viaţa ei. Nu poate să tot dea fuga până aici.

— Vrea să vină. Îşi face griji pentru tine. Cu toţii ne facem.

•

Louise a intrat cu prudenţă pe uşa camerei de zi, de parcă s-ar fi temut că o trezeşte, şi Angela a intrat direct în modalitatea „mami”, sărind din fotoliu ca să o întâmpine şi să-i ofere ceai.

— Sau un sandviş? Ai mâncat, scumpo? Trebuie să mănânci bine.

Fiica ei a îmbrăţişat-o strâns, şi nu mai voia să-i dea drumul.

— Sunt bine, mami. Sunt mare de-acum. Nu mai am nevoie să mă hrăneşti, a zis. Întrebarea e, mănânci tu bine? Taţi zice că laşi mâncarea în farfurie.

— Nu prea am poftă de mâncare, a recunoscut Angela.

— Acum, dacă tati ar găti pentru mine, mi-aş pierde-o şi eu, a zis Louise, şi au zâmbit amândouă. Cârnaţi şi piure în fiecare seară, presupun. Am adus ajutoare umanitare – o tocană de miel. Tati a dus-o în bucătărie.

— Mulţumesc, scumpo. Eşti aşa de bună cu noi.

— Prostii. Eşti mami a mea şi te iubesc. Asta-i tot.

Angela a început să plângă. Acel simplu sentiment nu făcea decât să-i sporească senzaţia de pierdere.

De ce asta nu-ţi ajunge? Eşti o femeie norocoasă. Eşti înconjurată de oameni care te iubesc. Ai doi copii frumoşi.

Louise vorbea, şi Angela a revenit în prezent şi a auzit-o zicând că vrea s-o ducă pe mama ei de acasă pentru un weekend.

— Oh, nu pot să plec. S-ar putea întâmpla ceva – poliția ar putea avea nevoie de mine, a zis.

— Am telefonul mobil. Nu trebuie să fii aici tot timpul. Asta te îmbolnăvește, mami.

— Nu, sunt bine, a zis ea, scoțând din mânecă un șervețel în care și-a suflat nasul. Trebuie să fiu aici. Pentru Alice.

Fața Louisei a înghețat.

— Trebuie să faci ce este mai bine pentru tine și tati, mami. Ai nevoie să te rupi un pic de toate astea. Poliția o să-și vadă de treaba ei și tu trebuie să ai grijă de tine. Pentru Paddy și pentru mine. Alice nu mai este, dar noi suntem încă aici. Înțelegi asta, nu?

— Sunt aici pentru tine! a strigat Angela la fiica sa.

La fel ca femeia din ASDA.

Nick s-a întors în cameră.

— Ce se întâmplă aici? a zis.

— Am supărat-o pe mami. N-ar fi trebuit să vin, a zis Louise. Îmi pare foarte rău.

— Nu. Nu-i vina ta. Eu sunt de vină. În momentul acesta nu știu ce spun și ce fac, a zis Angela.

— O duc înapoi la doctor, i-a spus Nick Louisei aproape în șoaptă. Nu face față.

Înapoi la doctor. Doctorul Earnley trebuie să fi murit până acum. Dar nu vor fi decât alte bătăi pe umăr, alte vorbe de încurajare.

„O să treci cu bine prin asta, Angela".

54. Vineri, 20 aprilie 2012

KATE

Toni aproape chițăia de încântare când a sunat-o pe Kate să-i spună că se face marea reuniune.

— Am găsit pe internet tot soiul de oameni. Tuturor le place ideea și avem o petrecere săptămâna viitoare, în sala Boys' Brigade. O să fie grozav. Avem un DJ din anii '80 și toate alea. Zi că vii și tu.

Încearcă să mă împiedici, și-a zis Kate.

— Sună imposibil de refuzat, Toni. Cine e pe lista invitaților?

Proprietăreasa a înșirat niște nume.

— Hei, felicitări că i-ai găsit pe toţi, a zis Kate. Trebuie să fi fost al naibii de greu, după atâta vreme.

— Da, unii au fost greu de găsit, dar le-am dat de urmă. Până şi lui Harry Harrison. S-a descurcat de minune. Cine-ar fi crezut…

— Unde locuieşte acum?

— Într-o zonă foarte elegantă, Kensington. Acum e doamna Thornton.

Kate şi-a notat.

— A, dar o să fie şi Malcolm la discotecă? a întrebat, râzând.

— O, da. Şi cele două Sarah. Ar trebui să fie de milioane, a zis Toni, gâfâind de entuziasm. Bun, trebuie să te las, am multe de făcut. Începe la opt. Ne vedem acolo, cu tine înţolită la marele fix.

Kate a lăsat din mână telefonul şi s-a rezemat de spătar.

— Cine era? a întrebat Joe, mereu atent. Pari fericită de-a binelea.

— De data asta, a zis Terry, trecând pe acolo. E cam ursuză şefa ta.

Kate era prea mulţumită de sine ca să muşte momeala.

— Am fost invitată la o petrecere, a zis, râzând. Acum am nevoie de costumaţie.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt, aiuriţi.

— Credeam că e vorba de un articol, a zis Joe.

— Sigur că-i vorba de un afurisit de articol, a răspuns Kate.

S-a ridicat şi şi-a luat jacheta de pe spătarul scaunului. Savurând momentul.

— Haide, spune-ne, a zis Terry.

— N-am chef, a zis ea şi şi-a azvârlit geanta pe umăr, gata s-o zbughească. Mă duc să văd pe cineva. Ne vedem mai târziu. Ajunsă afară, l-a sunat pe Joe şi i-a spus să vină la uşa principală. Mergem să vorbim cu Harry Harrison, i-a spus. Nu cu maşina, de data asta. De aici putem ajunge pe jos.

•

Uşa a fost deschisă de o femeie de vârstă mijlocie cu o ţigară în mână.

— Bună ziua, doamnă Thornton. Sunt Kate Waters de la *Daily Post*, a zis Kate.

— Zău? Presa? Ce vreţi? a întrebat femeia, şi tonul i-a devenit pe dată arogant. Uite, tocmai mă pregăteam să ies.

Minte, şi-a zis Kate. *De-abia şi-a aprins ţigara şi e în papuci.*

— Vă promit că nu durează decât un minut, a zis Kate. Sper că mă puteţi ajuta. Încerc să dau de Suzanne Harrison din Woolwich.

Femeia din prag a mijit ochii şi a şovăit.

Te-am prins, şi-a zis Kate, automat.

— Cine vrea să ştie de ea? a zis Harry, un pic tulburată.

— Zău, îmi pare rău că vin așa, pe nepusă-masă, dar n-ați putea să-mi acordați cinci minute din timpul dumneavoastră ca să vă explic?

— Dacă-i pe așa, intrați, a zis Harry, și apoi l-a văzut pe Joe. Și tu cine ești? Nu pari destul de bătrân ca să fii reporter.

Joe a zâmbit sfios.

— Sunt stagiar. O să stau cuminte, vă promit.

Ea le-a făcut cu mâna liberă semn să intre, a trântit ușa și i-a îndrumat către bucătăria amenajată de un designer, unde părea că stătuse cu câteva minute înainte, citind un ziar. Kate a observat că era principalul concurent al lui *Post* și și-a pus geanta peste el.

— Ei bine, e evident că știți că sunt Suzanne Harrison, a zis doamna Thornton, strivind țigara într-un bol cu cereale Granola de mult abandonat. Harrison a fost numele meu înainte de căsătorie – și toți cei care mă știau îmi ziceau Harry.

— Atâtea nume – eu cum să vă zic? a spus Kate, râzând.

— Zi-mi Harry. Scurt și drăgălaș.

Spre deosebire de tine, și-a zis Kate. Femeia de la masă era înaltă și elegantă. Harry putea să tot vorbească cu acea tărăgănare plictisită pe care o folosesc oamenii plini de bani, dar tatuajul de pe piept, ițind-se din decolteul bluzei scumpe, spunea cu totul altă poveste.

— De fapt, aveți noroc că m-ați prins. De obicei la ora asta sunt deja la birou, dar azi iau prânzul afară din oraș.

— Grozav, a zis Kate. Unde lucrezi? În City?

— Nu, la Thornton and Coran – editura.

— Oh, scoate o mulțime de volume de memorii ale celebrităților, nu-i așa? a zis Kate. De fapt, am publicat în serial una dintre cărțile voastre anul trecut – actrița care a supraviețuit cancerului.

Harry a zâmbit.

— Da, așa e. Îmi amintesc, a zis. I-ați făcut o popularizare grozavă – cărțile zburau de pe rafturi. Vreți o cafea?

Harry a turnat cafea din cafetieră în căni pictate minunat de mână, pălăvrăgind despre proiectele curente și lăsând să-i scape frânturi din bârfele despre celebrități, în vreme ce aducea vasul pentru lapte și zaharnița asortate.

— Așa, a zis când s-a așezat la loc. Despre ce e vorba?

— Ei bine, scriu despre ceva care s-a întâmplat în zona în care ai crescut.

Harry a amestecat în cafea.

— Dumnezeule, e multă vreme de când am locuit la Woolwich – decenii. Nu mai am nimic la care să mă întorc acolo…

— Nicio rudă? a întrebat Kate, luând un biscuit.

— O mamă.

Ochii lui Harry au alunecat către Joe, care scria în carnet.

— Ce tot scrii acolo? Acesta nu-i un interviu. Kate uitase de copilul său de la serviciu şi n-a observat că el şi-a scos carnetul. O afurisită de greşeală fatală, şcolărească. Scuze, Harry. El îşi notează doar felul în care îmi fac eu meseria. Nu-i aşa, Joe?

Unda tăioasă din vocea ei a funcţionat, şi el a lăsat repede pixul şi i-a zâmbit lui Harry.

— Tema pentru acasă! a zis.

Dar legătura se rupsese. Harry a început să strângă ceştile, ţinând în echilibru porţelanurile scumpe ca o chelneriţă dintr-o cafenea de pe plajă. Kate s-a ridicat să o ajute, punând farfurioarele în maşina de spălat vase, în vreme ce se gândea cum să-i câştige iar încrederea. Nu mai aveau prea mult timp.

— Uite, n-am vorbit despre motivul venirii mele. Sper că mă poţi ajuta, a zis Kate. Scriu un articol despre descoperirea cadavrului lui Alice Irving pe Howard Street. Probabil că ai văzut articolele mele despre asta?

Obloanele au căzut. Ochii lui Harry şi-au pierdut orice expresie.

— Nu, n-am auzit nimic despre asta, a zis ea, rigid. Pe Howard Street? Păi, n-am locuit acolo. Nu cred că-mi amintesc.

— Acolo locuia prietena ta.

— Nu cred, s-a răţoit ea.

— Toni, de la Royal Oak, i-a amintit Kate.

— Toni? Toni Baker. Doamne, m-a sunat zilele trecute. Ea ţi-a spus unde mă găseşti? Uite, nu ştiu. Totul a fost demult. Nu te pot ajuta. Mă duc să mă pregătesc. Trebuie să plecaţi, a zis, luându-şi geanta. Vă supăraţi dacă nu vă conduc? Mulţumesc.

Kate l-a îmbrâncit pe Joe spre hol.

— Îţi las cartea mea de vizită aici, pe masă, Harry, dacă vrei să mă cauţi, a strigat şi a tras încetişor uşa după ea.

— Am izbutit, aşadar, a zis pe când mergea cu Joe spre birou.

Joe s-a uitat la ea, nedumerit.

— Ce am izbutit? N-a fost un dezastru? Ne-a cerut să plecăm.

— Dar ce-a zis înainte să ne ceară să plecăm?

— Nimic. A zis că nu ştie nimic.

— Joe, pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu te pricepi deloc să citeşti oamenii? De cum am pomenit de copil, s-a închis în ea. Ne-a spus o minciună prostească despre Howard Street.

— Oh! a zis el.

— Știe ceva, a zis Kate. O să mai avem o șansă să vorbim cu ea la discotecă. Și, Joe – nu-ți face însemnări când încerci să convingi pe cineva să aibă încredere în tine. Regula de aur a interviurilor.

— Dar ai zis că regula de aur e să faci însemnări de fiecare dată, a zis el.

Kate a oftat. Cu pași mărunței.

55. Luni, 23 aprilie 2012

EMMA

Kate a răspuns imediat la telefon.

— Bună, sunt Anne Robinson, zic.

Am închis ușa biroului, ca să nu mă deranjeze Paul.

— Bună, Anne, zice ea. Mă bucur să te aud din nou. Ce mai faci? Cu ce te ocupi?

Sunt un pic surprinsă. Îmi vorbește de parcă m-ar cunoaște. Mă uit la fițuică, să mă asigur.

Numărul unu pe listă este *Drogații*?

— Oh, sunt bine, mulțumesc. Mă gândeam să te sun ca să văd dacă ai dat de drogații de pe Howard Street.

— Nu, mă tem că n-am găsit nimic. Nu există înregistrări oficiale despre ei – presupun că mergeau dintr-un loc în altul. Oricum, lucrurile s-au schimbat un pic de când am vorbit, nu-i așa? Copilașul a fost îngropat în anii ’80, zice poliția.

— Da, am văzut.

— Așa că asta ar fi mai degrabă vremea ta. Îți vine în minte cineva care se purta ciudat pe atunci? Vreo bârfă printre vecini despre ce făceau oamenii?

— Nu-mi vine nimic în minte, zic. Oamenii erau destul de rezervați, de fapt.

Păi, chiar erau.

Kate Waters oftează.

— Dacă aș avea o liră pentru fiecare dată când cineva a zis asta, spune, și râde. Oamenilor le place să păstreze secrete, nu?

Trebuie să trec mai departe. Numărul doi de pe listă este *De unde știu că e ea*?

— Voiam să te întreb cât de siguri sunt de identitatea pruncului. Cei de la poliție, vreau să zic. Cred că au făcut o greșeală.

— Crezi? De ce? Ştii ceva despre copilaş, Anne?

— Nu sunt sigură, zic. Doar mă gândesc că au greşit. Ar trebui să mai verifice.

Mă abat de la scenariu. *Opreşte-te*.

— Crezi că pruncul e al altcuiva, Anne?

Nu cred că pot vorbi, aşa că nu răspund.

Kate Waters pare agitată.

— Locuieşti încă în acea zonă? zice. Aş putea să dau o fugă până la tine.

— A, nu, zic eu prea apăsat. Locuiesc în afara Londrei.

Îl aud pe Paul urcând scările şi îmi încordez voinţa ca să-l fac să plece. Dar nu se opreşte.

— Vorbeşti la telefon? strigă prin uşă şi eu îngheţ. Dragă!

Acopăr cu mâna receptorul şi şuier:

— Sunt ocupată.

— Soţul tău? zice Kate când îmi desfac mâna.

— Da, trebuie să plec, zic.

— Anne, spune ea, cu grijă. M-ai sunat pentru că voiai să vorbim despre copilaş şi sunt foarte bucuroasă că ai făcut-o. Dacă crezi că poliţia a făcut o greşeală, e important să o spui. Ştiu că îţi poate fi greu, dar putem vorbi despre asta. Te pot ajuta. Nu contează ce nume foloseşti. Bine?

— Bine, răspund. O să mă gândesc la asta.

Nu fac nimic altceva în tot restul zilei.

56. Luni, 23 aprilie 2012

JUDE

Jude îşi vopsea rădăcinile părului – acoperea cenuşiul cu o vopsea cumpărată de la farmacistul local – şi se gândea ce rochie să poarte. Ar putea s-o pună pe cea de catifea neagră – dacă ar izbuti să se îndese în ea, dar va trebui să-şi cumpere un dres. Şi ojă. Se simţea pentru prima oară, de ani de zile, ca o fetişcană. Ieşea la o întâlnire.

Will o sunase din nou. Aproape că nu a răspuns la telefon. Nu recunoscuse numărul şi s-a gândit că ar putea fi cineva care vrea să-i vândă cine ştie ce ori vreun escroc, care încearcă s-o uşureze de bani. Ei bine, chiar fusese, într-un fel.

— Bună, doamna mea, ce mai faci? a zis el.

— Bine, Will, a zis ea, auzindu-şi zâmbetul prostesc din glas.

— M-am gândit să te sun să văd dacă ai trimis donaţia la fondul pentru centenar al universităţii. Am ajuns aproape la jumătate din total.

Uitase. De aceea o sunase prima dată. Nu pentru ea. Pentru bani. A dat deoparte gândul lipsit de generozitate.

— Îmi pare rău, Will. O s-o fac azi. E minunat să te aud din nou.

— E minunat să te aud şi eu. Nu pari să fi îmbătrânit nici măcar cu o zi, Jude, a zis.

Şi ea s-a simţit mai fericită decât fusese de săptămâni întregi.

— Unde locuieşti acum? l-a întrebat. Tot în Clapham?

— Nu, m-am mutat când am ieşit la pensie. Sunt într-un sătuc din Kent. Cuibuşor bucolic. Plictisitor ca mormântul, de fapt.

— Pari să ai nevoie de înveselire, a zis ea. Ce-ar fi să vii în oraş şi să ieşim la cină?

El a şovăit, şi ea s-a simţit ridicolă pentru că întrebase, dar, înainte să se poată scuza, el şi-a dres glasul şi a zis:

— Ar fi un adevărat răsfăţ.

Au fixat data în următoarea zi de luni, într-unul dintre locurile lor preferate din Victoria.

— E la îndemână pentru trenuri, a zis el.

„Asta e seara cea mare", a vorbit ea cu oglinda, pe când îşi punea cerceii.

A ajuns prima, plecase devreme de acasă ca să poată merge încet cu şoldul ei paradit, dar el a apărut după câteva minute în faţa geamului de la stradă şi s-a uitat înăuntru.

Doamne, da bătrân mai arăţi, şi-a zis când i-a văzut faţa.

El a intrat iute, cu un aer teatral, şi s-a aplecat s-o sărute, după care a prins-o de umeri ca s-o privească mai bine.

— Eşti tot frumoasă, Jude, a zis.

— Eşti tot un mare linguşitor, i-a răspuns.

— Da, dar în zilele astea n-au mai rămas decât vorbele, a zis el, şi au râs amândoi.

Gheaţa fiind spartă, au parcurs decenii de viaţă cât au mâncat salata tricoloră de la apetitiv. Şi-au povestit pe scurt ce au mai făcut, au râs în hohote la amintiri comune şi au ocolit motivul pentru care nu s-au văzut de aproape douăzeci de ani.

Dar pe la jumătatea felului *melanzane alla parmigiana* Will a pomenit-o pe Emma. Ea se întrebase când o să se încumete el s-o facă.

— Aşadar, a zis el, pe când chelnerul le mai turna vin, a mai luat Emma legătura cu tine?

— Da, a făcut-o. Acum vreo doi ani. Din senin.

— Aha. Şi ce mai face?

— Aşa şi-aşa. S-a măritat cu un bărbat destul de bătrân ca să-i fie tată.

— Aşa, a zis el. Lucrează?

— Da. Până la urmă i-a venit mintea la cap. A durat ceva, dar a mers la facultate pe la douăzeci de ani. E redactor de cărţi. Lucrează de acasă. Chestii comerciale, în cea mai mare parte, dar o face bine.

— Vă vedeţi des?

— Da. Mă rog, uneori. I-am spus că ai luat legătura cu mine.

— Da? a zis el, şi mâna i-a tresărit, făcând să-i cadă din furculiţă o picătură de sos de roşii. A întins-o cu degetul pe faţa de masă. Ce a zis?

— Nu prea multe, a spus Jude, amintindu-şi faţa încremenită a Emmei. Mă rog, trebuie să fi fost greu pentru ea. Probabil că se simte încă vinovată pentru că s-a băgat între noi.

Will a mestecat mai departe.

Jude ştia ce gândeşte. Will încercase să înţeleagă stările proaste ale Emmei şi prăbuşirea ei în angoasa adolescentină, dar fuseseră zile în care era imposibil de descifrat.

— Tu ziceai că o să crească şi-i trece. Dar, desigur, a plecat înainte să se poată întâmpla asta, a zis ea, dezarmată de vin şi de apropierea lui.

Will a ridicat iute privirea.

— Mă întreb uneori ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi căsătorit atunci, aşa cum plănuiserăm, Will, a zis Jude.

Nu ştia prea bine ce se aştepta să zică el, dar tânjea după o scânteie din intimitatea pe care o împărtăşiseră. De dragul trecutului.

— Hmm, a zis el. Şi eu.

Nu-l credea. Voia doar să-i facă pe plac.

El a ridicat privirea şi ea a încercat să zâmbească, dar zâmbetul i s-a împotmolit în dinţi.

Will a întins o mână pătată de sos de roşii şi a bătut-o uşurel peste mână.

— Uite, a fost un moment foarte greu pentru noi toţi, a zis. Te-am iubit, Jude, dar Emma a stricat totul.

— Ea plecase de şase sau şapte ani când ai plecat tu, a zis Jude, încetişor.

— Păi, răul fusese deja făcut, presupun. A trebuit să scap de acolo, a zis el, ştergându-se la gură cu şervetul.

— Da, a zis ea.

Şi să te culci cu cine apuci, şi-a zis.

Nu credea că va comanda budincă.

57. Marţi, 24 aprilie 2012

EMMA

N-am niciun chef să merg.

„Ce idee tâmpită”, i-am zis lui Harry când m-a sunat aseară să-mi spună că Toni de la Şcoala medie din Woolwich a luat legătura cu ea, dar nu se lasă. A făcut-o să pornească într-un soi de călătorie nostalgică. E ceva legat de vârsta noastră, presupun, dar o ţine una şi bună că a văzut persoane de la şcoală pe Facebook. Nu m-am uitat. Sunt mai degrabă cineva care pândeşte din umbră, învârtindu-mă în jurul postărilor, văzând cine face ceva şi ce anume. Am tendinţa să nu-mi trâmbiţez prezenţa. N-am nimic de spus.

Emma Massingham crede că pruncul ei e cel de pe Howard Street, asta ar stârni oarece vâlvă, nu-i aşa?

I-am spus lui Harry că mă duc la discotecă doar dacă se duce la doctor pentru control. Ştiam că n-o s-o facă, aşa că s-ar termina cu discuţiile. Dar s-a dus în dimineaţa asta.

Când Harry mă sună, la prânz, e mai fericită decât am auzit-o vreodată.

— E ca şi cum mi s-ar fi ridicat de pe suflet o greutate uriaşă, Emma. Nu cred că ştiam cât sunt de îngrijorată. Dar doctorul e bucuros că nu-i decât un chist. Asta n-o să mă omoare.

— E grozav! Sunt tare fericită, zic eu.

— Deci, acum trebuie să vii la discotecă. Ai promis, zice, şi eu scot un geamăt.

— Zău? O să fie groaznic. Toate „fetele alea mari” care ne tachinau cu tunsorile noastre pocite până ne puneam pe plâns, îmi pledez eu cauza.

— Ei bine, o să ai ocazia să le scoţi pe nas purtarea urâtă, nu? Să pui în scenă un proces al adevărului şi împăcării. Unde-i Desmond Tutu[36] când are omul nevoie de el? zice Harry, încercând să mă momească să accept.

Nu pot rezista bunei ei dispoziţii, oricât aş vrea.

— Da, asta pare să fie o seară distractivă. Sau am putea dansa pe o muzică groaznică în jurul genţilor, în pantofi care-ţi scot sufletul?

— Aşa mai vii de-acasă, zice Harry. Începe să te gândeşti la ce o să porţi şi sună-mă mâine să punem lucrurile la punct.

— Bine.

— Mulţumesc pentru azi, Emma. Întotdeauna ai fost cea deşteaptă.

---

[36] Arhiepiscop anglican din Africa de Sud, activist antiapartheid, laureat al Premiului Nobel pentru Pace.

•

Îi spun lui Paul că mă duc la reuniune şi zâmbeşte. Un zâmbet adevărat, nu crisparea nervoasă a gurii pe care a adoptat-o de curând.

— E minunat. O să-ţi facă bine să ieşi. Stai prea mult aşezată la calculator. Întotdeauna singură.

Aş vrea să-i spun că nu sunt niciodată singură, dar nu o fac.

— Am vorbit zilele trecute cu Jude, zice el şi ridică privirea să vadă cum reacţionez.

— Zău? Sunt uimită şi n-o pot ascunde. De ce? A sunat ea când eram plecată, ori ceva de felul ăsta?

— Păi, nu. De fapt, eu am sunat-o.

— Ai sunat-o? repet.

— Eram îngrijorat în privinţa ta, zice. Îi pare rău că mi-a spus, o văd pe chipul lui. Voiam să mă sfătuiască.

— Ei bine, ea e ultima persoană căreia i-aş cere aşa ceva, zic. *Ce i-a spus ea?* Gândul zdrăngăne prin capul meu ca un tren deraiat. Ce a zis?

— De fapt, nu prea multe. Doar că a crezut că te-a tulburat vorbindu-ţi de trecut. Când ai fost la ea la prânz. Crezi că are dreptate?

Oftez.

— Păi, ştii cât urăsc să privesc înapoi, Paul. Şi am avut o relaţie foarte dificilă.

— A zis că te-a silit să pleci de acasă, zice Paul, şi îmi dau seama că s-a gândit mult la asta. Nu mi-ai spus niciodată.

Mă duc să mă aşez lângă el pe canapea, ca să-mi poată vedea bine faţa.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta. A fost un moment groaznic. Nu-ţi poţi închipui. Nu cred că m-am vindecat vreodată. N-aveam decât cincisprezece ani.

— Oh, Emma, cum au putut să facă aşa ceva? Erai încă un copil, zice el, strângându-mi mâna rece.

Dar sunt din nou foarte atentă.

— Au putut? zic.

— Păi, Jude mi-a spus că iubitul ei, Will, locuia la voi. Nu cred că l-ai pomenit vreodată nici pe el. Prea multe secrete nu-ţi fac bine, Emma. Să ţii totul în tine e otrăvitor.

Şi e ca şi cum ar fi privit în capul meu.

Îi pot spune totul? Pot? O să mă urască pentru lucrul îngrozitor pe care l-am făcut? Sigur că o să mă urască.

— Ai dreptate, dragă. Dar acum ştii.

Îmi întoarce cu blândeţe faţa către el şi o cuprinde cu amândouă mâinile.

— Îmi poţi spune orice, Emma, ştii asta.

Mă aplec în faţă şi îl sărut. Ca să-i arăt că-l iubesc. Şi ca să-l fac să tacă.

58. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

KATE

În seara cu pricina, Kate a parcat pe Howard Street ridicol de devreme. Era de-abia ora şapte, dar terminase pregătirile prea repede şi o îngrijora gândul că o să încaseze observaţiile băieţilor să-i despre rochia maxi şi pălăria pleoştită *à la* Anita Eckberg.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. Freddie era la film cu prietenii şi Jake rămăsese la etaj. Petrecea din ce în ce mai mult timp pe internet, în camera lui, plănuindu-şi călătoria.

— Am găsit un proiect în Phuket, le spusese cu două zile înainte.

Fratele mai mic a izbucnit în râs.

— Are ceva de-a face cu bronzarea? a zis Freddie. M-aş pricepe şi eu la asta.

Kate şi-a înghiţit comentariile şi a continuat să aştearnă masa.

— Ai pus cuţitele şi furculiţele invers, i-a spus Freddie şi le-a schimbat locul.

— Scuze, am o mulţime de lucruri pe cap, a zis ea, aruncându-i lui Jake o privire cu înţeles.

El n-a băgat-o în seamă.

— De fapt, este despre conservarea zonei de coastă, i-a spus lui Freddie.

— Ce ştii tu despre asta? Erai la drept.

— Am certificate de biologie şi geografie din şcoala medie, a zis Jake. Ar trebui să fie distractiv.

— Ei bine, câtă vreme e *distractiv*, a mormăit Kate.

Dar Jake a auzit şi şi-a luat cina la etaj.

Steve s-a dus să stea de vorbă cu el când a venit de la lucru.

— Îl doare că ai arătat atâta dezaprobare faţă de planurile lui, a zis.

— Ei, şi tu acum. N-ajută la nimic să-l cocoloşeşti şi să îmbraci problema în vorbe mari. Are douăzeci şi doi de ani şi o să ajungă un pierde-vară de pe plajă, Steve. Are nevoie să-l înfrunte cineva.

Se bucura că tatăl ei nu era pe-acolo, să-şi vadă nepotul cum alege retragerea din viaţă. Ar fi avut nişte vorbe bine alese pentru Jake. Se răsuceşte acum în mormânt, şi-a zis. *Îmi pare rău, tăticule*.

— Bine, Kate. Hai să lăsăm lucrurile aşa în seara asta, ce zici? a spus Steve. O să coboare să vadă împreună cu mine meciul de la televizor.

În vreme ce băieţii ovaţionau şi huiduiau jucătorii, ea a rămas în bucătărie, bosumflată, amestecând un sos de brânză pentru o masă viitoare până ce sosul a sărit din tigaie şi a mânjit toată plita, şi atunci a trântit totul în coşul de gunoi.

•

Singura persoană care i-a văzut costumaţia a fost Steve, care s-a întors acasă devreme în seara aceea. Lucru rar. Se gândiseră că, întrucât băieţii nu mai erau, practic, în grija lor, ar putea petrece mai mult timp împreună, făcând lucrurile pe care le fac oamenii de vârsta lor: să meargă la teatru, prin baruri, să călătorească în ţinuturi exotice. Dar spaţiile libere din agendele lor – în care fuseseră antrenamentele la fotbal, înotul, dusul cu maşina la diferite spectacole şi întâlniri – s-au căscat spre ei îmbietoare o clipă, apoi au fost umplute cu muncă în loc de plăcere. Kate ştia că e important pentru Steve să-şi consolideze cariera de consultant la spital şi nu l-a bătut la cap niciodată. De altfel, nu-i prea dădea mâna să spună ceva, cu propriile ore de muncă aiurite.

Prin urmare, în seara aceea a fost surprinsă şi bucuroasă să-l audă intrând în casă.

Steve a fluierat când a văzut-o.

— Oho, ia te uită! a zis. Ce se-ntâmplă?

— Ţi-am spus aseară. Mă duc la o petrecere în Woolwich. Încerc să le găsesc pe femeile care ar putea să ştie cum a ajuns Alice Irving în zona lor.

— Da, mi-ai spus, scuză-mă, dragă. Cumplită zi! Numai veşti proaste. Cancerul doamnei Telling s-a răspândit. De-abia îi spusesem că îşi revine. E al naibii de nedrept.

— Oh, Steve! a zis ea şi l-a luat în braţe. Groaznic! Asta face ca ziua mea să pară lamentabilă. Am pigulit un articol de duminică pentru luni despre Jubileul reginei. Ghici cine cântă la concert?

— Paul McCartney? a zis el, şi au izbucnit amândoi în râs.

— Evident. Niciun eveniment mare nu-i împlinit fără Macca, a zis. Dar sper ca în seara asta să ajung undeva cu o poveste adevărată.

— Hmm, a zis Steve, scotocind prin frigider după ceva de mâncare. Mai este brânză brie?

El era tolănit în faţa televizorului când Kate a ieşit din baie şi i-a urat noroc în felul acela înnebunitor de neglijent pe care îl avea uneori când era ceva legat de munca ei.

— Nu-i vorba de noroc, Steve, e vorba de muncă sârguincioasă şi de perseverenţă, a zis ea.

— Sigur că da. Doar că-i cam greu s-o iei cu totul în serios când trebuie să te costumezi şi să te duci la o discotecă din anii ’80. Asta nu se prea întâmplă în lumea mea…

Voia să spună că lumea lui, secţia de oncologie de la spitalul Levisham, e cumva mai reală, mai importantă.

Kate şi-a muşcat buza şi a simţit gustul de căpşună.

— Cercetez răpirea şi uciderea unui bebeluş, Steve. Nu prea poate fi ceva mai serios decât asta, ce zici?

— Of, Katie, mereu pusă pe luptă. Arăţi trăsnet, apropo.

— Să mă pupi undeva! Nu pot fi cumpărată cu câteva complimente jalnice, a zis ea sărutându-l apăsat.

— Hmmm. Delicios. Are gustul tinereţii mele. Ai grijă să te dai cu asta înainte să vii la culcare, la noapte, a zis el.

— Ne vedem mai încolo, a zis ea şi a plecat, cu o fluturare obraznică a mâinii.

S-a împleticit până la maşină pe tălpile groase de zece centimetri şi a urcat repede, ca să n-o vadă vecina Bet.

•

Şi acum iat-o aici, trebuind să-şi omoare timpul încă o oră. N-avea chef să se ducă la bistrou îmbrăcată ca în anii ’80, aşa că a deschis radioul şi a ascultat postul Radio 4. Era ceva despre încălzirea globală, şi un babalâc se tot băga peste cel care lua interviul. Ea a zâmbit. Era întotdeauna o problemă să controlezi flecarii într-un interviu. Nimănui nu-i plăcea să fie întrerupt şi asta putea să strice relaţia.

Învăţase să facă oamenii să tacă prin limbajul trupului – te apleci în faţă ca să-i încurajezi şi te laşi pe spate ca să-i opreşti. Nu-i venise să creadă când un veteran i-a arătat tehnica. Dar funcţiona mereu.

Să-ţi întorci privirea şi să laşi din mână pixul erau şi ele eficiente, dar un pic prea evidente. Reporterii de la radio ridicau mâna ca să întrerupă un răspuns lung. E interesant felul în care interpretăm semnalele.

Kate a tresărit când Barbara Walker i-a bătut în fereastră. A coborât geamul, zâmbind când i-a văzut surprinderea.

— Doamne, mi-a sărit inima de spaimă – eram departe de aici, a zis.

Domnişoara Walker a scuturat din cap.

— Scuză-mă, dragă. Te-am văzut de la fereastră şezând acolo şi m-am gândit că poate vrei o ceaşcă de ceva. E cam trist să stai aici, singurică.

— Mi-ar plăcea, a zis Kate şi a ieşit din maşină, înălţându-se mult deasupra prietenei sale.

Domnişoara Walker s-a uitat în sus la ea, apoi la botine.

— Ador talpa groasă. Unde le-ai găsit?

— La Age Concern[37], a zis Kate. Raionul de încălțăminte istorică.

— Haide, atunci, înainte să cazi și să-ți scrânteşti vreo gleznă, a râs domnişoara Walker.

Ajunse în camera din față, a făcut-o pe Kate să-şi pună pălăria cea mare şi să se rotească pe călcâie. Agitația l-a deranjat pe Shorty, care le-a lătrat pe amândouă.

— Şşt! a zis domnişoara Walker, atingându-i uşurel nasul. Ne distrăm şi noi un pic. Acum, vrei un Cinzano în loc de ceai? Dacă tot am dat-o pe retro.

— Chiar ai? Nu ştiam că se mai produce, a zis Kate, prăbuşindu-se într-un fotoliu. Mulţumesc, Barbara.

— Nu prea ştiu cât de veche e sticla, dar o să pun nişte limonadă, să-i dea un zvâc. S-ar putea să am şi nişte gheaţă. Haide, Shorty. O să-ți dau şi ție să mănânci.

Kate s-a lăsat pe spate şi şi-a mişcat degetele de la picioare care erau chircite, dorindu-şi ca sângele să circule din nou. Suferă pentru meseria sa, ar fi zis Steve dacă era acolo.

A scos un hohot de râs, în vreme ce Barbara apărea ducând o tavă cu două pahare înalte, o sticlă de Cinzano prăfuită, o cutie cu limonadă şi un bol cu cuburi de gheaţă. A făcut mare spectacol din amestecarea băuturilor şi apoi cele două femei au ciocnit paharele şi au luat o înghiţitură.

— Oho, uitasem ce gust are! Noroc! a zis Kate. Ce făceai în anii ’80, Barbara? John, supraveghetorul, zicea că ai fost fotomodel.

— Păi, am făcut asta cu jumătate de normă – chestii de amator, de fapt, dar am făcut nişte şedinţe foto cu un prieten care era fotograf la o revistă. În realitate, eram secretară la o firmă de avocatură.

— Şedinţe foto! Fascinant! Pariez că ai întâlnit oameni interesanți, ai auzit nişte poveşti, a zis Kate, mai luând o înghiţitură.

— Da, a şoptit cealaltă.

— Şi trebuie să fi fost petreceri, a zis Kate, zâmbind cu speranţă.

Adora bârfele din lumea artiştilor, acel amestec de fascinant şi fabulos de banal – Hollywood şi hemoroizi.

— O mulţime de petreceri, a început domnişoara Walker, dar vocea i s-a pierdut şi şi-a făcut de lucru cu tava.

— Doamne, trebuie să fi văzut nişte lucruri, a zis Kate.

— Zău că nu-mi mai amintesc, dragă, a zis femeia mai în vârstă, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Kate a rămas singură şi s-a întrebat ce spusese greşit.

---

[37] Titlul sub care se reunesc mai multe organizaţii caritabile care se ocupă de nevoile şi interesele persoanelor în vârstă.

Când Barbara a revenit, îşi împrospătase rujul, o crăpătură roşie care îi domina faţa.

— Arăţi bine, a zâmbit Kate.

— Doar un pic de ruj. Îţi dă un imbold, nu? a zis domnişoara Walker, încântată.

— Eu nu mă mai fardez acum aproape deloc, a zis Kate. Prea mult timp cheltuit şi nimeni nu observă, oricum. Ajungi la o anumită vârstă şi paf! Eşti invizibilă. Oamenii se uită prin tine. Par surprinşi când vorbeşti. Toate prietenele mele au observat asta.

— Ai putea face o mulţime de lucruri cu faţa ta, a zis domnişoara Walker, întinzând mâna şi dând pe spate părul lui Kate. Ai pometi frumoşi. Şi te-aş putea scăpa de pungile alea de sub ochi cât ai clipi.

Femeile s-au uitat una la alta.

— O să-mi aduc cutia cu şmecherii, a zis domnişoara Walker şi a dispărut pe hol.

Cutia era mare şi se vedea că fusese prin multe călătorii, cu învelişul de vinilin roz decolorat de pătanii.

— Vino aici, şezi la lumina lămpii. Lasă-mă să mă uit bine, a zis domnişoara Walker.

Şi-a luat bureţii, care păreau să fie pătaţi permanent de portocaliul celor care apar la televizor, şi a început să tamponeze faţa lui Kate. După miros nu fuseseră spălaţi, şi Kate s-a străduit să nu-i pese.

— Acum, priveşte în sus până folosesc creionul pentru ochi, a zis domnişoara Walker, aplecându-se peste Kate, cu vocea plină de încredere şi, cumva, mai tânără. Ai ochi minunaţi, Kate. Trebuie să te ocupi mai mult de ei. Acum clipeşte.

Kate s-a supus şi s-a străduit să se bucure de răsfăţ.

— Fard de obraz? Doar un strop, cred. Toate avem nevoie de bujori în obraji, nu-i aşa?

— Doamne, îţi aminteşti când îl puneam în formă de linii, în anii ’70? a râs Kate. Arătam ca Hiawatha[38].

Barbara a râs şi ea.

— Adoram acel stil. Doar ochi fumurii şi buze violent colorate. La naiba cu stilul natural.

— Pariez că i-ai dat pe spate pe toţi, a zis Kate. Mi-ar plăcea să văd o fotografie cu ţine de atunci.

Domnişoara Walker a şovăit, cu pensula de buze în mână.

[38] Mare şef indian din America precolonială.

— Bine. Cred că am unele pe undeva. Apasă-ţi buzele pe şerveţelul ăsta până mă întorc.

S-a întors cu câteva fotografii de studio alb-negru.

— Sfinte Dumnezeule, eşti uluitoare în astea! a zis Kate, sincer impresionată.

Şi apoi s-a oprit brusc.

— Am făcut să se răsucească vreo câteva capete, a zis Barbara, sfioasă.

Kate n-a spus nimic. Nu putea vorbi. Se uita ţintă la fotografiile lucioase ale Barbarei. Ea era una dintre femeile cu ochi fără viaţă din pozele polaroid ale lui Al Soames. A recunoscut arcul sprâncenelor, părul. Kate a mai luat o înghiţitură de Cinzano. Nu ştia ce să facă sau să spună. Nu putea să spună direct. Oare Barbara ştia?

Barbara încă mai turuia despre zilele ei de fotomodel, râzând de unele amintiri.

— Bărbaţii trebuie să-ţi fi căzut la picioare, a zis Kate, încercând să întreţină conversaţia. Mi-ar plăcea să împrumut una ca să i-o arăt fotografului cu care lucrez. O să fie foarte impresionat. Care a fost cea mai celebră cucerire a ta? Mick Jagger?

Domnişoara Walker a râs.

— Nu fi prostuţă, a zis. Nu era de nasul meu. Poţi lua una, dacă vrei.

— Pe atunci locuiai aici, Barbara? a zis Kate.

— La numărul 63. Ţi-am spus data trecută. Am închiriat o cameră cu baie comună. Era ditamai căsoiul. Prietena mea de la serviciu, Jude, locuia şi ea acolo.

— Aha. Şi mai cine? Niciun bărbat? În casă, vreau să zic, a spus Kate.

— Jude nu prea avea treabă cu bărbaţii – prea mare bătaie de cap, zicea. Avea destul de lucru cu serviciul şi fiica. Până ce a apărut Will…

Vocea Barbarei s-a pierdut.

— Da? a zis Kate, aplecându-se în faţă.

— Will Burnside, a zis ea, şi Kate a fost luată prin surprindere de amărăciunea din vocea ei.

— Cine era? a întrebat Kate. Nu una dintre persoanele tale preferate, deci?

— Nu. Era îngrozitor.

— Îngrozitor? În ce fel îngrozitor?

— Nu era ceea ce părea. Pur şi simplu, nu-mi plăcea de el. Dar lui Jude îi plăcea. Era îndrăgostită până peste urechi de el. Eu m-am mutat, oricum. Am schimbat şi serviciul. Un nou început.

— La numărul 63 era una dintre casele lui Al Soames? a întrebat Kate.

Şi Barbara Walker a închis ochii. Era ca şi cum s-ar fi închis cu totul în ea. Kate s-a aplecat în faţă şi i-a atins braţul, ca să-i aducă aminte că mai e acolo, şi ochii s-au deschis.

— Eşti bine, Barbara?

Domnişoara Walker a schiţat un surâs palid.

— Scuză-mă, dragă. Amintirile, asta-i tot. Te pot lua prin surprindere, nu-i aşa?

— Pari un pic ameţită, Barbara, a zis Kate.

— Chiar sunt, a zis Barbara Walker, cu vocea tremurând. Vezi, oamenii nu sunt ce par a fi. Îi vezi pe stradă sau la o petrecere şi par ca toţi oamenii normali, dar nu sunt. Uneori nu sunt.

— Ce vrei să spui, Barbara? a zis Kate.

Cu un minut înainte sorbea un Cinzano cu limonadă răsuflat, şi în minutul următor i se făcea o mărturisire, în vreme ce purta încălţări cu talpa groasă. Nimeni n-ar putea spune că jurnalismul e o chestie previzibilă. A aşteptat.

— Spun şi eu, aşa, a zis domnişoara Walker, luându-l în poală pe Shorty.

— Dar eşti foarte tulburată. Cred că vorbeşti despre o anumită persoană, Barbara. Aşa e? Ar putea fi de ajutor să spui cuiva.

Mie, spune-mi mie, a zis Kate în gând, încrucişându-şi degetele şi picioarele. Domnişoara Walker a închis iar ochii, dar i-a deschis brusc la izbucnirea bruscă, metalică, a Dansului walkiriilor al lui Wagner.

— Dumnezeule! a zis Kate, scormonind prin prăpastia fără fund a genţii sale. E telefonul meu. Îmi pare rău, Barbara. A fost nevoie de şase apeluri ca să dibuiască telefonul, şase serii din primele măsuri care au spulberat orice şansă de intimitate. Bună, Mick, a zis, când a reuşit în fine să răspundă. Acum sunt ocupată.

Dar Barbara strângea deja paharele.

— Ar fi bine să pleci, a zis. O să întârzii la petrecere.

59. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

KATE

Kate l-a găsit pe Mick rezemat de aripa maşinii ei.

— Ia te uită, ce te-ai mai dichisit. La vânătoare în seara asta? i-a strigat el, în vreme ce ea se apropia.

— Ţine-ţi gura, Mick. Ce faci aici? a zis.

— Departamentul foto m-a trimis. Să fac poze la o reuniune la care te duci. Nu ţi-au spus?

— Nu, a zis Kate. N-ai crede că suntem în domeniul comunicaţiilor. Uite, nu prea ştiu ce ai putea face. E un soi de expediţie de pescuit. Mă duc la petrecerea asta ca să găsesc persoanele care erau în preajmă când Alice Irving a fost îngropată. N-o să fie, de fapt, nimic de fotografiat.

— Naiba să-i ia pe cei de la birou. E ziua mea liberă. Nu pun niciodată destule întrebări înainte să te trimită undeva, a zis Mick, aruncând mucul ţigării.

— Îmi pare rău, Mick, a zis. De fapt, ai putea să faci ceva. Mi s-a dat o fotografie care trebuie să fie copiată. Pot să ţi-o dau ţie să faci asta?

El şi-a arcuit spatele şi a ridicat din umeri.

— Mda, bine.

Kate începea să tremure de frig. Îşi lăsase paltonul în maşină când a mers în casa Barbarei.

— Hai să intrăm în maşină, a zis. Pot să-ţi spun despre asta la căldură.

I-a dat fotografia de studio în alb-negru şi el a cercetat-o.

— Frumoasă faţă, a zis. Cine e?

Kate i-a spus lui Mick despre Barbara, casa de la numărul 63 de pe Howard Street şi Al Soames, iar el a fumat fără încetare, ţinând cu grijă ţigara în afara geamului de pe partea pasagerului, ca şi cum ar fi contat pentru ceaţa albastră care umplea maşina.

— Şi mai sunt şi alte fotografii, a zis ea.

— Altele? Adică alte fotografii de studio?

— Nu, polaroide ale unor femei în stare de inconştienţă – unele dintre ele foarte tinere – pe care le-am luat din apartamentul lui Soames. Cred că Barbara ar putea fi printre ele. Nu le am la mine, dar o să ţi le arăt mâine.

— Băga-mi-aş…! I-ai spus lui Terry? a zis el.

— Lasă-mă să-mi trag sufletul, Mick. Tocmai s-a întâmplat asta. Nu ştiam că o să mă întâlnesc cu una dintre victimele lui Al Soames. Acum mă machia, în următorul minut povestea se prăbuşea peste mine. Oricum, vreau să mă gândesc înainte să spun ceva biroului de ştiri. Ştii cum sunt ei – o să dea năvală. Habar n-am dacă Barbara ştie ce s-a întâmplat cu ea. Ar putea s-o dărâme. E nevoie de multă grijă.

— Da, ai dreptate. Săraca femeie!

— Trebuie să-l găsesc pe celălalt bărbat din fotografie, pentru început, a zis ea.

Îşi dorea să fi fost încă fumătoare.

— Hai, coboară, a zis, împrăştiind cu mâna fumul şi ispita. O să vorbesc cu Terry dimineaţă. Nu putem face nimic în seara asta.

Mick a rânjit.

— Bine, sunt în redacţie mâine dacă ai nevoie de mine, a zis, aruncând ţigara.

Un cârd de dive disco îmbătrânite au şontâcăit pe lângă ei, ţipând şi încleştându-se una de alta.

— Bună seara, doamnelor, a strigat Mick după ele.

— Şterge-o! Sunt aşteptată, a zis Kate, întinzând mâna la spate să-şi ia pălăria de fetru violet.

— Bine, du-te. Pot să vin şi eu? Sunt un diavol pe ringul de dans.

Mick a făcut o mişcare ca John Travolta, şi-a trântit mâna de oglinda retrovizoare şi a înjurat.

— Văd, Mick. Dar am deja un partener. Tu du-te mai bine acasă şi strică-i seara logodnicei tale. Ce mai face preacuvioasa Anna?

El a rânjit.

— Rezistă, a zis, şi i-a dat un bobârnac pălăriei ei, în chip de rămas-bun, pe când cobora din maşină.

Ea a aşteptat până ce l-a văzut plecând cu maşina şi abia apoi a îndreptat oglinda retrovizoare şi s-a privit. Bun, merge. Arăta obosită.

„Am ajuns pe culme prea devreme", a zis cu glas tare.

Se întreba cum se simte Barbara. Se oferise să stea cu ea o vreme, dar s-a pomenit mânată spre uşă.

— Tu du-te, a zis Barbara. Cred că o să stau o vreme cu ochii închişi.

— Sigur. Odihneşte-te. Dar o să te sun mâine dimineaţă, Barbara, a zis Kate.

„Haide", i-a zis chipului ei din oglindă. Joe avea să ajungă acolo imediat şi treaba lor nu avea să dureze prea mult. Nu trebuia decât să stea de vorbă cu prietenele lui Toni, să vadă dacă pot obţine nişte indicii despre persoana care ar fi putut s-o aducă pe Alice aici. „O oră, cel mult, şi apoi acasă".

Joe a apărut, alergând pe stradă ca să arate că şi-a dat seama că a întârziat.

— Arăţi ca Donny Osmond[39] cu cămaşa aia, i-a zis Kate, când el s-a oprit gâfâind lângă maşină.

— Autobuzul a fost blocat în trafic şi un beţiv mi-a zis „afurisit de poponar".

— Nu-i nimic. Şi eu am avut o seară de pomină, dar hai să mergem acolo şi să stăm la taclale cu toată lumea. Eşti pregătit?

El a încuviinţat din cap şi şi-a îndreptat spatele, gata de acţiune.

•

[39] Donald Clark „Donny" Osmond (n. 1957) din formaţia americană The Osmonds.

Muzica aproape că i-a zburat pălăria de pe cap când au intrat. Gloria Gaynor zbiera „Never Can Say Goodbye" şi sala Boys' Brigade era plină de rochii strâmte cu paiete şi picioare nepotrivite în fuste scurte. *Oxfam*[40] *a avut o săptămână bună*, şi-a zis Kate.

S-a uitat la chipul uluit al lui joc şi a râs.

— Raiul mămicilor, i-a strigat în ureche. Du-te la bar şi vorbeşte cu femeile de acolo. Eu o să mă ocup de ringul de dans.

S-a strecurat prin mulţime, legănându-şi şoldurile şi umerii, cu braţele ridicate ca un omagiu batjocoritor la primele măsuri din „Girls Just Wanna Have Fun", când Toni s-a împleticit către ea şi a îmbrăţişat-o.

— E grozav! a strigat Kate. Ai făcut o treabă de milioane, Toni!

Proprietăreasa a ridicat amândouă degetele mari şi i-a zbierat la ureche să vină cu ea.

Au şerpuit printre dansatori, ferindu-se de braţele care fluturau, până la o masă de lângă uşa din spate.

Toni a făcut prezentările, arătând cu degetul şi strigând numele.

— Astea sunt Jill şi Gemma. Cele două brunete au dat din cap către ea, zâmbind cu căldură. Sarah B şi Sarah S. Şi Harry.

Kate le-a spus tuturor „bună" mişcându-şi doar buzele. Harry a ridicat o sprânceană mirată, recunoscând-o.

— Kate e motivul pentru care suntem aici, a zbierat Toni. Ea e cea care mi-a dat ideea. Haideţi, e discul meu preferat. Vreau să dansez toată noaptea.

Patru dintre femei au sărit de pe scaune şi i s-au alăturat, iar Kate a rămas lângă Harry.

Au încercat să vorbească, dar nu era posibil, aşa că Harry a strigat „Toaleta femeilor?" şi au pornit într-acolo.

— Între timp, înapoi la clubul tineretului, a zis Kate când au ajuns în sanctuarul tradiţional al adolescentelor şi au închis uşa, lăsând muzica afară.

Harry a privit-o din cap până-n picioare.

— De ce eşti aici? a şuierat.

— Toni m-a invitat. Ştii de ce sunt aici.

În momentul acela uşa cabinei s-a deschis, trântindu-se, în stilul arhicunoscut. A apărut o femeie cu o rochie albastră frumoasă, şi Kate a privit-o cu atenţie.

[40] Confederaţie internaţională de organizaţii caritabile fondată în 1942 la Oxford.

60. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

EMMA

Harry şi cu mine ne-am întâlnit la Gara Portului din Woolwich şi am luat un taxi. Sala Boys' Brigade nu mai era nouă de multă vreme. Arăta de parcă era înclinată spre stânga, ca un beţivan, pe acoperiş crescuse muşchi şi zugrăveala se cojea.

— Nu-mi vine să cred că e încă în picioare, a zis Harry, plătind şoferul şi sărind din taxi.

Optase pentru stilul glam-rock şi eu pentru cel neo-romantic, după ce am scotocit printr-o cutie cu haine vechi din pod. Am găsit una dintre rochiile de demult ale lui Jude cu o mie de nasturi – atârna pe mine, mult prea mare, dar aş fi băgat mâna-n foc că am purtat-o cândva. L-am pus pe Paul să mă ajute. Când a terminat, m-a sărutat şi a zis:

— Arăţi fantastic, Em. Du-te să te distrezi cu celelalte petrecăreţe.

— Mulţumesc pentru nasturi, am zis, în vreme ce-mi puneam paltonul şi luam cheile. Nu mă aştepta, vin târziu.

— Bine, pa, a zis, deschizând televizorul.

*

Discoteca e dezlănţuită şi muzica mă izbeşte în cap ca o cărămidă, aşa că timp de câteva secunde nu văd şi n-aud nimic. Harry mă ciupeşte de braţ ca să-mi atragă atenţia, cu ochii strălucind.

— E ca şi cum ne-am fi întors în timp, strigă. Dar de data asta suntem aici în mod legal. Bacardi cu coca-cola?

— Nu, Dubonnet şi bitter cu lămâie, sau cidrul ăla dulce oribil. Vreau să-i pot simţi gustul când mi se-ntoarce pe gât.

Ne simţim amândouă mai uşoare decât ne-am simţit de ani întregi, glumind ca nişte fetişcane.

Toni şi gaşca ei se strâng pe dată în jurul nostru, dornice să audă unde am fost în toţi anii aceştia.

Eu am hotărât dinainte ce să spun despre viaţa mea. *Pe scurt, Emma*, mi-am spus. *Hai să ţinem la nivel minim mizeria şi înjosirea. Nu vrem să ni se arate milă. Ori să fim judecate*.

Şi totul pare să meargă bine. O las pe Harry să vorbească – mă rog, se străduieşte, dar e greu să te faci auzit peste sunetul tunător al celor o sută de voci care cântă împreună cu Wham! –, şi fetele ascultă vrăjite. Ne tot pipăie, de parcă am fi extratereştri. De tot râsul, de fapt, dar dacă aş fi rămas să

locuiesc aici poate că aș fi făcut-o și eu. Aș fi putut să fiu una dintre ele. O mamă de vârstă mijlocie, fără astâmpăr, cu o slujbă măruntă la Tesco și copii care nu telefonează.

În cele din urmă primim băuturile și, când câteva dintre fete se ridică să danseze, încerc să vorbesc cu Harry, dar n-am nicio șansă, și în cele din urmă mă îndrept către toalete. M-am întrebat adesea de ce mi-am petrecut o parte atât de mare a adolescenței prin toalete publice împuțite, dar totul devine limpede când intru și închid ușa. Era singurul loc în care puteam să ne auzim între noi.

Intru într-una dintre cabine, mă ciucesc pe WC-ul ca pentru copii și citesc mesajele porcoase mâzgălite la nivelul capului. Se pare că o fată pe nume Maz își croiește drum printre cei de la Boys' Brigade, însemnându-i pe perete de parcă ar fi o pușcăriașă care își execută pedeapsa. Poate că este.

Pun deoparte informația ca să i-o spun lui Harry, dar când ies din cabină ea e acolo. Vorbește cu o femeie pe care n-am mai văzut-o niciodată. De vârsta noastră, dar nu cred că e de la școala noastră. Hotărăsc s-o păstrez pe Maz până mai târziu.

Femeia e Kate Waters. Mă simt de parcă m-a pocnit cineva în stomac când Harry mi-o prezintă. Mă aud icnind și mă prefac că tușesc, ca să nu-și dea seama. Dar se uită la mine ca și cum s-ar fi aprins un spot. Aștept să mă dea de gol. Chiar dacă știu că nu-mi cunoaște numele adevărat. Masca mea pare foarte subțire, o simt cum mi se scurge de pe față. Dar Kate Waters nu dă semne că m-ar recunoaște.

Încerc să nu reacționez când o pomenește pe Alice Irving. Mut conversația pe un teren mai sigur.

— Trebuie să fie interesant să fii reporter, mă aud zicând.

Doamne, sunt atât de ușor de citit. Probabil că știe. Probabil că vede până în adâncul meu.

Dacă o face, nu dă vreun semn. Se prinde în micul meu joc. E tare amuzantă, de fapt – știe totul despre Malcolm Baker și Sarah S, cu toate că abia ne-a întâlnit. Toni trebuie să-i fi spus. Asta-i ciudat, un pic ca mine și cărțile mele. Expert pe dată în viața altcuiva. E periculos uneori să crezi că știi prea multe, deoarece cine cunoaște cu adevărat pe altcineva? Poți zgrepțăna pielea, dar nu ajungi niciodată la carnea altcuiva. La oasele lui.

61. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

KATE

Doamne, da subţire mai e, şi-a zis Kate când a văzut-o. *Aş vrea să pot da jos nişte kile.*

— Emma, a zis Harry. N-am ştiut că eşti aici. Te-am aşteptat la masă.

— Îmi pare rău, a trebuit să fac pipi. Cocktailurile astea trec prin tine fără să se oprească.

— Bună, sunt Kate, a zis ea.

— Bună. Kate? Nu-mi amintesc de vreo Kate în clasa mea. Erai cu un an mai mare? În clasă cu Toni? a zis Emma.

— Nu, e reporter, a zis Harry. Kate Waters.

— Am vorbit cu Toni despre povestea cu Alice Irving – bebeluşul găsit pe Howard Street – şi m-a invitat la reuniunea ei, a explicat Kate.

Femeia a reacţionat la aceste veşti ferindu-şi privirea.

Ascunzând ceva, şi-a zis Kate. *Dar ascunzând ce anume?*

— Trebuie să fie interesant să fii reporter, a zis ea.

Kate a privit-o. Tehnică clasică de distragere a atenţiei, a observat. Se aştepta la un comentariu sau o întrebare despre Alice. Acesta fusese cel mai interesant lucru pe care îl spusese, nu? Era lucrul despre care vorbeau toţi cei care locuiau în zonă. Nu despre faptul că ea e reporter.

— Ăăă, da, ajung să cunosc tot soiul de oameni. Dar tu? Cu ce te ocupi?

— Sunt redactor de carte, a zis.

— Em lucrează la memoriile celebrităţilor, a intervenit Harry.

— Ca un scriitor „din umbră”? a zis Kate.

— Nu, altcineva e scriitorul „din umbră”. Eu stau în camera mea de oaspeţi şi şlefuiesc poveştile altora.

Kate a zâmbit.

— Se pare că şi eu fac multe de-astea. Mergea cam greu, dar a continuat pălăvrăgeala. Ce muncă grozavă! Ai lucrat cu cineva bun?

Emma a numit doi fotbalişti renumiţi şi proiectul actual, al starului de film, în vreme ce scormonea prin geantă după trusa de machiaj şi Kate scotea toate sunetele potrivite.

— Trebuie să fie fascinant să vezi ce e dincolo de chipul afişat în public, a zis.

— Da, fascinant şi un pic înspăimântător, uneori, a zis Emma.

— Înspăimântător?

— Păi, să ştii cum sunt cu adevărat oamenii şi apoi să trebuiască să scrii despre ei ca persoane diferite. Să te potriveşti cu personalitatea lor publică. E destulă responsabilitate când bănuieşti că cineva e un bandit violent, să zicem. E minciuna ta sau a lui?

— Doamne, trebuie să fie greu. Ai refuzat vreodată un contract?

— Nu, am nevoie de bani, a râs Emma.

Un râs nervos.

— Trebuie să fie amuzant să vezi aici, în seara asta, toate chipurile vechi, a zis Kate, deplasând repede discuția.

— Da, au trecut mulți ani. Decenii.

— Te-ai mutat, așadar?

— Păi, nu departe, fizic vorbind, a zis Emma, schimbând o privire cu Harry care ieșea dintr-o cabină, vârându-și la loc cămașa. Viețile noastre au mers în direcții diferite, presupun.

— Cum e să te întorci? a zis Kate.

— Ciudat. Cam ca într-un vis, a zis Emma. Mă uit în jurul încăperii și văd chipuri pe care aproape că le cunosc. Familiare, dar nu știu cine sunt. Apoi își spun numele și revin în centrul atenției. Știi ce vreau să zic?

Kate a încuviințat din cap, încântată de descriere.

— Harry m-a convins să vin. Are o influență mult prea mare asupra mea. Nu-i așa?

Harry i-a zâmbit prietenei sale.

— Îți face bine să mai ieși. Și aici e grozav, a zis.

Kate a zâmbit malițios și a adăugat:

— Mă întreb dacă Malcolm e aici.

Amândouă femeile din fața ei au râs.

— Pariez că are perucă și o casă care era supermodernă în anii ’60, cum nu se mai găsesc pe piață[41], a zis Harry.

— Pariez că are o amantă și o motocicletă Harley, din pricina crizei de la mijlocul vieții, a zis Emma. Hai să-l căutăm. Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră și dăm raportul.

Kate a deschis ușa, lăsând vacarmul petrecerii între din nou și le-a mânat afară.

— Ne vedem mai târziu. Noroc la vânătoare!

62. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

KATE

[41] În original, *gold medallion (house)*: casă modernă din anii ’60 și ’70 în care sursa de energie pentru toate instalațiile era electricitatea.

S-a strecurat prin încăpere către bar ca să vadă cum se descurcă Joe. El era aplecat peste tejgheaua lipicioasă, adâncit în discuţie cu barmaniţa, o femeie îmbrăcată în ceva cu pernuţe la umeri şi dată cu prea mult fixativ.

— O limonadă, te rog, a comandat Kate, arătând o sticlă din spatele barului.

— Bună, Kate, a rostit doar din buze Joe, arătând mulţumit de sine.

Ea a arătat spre ieşire şi şi-a luat paharul de plastic, deschizând drumul.

— Cum merge? a zis, când s-au cocoţat pe un zid scund de cărămidă din faţa sălii.

— Grozav, mulţumesc. Le-am spus că sunt fiul tău.

Kate a săltat o sprânceană.

— Bine gândit, a recunoscut. Şi?

— Rita, cea din spatele barului, mă punea la curent cu toate bârfele.

— Bun. Ce-ai aflat?

— O grămadă de chestii despre Harry. Se pare că numai despre asta vrea toată lumea să vorbească. E prima dată că o văd cu toţii, de când era o mică zurbagioaică jigărită. Nu le vine să creadă că s-a descurcat aşa de bine!

— Tocmai am stat la poveşti cu ea la toaletă. A fost cam greu la început, dar s-a destins. Şi despre copilaş? E vreun zvon?

— Nu, nimic despre vreun copilaş. Nicio sarcină care s-a sfârşit brusc, nicio femeie măritată care avea amanţi, nicio şoaptă. Mister total, zice Rita. Am întrebat de casa Barbarei Walker, numărul 63. Zice că îşi aminteşte că acolo mai locuia şi o avocată. O tipă deşteaptă pe care o chema Jude.

— Judith Massingham, vecina de apartament a Barbarei.

— Şi o fiică, a adăugat Joe.

— Da. Barbara a zis că era un copil. Dar n-ar fi apărut pe listele electorale. Ce a zis Rita despre ea? O cunoaşte?

— O, da. Rita a fost la şcoală cu ea. E aici în seara asta. O cheamă Emma.

Kate l-a înşfăcat de braţ.

— Emma? Cred că tocmai am cunoscut-o. Eşti un mic geniu, Joe. Te-aş pupa, dar cred că în zilele astea s-ar putea interpreta ca hărţuire sexuală.

Joe strălucea de mulţumire. Nu era sigur ce anume făcuse bine, dar n-avea importanţă. Făcuse ceva bine. Şefa spusese asta.

Kate şi-a lăsat paharul pe zid şi s-a îndreptat spre uşă.

— Mă duc la toaletă, a strigat peste umăr. Ne vedem mai târziu.

Harry şi Emma erau deja acolo, rujându-se din nou în oglinda mânjită.

— Ei bine, a zis Kate. Milionar sau boschetar?

Chipurile oglindite ale celor două femei s-au uitat la ea şi au rânjit.

— Chel, cu burtă de la bere şi cinci copii, a zis Harry.

— Aşa-i trebuie pentru că ţi-a frânt inima, Harry, a adăugat Emma.

— S-a însurat cu Sarah S? a întrebat Kate.
— La naiba, ne știi toate secretele, a zis Emma.
— Mă rog, unele dintre ele, a zis Kate și și-a scos rujul.

63. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

EMMA

Suntem pe drum înapoi spre ringul de dans – așa cum făceam întotdeauna, eu în urma lui Harry, țopăind de nerăbdare când Kate mă bate pe umăr.

— Putem sta un pic de vorbă, Emma? îmi strigă în ureche. Pare agitată. Și mă întreb dacă a ghicit cine sunt cu adevărat. Mergem afară? zice, și o urmez pe ea, în loc de Harry, către ușă, dincolo de masa cu tăblie roșie din Formica de unde luasem ecusoanele cu numele noastre, acum plină de pahare de plastic strivite.

Ne așezăm pe zidul din față, privind cum fumătorii flutură mâna către mașinile care trec, în vreme ce urechile noastre își revin.

— Ce petrecere grozavă! zice Kate. Probabil că este ca pe vremuri.

— Da. E ciudat să ne revedem cu toții în sală ca adulți. Ca într-una dintre piesele lui Dennis Potter[42]. Cea în care actorii adulți joacă roluri de copii.

— *Blue Remembered Hills*, zice Kate. A văzut-o și ea. E o piesă cu adevărat întunecată, adaugă. Unul dintre copii moare.

Stăm în tăcere. Mă gândesc la bebeluș și duc mâna la stomac. Și e ca și cum Kate mi-ar citi gândurile, pentru că începe să vorbească despre Alice Irving.

— Au găsit-o un pic mai departe de aici. În grădina șirului de case unde ai locuit tu, Emma. Ai văzut articolele din ziar?

— Da, zic. Le-am văzut.

— încerc să aflu ce s-a întâmplat cu Alice, zice ea. Cei de la poliție cred că a fost îngropată când tu și mama ta locuiați în șirul acela de case.

— Nu-mi vine să cred, zic. Am vorbit cu mama despre asta. Nici ei nu-i vine să creadă.

[42] Autor englez de teatru TV, scenarist și jurnalist. Piesa la care personajul se referă este (în traducere aproximativă) *Dealurile albastre din amintire.*

— Păi, s-a întâmplat, zice ea. Şi se răsuceşte, aşezându-se într-o parte ca să mă vadă bine. Cum era, pe atunci? Câţi ani ai? Trebuie să fi avut treisprezece sau paisprezece la începutul anilor ’80.

Încuviinţez din cap.

— Îţi aminteşti acele zile? spune ea. E insistentă. Trebuie să fi fost greu la acea vârstă să trăieşti într-o casă împărţită cu altcineva. E perioada în care ai nevoie de un pic de intimitate, nu? Tu le aveai acolo pe mama şi pe Barbara Walker. E greu să păstrezi ceva personal – sau secret – când oamenii trăiesc îngrămădiţi.

— Nici n-ai crede, zic.

Nu voiam s-o spun cu voce tare, dar a ţâşnit, pur şi simplu.

— Ce vrei să spui? zice ea. Eu obişnuiam să ascund cărţile pe care le citeam cu toţii pe furiş la şcoală – Pace vouă, nebunilor![43], parcă îmi amintesc. Ce fel de lucruri ai ţinut tu ascunse?

Ca şi cum ar şti.

Nu ştiu ce să spun fără să mă dau de gol.

— Emma, a fost cineva despre care crezi că ar fi putut avea de-a face cu îngroparea copilaşului? întreabă ea.

Glasul îi este moale şi hipnotic. Silindu-mă să vorbesc.

Cuvântul „copilaş” îmi ricoşează prin cap. *Copilaş, copilaş, copilaş*.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spun. Mă tulbură prea tare.

Ce anume? zice ea.

— Copilaşul, zic.

— Alice? zice.

— Nu. Copilaşul meu, zic.

Încep să mă legăn uşurel pe zid. Liniştindu-mă singură, cum făcea mama.

— Copilaşul tău? întreabă Kate. Ce vrei să spui?

Cred că voiam ca ea să întrebe. Voiam să spun. Voiam să scot totul din mine. Ea putea fi lama mea de ras.

— Am rămas gravidă când aveam paisprezece ani, zic.

— Doamne, erai copil încă, zice şi mă prinde de mână, ca şi cum mi-ar oferi iertarea păcatelor.

Credeam că, atunci când aveam să mărturisesc, în cele din urmă, vor fi ţipete şi învinuiri, dar lumea nu se opreşte în loc. Încă mai stăm pe zid şi fumătorii continuă să le facă semne cu mâna celor care trec cu maşina.

— Vrei să mergem undeva să stăm de vorbă? zice ea. Probabil că ţi-e frig. Royal Oak e chiar după colţ.

Scutur din cap. Nu pot suporta gândul la alţi oameni.

---

[43] The Carpetbaggers (1961), bestseller erotic de Harold Robbins.

— Sau am putea sta în maşina mea? propune Kate, ca şi cum ar înţelege.

Poate că înţelege. Nu ştiu de ce, dar am încredere în ea.

În maşină, începe cu întrebări blânde, vrea să afle dacă a mai ştiut cineva. A ştiut Jude, ori Barbara? Scutur din cap.

Şi ea spune:

— Cum ai păstrat taina? Ce speriată trebuie să fi fost! Nu există acuzare în tonul ei, doar compasiune. Nu-mi spune să nu mai vorbesc despre asta, ca Harry. Nu crede că sunt nebună.

Vreau să-i povestesc despre minciuni şi cum mi-am ascuns burta în sarafane largi, şi ştiu că o să mă asculte.

64. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

EMMA

— La început nu mi-a venit să cred, zic. Mi-am spus că nu poţi rămâne însărcinată după o singură dată. Mi-am spus că ciclul nu vine regulat la vârsta mea – toate cucoanele care dau sfaturi prin reviste ziceau asta. Mi-am spus că am numărat greşit săptămânile. Mi-am spus că mă îngraş din cauză că mănânc prea multe dulciuri. Mi-am spus că pâlpâirea din stomac e neliniştea din pricina examenelor. Dar trupul meu spunea altă poveste.

Kate îşi înclină capul într-o parte.

— Oh, Emma! şopteşte.

— Când au început greţurile am crezut că am mâncat ceva stricat. Mama păţise asta, şi eu o îngrijisem. Dar la mine nu trecea, şi vomitam aproape în fiecare dimineaţă, deschizând robinetele din baie ca să nu mă audă nimeni şi dând cu dezodorizant ca să nu simtă nimeni mirosul ruşinii mele.

Mă întorc spre Kate. Am nevoie ca ea să ştie că nu eram o proastă. Eram cam neştiutoare în privinţa băieţilor şi a sexului, dar nu eram proastă.

— Ştiu că e greu să mă creadă cineva – mai ales acum, când toată lumea vorbeşte despre sex dar, cu toate că ştiam ce se întâmplă, m-am gândit că pot face să treacă totul dacă-mi încordez voinţa. Nu m-am gândit să fac avort sau să beau gin într-o cadă cu apă fierbinte. Asta ar fi însemnat să recunosc că e adevărat. Credeam că pot opri totul prin puterea gândului. Aveam să „mă fac bine", de parcă ar fi fost doar o boală. Nici măcar nu m-am gândit când ar fi trebuit să se nască pruncul. Asta n-avea să se întâmple.

Kate se foieşte lângă mine, caută în geantă un şerveţel şi mi-l dă. Nu-mi dădusem seama că plâng.

— Dar, Emma, spune, cum de n-a observat nimeni ce se petrece? Trebuie să fi sărit în ochi.

— Păi, n-au observat. Nu i-am lăsat eu. Am dus o viaţă dublă: Emma şcolăriţa şi Emma fata care intrase în belea. Dar nu putea să dureze. Adevărul bubuia în uşă, cerând să fie recunoscut, ca o femeie nebună aflată în pod. Presupun că era un soi de nebunie.

— Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi de îngrijorare. Şi la vârsta aceea! Cum ai făcut faţă? zice Kate.

— Nu ştiu, acum. Dar atunci a început Oroarea, acel sentiment copleşitor că lumea e pe cale să se sfârşească.

— Dar cum a fost când sarcina a început să se vadă? zice Kate.

— Asta a fost partea cea mai rea, zic. Nu puteam suferi să mă uit la mine în oglindă. Burta îmi tot creştea. O înfăşuram strâns cu eşarfe şi purtam sarafane lălâi şi stăteam în camera mea, departe de prieteni şi de familie, spunând că am nevoie să fiu lăsată în pace. Eram îngrozită că vor vedea şi vor şti. Eram sigură că îşi puteau da seama din profil, aşa că am devenit obsedată să stau întotdeauna cu faţa la mama şi n-am mai îmbrăţişat-o. Vedeam că o doare când o respingeam, dar nu puteam să risc.

Acum nu mă mai pot opri din vorbit. Acum, că m-am pornit. Şi îi spun lui Kate cum mâncam sus, în camera mea.

— Lui Jude nu-i convenea, dar iubitul ei, Will, i-a spus să nu facă mare caz. Era bucuros să nu le stau în cale. Şi, pe măsură ce burta îmi creştea, îngrămădeam mai multă mâncare pe farfurii, pe care apoi o aruncam, ca să am o scuză că mă îngraş.

Eram tare ingenioasă. Creierul meu rapid depista primejdiile. Aproape că mă simţeam mândră de copila-eu. Aş fi luat un 10 pentru înşelătorie.

Kate dă din cap şi nu-şi ia ochii de la mine. Ştiu că vrea să întrebe mai multe despre cum am ajuns însărcinată şi ce s-a întâmplat cu copilaşul meu, dar sunt prea multe de spus. Trebuie să le dau drumul câte puţin, altfel o să se reverse din mine şi o să mă înece. Mă simt ameţită. De parcă o să-mi explodeze capul.

— Ce s-a întâmplat când te-au apucat chinurile naşterii, Emma? N-aveai cum să ascunzi asta, zice.

— Nu, a fost ca un coşmar, zic. Dar eram singură. S-a întâmplat atât de repede, naşterea în sine. M-a durut spatele o zi sau două şi apoi a curs apă din mine şi burta a devenit ţeapănă. Era corpul meu, dar nu corpul meu, dacă mă înţelegi. Pur şi simplu mi-am pierdut controlul şi, de fiecare dată când venea durerea, din ce în ce mai rea, mă ţineam de marginea căzii şi

ţipam până răguşeam. Am crezut că mi-a venit ceasul morţii. Îmi amintesc că o strigam pe mama, ştiind că nu-i acolo. Ştiind că sunt singură. Trebuia să fiu. Nimeni nu trebuia să ştie.

Kate îmi strânge mâna aşa cum strângeam eu cada. Şi amintirile îngropate adânc năvălesc peste mine, bubuind la uşă ca să intre.

Mă văd, ca printr-o fereastră. Când lucrul acela a alunecat afară, lucios şi aburind în camera de baie rece, am zăcut în balta de sânge de pe linoleum, lângă el. S-a răcit, pur şi simplu, alături de mine.

Nu era aşa cum scria prin broşuri. În vreme ce alte fete de la şcoală citeau pe ascuns Teama de zbor[44]*, eu mă uitam la cărţi despre placente şi cordoane ombilicale, şterpelite din sala de aşteptare a unui spital. Cuvintele mă făceau să-mi vină să vărs, dar citeam mai departe, pentru orice eventualitate.*

În baie, am tăiat cordonul ombilical cu foarfecă din trusa de prim ajutor şi l-am învelit, împreună cu celelalte chestii care ieşiseră din mine, într-un exemplar din Sunday Times din cutia de lângă uşă. Am deschis robinetele căzii şi am intrat în apa călâie, privind cum se mişcă în jurul meu firele de sânge.

— Tăcerea de după strigăte e ceea ce-mi amintesc, îi spun lui Kate. Am avut noroc. Jude şi Will erau la muncă. Nu eram decât eu şi lucrul acela. Nu-mi amintesc dacă l-am privit, dar trebuie s-o fi făcut. Ca atunci când la televizor e ceva de groază şi te uiţi printre degete, ca să nu vezi oroarea întreagă. Nu-mi amintesc de faţa lui. Nu ştiu nici măcar dacă era băiat sau fată.

— Doamne, Dumnezeule, e prima dată când spui cuiva toate astea? întreabă Kate.

— Da, zic. Am încercat o dată să-i spun lui Harry, dar n-a priceput ce vorbesc. Şi nu-i puteam spune nimănui altcuiva. Ştii, am făcut un lucru îngrozitor.

— Ce ai făcut, Emma? zice ea blând. I-ai făcut ceva copilaşului tău?

— L-am îngropat, zic eu.

65. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

EMMA

Kate amuţeşte când zic că am îngropat copilaşul.

[44] *Fear of Flying*, roman de Erica Jong apărut în 1973.

Îmi aud vocea, ca şi cum ar fi a altcuiva, spunându-i că îngroparea copilaşului a fost uşoară.

— A fost ca atunci când mi-am îngropat iepuraşul, pe la nouă ani, zic. L-am învelit într-un ziar şi o sacoşă, de nici măcar nu puteai şti ce-i acolo. Am săpat o groapă în grădină şi l-am pus în ea şi am tras pământul deasupra. N-a durat decât câteva minute şi dispăruse. Am tras deasupra ghiveciul cel mare în care mama pusese narcise. Se vedeau căpşoarele iţindu-se din pământ. Apoi m-am întors în casă.

Îmi amintesc că nu mai trebuia decât să arunc prosopul plin de sânge pe care-l folosisem şi ar fi fost ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul a revenit la normal. Eram atât de tânără! Nu ştiam că nimic nu va mai fi vreodată normal. Îmi amintesc că am pus mâna pe burta mea golită şi părea un balon la sfârşitul unei petreceri pentru ziua de naştere, moale şi zbârcit. Mi-am răsucit prin sarafan pielea care atârna, ca să văd dacă sunt tot eu. Să simt ceva. Orice.

— Am crezut, prosteşte, că primejdia o să dispară după ce nasc, i-am spus jurnalistei. Plănuisem totul.

Aproape că râd acum de naivitatea gândului, dar atunci eram atât de singură.

— Când am acceptat, în sfârşit, ideea că va fi un copilaş, am hotărât să-l las la maternitatea din cartier ca să-l găsească o soră şi să aibă grijă de el. Văzusem asta la ştiri, că surorile le dau nume copiilor abandonaţi – Holly[45], dacă era de Crăciun, sau după poliţistul care îi găsise, chestii de-astea – şi îi ţin strâns în braţe. Şi familii iubitoare îi adoptă şi totul se sfârşeşte cu bine, din punctul de vedere al publicului. Finaluri fericite peste tot.

Am încercat să-mi văd viaţa ca eroină într-un roman. Totul curat şi aranjat. Fără lucruri rămase în aer.

— Eram convinsă c-o să fie uşor. Aveam să fac bebeluşul să ţâşnească din mine ca în desenele din broşuri, să-l învelesc într-o păturică albă pe care aş fi cumpărat-o pe ascuns de la Boots[46] şi să-l pun uşurel pe jos la toaletă, apoi să plec. Lumea intră şi iese de la toaletă tot timpul. N-aveau să treacă nici cinci minute până să fie găsit bebeluşul. Dar nu fusese nevoie să fac asta. L-am învelit în schimb într-un ziar şi o sacoşă de la Boots.

— Oh, Emma! zice Kate. Şi ai ţinut toate astea în tine până acum. Până ce a fost găsit cadavrul lui Alice.

— E bebeluşul meu în grădină! mă aud ţipând. Bebeluşul meu!

---

[45] Ilex, planta cu bobiţe albe sau roşii folosită ca decoraţiune de Crăciun.

[46] Companie care comercializează cu precădere produse farmaceutice şi cosmetice.

O văd pe Kate tremurând şi agăţându-se de volan ca să se liniştească. O înspăimânt. Mă înspăimânt pe mine însămi. Parcă-s nebună. Trebuie să mă opresc.

— Trebuie să merg acasă, Kate. Trebuie să-i spun lui Harry unde sunt. O să-şi iasă din minţi de îngrijorare, zic.

Faţa lui Kate e palidă şi vorbeşte cu mine de parcă aş fi un pacient din spital. Voce joasă, ritm liniştitor.

— Te duc eu acasă, Emma. Probabil că acum eşti obosită şi prea răscolită ca să gândeşti cum trebuie. Ai nevoie de timp ca să-ţi aduni gândurile.

Totul sună atât de încurajator şi normal. *Adună-ţi gândurile. Asta ar trebui să fac. E ceea ce spune Paul când e îngrijorat de ceva. Dar n-am nevoie să le adun pe ale mele. Sunt acolo de ani întregi.*

•

Când ne întoarcem în sală, Harry stă pe un scaun, cercetând cu privirea ringul de dans, frământându-şi mâinile şi arătând îngrijorată.

— Unde dracu' ai fost? ţipă de cum dă ochii cu mine. Să dispari aşa! Te caut de-o jumătate de oră.

Dar amuţeşte când îmi vede faţa. Probabil că arăt îngrozitor, pentru că mă ia de braţ, mă conduce afară şi şopteşte:

— Ce s-a întâmplat, Emma? Unde ai fost?

— Am vorbit cu Kate, asta-i tot. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji, îi spun, încercând să-mi fac vocea să nu tremure.

— Despre ce? Despre ce aţi vorbit? zice ea.

— Nu contează acum. Sunt cam obosită, Harry. Mă întorc acasă. Mă duce Kate cu maşina.

Harry se uită dincolo de mine, la Kate. Ea vorbeşte cu un tip tânăr de lângă maşină, dându-i bani de taxi.

— Ai supărat-o? strigă la ea, şi tipul arată speriat, de parcă l-ar acuza pe el.

— Nu, nu m-a supărat, Harry, zic. Aş vrea să înceteze. Nu mai fac faţă altor emoţii. A fost prea mult pentru mine, seara asta. Să văd pe toată lumea. O mulţime de amintiri, nu toate plăcute.

Mă strânge de braţ.

— Îmi pare rău, Emma. N-ar fi trebuit să te silesc să vii. Vin cu tine acasă.

Scutur din cap.

— Sunt bine.

Firele poveştii continuă să mi se învârtească prin cap şi încă nu le pot împărtăşi nimănui altcuiva, nici măcar celei mai bune prietene. Harry ar fi tulburată şi furioasă pe mine şi ar trebui să fac faţă emoţiilor ei, pe lângă ale

mele. N-ar pricepe de ce am ales să-i spun unei străine secretele mele. Dar părea atât de sigur. Eram aproape anonimă.

— Te sun dimineaţă, a strigat după mine, fluturându-şi mâna, amărâtă, pe când pornim.

E drum lung până acasă, şerpuind pe străzi întunecoase, apoi în luminile orbitoare ale şoselei cu două benzi.

Nu vorbim mult. Eu arăt drumul. Aici la stânga, treci de sensul giratoriu. Dar şi Kate, şi eu suntem adâncite în gânduri. Eu îmi retrăiesc ruşinea. Şi sunt bântuită de oroare.

•

În casă este întuneric deplin când intru. Paul n-a lăsat aprinsă lumina din hol. Stau o vreme în întuneric, incapabilă să pun un picior în faţa celuilalt, cu gândurile bulucindu-se peste mine.

— Emma, eşti bine? Ce faci acolo, jos? strigă Paul, cu vocea somnoroasă.

— Nimic. Îmi scot paltonul, strig şi eu. Culcă-te la loc.

Aprind lumina şi trebuie să închid ochii ca să nu orbesc. Îi deschid încet, tatonând strălucirea. Totul arată exact aşa cum era când am plecat, în seara asta. Haina lui Paul atârnă strâmb în cuier, plicuri cu corespondenţă nesolicitată pe masă, pantofii mei aliniaţi lângă covoraş. Dar totul s-a schimbat.

Am vorbit. Acum o să vină poliţia. Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Să fac planuri.

Mă simt ca una dintre antilopele gnu care umblă în vârful picioarelor pe mal, în vreme ce crocodilii pândesc după cotul râului, cu fălcile căscate. Mă gândesc să fug. Să mă ascund. Dar mă ţin din scurt. *La vârsta ta?* îmi spun. *Nu fi caraghioasă!* E vremea să înfrunt toate astea.

Îmi fac un plan de adult. N-o să las leul ăsta adormit să stea culcat.

66. Sâmbătă, 28 aprilie 2012

KATE

Kate s-a rătăcit pe drum spre casă. A ratat virajul, dar nu şi-a dat seama de asta decât după douăzeci de minute, când peisajul a devenit mai plin de frunze în loc de lumini de neon.

„Rahat!" a strigat spre drumul din faţa ei. A tras într-un refugiu, dar n-a putut să lase volanul din mâini. S-a uitat la încheieturile degetelor, din ce în ce mai albe, de parcă ar fi fost ale altcuiva.

Kate vedea încă faţa Emmei, strălucind de şoc în întunericul din maşina sa, cu buzele împiedicându-se în cuvinte pe când îşi spunea povestea.

Când a strigat că e bebeluşul ei... şi-a zis Kate. O speriase de-a binelea. Zgomotul şi durerea din voce – astea erau reale. Dar era şi povestea?

Reporterii erau adesea prima alegere pentru mitomani sau pentru cei care se dădeau în spectacol. Oamenii jalnici care voiau cu orice preţ să apară la ştiri.

Kate s-a cutremurat. Mintea îi zbura peste tot, galopa peste întrebări şi răspunsuri, căutând ceea ce trebuie să-i fi scăpat.

„Doi bebeluşi? Doi afurisiţi de bebeluşi? Nu se poate", a zis cu glas tare. „Ce mama naibii fac acum?"

Totul se întâmpla prea repede. Simţea că pierde controlul situaţiei. Al poveştii.

Când a citit prima dată bucăţica de ziar despre cadavrul copilaşului a sperat că o să fie în stare să scrie un articol emoţionant despre un copil uitat şi despre tragedia personală din spatele morţii lui. O lectură de duminică, şi-a zis. O şansă să mai scape de banda rulantă a ştirilor online. Dar tulburarea suprafeţei a dus la erupţia unor secrete neaşteptate.

Ar trebui să fie încântată că a dat peste o poveste de aşa amploare, dar Kate se simţea prinsă în şuvoiul de informaţii.

Ştia că este păstrătoarea unor secrete: drogarea şi posibilul abuz sexual asupra Barbarei Walker, sarcina din adolescenţă a Emmei Massingham, adulterul lui Nick Irving. I-au fost încredinţate poveştile lor ascunse deoarece a pus întrebările corecte. Dar ce putea să spună? Putea să spună ceva?

Ceea ce ar trebui să facă, ştia, era să-l sune pe Terry ca să-l pună la curent, dar asta ar fi însemnat să renunţe la puţinul control pe care încă îl mai avea asupra poveştii. I-ar fi fost luată, disecată, discutată, pipăită de oameni care nu le-au cunoscut pe Barbara, Angela sau Emma.

Ăsta-i jurnalismul, Kate, îl auzea pe un fost şef spunând. *Eşti acolo să spui povestea, nu să fii mama răniţilor. Ajungi prea aproape.*

Dar trebuia să ajungi aproape ca să obţii povestea deplină. Conferenţiarii de la facultate care le predau cursul de Studii despre media copiilor ca Joe Jackson îi tot dădeau cu obiectivitatea şi echilibrul, dar ea ar fi vrut să-i vadă că stau de vorbă cu victima unui viol sau cu mama unui copil supus unui abuz şi asta nu-i afectează. Fără empatie, fără să simţi durerea cuiva, cum poţi spune o poveste ca asta şi să prinzi adevărul situaţiei?

Problema venea când nu puteai să te rupi de sentimente şi să începi să scrii.

Avea nevoie de un răgaz. Avea nevoie de o voce de adult care să-i spună că totul o să fie bine. Am nevoie de tati, şi-a zis, şi aproape că a izbucnit în râs. Adună-te, pentru numele Domnului!

A sunat la numărul de mobil al soţului şi a ţinut pumnii strânşi să fie încă treaz. Steve a răspuns imediat.

— Bună, Katie, a zis. E totul în ordine?

Ea a izbucnit în lacrimi. Nu ştiuse că o s-o facă, dar sunetul vocii lui a eliberat emoţiile pe care le ţinuse în frâu toată ziua.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? a zis Steve, cu vocea din ce în ce mai neliniştită.

Ea nu plângea niciodată.

— Totul e bine. Îmi pare rău, dragule, doar că a fost o zi groaznic de stresantă şi e atât de bine să te aud.

— Atât de bine că te-ai pus pe plâns? a râs Steve. Am efectul ăsta asupra mult prea multor oameni.

Ea s-a liniştit şi i-a spus ce se întâmplase, ascultându-i cu atenţie reacţia, pândind cenzurarea. Avea nevoie de asigurarea lui că nu mersese prea departe.

— Trebuie să vorbeşti cu cei de la poliţie, Kate, a zis el. Asta merge mult mai departe decât investigaţiile unui reporter.

Avea dreptate. Sigur că avea dreptate.

— Bine, a zis. O s-o fac acum.

S-a uitat la ecranul de la bord. Era un pic înainte de miezul nopţii. Putea oare să-l sune pe Bob Sparkes? Eileen l-ar fi omorât. A format numărul şi şi-a ţinut răsuflarea.

El a răspuns la al doilea apel. Obişnuinţă de poliţist. Avea vocea îngroşată de somn când a zis „Detectiv inspector Sparkes", dar s-a trezit de tot de îndată ce ea a început să vorbească.

L-a auzit că acoperă telefonul cu mâna şi zice: „E de la muncă, iubito. Mă duc jos". Eileen scoasă din peisaj.

— Kate, e miezul nopţii, a zis, pe când cobora scările. Ar fi bine să fie ceva important.

— Este, Bob. Îmi pare rău că e târziu, dar trebuia să vorbesc cu tine.

— Atunci spune, a zis el.

— Tocmai am vorbit cu o femeie care zice că a născut un copil când avea doar cincisprezece ani. În 1985. Nimeni n-a ştiut. Şi-a ascuns sarcina. Locuia pe Howard Street la numărul 63 şi l-a îngropat în grădină.

— Aceeaşi grădină în care a fost îngropată Alice?

— Da.

— Dumnezeule! O crezi?

— Părea foarte real, Bob, a zis Kate. Dar nu avem decât spusele ei.

— Aşadar, a îngropat-o pe Alice? Ea a luat-o?

— N-avea cum, Bob. Nu era născută când a fost luată Alice.

— Nu, sigur că nu. Scuze, e toiul nopţii – creierul nu funcţionează. Dar ar fi putut s-o îngroape în 1985. Ar fi putut să dea peste cadavrul ei şi s-o îngroape.

— O fată de cincisprezece ani? Zău? Nu ştiu ce să cred, Bob, a zis Kate.

— Păi, care e probabilitatea să fie doi copilaşi îngropaţi în grădina aia? Pentru numele lui Dumnezeu, sună-l acum pe Andy Sinclair, Kate. Nu încerca să dezlegi tu povestea. E prea complicată. Sună-l acum, ori îl sun eu.

Kate a strâns mai tare telefonul.

— Îl sun, Bob. Mulţumesc că m-ai ascultat.

— Dă-mi un mesaj după ce vorbeşti cu Andy.

N-are încredere că o să-l sun, şi-a zis Kate, în vreme ce el închidea.

•

Detectivul inspector Sinclair nu dormea. Kate s-a întrebat dacă e încă la lucru când a răspuns la telefon cu un „Sinclair" sec.

— Andy, sunt Kate Waters, a zis. Scuză-mă că te deranjez la ora asta.

— E în ordine, Kate. Lucrezi până târziu. Dar aşa fac şi eu. Mai aduc la zi nişte hârtii. Nu m-ai trezit.

I-a spus exact ce-i spusese lui Sparkes şi el a aşteptat-o să termine înainte să zică ceva.

— Cine e femeia care spune că a îngropat bebeluşul? a zis.

— Emma Massingham – mă rog, ăsta-i numele de fată. Acum e Emma Simmonds.

El şi-a notat numele şi adresa Emmei, verificând de două ori numărul casei.

— Ai înregistrat conversaţia?

— Reportofonul mergea – l-am pornit în vreme ce ea vorbea –, dar n-am ascultat încă.

— Te rog s-o faci acum, a zis el.

Kate a scos reportofonul din geantă şi a derulat înapoi banda. Sunetul nu era prea bun, dar vocea Emmei se deslușea. A apropiat reportofonul de telefon, ca inspectorul Sinclair să poată auzi.

„E bebeluşul meu în grădină! Bebeluşul meu!" a ţipat vocea.

— Pare înnebunită. În ce stare era când te-ai despărţit de ea, Kate? a întrebat el.

— Mai liniştită, dar se simte rău, a zis Kate.

— Şi crezi că spune adevărul despre sarcina ei? a întrebat el.

— Nu ştiu, Andy. Vreau să zic, cum ar putea? Nu pot fi doi copilaşi, nu?

— Extrem de improbabil. Poate fi cineva care se dă în spectacol, Kate. Se mai întâmplă. Uite, lasă asta în seama mea, dar trebuie să vii mâine – Doamne, astăzi – să dai o declaraţie, şi ţine la adăpost reportofonul ăla.

— Ce o să faci, Andy? a întrebat ea.

— O să vorbesc cu şeful meu. Dar tu?

— Nu scriu nimic, dacă de asta eşti îngrijorat.

— Sunt, a zis el. E limpede că e o femeie vulnerabilă. Nu trebuie s-o împingem dincolo de limită.

Kate a înghiţit un nod. Ea o împinsese, nu-i aşa? Era asta oare „intrarea cu bocancii în sufletele oamenilor" – verdictul Comisiei pentru plângerile legate de presă în privinţa felului în care o tratase presa pe prinţesa Diana?

— O să-mi dai de ştire ce hotărăşti să faci, Andy? Te rog, a zis ea.

— Vorbim mâine. Te sun. Noapte bună!

67. Duminică, 29 aprilie 2012

JUDE

Emma n-a sunat înainte să apară. Pur şi simplu s-a înfiinţat la uşă la ivirea zorilor. Ştia că Jude o să fie trează.

— Păi, ce noroc că sunt sclava obişnuinţelor, a zis Jude, cu vocea înţepată.

Voia să pară bucuroasă, dar nervii au trădat-o. *De ce a venit?* Îi răsuna prin creier. De obicei aproape că trebuia s-o implore pe fiică-sa să vină.

A poftit-o pe Emma în casă şi s-a dus repede în bucătărie să-i facă o cafea. Nici măcar n-a aşteptat să fiarbă ceainicul, aruncând apă caldă peste nes în graba ei de a auzi pentru ce a venit.

A trântit cana cu lichid cenuşiu lângă fiica sa şi a rămas în picioare alături, incapabilă să se aşeze undeva.

— Stai jos, Jude, pentru numele lui Dumnezeu, a zis Emma.

Arăta altfel azi. Fără tonalităţi blânde. Fără ochi tulburi.

Jude s-a cocoţat pe braţul unui fotoliu.

— Uite ce-i, văd că te strofoci să zici ceva, Emma. Zi odată şi gata! s-a răţoit. E vreo problemă cu Paul? a întrebat, încercând să nu lase să-i apară în voce speranţa. Ţi-am spus că m-a sunat, întors pe dos din pricina lucrurilor

pe care le spuneai. Despre copilul din Howard Street. I-am zis că-s prostii. Te părăsește? Despre asta-i vorba?

— Nu, sigur că nu. Mă iubește, a zis Emma încetișor. Și s-a uitat la ea, ațintind-o cu privirea de parcă o vedea pentru prima oară.

— Vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat când aveam paisprezece ani, jude.

Jude a simțit că i se strânge stomacul.

— Pentru numele Domnului, Emma! Iar trebuie s-o luăm de la capăt cu asta? a zis. Aș fi crezut că vrei să lași totul în urmă, nu să te tot iei de asta, obsesiv. A fost un coșmar. Hai s-o lăsăm baltă.

Privirea Emmei n-a șovăit.

— A fost, a zis. Dar nu te-ai întrebat niciodată de ce purtarea mea era insuportabilă? De ce n-am mai fost fiica cea cuminte?

— Hormonii și adolescența. Ai fost o adolescentă dificilă. Doar că la tine a fost mai rău ca la alții, a zis Jude, răspunsul ei liniștitor, și a început să-și frământe degetele.

— Nu, a zis Emma cu hotărâre. S-a întâmplat ceva care m-a schimbat.

— Ce? Ce s-a întâmplat? a zis Jude.

— Am fost violată.

A fost o pauză înainte ca Jude să vorbească.

— Oh, Doamne, de ce spui asta? E încă una dintre poveștile tale?

Și-a închis ochii ca să se împotrivească răspunsului.

— Will a fost, a zis Emma, așa cum Jude știa că va face.

A încercat să stăpânească indignarea care urla în capul său și să-și păstreze calmul.

— Sigur că n-a făcut așa ceva. Nu fi caraghioasă, Emma, a zis. Will ținea foarte mult la tine. Nu știa ce să mai facă pentru tine și-ți răbda toate tâmpeniile. Ești obsedată de el. Nu te simți bine. Ți-ai luat azi pilulele?

Emma n-a reacționat, pur și simplu a continuat cu ochii arzători pironiți în ochii mamei ei.

— M-a violat pe 21 iulie 1984. În mașina lui, Jude. Îți amintești mașina? Acel Cavalier roșu cu dungă laterală neagră și cu dezodorizantul atârnat de oglinda retrovizoare. Ți-l amintești? Eu n-o să-l uit niciodată.

— Sigur că mi-l amintesc. Am mers cu el de sute de ori. Ca și tine. Asta nu înseamnă nimic.

Expresia Emmei nu s-a schimbat. Refuzul ei de a reacționa o înspăimânta pe Jude.

— Dar de data aceea a fost altfel. Nu erai acolo. Ți-a spus o minciună, Jude. A zis că se duce acasă să ia ceva. În schimb, m-a luat pe mine. Și după ce s-a terminat, Will m-a dus înapoi în stația de autobuz de la capătul lui

Howard Street şi mi-a zis să nu spun nimic. A zis că eu l-am împins s-o facă şi că tu o să dai vina pe mine. Că n-o să mă ierţi niciodată.

Jude s-a aplecat în faţă pe fotoliu, cu mâinile apăsate pe ochi, ca şi cum ar fi şters chipul fiicei sale şi cuvintele care-i ieşeau din gură.

— Emma, ştii că nu-i adevărat, a zis din spatele mâinilor. Nu vrei decât să mă răneşti din cauză că Will a revenit în viaţa mea. Eşti geloasă pentru că erai amorezată de el. Întotdeauna ai fost. Ai mai încercat să ne desparţi, cu minciunile tale urâte despre el şi femeia de pe strada noastră. Asta-i altă născocire. Încetează.

Dar Emma a continuat. Imposibil de oprit acum.

— După aceea a zis că eu l-am ademenit. Emma a râs. Un sunet jos, lipsit de veselie. Aveam paisprezece ani şi eram virgină. Nu l-am ademenit.

Jude a ridicat capul, obosită.

— De ce să fi făcut asta, Emma? Mă avea pe mine, a zis.

— Poate că a făcut-o pentru că putea, a zis Emma, mânia ieşindu-i în sfârşit la iveală. Poate că-i plăcea riscul de a fi prins. Pe unii oameni asta îi excită. Sau dintr-o toană, sau ca un joc al puterii. Nu mă apuc acum să-i caut motivele. Era pervers. Un monstru, Jude. Monstrul *tău*.

Jude a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu ştii ce spui! a strigat. Mă sperii. Vreau să pleci.

Emma s-a ridicat şi şi-a luat paltonul.

— În toţi anii aceia m-ai învinuit că l-am îndepărtat de tine, dar te-am salvat de el, a zis şi a râs cu amărăciune. Te-ai fi putut mărita cu un violator.

După ce a ieşit, trântind uşa, Jude a încercat să se ridice, dar n-au ţinut-o picioarele.

Furia pe care o simţise când Emma îşi lansa acuzaţiile dispăruse, şi acum era prea şocată ca să mai simtă ceva.

„De ce a spus astfel de lucruri?" şi-a zis. „Minciuni. Minciuni sfruntate".

Dar s-a gândit la vara aceea. Vara în care Emma a dispărut şi a fost înlocuită de o necunoscută posomorâtă.

68. Duminică, 29 aprilie 2012

KATE

Pregătea micul dejun – un ritual duminical – când a sunat Emma. I-a pus lui Steve spatula în mână, picurând grăsime pe ziarul lui, şi a zis „Trebuie să răspund. Scuze".

— Emma, eşti bine? a zis Kate. Cum te simţi?

— Nu grozav. Dar tu?

— Nu-i vorba de mine aici. Am fost tare îngrijorată când ne-am despărţit, aseară. Cred că ceea ce mi-ai spus ne-a şocat pe amândouă, a zis Kate. E o poveste extraordinară.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, a zis Emma. Chestia e că am ţinut lucrurile ascunse prea mult timp. Cred că aveam, pur şi simplu, nevoie să-i spun cuiva.

Kate a şovăit, neştiind dacă să revină la poveste sau să-i spună Emmei că a spus poliţiei de mărturisirea ei. Ştia că asta ar fi putut să însemne sfârşitul încrederii dintre ele. Avea să vadă mai întâi ce are Emma de spus.

— Ce o să faci acum? a întrebat Kate.

— Nu prea ştiu. Dar am nevoie de ajutorul tău, a zis Emma. Ne putem vedea?

Kate s-a întors în bucătărie, unde Steve întorcea şunca în tigaie ca un bucătar de meserie.

— Câte ouă, Katie? a întrebat-o.

— Trebuie să ies, dragule. Îmi pare foarte rău, a zis.

Steve s-a strâmbat şi a pus tigaia înapoi pe foc.

— Pentru numele Domnului, azi e ziua ta liberă. Singura zi pe care o putem petrece ca o familie. E prea mult, să ceri o zi în care să fim împreună? Am sperat că azi putem să vorbim cum trebuie cu Jake.

— El nici nu s-a trezit. Putem face asta diseară, a zis Kate. E o urgenţă. Pe cuvânt.

— Întotdeauna-i o urgenţă, nu? Niciodată nu ne poţi pune pe noi pe primul loc, a zis el.

— Nu-i drept, a zis ea, ştiind că este. Oricum, Freddie o să fie încântat. O să capete o porţie dublă de ouă cu şuncă.

Steve era necăjit, ştia asta. Dar ce putea să facă? Şi-a pus paltonul şi a strigat din uşă:

— Te sun mai târziu.

Steve n-a răspuns.

— Pa, atunci, a zis ea peste tăcere.

•

Emma îi dăduse instrucţiuni să se întâlnească în staţia de metrou North Greenwich şi zisese că o să-i spună mai multe când ajunge acolo.

Kate a ajuns prima și a stat în parcare, întrebându-se în ce se bagă. Păşea pe gheaţă subţire. O gheaţă foarte subţire. Încă nu ştia ce să creadă despre Emma. O mai păţise. Doar o dată, dar încă o zgândărea. Mitomana care o convinsese pe Kate că ea şi bebeluşul ei nelegitim au fost abandonate de un cunoscut om de afaceri. Ea şi ziarul cheltuiseră vreo două mii pe cazarea mamei într-un hotel minunat şi călătoriseră prin jumătate de lume ca să adune dovezi înainte ca adevărul sordid să iasă la iveală.

Kate pusese mâna pe certificatul de naştere al copilului şi găsise pe el numele altui bărbat. Ar fi trebuit s-o facă mai devreme. Un telefon dat bărbatului care apărea ca tată a dezvăluit faptul că femeia se ocupa cu escrocheriile şi Kate a trebuit să-i mărturisească totul lui Terry. Din fericire, au prins minciuna înainte de publicare.

Consolarea ei era că femeia a convins alt ziar să-i publice povestea. Altcineva sfârşise într-o situaţie penibilă, dar Terry tot mai pomenea povestea dacă ea se arăta prea nesupusă.

Era riscant, dar Kate simţea că se îndreaptă spre un fel de adevăr despre cazul lui Alice Irving. Nu se putea opri acum. Avea să vadă ce are Emma de spus. Şi o să ţină pumnii strânşi.

Emma era atât de înfofolită, cu pălărie şi fular, încât Kate aproape că n-a recunoscut-o.

— Kate, a zis Emma când aproape că ajunsese la geamul maşinii.

— Scuze, Emma, nu ştiu unde mi-e capul azi, a zis ea, şi a zâmbit.

— Putem sta din nou în maşina ta? a zis Emma. Am nevoie să vii cu mine undeva.

— Pe Howard Street? a zis Kate.

— Nu. Să-l vedem pe tatăl copilului.

Kate s-a holbat la ea. Intra în ape adânci. Nu mai era vorba despre ea şi Emma şi bebeluşul-fantomă.

— Ştie de copil? a întrebat.

— Nu. M-a silit să fac sex, a zis Emma. După aceea nu l-am mai interesat.

— Cine te-a silit? a zis Kate încet. A fost Al Soames?

— Al Soames? a zis Emma, şi şi-a întors privirea spre geam. Nu, sigur că nu. El era proprietarul când locuiam cu chirie pe Howard Street. Cum de-i ştii numele?

— L-am căutat ca să-l întreb de chiriaşii din casele lui de pe vremea când a fost îngropat copilaşul, a zis Kate, neştiind prea bine cât de multe amănunte să dezvăluie. Mi-a dat din greşeală nişte fotografii cu femei goale. Păreau drogate.

— Femei goale? a zis Emma. Polaroide alb-negru?

Kate a îndrăznit să-i arunce o privire.

— Ăăă, da. Le-ai văzut?

— Nu știu. Dar era una în biroul lui Will. O fotografie cu Barbara, care a locuit o vreme cu Jude și cu mine. Am găsit-o când îmi făceam de lucru prin biroul lui de la universitate.

A închis ochii, ca și cum căuta în memorie acel moment.

— Will era la bibliotecă, făcea niște fotocopii, și promisese că-mi cumpără înghețată când termină, ca să sărbătorim închiderea cursurilor pe vară. Mă roteam cu scaunul lui, cântând „Wake Me Up Before You Go-Go". Un pahar de pe birou a căzut și s-a spart, am văzut că apa se scurge într-unul dintre sertare, așa că l-am deschis și mi-am folosit jerseul de uniformă ca să absorb cât de multă apă am putut. Pagubele nu erau prea mari și eram pe cale să închid sertarul, dar am văzut poza. A Barbarei. Și m-am oprit. Îmi amintesc că m-am întrebat de ce are Will o poză cu Barbara.

Kate aștepta încordată. *Will și Al*, răsuna în capul său.

— Am scos-o, să mă uit mai bine, zicea Emma. Ea arăta foarte ciudat. Era ea, dar nu era ea, dacă pricepi ce vreau să spun.

Kate a încuviințat din cap.

— Avea ochii pe jumătate închiși și dintr-odată mi-am dat seama că nu are nimic în partea de sus a corpului, îi vedeam un sfârc, și am lăsat poza să-mi cadă din mână de parcă m-ar fi opărit. Mi-era greață și eram speriată. Știam că n-ar fi trebuit s-o văd, dar nu puteam da timpul înapoi. Am luat poza și am pus-o la loc, ca să nu știe nimeni. Dar eu știam.

— Ce s-a întâmplat când s-a întors Will? L-ai înfruntat? a întrebat Kate.

— Aveam paisprezece ani, Kate. Și el era iubitul mamei mele. Nu știam ce să spun. Eram stingherită și speriată de ce ar zice Jude dacă ar afla.

— A aflat? I-ai spus? a zis Kate.

Și Emma a scuturat din cap.

— Will mi-a spus să n-o fac. Stăteam afară, Will și cu mine, mai târziu, mâncând înghețată la cornet, așezați în grădina de pe Howard Street. Avea brațul sub cap și se uita la cer, și l-am întrebat dacă e îndrăgostit de Barbara. El a râs și a zis că e o întrebare ciudată. Dar parcă a devenit mai tăcut. Așa că i-am spus că am văzut poza. Am spus că am vărsat din greșeală apa și am văzut-o. Și a zis că Barbara i-a trimis-o. Fusese o pacoste, agățându-se de el pe la spatele lui Jude. Și de când plecase încerca să-l facă s-o părăsească pe Jude. Și mi-a zis să nu spun nimic, pentru că Jude nu știa și asta ar fi necăjit-o.

— Și nu i-ai spus? a întrebat Kate.

Emma a scuturat din nou din cap.

— N-am putut. Will s-a asigurat că o să-mi țin gura.

— Cum, Emma? a zis Kate. Ce ți-a făcut?

Singurul sunet era respiraţia Emmei.

— Will a fost cel care te-a violat? a zis Kate.

— Da, a zis Emma şi şi-a tras fularul peste gură.

— Dar ai fi putut să-i spui cuiva, a zis Kate. De ce n-ai spus nimănui ce a făcut?

— Pentru că n-am ştiut că m-a violat. Ştiu că sună aiurea acum, dar el mi-a spus că a făcut sex cu mine pentru că l-am făcut să mă dorească. Era vina mea. Eu făcusem un lucru îngrozitor, nu el.

— Ticălosul! a zis Kate.

— Un ticălos foarte deştept, a răspuns Emma. M-a făcut să cred că eu fusesem cea care l-a provocat. Aveam paisprezece ani. Doar sărutasem o dată un tip. Nu ştiam nimic. Aşa că atunci când mi-a spus că eu m-am dat la el trebuie să fi ştiut că o să-l cred. Am scris în jurnalul intim că sunt „murdară" şi mi-am spus că bebeluşul a fost pedeapsa mea.

Kate a pornit motorul.

— Unde mergem, Emma? a zis. Unde e el?

69. Duminică, 29 aprilie 2012

EMMA

Credeam că o să mă simt mai bine după ce-i spun lui Jude. Credeam că o să-şi recunoască vina. Dar, firește, n-a făcut-o. A negat. Mă aşteptam ca la început să se împotrivească, dar credeam că în străfundul inimii sale o să ştie. Că o să vadă adevărul când o să i-l aştern în faţă. Dar nu. Will încă mai are putere asupra ei.

Dar acum am început, aşa că trebuie să merg mai departe. Şi Kate o să mă ajute.

Pe când ieşim din parcare, zice că s-ar putea să iasă urât dacă îl înfruntăm pe Will, dar eu zic că nu poate fi mai urât decât este.

— Merit momentul ăsta, zic. Şi el îl merită. Nu vreau încă să merg la poliţie. Probabil nu mă vor crede – şi, dacă nu acţionează, se termină totul, nu? N-o să mai am altă ocazie.

Kate încuviinţează din cap. Cred că e de partea mea.

— Avem nevoie de o mărturisire, zic.

„Să dăm piept cu el", după cum spune Kate.

Kate obţine de la un coleg adresa lui Will şi plecăm din Londra. Am hotărât deja ce o să zic şi repet în minte.

Trebuie să mănânc ceva, altfel leşin, îmi zic. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima oară. Mă simt ameţită la gândul să-l văd, dar ştiu că e ceea ce trebuie făcut.

Mă întreb ce o să facă atunci când mă vede. Fantoma care apare la ospăţ. Mă întreb, oare şocul o să-l omoare? Pentru o clipă, îmi imaginez că o să aibă un atac de cord, chiar acolo, în faţa mea. Dar vreau momentul meu cu el.

Am aşteptat asta timp de douăzeci şi opt de ani. Simt cum salivez şi sunt din nou ameţită. Am în cap imaginea unui înger răzbunător. Bătaia aripilor puternice, năvala vântului ceresc. Gata. Trebuie să-mi vin în fire.

•

Căsuţa lui e ca pictura de pe o cutie de biscuiţi. Cu trandafiri în jurul uşii, toate alea. Cât de nepotrivit, îmi zic, în vreme ce Kate bate la uşă.

Şi iată-l, Profesorul Will. Întâmpinând-o cu un zâmbet pe ea, o străină, şi apoi dând cu ochii de mine.

Îşi maschează bine şocul, arborând farmecul rafinat şi zicând:

— Ei bine, asta chiar că e o surpriză. Ce mai faci, Emma? Ce faci aici?

— Vreau să vorbesc cu tine, Will, zic.

— Despre ce? zice el. Nu cred că avem ce să ne spunem.

Acum e agitat. Un vecin trece prin dreptul porţii lui şi strigă „Bună ziua, profesore Burnside", iar el ne mână iute dincolo de ochii publicului. *Nu vrea o scenă*, îmi zic.

Ne duce în salonul demodat. Pe măsuţa de cafea sunt o ceaşcă şi o farfurioară, pâine prăjită şi miere, iar suplimentele ziarelor duminicale sunt împrăştiate pe canapea.

Se aşază şi pune picior peste picior, arătându-şi şosetele galbene şi pulpele bronzate.

— Deci, Emma, cine e însoţitoarea ta? zice el, pe când noi ne aşezăm pe fotolii.

— O prietenă, Kate, zic – nu vreau să ştie că e reporter şi Kate a fost de acord să nu spună nimic. Ea m-a adus cu maşina aici, explic eu.

— Bună, Kate, zice şi aşteaptă ca una dintre noi să vorbească. Zâmbind tot timpul.

Încordarea mă face să-mi vină rău şi mă silesc să vorbesc.

— Am venit să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat când aveam paisprezece ani.

— Sfinte Sisoe! Atunci n-o să fie o vizită scurtă, zice Will. Vrei să vorbim despre minciunile tale parşive sau despre crizele de urlete? Sunt încă vii în amintirile mele.

— Nu, despre cum m-ai violat, mă aud spunând.

E ca și cum lumea ar fi stat în loc. Niciunul dintre noi nu se mișcă, nici măcar nu respiră. Cuvântul „viol" pare să aibă ecou în încăpere, ricoșând din tapetul cu rămurele și bibelourile în formă de păstorițe.

Culoarea a pierit de pe fața lui Will, apoi îi revine, pe când el se ridică pe jumătate ca să protesteze.

— *„Viol"?* zice el, ca și cum ar fi auzit cuvântul pentru prima oară. Ce tot spui acolo? E absurd! Își dă seama că strigă și se așază la loc. Vai de mine, Emma. Dar chiar că nu ești în apele tale! zice el, recăpătându-și controlul.

Mă uit la el și îmi întoarce privirea. Provocându-mă să repet afirmația.

— M-ai violat, Will, zic. M-ai luat cu mașina când mergeam spre casă. Ai făcut sex cu mine și ai zis că eu te-am îndemnat s-o faci. Că te-am ademenit. Dar eram un copil, Will.

— N-aș prea zice, Emma, zâmbește el batjocoritor.

E o greșeală, și o văd pe Kate cum se apleacă în față, scandalizată.

— Un copil, Will, repet eu tare. Aveam paisprezece ani.

— Emma, zice el, te rog să te liniștești. Și tu, și eu știm că ai fost o fată care avea mari probleme. Și se pare că încă mai ai. Aș vrea să-mi pară rău pentru tine, dar dacă ai de gând să născocești soiul acesta de tâmpenii calomnioase, s-ar putea să trebuiască să iau măsuri.

— Eu o să iau măsuri, spun, pentru că asta am de gând. Face parte din planul meu acum, că l-am văzut. Mă duc la poliție.

— Ei bine, o să fie cuvântul tău – cuvântul unei femei dezechilibrate, cu un istoric de probleme mintale – împotriva cuvântului meu, zice Will, cu tonul un pic mai dur. Poate vrei să te mai gândești.

— Nu, zic eu. E vremea.

Se întoarce către Kate și își ia acea expresie de „doi adulți cu un copil care se dă cu fundul de pământ", radiind empatie ostenită:

— Nu știu ce ți-a spus, Kate, zice. Dar nu sunt decât minciuni. Ea a avut probleme mintale – știai asta? A trebuit să fie trimisă să stea la bunici. Face greșeala vieții ei.

— Se pare că tu ai fost greșeala vieții ei, Will, zice Kate. Era fiica iubitei tale. A avut încredere în tine ca într-un tată.

Și-mi vine s-o îmbrățișez.

Will renunță pe loc la ofensiva farmecului.

— Tâmpenii! Toate astea-s tâmpenii! zice, descrucișându-și picioarele atât de repede, că izbește măsuța de cafea și răstoarnă ceașca. Uite ce-i, n-am vrut să fiu silit să spun asta, dar prietena ta nu era o floricică nevinovată. Avea un iubit mai în vârstă la Brighton. Ea mi-a spus. Făcea parte din rolul ei de Lolita. O căuta cu lumânarea.

Kate dă din cap pentru sine. Cred că a auzit ce venise să audă. Mă crede. Îngerul meu răzbunător.

— Desigur, a face sex cu o persoană de paisprezece ani, cu sau fără acordul ei, e un delict. Dar sunt sigură că un bărbat atât de şcolit ca tine ştie asta, zice, şi el amuţeşte. Şi Emma a avut un copil, Will. Copilul tău, adaugă ea.

Asta sună de parcă abia acum i-ar fi venit în minte, şi Will e luat prin surprindere.

— N-a fost niciun copil. Am locuit cu ea şi cu maică-sa. N-a fost niciun copil. Alte minciuni, zice el, dar tupeul pare să-i scadă. Minciuni, repetă, ca şi cum ar fi rămas în pană de cuvinte.

Acum arată mai mic pe canapeaua lui mare, cu şosetele alea galbene caraghioase.

— De fapt, te înşeli. Ai judecat-o greşit pe Emma, spune Kate.

— Tot aşa cum Jude te-a judecat greşit pe tine, adaug eu. Dar acum ştiu cine eşti. N-o să-ţi mai ascult scuzele ticăloase. Va trebui să le spui celor de la poliţie.

Kate mă ia de braţ şi ne îndreptăm spre uşă, cu Will turuind în spatele nostru despre avocaţi şi procese.

70. Duminică, 29 aprilie 2012

KATE

Kate şi Emma au păstrat o tăcere uimită în prima jumătate a călătoriei de întoarcere la Londra. Dar, în cele din urmă, Kate a deschis gura.

— Eşti bine?

— Da, a zis Emma. Tu?

— Mă simt un pic ameţită, ca să fiu sinceră. Ce animal!

— Mama mea n-ar fi de acord cu tine. Nu m-a crezut când i-am spus. Încă mai crede că Will e buricul pământului. Aş vrea să fi fost aici cu noi. Să-l audă. Să-l vadă pe adevăratul Will.

— Chiar o să te duci la poliţie, Emma? a zis Kate. Părea îngrijorată. Problema e că nu există dovezi, nu? Uite, eu te cred, dar el are dreptate. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Ai putea să fii înfrântă.

— Există copilul. Va avea pe el semnul lui, a zis Emma.

•

Kate a lăsat-o pe Emma să coboare înainte de a da colţul spre casa ei.

— Acum Paul trebuie să se fi întors de la biblioteca universităţii, a zis Emma. Nu vreau să trebuiască să-i explic cine eşti. Oricum, nu încă. Îţi mulţumesc, Kate. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

Kate a strâns-o de braţ.

— Ai fost atât de curajoasă, Emma, dar gândeşte-te bine la paşii următori. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

De îndată ce Emma a dispărut, Kate l-a sunat pe Terry pe mobil. Era aproape ora prânzului şi încă nu-i spusese despre mărturisirea Emmei sau despre telefoanele pe care le dăduse la poliţie. A hotărât ca înfruntarea cu Will Burnside să rămână între ea şi Emma. Cel puţin pe moment. Nu voia să complice lucrurile şi mai mult.

— Kate? Ce-i? a zis Terry. Credeam că eşti liberă azi. După zece minute de conversaţie încordată, el a oftat: Băga-mi-aş… Kate. Ce încurcătură, a zis. Aşadar, avem o femeie care crede că ea a născut-o pe Alice Irving?

— Nu, Terry. Zice că bebeluşul ei – alt bebeluş – e cel îngropat pe Howard Street. Uite, vin la birou ca să putem vorbi despre asta cum se cuvine înainte să trebuiască să dau o declaraţie. Bine?

— Da, o să trebuiască să-l sun pe Simon ca să-i spun ce s-a întâmplat. Sper că e pe terenul de golf şi n-o să vrea să vină şi el. Poate că putem s-o scoatem la capăt singuri.

•

Redactorul-şef arăta ca un om grăbit când a năvălit pe uşa redacţiei în pantaloni lejeri roz şi pulover asortat.

— A trebuit să conduc singur, s-a plâns. Şoferul meu este în rulota lui din Frinton. Haideţi, să terminăm cu asta.

Terry s-a agitat ca o cloşcă în jurul lui, a trimis după un espresso dublu şi s-a scuzat pentru a nu ştiu câta oară că i-a stricat duminica. Kate şedea tăcută, cu carnetul şi reportofonul în mâini.

În cele din urmă s-au aşezat cu toţii în biroul redactorului-şef şi Kate a povestit pentru a cincea oară discuţiile cu Emma.

Simon şi Terry au ascultat de două ori banda, Terry înclinând capul într-o parte ca să prindă şi cel mai mic sunet.

— Pare să fie într-o stare cumplită, Kate, a zis el. Inventează toate astea?

Ea a ridicat din umeri.

— N-am decât cuvântul ei, a zis.

Era tot ce putea spune.

— Am mai trecut prin asta, Kate, nu-i aşa? a zis Terry.

Ştiuse că o s-o pună pe tapet. Pata din palmaresul ei. Mitomana care aproape că o convinsese.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Terry! Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Am învăţat cu toţii câteva lecţii, s-a răstit Kate. Ţi-am spus că n-am decât cuvântul ei. Nu-ţi cer să trânteşti în ziar povestea fără s-o verifici. Stai până mă duc să vorbesc cu poliţaii. O să aflu ce ştiu ei. Inspectorul Sinclair mi-a zis să merg la ora două.

Terry şi Simon arătau cam miraţi de izbucnirea ei. *Staţi să auziţi şi restul*, şi-a zis ea.

Apoi le-a spus despre fotografii. Redactorului-şef aproape că i-au sărit ochii din cap când i-a înmânat teancul de polaroide.

— Dumnezeule, adu-l aici pe jurist, a zis el.

Juristul de serviciu, o avocată pledantă care îşi vârfuia salariul uriaş cu câte o tură de weekend la ziar, a urcat fără să se grăbească de la etajul ei. A ascultat-o fără comentarii pe Kate spunându-şi din nou povestea şi apoi a sfătuit-o să arate poliţiei fotografiile cât mai repede posibil.

— Vor vrea să ştie cum au ajuns polaroidele în mâinile tale, Kate, a zis ea.

— Erau într-un teanc de fotografii pe care mi le-a dat domnul Soames, a răspuns Kate iritată.

Mă rog, era aproape adevărat, şi Soames avea să aibă prea multe pe cap ca să mai protesteze.

— Bun, a zis Simon. Kate şi avocata la secţia de poliţie, Terry. Şi ţine-mă la curent.

Kate a cerut permisiunea să se retragă ca să se pregătească. Avea ceva de făcut înainte de a pleca. S-a dus să-l caute pe fotograful său preferat.

Mick era singur în camera maimuţelor, un spaţiu fără ferestre lăsat de arhitecţi ca surplus între redacţia de ştiri şi scara de incendiu, unde se ascundeau fotografii de redactorul responsabil cu imaginile. Juca pe telefon Candy Crush. Fotografia Barbarei era pe masă, în faţa lui.

— Câştigi, Mick? a zis ea.

El a pus jocul pe „pauză" şi a ridicat privirea.

— Sigur că da, a zis. Şefu' crede că fac imagini generale pentru rubrica imobiliară. Am pozat vreo două blocuri-turn şi o punte şi acum pot să fac ce vreau în restul zilei fără să-mi stea în cârcă. Ai chef de un prânz? S-a deschis un local nou un pic mai încolo.

— Mi-ar plăcea, dar sunt cam prinsă de povestea asta, a zis. Îmi cer scuze că ţi-ai pierdut timpul aseară, Mick.

— Nicio problemă. Eram doar un pic mai departe pe stradă. Ai ajuns la discotecă? Când te-ai întors acasă?

— Pe la unu dimineaţa, până la urmă. Petrecerea a ţinut până târziu şi au apărut lucruri noi.

Mick a dat din cap şi şi-a luat telefonul. Ea îşi dădea seama că arde de dorinţa de a se întoarce la joc.

— Biata de tine. Dar a meritat, nu? a zis el.

— Ai apucat să copiezi poza aia? O să i-o înapoiez Barbarei, dacă ai terminat cu ea.

Mick a lăsat telefonul din mână şi a pus fotografia de studio alb-negru a Barbarei într-o folie de protecţie.

— Cum rămâne cu polaroidele de care ai pomenit aseară? Pot să arunc o privire? a zis el.

— Sigur, a spus ea, pescuindu-le din geantă. Şi poţi să faci repede copii după ele? Mi-a mai rămas doar o jumătate de oră până să plec la un interviu cu poliţiştii.

Mick a ridicat o sprânceană.

— Au pus mâna pe tine, până la urmă? Bine, hai să vedem ce-i aici. I-a dat teancul de fotografii şi el le-a privit rapid. Doamne! Urât. Fir-aş al naibii, asta-i Barbara, a zis, şi Kate a simţit un val de uşurare. Asemănarea nu fusese doar în închipuirea sa. Uite, a zis Mick, scoţând una dintre fotografiile de studio. Se vede clar ca lumina zilei. O să le copiez pe toate.

— Mulţumesc. Şi, Mick… El a rânjit, ştiind ce avea să urmeze. Fără pălăvrăgeală, bine? a zis ea. Cei de la poliţie încă nu ştiu de fotografii. Le iau mai târziu.

Mick i-a făcut cu ochiul.

— O să facă pe ei când le văd pe astea.

Kate a încercat să rânjească şi ea. Poate că da. Ori poate că ea o să aibă o mulţime de probleme pentru că nu le-a spus de ele – ca să nu mai vorbim despre cum ajunseseră la ea, în primul rând.

— Mă întorc peste un minut să le iau, a zis.

— Arătai al naibii de strălucitoare aseară, a adăugat deodată Mick.

— Să mă pupi undeva, a zis ea şi a ieşit din încăpere.

71. Duminică, 29 aprilie 2012

KATE

Au fost conduse într-o cameră pentru interogatorii când au ajuns acolo, ea şi avocata ziarului – Simon ţinuse morţiş să meargă şi ea şi Kate şedea, bătând darabana în masa din faţa sa. Avocata şi-a dres glasul şi ea s-a oprit.

— Scuze, nervii, a zis.

Andy Sinclair a intrat şi s-a scuzat zâmbind că le-a făcut să aştepte.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Kate, a zis. E important să avem declaraţia ta în această dimineaţă. Ai adus banda?

Au şezut în tăcere, ascultând suferinţa Emmei.

— Ai vorbit cu Emma? a întrebat ea, pe când el punea banda într-o pungă şi completa eticheta.

Ştia răspunsul, dar voia ca detectivul să simtă că tot el deţine controlul.

— Nu. Discutăm cu un psiholog despre cel mai bun mod de abordare. Şi după ce am ascultat toată banda, sunt sigur că nu vrem să dăm năvală şi apoi să ne trezim cu o catastrofă. E nevoie de manevrare delicată. Aşadar… a trecut el la treabă.

Kate a respirat adânc şi a povestit pentru reportofonul lui Sinclair discuţia cu Emma de pe zidul sălii Boys' Brigade şi din maşină.

Era o senzaţie ciudată, să fie de partea cealaltă a unui interviu, şi l-a întrerupt de două ori pe Sinclair ca să reformuleze întrebările lui.

— Mulţumesc, Kate. Cred că am terminat, a zis el şi a zâmbit.

Deci, suntem în continuare prieteni, şi-a zis ea.

A întrebat-o cum a ajuns, de fapt, la reuniune.

— Nu eşti de pe acolo, nu? a întrebat.

— Nu, lucram – încercam să găsesc persoane care au locuit în zonă şi ar fi putut să ştie ceva despre felul în care a ajuns Alice pe Howard Street. Despre cine ar fi putut s-o ia.

— Aha. Aşadar, ţi-ai scos la iveală deghizarea din anii '80 şi te-ai dus acolo? a zis el. Foarte ingenios.

— M-am gândit că s-ar fi putut să fii şi tu acolo, a zis ea.

— N-aş zice că mă dau în vânt după paiete… a zis el. Şi au râs amândoi, alungând încordarea din începere. Acum, mai departe… a zis el. Ce mai ştii despre familia Massingham de pe Howard Street, numărul 63?

Of, Doamne, acum se deschide cutia Pandorei, şi-a zis Kate. *Trebuie să rămân la chestiile simple*.

— Ce ştii şi tu, îmi închipui, a zis. Emma locuia acolo cu mama ei, Jude Massingham, şi altă chiriaşă, Barbara Walker. Barbara locuieşte acum peste drum. La numărul 16. Ai fost s-o vezi – sau a fost unul dintre ai voştri.

— Da, aşa e, a zis el şi a subliniat apăsat ceva din carnet.

— Barbara a zis că a fost acolo tot timpul un iubit. Iubitul lui Jude. Will Burnside, a spus Kate, rostind numele pe litere.

— Da, mulţumesc pentru asta, a zis Sinclair, răsfoind dosarul. Bun. Ştim că clădirea aparţinea unui bărbat pe nume Alistair Soames. El are cazier. Delincvent sexual. Chestii mărunte. Pipăia femeile în metrou – îşi băga mâna

pe sub fuste, de-astea. A fost eliberat condiţionat la sfârşitul anilor ’70. Chiar înainte să cumpere casele de pe Howard Street.

— Delincvent sexual condamnat? a zis Kate. Am fost la el acum două săptămâni.

Sinclair a făcut ochii mari.

— Locuieşte într-un apartament mizerabil în sudul Londrei, a zis Kate. L-am căutat ca să văd dacă ştie ceva despre caz.

— Fir-ar să fie, Kate, e vreun loc în care n-ai fost? a zis Sinclair.

Kate i-a aruncat o ocheadă avocatei, care a dat din cap aproape imperceptibil. Era sigură că Andy Sinclair a prins-o cu mâţa-n sac.

— Chestia e, Andy, a început Kate, că Soames ne-a dat nişte fotografii din anii ’80 – ca să ajute la identificarea persoanelor –, şi printre ele era un plic cu polaroide.

El a părut interesat.

— Poze cu femei şi fete care arătau ca şi cum ar fi fost drogate, a zis ea. Se vede Soames în unele dintre fotografii.

Sinclair şi-a împins scaunul în spate şi a început să fluiere încetişor.

— Şi presupun că mai ai fotografiile.

Kate a băgat mâna în geantă şi a scos plicul. A răsfirat fotografiile pe masă.

Inspectorul Sinclair şi Kate au studiat cu grijă fiecare chip, cu respect. Dând victimelor atenţia pe care o meritau.

Kate se întreba dacă el o va recunoaşte pe Barbara şi a căutat-o în fotografii. Dar alt chip i-a atras atenţia. A pus degetul pe o fotografie şi a răsucit-o, ca s-o vadă mai bine.

— Dumnezeule mare, e Emma, a zis. Emma, a repetat.

I-a venit să plângă şi a întors privirea, ca să se liniştească.

Sinclair ridicase fotografia şi o cerceta.

— Asta e fata noastră? a zis.

— Da, sunt sigură. Mi-am petrecut cea mai mare parte a serii de ieri uitându-mă la ea. Scuze, a zis şi şi-a suflat nasul.

Sorbea dintr-o cană cu ceai ca să se calmeze când un poliţai tânăr şi-a vârât capul pe uşă.

— Domnule, a venit o femeie – de fapt, un cuplu – să vă vadă. Sunt în biroul din faţă.

— Despre ce-i vorba, Clive? a zis Andy Sinclair. Nu pot să aştepte?

— Nu-s sigur, domnule. Zic că-i vorba de copilaş.

Kate şi Andy şi-au întors brusc capetele să-l vadă mai bine.

— Cine sunt? a întrebat Sinclair. Numele, Clive.

— Emma și Paul Simmonds, a zis el, uitându-se pe o bucată de hârtie pe care o ținea în mână.

— Fir-aș al naibii! a zis Sinclair. Du-i în sala de interogatoriu numărul 9. Și dă-le ceai sau ceva. Vin în cinci minute.

Kate s-a uitat la el.

— A venit la tine. Are ceva de spus. Doamne, oare n-aș putea…?

Auzise de colegi cărora li se permisese să privească interogatoriile prin geamul-oglindă.

— Las-o baltă, Kate. E o problemă a poliției, a zis Sinclair. Vorbim mai târziu.

Ea și-a adunat lucrurile și a început să le îndese în geantă.

— Stai așa, lasă polaroidele. O să avem nevoie de ele, a zis el.

72. Duminică, 29 aprilie 2012

EMMA

Paul e la rând. Trebuie să știe. Nu-l pot lăsa să afle când vine poliția. N-ar fi cinstit.

Nu-mi scot paltonul când intru. Îi cer să vină la o plimbare prin parcul de pe stradă, spunându-i că am nevoie de aer.

— Chiar ești palidă, Emma, zice el. Bate cam tare vântul, dar o să scoată dinăuntru răul.

Mergem fără să vorbim prea mult; din când în când arată cu mâna straturile cu flori plantate de curând și câinii care aleargă după bețe. Când ajungem înapoi la poarta parcului, cumpărăm cafea de la chioșc și ne așezăm pe o bancă.

— Ți-e mai bine? întreabă el.

— Da, mulțumesc, zic eu. Trebuie să-ți spun niște lucruri, Paul. Lucruri care vor ieși la iveală despre mine.

Arată atât de îngrijorat, că aș vrea să mă opresc, dar trebuie să spun totul acum.

— Paul, zic, am avut un copil.

— Dar… începe, și îl fac să tacă.

— Așteaptă, Paul. Știu, crezi că am născocit asta. Dar nu-i așa. Am avut un copil la cincisprezece ani. N-a știut nimeni, pentru că mi-am ascuns sarcina.

Dar am născut. Şi am îngropat bebeluşul în grădina noastră din Howard Street.

Paul pune jos cafeaua şi-mi prinde mâinile, în vreme ce-i spun despre Will. E palid şi nu face nicio mişcare cât vorbesc.

La sfârşit, şade nemişcat, ca o statuie.

— Îmi pare foarte rău, zic. Nu voiam să aduc soiul acesta de nefericire în viaţa ta.

Mă priveşte cu lacrimi în ochi.

— Emma, spune, doresc cu disperare să te cred. Dar astea sunt afirmaţii dintre cele mai grave. Şi dacă sunt greşite… Dacă greşeşti, în orice amănunt, vor fi consecinţe mari. Ştii asta, nu-i aşa?

— E adevărat, Paul, zic. Îţi jur.

Mă cuprinde cu braţele şi mă leagănă. Mă lipesc de el ca un copil şi el mă alină.

— Emma, spune în cele din urmă, ce o să se întâmple acum?

— Nu ştiu, zic. Depinde de poliţie. Vreau să merg acolo. Vii cu mine?

•

Paul şi cu mine stăm o veşnicie în sala de aşteptare a secţiei de poliţie până să fie găsit poliţistul potrivit.

Urcaserăm treptele ţinându-ne de braţ, ca şi cum ne-am fi simţit puternici, dar simţeam tremurul trecând de la mine la Paul şi înapoi. Mi-a zâmbit când am ajuns la uşă.

— O să fie în ordine, Emma, a zis, iar eu am încuviinţat din cap.

E ciudat. Întotdeauna îmi închipuisem că poliţia o să vină la uşa mea. Şi uite-mă aici, venind eu la a lor.

La biroul de la intrare ne spunem numele şi cerem să vorbim cu detectivul inspector Sinclair. A fost citat în toate articolele despre Alice ca persoana care se ocupă de caz. Tânărul poliţist de serviciu ne spune să luăm loc, şi Paul se aşază lângă un bărbat care arată ca şi cum ar fi fost bătut. E beat şi plin de sânge şi plânge. Paul îi dă şerveţele ca să şteargă mizeria şi încearcă să-i vorbească, dar omul e prea dus ca să-l audă.

Eu stau jos, cu genunchiul tresăltând în ritmul muzicii interioare.

Când suntem chemaţi la birou, Paul mă bate pe umăr şi ne ridicăm.

Mergem kilometri întregi, parcă, şi picioarele mari ale poliţistului trezesc ecouri pe coridor. Totul pare exagerat – timpul, sunetele, luminile orbitoare. Îmi înfig unghiile în piele pe sub geantă. *O să fie bine, Em*, e mantra mea.

Tânărul poliţist nu ne poate spune nimic, dar ne oferă ceva de băut, şi aduce pahare din plastic subţire cu ceai îndulcit pe care nu-l poate înghiţi niciunul dintre noi. Aşteptăm în tăcere, fiecare prins în propria bulă. Ne spuseserăm unul altuia tot ce era de spus.

„N-o să mai fie secrete”, îi spusesem lui Paul, iar el a zis „Nu” şi a privit în altă parte.

Acum trebuie să-i spun secretele mele inspectorului Sinclair. Mă întreb, vor crede oare că bebeluşul n-a respirat? Poate vor crede că l-am omorât. Ar putea să mă închidă imediat.

Detectivul intră liniştit şi se prezintă. Nu-i aşa de bătrân cum îmi închipuiam. Faţă bucălată. Politicos până-n vârful unghiilor. Îşi pune ochelarii de citit când se aşază şi deschide dosarul. Văd colţul unei fotografii ieşindu-se de sub hârtii. Vede că mă uit şi închide dosarul.

— Doamnă Simmonds, zice, îmi puteţi spune de ce aţi venit astăzi aici?

Sunt pregătită.

— Ca să vă spun că bebeluşul pe care l-aţi găsit pe Howard Street nu este Alice Irving. E copilul meu. Copilul pe care l-am născut la o săptămână după ce am împlinit cincisprezece ani, zic.

Declaraţia mea pregătită deja.

Se uită la mine cu atenţie. Aşa cum a făcut Kate. Cântărindu-mă. Cântărindu-mi cuvintele.

— Când s-a născut copilul dumneavoastră, doamnă Simmonds?

— Pe 1 aprilie 1985. Am născut singură, în baia de acasă, pe Howard Street numărul 63.

— Trebuie să fi fost un chin îngrozitor, zice.

Dar ştiu că nu mă crede. Se joacă de-a compătimirea.

— A ştiut cineva despre sarcină sau despre naştere?

— Nu, eram prea speriată şi ruşinată ca să spun. Am ascuns totul, zic.

— Bun. Când v-aţi îngropat copilul?

— În aceeaşi zi, zic.

— Şi cum a murit copilul?

Paul vorbeşte brusc.

— Nu trebuie să răspunzi la întrebarea asta, Emma.

— E în ordine, Paul, zic. Vreau să spun poliţiei tot ce ştiu. Gata cu secretele. Mă răsucesc înapoi către poliţist şi spun: Nu ştiu. N-a scos niciun sunet când s-a născut.

Sunt din nou în tăcerea sufocantă din baie şi-mi încleştez din nou pumnii pe coapse.

— Doamnă Simmonds, avem dovezi bazate pe ADN că acest copil e Alice Irving, zice, prea blând, ca şi cum i-ar vorbi unui copil.

Probabil că gândeşte: *Poartă-te cu grijă cu femeia cea nebună*.

— Atunci aţi făcut, probabil, o greşeală, zic. Nu pot fi doi bebeluşi.

Inspectorul Sinclair își freacă creștetul. E tuns foarte scurt și are pe pielea capului țepișori de păr blond. Mă întreb ce simți când îi freci. Plutesc. *Trebuie să te concentrezi*. Îmi răsucesc pielea de pe abdomen.

— Așa cum spuneți, ar fi cu totul improbabil, zice. Vă simțiți bine, doamnă Simmonds?

— Da, mulțumesc, zic și mă trag spre partea din față a scaunului, ca să arăt că îl ascult.

— Soția mea a avut o experiență foarte traumatizantă, spune Paul, și-l amuțesc cu o privire.

— E în ordine, Paul.

Inspectorul Sinclair își drege glasul. *Trebuie să-i fie greu să pună următoarea întrebare.*

— Cred că ați vorbit cu un reporter aseară, nu?

Încuviințez din cap. Mi-e greață. *A vorbit cu Kate. De ce nu mi-a spus? M-a mințit.* Și-mi fac de lucru cu ideea că nu poți să te încrezi în nimeni.

— I-ai spus reporterului că ai făcut ceva îngrozitor. Care este lucrul îngrozitor pe care l-ai făcut, Emma? Ai ceva de-a face cu îngroparea lui Alice Irving?

Faptul că-mi spune pe nume mă prinde cu garda coborâtă și aproape că nu aud acuzația care urmează. Apoi se prăbușește asupra mea.

— Nu, sigur că nu. Nu e Alice. De ce nu mă credeți? Lucrul îngrozitor cu care mă torturez singură de la vârsta de paisprezece ani este faptul că am făcut sex cu iubitul mamei mele. Și am crezut că eu l-am făcut să-și dorească asta.

El ridică o sprânceană.

— A zis că eu l-am ademenit și că, dacă spun ce am făcut, mama o să mă urască pe veci, mă năpustesc eu mai departe, și cuvintele mi se revarsă în încăpere. Dar n-a fost așa. O știu acum. M-a violat și m-a făcut să cred că eu sunt vinovată.

Ridică privirea spre mine când povestesc cum mi-am pierdut virginitatea și mă întreb dacă are fiice.

— Spuneți că ați fost violată? întreabă.

— Da, Will Burnside m-a violat, zic.

Totul a fost spus. Nu mai e cale de întoarcere.

Polițistul își notează.

— Și afirmați că el este tatăl copilului pe care spuneți că l-ați născut? întreabă, și eu încuviințez din cap.

E o pauză, cât termină de notat, și închid ochii. Când îi deschid, a scos fotografiile din dosar și le-a pus într-un teanc pe masă, cu fața în jos.

— Doamnă Simmonds, zice, din nou oficial. Aş vrea să vă arăt nişte fotografii polaroid care au ajuns în posesia noastră ca parte a altei anchete. Pot să vă rog să vă uitaţi la ele şi să spuneţi dacă o recunoaşteţi pe vreuna dintre aceste femei?

Nu înţeleg nimic, şi mă uit la Paul. Nici el nu înţelege.

Inspectorul Sinclair le întoarce şi le răsfiră, ca să pot vedea imaginile. La început nu pricep ce văd. Sunt părţi de lucruri. Oameni. Părţi de oameni. Un picior, un sân, un obraz. Dar, treptat, devin clare şi pun părţile la un loc. Mă uit la feţe – ochii sunt deschişi, dar nu văd. N-au nicio expresie. Ochi morţi. Ca faţa Barbarei. Ca fotografia din sertarul lui Will. Astea sunt fotografiile pe care Kate le-a luat de la Al Soames.

Ridic privirea către inspectorul Sinclair.

— Ce au astea de-a face cu mine?

Şi îl aud pe Paul trăgând brusc aer în piept.

Îi urmăresc ochii până la o fotografie din mijloc şi ştiu pe dată că sunt eu.

Şi întind mâna s-o iau, s-o pun la adăpost. Am ochii morţi ai celorlalte fete şi, pentru o clipă, îmi pare bine. *Cel puţin n-a ştiut*, îmi zic. Nu vreau să las jos fotografia. Nu pot suporta ideea că nişte străini mă vor vedea aşa. Dezgolită.

Vreau să fiu păstrătoarea ultimei mele frânturi de demnitate. Pentru o clipă, cel puţin. El ar trebui să-mi îngăduie asta.

Mă uit la ea din nou şi mă cutremur când observ mâna din colţul fotografiei. Mâna unui bărbat, atingând faţa Emmei. Faţa mea.

Nu-mi pot lua ochii de la imagine, dar inspectorul Sinclair vorbeşte şi Paul plânge.

— Sunteţi dumneavoastră? întreabă inspectorul cu blândeţe.

— Da, zic. Unde le-aţi găsit? Cine le-a făcut?

— Anchetăm asta. Dar îmi puteţi spune dacă aţi cunoscut un bărbat pe nume Alistair Soames?

— Da, zic. Al Soames era proprietarul casei noastre din Howard Street.

Şi îi văd în minte chipul. Îi simt mâna atingându-mi în trecere sânii. La o petrecere. Petrecerea la care m-a dus Will când aveam paisprezece ani şi Jude a avut o intoxicaţie alimentară.

Simt gust de vomă în fundul gâtului şi înghit cu putere, încercând să-mi amintesc mai multe despre seara aceea. *Cum am ajuns acasă?* Mă cutremur.

Şi inspectorul Sinclair îmi vorbeşte, dar nu aud ce zice. Trebuie să-mi amintesc. Aplic nişte jocuri ale memoriei, încercând să-mi declanşez creierul. Dar nu-mi pot aminti nimic despre sfârşitul serii.

— El a făcut fotografiile? zic, întrerupându-l pe inspectorul Sinclair.

— Aşa cum am spus, Emma, nu pot da alte detalii pe moment. Dar o să vorbim peste câteva zile, când lucrurile vor progresa.

E răspunsul unui poliţist. Spune ceva, dar nimic.

— Cum rămâne cu copilul meu? întreb. Ce o să faceţi în privinţa copilului meu?

Caută să câştige timp făcându-şi de lucru cu hârtiile, aşa că repet întrebarea.

— O să cercetăm iarăşi rezultatele testului de ADN, evident, zice.

Nu mă crede.

— Ar trebui să luaţi probe de la mine, zic. Proba mea de ADN. Pentru comparaţie.

— Da, firește, zice. O să sun să urce cineva de la laborator cu o trusă. Puteţi aştepta aici un moment? zice şi îşi ia rămas-bun.

Foarte recunoscător că am venit etc.

•

După test, ne pomenim afară, în lumina soarelui.

— Nu m-a crezut, zic.

— Eu te cred, zice Paul.

73. Duminică, 29 aprilie 2012

EMMA

Kate mă aştepta în cafeneaua de peste drum. Îmi spusese într-un SMS că e acolo, dar a trebuit să-i explic lui Paul cine este. El a fost îngrozit că am de gând să vorbesc cu un reporter şi a vrut să vină cu mine, dacă ţineam neapărat să merg, dar am zis că ştiu ce fac. Că am încredere în ea. Până la urmă s-a dat bătut, spunându-mi să fiu foarte atentă ce vorbesc. O să mă aştepte, şi dacă nu mă întorc în douăzeci de minute vine după mine.

Când am dat să plec m-a prins de braţ.

— Eşti absolut sigură că vrei să faci asta?

Mi-au trebuit alte cinci minute ca să-l conving, şi acum am întârziat. Kate arată de parcă ar fi crezut că n-o să vin şi e pe cale să-şi pună paltonul când intru, în sfârşit.

O chelneriță apare când mă aşez şi trebuie să comandăm înainte să ne salutăm măcar cum se cuvine.

Fetişcana scrie „Două cafele cu lapte” cu o precizie chinuitoare, repetând cele patru cuvinte pe măsură ce o face. O zoresc în gând să plece odată. Şi când ea se întoarce să plece, Kate zice:

— Îmi pare rău, Emma. Ce s-a întâmplat la secţia de poliţie? Eşti bine?

Am luat un pliculeţ de zahăr din bolul aflat în faţa mea şi mă joc cu el, ca un copil.

Ştie. A vorbit cu inspectorul Sinclair. Toată lumea vorbeşte despre mine. Prea multe şoapte. Nu pot să am încredere în ea.

Îi spun ceea ce probabil ştie deja. Şi aştept.

— Inspectorul Sinclair a spus că ţi-a arătat fotografiile, Emma, zice. N-am ştiut că eşti printre ele. Îţi jur. De-abia atunci când m-a interogat Andy Sinclair, în după-amiaza asta, te-am văzut. Voiam să te sun de îndată ce am ieşit de acolo, dar ai apărut la secţia de poliţie înainte s-o pot face.

M-a văzut. A văzut-o pe Emma.

Încă îşi cere scuze când revin în prezent şi nu ştiu dacă s-o mai cred sau nu. Dar trebuie să ştiu mai multe, aşa că o să-i fac jocul.

— A fost un şoc cumplit să mă văd, zic, în vreme ce zahărul se varsă din pliculeţul rupt pe care-l ţin în mână.

— Trebuie să fi fost, zice.

— Inspectorul Sinclair a întrebat dacă-l cunosc pe Al Soames. Probabil crede că el le-a făcut.

— Dar cum ar fi putut? zice Kate, şi îi spun de petrecere.

— A fost ideea lui Jude, zic. I-a cerut lui Will să mă ia şi pe mine, să mă mai înveselesc. Am fost nespus de încântată. Jude mi-a dat voie să port rochia ei preferată, marca Laura Ashley. Era de un albastru ca noaptea, cu un model mărunt de crenguţe. Cu decolteu adânc şi strânsă pe talie, cu o mie de năsturei la spate, îmi amintesc că m-am rotit ca o balerină ca să fac fusta să se înfoaie şi am râs amândouă. Petrecerea a fost ca într-un film cu şampanie şi personaje celebre şi Will îi îndemna pe ospătari să-mi tot umple paharul. Mi se părea cea mai frumoasă seară din viaţa mea. Will m-a prezentat simplu, ca „prietena mea, Emma”, şi îmi amintesc că doi bărbaţi i-au făcut cu ochiul şi au râs. Mă întrebam care era gluma.

Acum ştiu.

— Apoi un bărbat m-a sărutat pe obraz când Will m-a prezentat. Nu mă aşteptam, dar părea cunoscut. Tocmai voiam să pun o întrebare când mâna lui mi-a atins în treacăt sânii, pe când îmi dădea drumul din braţe. A fost ca o descărcare electrică, şi probabil că mi s-au aprins obrajii ca focul, pentru că Will m-a luat de acolo, scuzându-se.

— Al Soames? zice Kate, şi încuviinţez din cap.

Nu-i spun că Will a zis că arăt foarte ispititor şi simt din nou în stomac senzaţia aceea de sfârşeală.

— M-a dus afară, să iau un pic de aer, zic. Şi uşa din spatele nostru s-a trântit brusc de perete, şi a ieşit bărbatul cu mâinile umblăreţe. Abia atunci l-am recunoscut. Nu-l mai văzusem decât o dată sau de două ori acasă – şi am fost alungată din cameră de fiecare dată de către Jude, pentru că el voia să vorbească despre chirie –, dar am observat pielea lui ciudată, plină de umflături. Îmi amintesc că m-am întors către Will şi am zis: „Uite, e proprietarul nostru", dar Will se purta ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

— Ce s-a întâmplat apoi? zice Kate, insistând acum.

Îmi dau seama că amintirile mele despre petrecere sunt ca unul dintre filmele acelea de amatori, în care un aparat de filmat care nu e ţinut fix înregistrează fragmente de acţiune, apoi se opreşte şi porneşte iar din alt punct. Sunt goluri. Goluri uriaşe.

— Nu ştiu, zic. Nu-mi pot aminti nimic după asta. Nici măcar cum am ajuns acasă. Dar Will a telefonat în dimineaţa următoare ca să spună că a fost mândru de mine.

— Doamne, Dumnezeule, zice Kate. Crezi că la petrecerea aceea te-a drogat Soames şi te-a fotografiat?

— Nu e Soames în fotografie, croncăn eu şi mă concentrez pe desenarea unei cruci în zahărul vărsat pe masă. Nu e mâna lui pe faţa mea.

Kate încuviinţează din cap.

— Soames s-a lăudat că mergea la femei cu un prieten.

— E Will, zic. Mâna din fotografie e a lui Will Burnside. Îi recunosc inelul de pe degetul mare.

— Dumnezeule, Emma! zice ea, prea tare, şi oamenii întorc capetele spre noi.

Încep să plâng, în vreme ce chelneriţa vine cu comanda noastră. Se holbează la mine când pune pe masă ceştile aburinde şi se trage înapoi, ca şi cum suferinţa mea ar fi molipsitoare. Capetele se răsucesc iarăşi. Trebuie să fie fascinant pentru ei să aibă parte de un pic de spectacol alături de cafea.

Kate se întinde peste masă şi-mi ţine pe loc mâna, apăsând-o peste cristalele de zahăr.

— Ai spus asta la poliţie, Emma?

— Încă nu. Nu eram sigură. Le-am spus că a făcut sex cu mine în maşina lui. Că m-a ameninţat că o păţesc dacă spun cuiva.

Kate încuviinţează din cap un pic mai repede. E surescitată, îmi dau seama. Trebuie să nu uit că e reporter, nu preotul la care mă spovedesc. N-a făcut legământul tăcerii.

— Cred că înţeleg acum de ce a făcut-o. Mi-am petrecut ani întregi ca să pricep cum l-am făcut să mă dispreţuiască. Dar cred că a fost instinctul de conservare. Nu voia să spun nimănui că văzusem fotografia din sertarul lui. Am crezut că vrea să tac pentru ca biata Barbara cea bolnavă de dragoste să nu fie umilită. Dar, desigur, erau zeci de Barbare.

— Şi tu puteai să-l dai de gol, zice Kate.

— Nimeni nu trebuia să ştie de micul lui hobby, aşa că a fost silit să-mi vâre pumnul în gură, nu? Trebuia să mă facă să tac din pricina ruşinii.

Stau acolo şi mă gândesc la Will. Încerc să-mi amintesc faţa lui aşa cum arăta pe atunci, dar nu pot. E înceţoşată acum. Încerc să-mi amintesc cum s-a purtat cu mine după petrecere, după ce el şi prietenul lui m-au pus să pozez pentru Polaroid. A fost altfel? Au fost priviri sau aluzii când a venit la noi data următoare? Dar el nu s-a schimbat. Pentru că fusese întotdeauna aşa. Ne-a amăgit pe toţi. Monstrul din mijlocul nostru.

Câtă încredere am avut în el! Will cel isteţ – maestrul manipulărilor. Cum trebuie să mai fi râs după aceea. De credulitatea mea. De ignoranţa mea.

Mă întreb ce a simţit când m-a văzut după aceea. M-a văzut pe mine cea goală, la dispoziţia lui? A păstrat imaginea aceea într-un ungher al minţii, ca s-o scoată la iveală ori de câte ori poftea? A făcut asta în vreme ce şedea de partea cealaltă a mesei, la prânzul de duminică, cu mama mea acolo?

Încerc să nu mai gândesc aşa. Dar totul se rostogoleşte peste mine, strivindu-mă. Şi mă gândesc la copilaş. Încep să îngân în cap un cântec de leagăn. Un cântec de leagăn pe care mi-l cânta Jude.

— Cred că-i mai bine să mă duc acasă, zic.

— O să fie totul în ordine? zice ea.

Cred că-i pasă cu adevărat.

— O să fie bine. Paul mă aşteaptă în stradă.

Pune pe masă o bancnotă de cinci lire şi-i face semn chelneriţei, care stă la adăpost în spatele tejghelei, că plecăm. Picioarele îmi tremură când mă ridic şi ea mă duce de mână.

74. Luni, 30 aprilie 2012

WILL

A trebuit să facă un duș după ce au plecat Emma și prietena ei. Să spele acuzațiile cu apă caldă și săpun. O să fie bine, și-a zis. Îi plăcea să meargă pe muchie de cuțit, întotdeauna îi plăcuse.

Îi plăceau provocările mai ales când era vorba de femei. *Nimic n-ar trebui să fie prea ușor*, și-a spus când s-a îmbrăcat la loc. *Cu Jude a fost prea ușor. N-a trebuit decât să mă arăt.*

Fusese așa la facultate, unde femeile îi cădeau în brațe – Jude i-a spus într-o noapte că „stătuse la coadă" pentru el. El a râs.

„Eram un student plin de coșuri și tu erai o zeiță. Eu ar fi trebuit să stau la coadă pentru tine", a zis. La marea meserie. Și ea și-a scos rochia. Funcționa de fiecare dată.

În realitate, nu fusese niciodată un student plin de coșuri. Pielea sa supraviețuise adolescenței în cea mai mare parte neatinsă și trupul său deșirat devenise arătos. Seriozitatea din școală, de care colegii își băteau joc, devenise, cumva, atrăgătoare în facultate. A descoperit brusc că nu trebuie să-și dea osteneala – nu trebuia decât să fie Will și era adorat. Îi plăcea să fie adorat.

Când intra într-o încăpere, oamenii se întorceau să-l privească și se apropiau de el, vibrând de nerăbdare ca pilitura de fier în jurul unui magnet. Voiau să fie lângă el. Voiau ca lumea să vadă că sunt lângă el. Băiatul de Aur. Asta ar fi putut să i se urce la cap – mă rog, chiar i s-a urcat, evident, dar nu lăsa să se vadă.

Însă era uimitor de fragilă adorația asta. Oamenii erau schimbători. Nu puteai avea încredere în ei. Așa că făcea să pară că nu-și dă seama cât de strălucitor este. Râdea de el însuși și își prezenta defectele oricui asculta – „Am dat-o-n bară cu eseul ăla. Tu cum te-ai descurcat?"

Asta l-a făcut și mai atrăgător. Profesoarele și colegele studente erau fermecate de modestia lui și nu mai știau ce să facă să-l asigure pe Băiatul de Aur că e strălucitor. Apoi știa el ce să le facă în pat. Chiar și profesoarele au capitulat. De fapt, uneori ele erau mai ușor de sedus decât studentele. *Doamna doctor Foster, draga de ea, nici măcar n-a așteptat să închid ușa și a sărit pe mine. Zile îmbătătoare.*

A plecat de la Cambridge cu diplomă de gradul I la două specialități, devenind vedetă la o universitate din Russell Group[47], și la început i-a mers de minune. Catedra lui a câștigat granturi și premii, el a publicat în mod regulat și a devenit celebru în domeniul său de activitate, și printre câștigurile suplimentare se numărau și distracțiile din fiecare an cu o trupă mărișoară de studente.

[47] Un grup de douăzeci și patru de universități de stat cu specificul cercetare din Marea Britanie.

Anii decăderii au început când a ieşit din faza de bărbat-băiat şi prospeţimea a început să i se ofilească.

A descoperit la treizeci şi nouă de ani că nu e singurul lup din haită. Lumea universitară era plină de cei ca Will. Avea încă porţia lui de fete doritoare, dar nu mai stăteau la coadă.

Uneori trebuia să le dea nota 10 ca să bată palma. Un coleg de la Ştiinţe a fost cel care i-a spus de Rohypnol – în glumă şi nu în glumă, şi-a dat el seama. Colegul i-a spus lui Will că putea face rost de droguri de la un prieten care lucra în domeniu. Apăruseră în peisaj recent şi se dovedeau a fi populare printre bărbaţii mai vârstnici, care erau siliţi să facă mai multe eforturi ca să aibă parte de sex.

„E de zece ori mai eficient ca Valiumul", i-a spus colegul. „Nu i se simte gustul şi nu se vede în băutură şi le face să fie cu totul duse de pe lume în vreo douăzeci de minute. Cea mai bună parte e că nu-şi amintesc nimic dimineaţa. La marele fix".

A fost crispat prima dată când l-a folosit, plănuind cum să explice dacă mergea prost, dacă fata se trezea sau îşi amintea ce s-a întâmplat. Dar n-a fost nevoie.

N-a fost la fel de satisfăcător, evident, când cucerirea era aproape în comă, dar a funcţionat. Şi a doua zi nimeni n-avea habar de nimic.

L-a cunoscut pe Alastair Soames în Howard Street. Al era proprietarul casei lui Jude şi a venit într-o seară să-şi încaseze chiria. Păpuşa Barbie datora bani şi se ascundea în camera ei, şi Will a fost lăsat să stea de vorbă cu Al vreo jumătate de oră, în vreme ce Jude se prefăcea că o caută de zor. S-a dovedit că aveau doi prieteni comuni şi Al l-a făcut să râdă cu poveştile despre turma sa de chiriaşi aiuriţi. Lui Will i-a plăcut imediat de el.

Cei doi au hotărât să se întâlnească la un pahar în seara următoare, într-un bistrou din Chelsea. Au băut bere trezită şi apoi s-au întors în apartamentul lui Al din apropiere şi au stat la taclale până la miezul nopţii despre muncă, sex, piaţa imobiliară, sex şi viitor.

„Am avut oarece pocinoage cu domniţele", a zis Al, când whiskyul l-a făcut să coboare garda. „Şi cu poliţia. Trebuie să am mai multă grijă zilele astea".

Şi Will i-a spus despre micile ajutoare.

Ochii lui Al au strălucit. „Nu-şi amintesc nimic?" a întrebat. „Poate că asta-i calea de urmat, să le strecori ceva care le ţine potolite. Uite, ar trebui să ne asociem. Eu am contactele şi invitaţiile la petreceri, tu ai tehnica, Will. Combinaţia perfectă".

Alegerea victimelor a fost distractivă – au fost de diferite vârste şi tipuri, de dragul provocării – şi primejdioasă. Fascinant de primejdioasă. Barbara a fost o greşeală – nu băuse destul din pahar ca drogul să funcţioneze cum

trebuie și, în graba lor, nu și-au dat seama –, dar n-a spus nimănui. S-a asigurat el de asta.

Și Emma. Ei bine, a meritat riscul.

S-a întrebat dacă ea a născocit sarcina. El era sigur că folosise prezervativ pentru ședința foto – întotdeauna folosea, ca să-și ascundă urmele –, dar acum nu-și mai amintea dacă folosise și în mașină. Sau dacă Emma își amintea fotografia Barbarei. De fapt, acum nu mai conta.

Nimeni n-o s-o creadă, chiar dacă se duce la poliție. Nu cu un istoric de boală mintală. Ce femeie jalnică, și-a zis.

Și-a mai turnat o ceașcă de ceai Earl Grey și și-a îngăduit o preumblare pe aleea amintirilor. Un fior de nostalgie. Păcat că n-a păstrat nicio fotografie.

75. Marți, 1 mai 2012

ANGELA

Weekendul cu Louise a început dezastruos. Fiica ei rezervase pentru amândouă o ședință la un centru spa, spunându-i Angelei că poate să facă un masaj și apoi o să se relaxeze împreună, departe de toate. Dar locul era plin de grupuri de mirese și prietenele lor la petrecerea dinaintea nunții, cu țipete în jacuzzi și partide de bețivăneală în foaier.

Când totul a devenit de nesuportat, Louise și Angela s-au retras în camera lor cu două paturi, unde aerul era încins, și s-au prefăcut că citesc, în așteptarea tratamentelor. Angela a observat că semnul de carte al fiicei nu s-a mișcat din loc în cele două zile cât au stat acolo. Se ițea încă la vreo doi centimetri de copertă. Dar nici ea nu fusese mai brează, ascunzându-și gândurile în spatele romanului de citit pe plajă cu care venise.

Nu i-a spus Louisei că a plâns în timpul masajelor; mâinile alinătoare ale maseuzelor au făcut-o să se simtă dintr-odată fără apărare și a simțit că trebuie să se scuze. Toate au fost foarte înțelegătoare când le-a explicat – un pic prea interesată, una dintre ele, și Angela s-a pomenit că povestește toate amănuntele dispariției lui Alice în vreme ce era întinsă pe o masă, în pielea goală.

Duminică seara erau amândouă gata să plece acasă, dar plătiseră până luni dimineața, așa că au rămas acolo. Angelei i-a părut bine că au rămas, pentru că, după ce au plecat roiurile de nuntașe, au putut să stea de vorbă în tihnă.

Louise i-a spus mamei sale cum s-a simţit crescând într-o familie atinsă de tragedie. Pentru prima oară şi-a deschis cu totul sufletul, ba chiar a recunoscut că uneori a urât-o pe Alice pentru că distrugea fericirea tuturor.

— Ştiu că nu era decât un bebeluş, mami, dar niciodată nu m-am gândit la ea aşa. N-am cunoscut-o. Nu existau fotografii. Nu exista decât norul acesta negru atârnând peste toate. Nimeni nu putea vorbi despre asta ca să nu începi să plângi. Mă bucur că au găsit-o, dar tot te face să plângi.

Angela s-a simţit rănită. Fusese atât de absorbită de propriile sentimente şi de hotărârea de a-şi apăra copiii de ele, încât n-a observat că sunt nefericiţi.

— Tatăl tău a zis după o vreme că nu trebuie să vorbesc despre asta, pentru că vă tulbur pe tine şi pe Patrick, a explicat. Aş vrea să fi ştiut ce simţiţi. O să încerc să nu mai plâng, Lou. Ai dreptate. Acum trebuie să ne vedem de vieţile noastre. O să facem înmormântarea lui Alice ca familie – e bine aşa?

Louise a încuviinţat din cap şi i-a prins mâna.

— Desigur, mami.

— Şi apoi o să mă concentrez pe viitor, a zis Angela. Pe tine şi pe Patrick şi pe nepoţi.

•

Capul Angelei era mai limpede când s-a întors acasă, a început să discute cu preotul local despre slujba de înmormântare pentru Alice şi să se gândească la psalmi şi citate. Se simţea mai bine decât se simţise de multe săptămâni, şi Nick a încetat să facă mare caz de fiecare mişcare a ei.

— Arăţi bine, draga mea, i-a spus în dimineaţa aceea. Ai chef să ieşim să luăm ceva pentru cină? Sunt luni întregi de când nu te-am mai dus undeva.

Şi ea i-a zâmbit şi a zis da.

Dar după o oră a sunat agenta Turner. Angela a răspuns la telefon şi i-a spus doar din buze lui Nick „Wendy". S-a bucurat să o audă – voia s-o întrebe pe poliţistă când pot face slujba de înmormântare pentru Alice, dar agenta Turner a întrerupt-o.

— V-a căutat astăzi cineva de la presă, Angela?

— Nu, Wendy. De ce, ce s-a întâmplat?

— Andy Sinclair şi cu mine suntem pe drum. Ajungem la voi într-o jumătate de oră, aşa că nu vă mişcaţi de acolo. Probabil că e cel mai bine să nu răspundeţi la telefon până ajungem noi.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat?

— Hai să vorbim despre asta când sosim, Angela. Nick e acolo?

— Da.

— Asta-i bine. Ne vedem curând.

Au stat în salon, pândind maşina. Şi când inspectorul Sinclair şi agenta Turner au bătut la uşă, Angela tremura prea tare ca să se poată ridica în picioare.

Nick i-a condus pe poliţişti în cameră şi Wendy s-a aşezat imediat lângă Angela şi a luat-o de mână.

Inspectorul Sinclair arăta obosit şi deprimat. S-a lăsat să cadă în fotoliul de lângă fereastră şi s-a uitat la ea şi la Nick.

— Vă cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a zis, dar era important să vorbim faţă în faţă.

Nimeni n-a spus nimic, şi el şi-a dres glasul.

— Am nişte veşti neplăcute. În anchetă a apărut un element semnificativ. Ieri a venit o femeie care a spus că ea e mama bebeluşului găsit pe Howard Street. Am crezut, sincer, că e doar cineva care se dă în spectacol, dar testele iniţiale pentru ADN-ul ei arată o compatibilitate.

— Nu, a şoptit Angela şi a întins cealaltă mână către Nick, ca să se sprijine de el.

Vedea cum faţa soţului său se goleşte de sânge.

— Nu pot să cred aşa ceva. Cum e posibil? zicea Nick. A cui e greşeala?

— Nick, nu, a zis ea.

— Încă nu ştim sigur, Nick. Greşelile la acest fel de teste sunt rare. Încercăm să facem lumină cât mai repede posibil.

— Dar când o să ştiţi sigur? a întrebat soţul ei. Înţeleg… Bine, te rog să ne suni imediat, Andy.

Au stat la masa din bucătărie şi s-au uitat unul la celălalt.

— Trebuie să fie o greşeală, a zis Nick. Trebuie să avem răbdare până lămuresc ei lucrurile.

— Nu, s-a dus, a zis Angela. Fetiţa noastră a dispărut din nou.

76. Marţi, 1 mai 2012

KATE

Rezultatele noilor teste ADN aveau să vină astăzi, probabil, ştia ea. Inspectorul Sinclair le împinsese în vârful teancului, nerăbdător să pună iarăşi lucrurile pe roate, după cum i-a spus lui Kate după discuţia cu Emma.

Îi telefonase ca să verifice dacă Soames locuieşte cu cineva.

— Îmi trimit chiar acum oamenii acolo, Kate. Voiam doar să ştiu dacă există factori care să complice lucrurile.

— Nu, există o fostă soţie şi doi copii mari înstrăinaţi. Dar el e un lup singuratic, a zis ea. Cum a mers cu Emma? a adăugat.

El se aştepta la întrebare, iar ea nu voia să dezvăluie propriile întâlniri cu Emma.

— Biata femeie avea minţile împrăştiate, a zis el. Tremura toată. Privirea îi tot zbura altundeva.

— Haide, Andy, n-ai avea şi tu minţile împrăştiate dacă ai fi fost violat şi ai fi avut un copil când erai tu însuţi copil? a răspuns Kate.

— Ea spune că a avut un copil, Kate. Dar ştim amândoi că e improbabil să fie adevărat, a zis el. Vreau să spun, e cam trasă de păr povestea ei că n-a ştiut nimeni. O adolescentă care are un copil şi nu observă nimeni? Zău aşa!

— Se mai întâmplă, Andy, a zis Kate. Au fost cazuri în care s-a întâmplat. Oamenii pot face cele mai ciudate lucruri.

— Bine, bine, dar cadavrul e al lui Alice – aşa spun oamenii de ştiinţă – şi eu pe asta mă concentrez. Nu ne putem lăsa distraşi de soiul acesta de dare în spectacol. În munca noastră avem de-a face cu aşa ceva tot timpul, Kate. Şi, dacă vrei sfatul meu, a adăugat, nu te implica.

Dar ea era deja implicată.

•

Angela a fost cea care i-a dat vestea, marţi. Inspectorul Sinclair o sunase ca să o avertizeze că a apărut o nouă direcţie a investigaţiei şi să o pregătească pentru apelurile din partea media.

Din fericire pentru Kate, pe ea Angela nu o considera parte din media.

— Kate, a zis, aproape plângând, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Testele ADN au legat de copilaş o femeie din Londra. Inspectorul Sinclair zice că ea s-a dus la poliţie să spună că bebeluşul e al său şi ei au crezut că e doar o pierdere de timp. Dar acum se pare că ea spunea adevărul. Refac testele pe probele de la mine, dar cred că am pierdut-o pe Alice din nou, a început ea să plângă.

— Doamne, ce încurcătură, a zis Kate. Îmi pare foarte rău, Angela.

— Cei de la poliţie nu par să facă nimic cum trebuie, a strigat Angela în receptor. Au greşit perioadele şi acum zic că-i copilaşul altcuiva. Nu cred că mai pot suporta prea mult…

— Ţine-ţi firea, Angela. E Nick cu tine? Asta-i bine. Când a zis Andy Sinclair că te sună?

— Mâine dimineaţă. Nu mai ştiu ce să cred.

— Te înţeleg, a zis Kate. Te las acum, poate că încearcă să dea de tine, dar sună-mă de cum afli ceva.

Nu l-a sunat pe Sinclair. Ar fi ştiut imediat că Angela i-a telefonat şi poate că i-ar fi spus să n-o mai caute pe Kate. Se mai întâmplase aşa ceva. Avea să aştepte până îi sună el pe soţii Irving cu noutăţi.

Kate şedea tăcută în biroul ca un acvariu în vreme ce Terry turuia. Ştia că lui îi făcea bine să-şi verse oful. Prea aduna în el multe şi ceva trebuia să cedeze până la urmă. Avusese o săptămână proastă, a zis el, şi ea „punea capac la toate".

— Este în continuare o poveste grozavă, Terry, a zis Kate, şi apoi l-a lăsat să-şi facă numărul. Am ştiut că Emma nu inventează, a adăugat.

— Nu, se pare că nu, a răspuns Terry. Naiba s-o ia. Bun, ce putem scrie?

— Doar că în acest moment se reiau testele ADN. Nu vom şti nimic despre rezultat până mâine dimineaţă. Şi dacă spunem că ei refac testele o să-i alertăm pe toţi ceilalţi. Ce-ar fi să aşteptăm şi să prezentăm rezultatele în exclusivitate? l-a rugat Kate.

— Bine, a zis el, morocănos.

Joe aştepta la biroul ei. Urmărise spectacolul prin geam şi dorea cu disperare să ştie despre ce e vorba.

— Ce a zis Angela? Ce a zis Terry? a întrebat-o.

— I s-a spus Angelei că ADN-ul Emmei e compatibil cu al copilului.

— Ei, nu! Şi cum rămâne cu ADN-ul Angelei? Au greşit la laborator?

— Probabil. Biata Angela e la pământ. Se reiau testele şi Andy Sinclair o s-o sune când au rezultatul.

— Aşadar, nu-i Alice. Ce poveste!

— Şi tu ai crezut c-o să fie plictisitor când ţi-am dat primul teanc de tăieturi din ziare, a zis Kate.

— Păi…

— Nu-i niciodată plictisitor, a zis ea.

— Asta-i regula de aur numărul doi? a întrebat el şi a rânjit.

— Pune-o pe hârtie. O sun acum pe Emma, a zis Kate.

Numărul de mobil a direcţionat-o la căsuţa vocală şi ea a lăsat un mesaj, rugând-o pe Emma s-o sune.

Nu era nimic de făcut, doar să aştepte, dar pe Kate n-o răbda inima.

— Mă duc la Emma acasă, i-a spus lui Terry.

Joe şi-a luat carnetul şi a urmat-o afară din redacţia de ştiri.

•

Au bătut la uşă de câteva ori, s-au uitat pe ferestrele din faţă şi de pe lateral, dar nu era niciun semn de viaţă. Kate a stat, nehotărâtă, în dreptul porţii.

— Nu-i acasă, a zis joc.

— Mda, am priceput asta, Joe, s-a răţoit ea.

— Ce facem acum? a întrebat el.

Ca mielul la tăiere.

— De unde dracu' să știu? a lătrat la el. Nu te mai smiorcăi, pentru numele Domnului!

El s-a uitat în altă parte, prefăcându-se că nu-i pasă. Așa cum făcuse Jake în dimineața aceea, plecând la aeroport. L-a lăsat să o sărute, apoi i-a zis:

— Mă aștept să auzim de tine când o să ai nevoie de bani.

Steve i-a dat un ghiont zdravăn ca s-o facă să tacă.

— Ținem legătura, Jakey, a spus el, dar fiul lor ieșea deja pe ușă. De ce mama naibii ai zis asta? a întrebat Steve.

— Te porți cu el de parc-ar fi un copilaș, a zis ea. Are nevoie de o porție de lume reală, nu să-i cânți în strună.

Din mașină, Kate i-a trimis lui Jake un SMS: „Întoarce-te cu bine. Te iubesc, Jake, m x". Dar el nu i-a răspuns.

•

— Hei, bună ziua, a strigat o voce de pe stradă, și o femeie cu mutră băgăcioasă a venit repede la ei.

— Căutați familia Simmonds? a zis.

— Ăăă, da, speram s-o găsesc pe Emma acasă, a zis Kate.

— Era în metrou azi-dimineață, împreună cu soțul meu. Mi-a zis el, când a sunat să spună că a ajuns la serviciu. Apropo, sunt Lynda, prietena Emmei.

— Oh, mă bucur să te cunosc, a zis Kate, notându-și faptul că unele neveste le cereau soților să ponteze la venire și la plecare. A spus unde merge?

— Nu. Derek a zis că era cu gândurile aiurea, aproape că n-a deschis gura. Să nu uităm că linia Metropolitan e extrem de aglomerată la ora aceea a dimineții. E un moment ciudat să călătorești dacă nu ești silit s-o faci. Kate a făcut o mutră înțelegătoare. Poate că are una dintre zilele ei rele, a adăugat Lynda, parșivă. Poate fi tare ciudată uneori.

— Aha, a zis Kate și, mulțumindu-i pentru timpul acordat, l-a târât pe Joe spre mașină.

— Unde se ducea Emma? a zis Joe în vreme ce își prindea centura de siguranță.

— Îmi pare rău, Joe. Am o zi proastă. N-am nici cea mai mică idee.

A pornit înapoi spre redacție, în vestul Londrei, și l-a lăsat pe Joe să vorbească despre ambițiile lui și despre un reality-show pe care îl văzuse în seara dinainte.

Unde ești, Emma? și-a zis în gând. A oprit mașina când telefonul i-a dat un semnal.

— Pariez că e ea, i-a spus lui Joe.

Când s-a uitat, SMS-ul era de la Jake.

— La naiba, a zis.

Ultimul lucru de care avea nevoie era şi mai multă durere provocată de fiul său.

„Şi eu te iubesc, mami. Îmi pare rău că-s aşa fiu de rahat, x", scria Jake.

Îi venea să plângă, dar s-a stăpânit şi i l-a trimis lui Steve. El i-a răspuns pe dată: „x".

Joe a stat cuminte până ce a terminat.

— M-am tot gândit. Cum e cu mama Emmei? a zis el. Ce-ar fi să mergem s-o vedem? N-am vorbit cu ea, nu-i aşa? Ar putea să ştie unde e Emma.

— Bună idee, Joe. Găseşte-mi adresa.

77. Marţi, 1 mai 2012

KATE

Traficul era îngrozitor, dar în cele din urmă au oprit în faţa clădirii transformate în apartamente în care locuia Jude.

Kate a încercat încă o dată telefonul Emmei pe când încuia maşina, dar tot fără răspuns.

— Haide, a zis.

Când a apăsat pe sonerie uşa s-a deschis imediat – nu li s-a pus nicio întrebare – şi au pornit în sus pe scări.

O femeie în vârstă, ale cărei haine erau un pic prea tinereşti, stătea în uşa deschisă.

— Oh! Cine sunteţi? a zis. Crezusem că ar putea să fie fiica mea.

— A, scuze, nu, doamnă Massingham, a zis Kate.

— De fapt, sunt domnişoara Massingham.

— Aha, păi, eu sunt Kate Waters. Sunt reporter la Daily Post. Am vorbit în weekend cu fiica dumneavoastră, Emma, despre cazul lui Alice Irving şi trebuie să dau de ea din nou.

— A vorbit Emma cu dumneavoastră? Niciodată nu-i o idee bună să vorbeşti cu un reporter. Întotdeauna le-am spus clienţilor mei să se ferească de presă ca de ciumă. Fără supărare…

Kate a scos un hohot de râs neconvingător.

— Sfat bun în unele cazuri, îmi închipui. Dar articolele pe care le-am scris despre Alice au dus la descoperirea unor lucruri importante.

— Hmm, a zis Jude Massingham. Dar nu adevărul, cred eu. E o chestie alunecoasă, adevărul ăsta.

— Ăăă, da. Au fost nişte impedimente în anchetă – poliţia ar fi prima care s-o recunoască.

— Nu, zău? N-am auzit vreodată aşa ceva, a zis Jude, cu un zâmbet subţire.

— Uitaţi, în această dimineaţă a apărut ceva ce vreau să-i spun Emmei, dar nu răspunde la telefon, a zis Kate, încercând să împingă discuţia pe un teren mai solid.

— Habar n-am unde e, a zis Jude. Nu-s păzitoarea ei. Ce a apărut?

— Putem să intrăm, domnişoară Massingham? a zis Kate. Cam multe urechi pe aici. N-am vrea să afle şi alţii.

— Of, bine, a zis Jude. Aveţi grijă la prag.

S-au aşezat într-un grup strâns pe cele două fotolii şi pe braţul unuia dintre ele. Nu li s-a oferit nimic de băut.

— Bun, a zis Jude. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu dacă Emma v-a spus, dar poliţia a făcut noi teste ADN.

— Nu, nu prea vorbim una cu alta în acest moment, a mormăit Jude.

— Ei bine, testele au arătat că este o compatibilitate între Emma şi copilul de pe şantierul de construcţii.

— Nu, a izbucnit Jude şi şi-a prins capul în mâini. Nu se poate. Cum ar fi putut să aibă un copil fără ca eu să fi ştiut?

— L-a ascuns de dumneavoastră, domnişoară Massingham. Şi de iubitul dumneavoastră, Will Burnside.

— Ce v-a spus despre el? a zis Jude încet, în vreme ce tensiunea din încăpere creştea.

— Exact ce v-a spus şi dumneavoastră.

— N-am crezut-o. I-am spus nişte lucruri groaznice. I-am spus că-i bolnavă şi geloasă, a zis Jude, aproape ca pentru sine.

— Dar spunea adevărul, domnişoară Massingham. Chiar n-aţi bănuit nimic?

Femeia a scuturat din cap.

— Nu, sigur că nu. Credeţi că aş fi închis ochii la aşa ceva? Nu ştiţi cum era. Îl iubeam pe Will. Îl adoram. Şi e greu să-ţi imaginezi că omul pe care-l iubeşti ar putea să facă un lucru atât de mârşav. Aţi putea crede asta despre cineva pe care îl iubiţi, domnişoară Waters?

Kate şi l-a închipuit imediat pe Steve mărturisind şi a scuturat din cap.

— Vedeţi ce greu ar fi fost? Încă este. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la toate astea. Şi să vorbesc cu Emma.

Părea că vorbeşte cu ea însăşi.

Kate s-a aplecat în față să pună altă întrebare, dar Jude a exclamat brusc:

— Am știut că nu poate fi copilul familiei Irving.

— Cum ați știut?

Jude părea tulburată.

— Păi, copilul ăla a dispărut cu zece ani înainte de momentul în care ziceau că a fost îngropat cadavrul. Poliția și-a dat cu stângu'n dreptu' în toată ancheta, dacă vreți să știți părerea mea.

— Dar, compatibilitatea cu Angela Irving, a zis Joe. Cum rămâne cu ea?

— Lucru de mântuială al laboratorului, a zis Jude. Pe când mergeam la serviciu am auzit de astfel de situații de la colegii care aveau cazuri penale. Eprubete în suportul greșit, contaminare de la alte probe, chestii de-astea. E întotdeauna loc pentru greșelile oamenilor.

— Dar există o mulțime de verificări și comparări în acest proces, a zis el. Am citit despre astea. De fapt, e foarte interesant…

— Mi-ar plăcea să-i spun Emmei, a zis Kate, tăindu-i vorba. Sunt un pic îngrijorată că nu pot să dau de ea. Prietena ei Lynda a zis că mergea cu metroul spre oraș azi-dimineață.

— Zău? Ce ciudat. Ea nu vine niciodată în oraș dacă nu-i obligată. Sunt prea mulți oameni, a zis Jude, și apoi a tăcut. Presupun că am putea să-l sunăm pe soțul ei, a propus. El ar trebui să fie la lucru. Am numărul lui. Emma l-a scris în agenda mea pentru cazurile de urgență.

A format numărul încet, apăsând cu grijă pe taste, și a așteptat.

„Paul, sunt Jude. Încerc să dau de Emma. Știi ce face azi? Așa. Păi, nu este. A fost văzută în metrou de dimineață. Așa. Păi, dacă te sună, vrei să-i spui să-mi dea telefon? Da, și tu. Pa".

— Credea că lucrează acasă în dimineața asta. Părea un pic năucit când i-am spus de metrou. Ea nu se simte prea bine în acest moment. După cum probabil că știți, a zis Jude, cu tonul acuzator, cu vocea șovăielnică.

Când Kate și Joe au ajuns afară, telefonul lui Kate a sunat.

— Sunt Andy Sinclair, a zis. Încerc să dau de Emma Simmonds. Pare să fi dispărut. Știi cumva unde este?

78. Marți, 1 mai 2012

JUDE

Când a sunat telefonul, târziu în acea seară, Jude l-a înșfăcat:

— Emma? a zis.

— Jude, sunt Harry, a zis vocea. Îmi pare rău că te deranjez, dar sunt îngrijorată din pricina Emmei.

— Suntem toţi îngrijoraţi în privinţa ei, a zis Jude. Au fost aici şi cei de la presă, întrebând de ea. Jude simţea că tremură şi s-a aşezat pe scaun prea repede, lovindu-se la cot şi scăpând din mână telefonul. Scuze, a zis când l-a dus înapoi la ureche. Ţi-a dat vreun semn?

— Nu, a dispărut. Tocmai m-a sunat Paul ca să spună că încă n-a găsit-o. Crede că şi-a închis telefonul.

O buclă întunecată de oroare s-a răsucit în jurul inimii lui Jude.

— Trebuie să ştiu ce se petrece, Jude, a insistat Harry. Paul nu vrea să-mi spună.

— Emma s-a dus la poliţie, Harry. Să le spună că bebeluşul din grădina de pe Howard Street e al ei. Că a fost violată de Will şi a rămas gravidă, a zis Jude, nevenindu-i să creadă ce spune.

— Will? a ţipat Harry la telefon. Will Burnside? Vorbeşti serios?

— Da. Nici mie nu-mi vine să cred, a adăugat Jude.

— Doamne, Dumnezeule! a zis Harry.

— Ştiai că a avut un copil, Harry? a întrebat Jude. Voi două eraţi prietene la cataramă. Ţi-a spus ceva?

— Nu până mult mai târziu. Şi atunci am înţeles aiurea. Încerca să-mi spună, a zis că a rămas gravidă, dar am crezut că a făcut avort. N-am insistat să-mi povestească. Nu ca jurnalista aia.

— Jurnalista a venit aici azi, Harry. Vrei să vorbeşti cu ea? Am numărul ei, a zis Jude, dorindu-şi ca altcineva să preia controlul situaţiei.

— Nu, nu vreau, s-a răstit Harry. Ce le dă lor dreptul să-şi bage nasul în vieţile oamenilor? Ce fel de ştire e asta? E o tragedie personală, nu o poveste la care să caşte gura oricine. Emma trebuie să fie dărâmată.

A fost o tăcere cumplită, care vibra. Jude asculta pârâiturile de pe linie.

— Harry? a zis, în cele din urmă. Mai eşti acolo?

— Da, sunt aici. Pot să vin la tine? Acum?

— Da, a zis Jude. Şi o să-i cer lui Kate Waters să vină şi ea. E implicată mult în asta şi Emma pare să aibă încredere în ea, orice ai crede tu. Ea a fost cea căreia i-a spus…

— Bine, a zis Harry. Peste o jumătate de oră.

Jude a sunat-o imediat pe Kate. Nu se putea gândi la altceva decât la Emma. Ce făcea? Unde era? Ce o împinsese ea să facă?

•

Kate a ajuns imediat după ce Harry parcase maşina şi apăsase pe soneria lui Jude. Când Jude a deschis uşa, a văzut că jurnalista îşi luase blugii pe sub cămaşa de noapte şi îşi trăsese pe ea un palton, în graba de a porni la drum.

Iar Harry vorbea agitată la telefon.

— E Emma, a spus doar din buze, şi Jude a respirat adânc, ca să-şi stăpânească teama de ce avea să vină. Emma, stai acolo. Vin la tine. Jură-mi că stai acolo.

Când a închis, Harry s-a răsucit către Kate şi a zis:

— Ne întoarcem pe Howard Street. S-a dus pe şantier.

— Cum părea să fie? a întrebat Kate.

— Tu ce crezi? s-a răţoit Harry.

Cele trei femei au urcat în maşina lui Kate. Londra era aproape goală: străzile de obicei aglomerate răsunau de zgomotul motorului, luminile felinarelor ricoşau din asfalt în jurul lor; n-au vorbit până ce au oprit lângă şantier.

— Vreţi să vin cu voi? a întrebat Kate.

— Nu prea, dar cred c-ar fi mai bine. S-ar putea să am nevoie de ajutor, a zis Harry.

Au găsit-o pe Emma aşezată pe o găleată întoarsă cu fundul în sus în locul unde fusese cândva grădina, înconjurată de bulgări mari de pământ şi luminată de lămpile de veghe pe care le aprinsese. A înălţat ochii când Harry a strigat-o, dar nu s-a ridicat.

— Am încercat să mă gândesc la ce s-a întâmplat. Am încercat să pricep, a zis. M-am gândit să mă întorc aici, unde a început. Cu copilul…

— Am încercat s-o conving să plece de acolo, s-a auzit din întuneric vocea unei femei.

— Barbara? a zis Kate.

Şi femeia a păşit în lumina lămpilor cu arc electric.

— Am văzut că se aprind luminile – nu prea am somn, a zis. Şi John spunea că au fost probleme cu copiii care pătrundeau pe şantier, aşa că am venit să văd. Şi am găsit-o pe ea. Am găsit-o pe Emma.

Jude s-a uitat la vechea ei prietenă fără să-i vină să creadă.

— Ce faci aici? a zis.

Părea un vis straniu.

— M-am mutat înapoi pe Howard Street, Jude. După ce am pierdut legătura.

După ce te-ai dat la Will, a gândit Jude, automat, apoi şi-a zis să înceteze. Asta era ceea ce spusese Will. Dar el minţise despre toate, nu-i aşa?

Harry s-a lăsat pe vine lângă Emma şi i-a atins braţul.

— Eşti îngheţată, Emma, a zis. Trebuie să te ducem la căldură.

— Locuiesc peste drum. Putem merge acolo, a zis Barbara şi Jude s-a crispat.

Ar fi vrut s-o ducă acasă la ea pe Emma, dar nu era cea care hotărăşte.

Emma s-a lăsat condusă în apartamentul Barbarei şi s-a aşezat pe canapea, lângă Shorty care picotea. Părea amorţită, cu ochii îngheţaţi de şoc.

— Ai aflat totul? i-a şoptit lui Harry.

— Nu-i nevoie să vorbim acum despre asta, Emma, a zis Harry.

— Am încercat să-ţi spun odată. În ziua în care ai apărut în bistrou.

— Îmi amintesc. N-am ascultat, nu-i aşa? M-am repezit să trag concluziile. Îmi pare nespus de rău, Emma. Dar de ce nu mi-ai spus în acel moment? Când eram copii.

Jude a trebuit să se aplece în faţă ca să audă răspunsul.

— N-am putut atunci. Will a spus că toată lumea o să mă urască.

Cele două prietene s-au îmbrăţişat. Jude s-a străduit să rămână acolo unde era aşezată. Ea ar fi trebuit să fie cea care îşi alină copilul, dar Emma nu a întins mâna spre ea.

Când s-au desprins, în cele din urmă, din îmbrăţişare şi au şezut rezemate una de alta, Kate s-a răsucit ca să se uite la ele.

— Poliţia o să pună mâna pe Will pentru ce a făcut, a zis, încercând să-şi calmeze vocea. Ce ţi-a făcut ţie, Emma. O fi crezând el că e de neatins după tot timpul scurs, dar acum există dovezi – dovezi fotografice – şi sunt sigură că Soames n-o să şovăie să-l tragă după el. L-am întâlnit. E o jigodie, a adăugat.

— Are dreptate, a zis Harry. Avem capul ticălosului pus în par.

— Şi pentru ce ţi-a făcut ţie, Barbara, a zis Emma. Ştiu că ţi-a făcut şi ţie acelaşi lucru.

Jude şi-a mutat privirea de la fiica sa la fosta prietenă.

— De unde ştii? a şoptit Barbara. Ţi-a spus el?

— Nu, ţi-am văzut fotografia în biroul lui Will. Am crezut că dormeai, dar a fost făcută când erai drogată. Pe atunci eram prea tânără ca să ştiu ce sunt în stare oamenii să facă. L-am întrebat pe Will de ea şi a zis că tu i-ai trimis-o, pentru că îl doreai.

Barbara a tras brusc aer în piept.

— M-a violat a doua zi. Ca să-mi închidă gura, a zis Emma. Trebuie să fi ştiut că ruşinea mă poate sili să tac. L-am crezut când a zis că toată lumea va da vina pe mine. Nu ştiam că poate fi altfel.

Jude a închis ochii strâns. Toate fuseseră minciuni. Ale lui, ale sale. Ea făcuse asta. Nu mai putea să dea vina pe Emma sau pe Barbara. Ea adusese acest bărbat în vieţile lor. Ea era vinovată de asta. Totul se destrăma în faţa sa.

79. Marți, 1 mai 2012

KATE

Emma a scuturat din cap când Kate i-a spus că ar trebui să-l sune pe inspectorul Sinclair. Că erau noutăți în privința testelor.

— Știu care o să fie rezultatul. N-am nevoie să-l sun, a zis. Mi-am băgat copilul în pământ, sub ghiveci. N-am nevoie ca el să-mi confirme asta.

L-a sunat Kate, să-i spună că e cu Emma pe Howard Street și să-i atragă atenția asupra celei de-a doua victime a lui Will Burnside, Barbara.

— Vin acum, Kate, a zis.

Nu-și dădea seama dacă el e supărat că ea a ajuns prima. N-avea importanță, nu? Câtă vreme Emma era în siguranță.

Când a ajuns, împreună cu sergentul, o femeie în jur de treizeci de ani, s-au înghesuit cu toții în camera din față și câinele a fost dus în bucătărie.

— Acum, a zis inspectorul Sinclair, totul a devenit foarte complicat, dar mi-ar plăcea să începem cu copilul. De aici a pornit totul în ancheta mea. Bine?

Emma a încuviințat din cap și ceilalți s-au lăsat pe spătarele scaunelor, ieșind din raza privirii detectivului.

— Cred că știi deja, Emma, că s-a găsit o compatibilitate între tine și cadavrul copilului descoperit pe șantierul de pe Howard Street?

— Kate mi-a spus că au venit rezultatele testelor, a zis ea.

— O să discutăm asta mai târziu, i-a spus el lui Kate, ridicând mâna ca să-i oprească explicațiile. Mai târziu… Așteptăm să fie verificate rezultatele ADN-ului Angelei Irving, dar se pare că a fost o eroare la testare, a zis el. Vorbesc mâine dimineață cu domnul și doamna Irving. Ce aș vrea să te rog este să nu dezvălui nimănui rezultatul testului, Emma, până ce nu vin toate rezultatele și putem să facem o declarație corectă. S-a uitat la Kate, ca să-și sublinieze ideea. E o chestiune foarte delicată, mai ales pentru familia Irving. Au așteptat multă vreme să afle ce s-a întâmplat cu copilul lor și trebuie să fim corecți cu ei, a adăugat. Toate capetele din cameră s-au înclinat la unison. Așadar, ne-am înțeles? a întrebat. Și asta, evident, te include și pe tine, Kate.

— Desigur, a mormăit ea, ursuză.

— E târziu, a zis inspectorul Sinclair. Cred că ar trebui să ne întâlnim iar dimineață. Poți veni la secția de poliție mâine, doamnă Simmonds? Și dumneavoastră, domnișoară Walker? Am înțeles că amândouă aveți

chestiuni legate de profesorul Burnside pe care vreţi să le discutaţi. Trebuie să facem asta aşa cum scrie la carte, nu de mântuială.

Emma şi Barbara au zis că vor merge, iar Kate şi-a ferit privirea.

— Poate că am putea sta un pic de vorbă în linişte, Kate, a zis el. Afară.

L-a urmat, lăsând femeile să-şi ia rămas-bun.

— Ai sărit cu totul peste cal, Kate, a zis inspectorul Sinclair de îndată ce au ajuns pe trotuar. Ai periclitat ancheta cu şmecheriile tale riscante. Nu era treaba ta să-i spui Emmei Simmonds despre rezultatele testelor ADN. Asta ar fi putut să provoace tot soiul de prejudicii.

Kate ştia că nu-i spusese Emmei decât că sosiseră rezultatele, dar inspectorul Sinclair nu voia să audă justificări. Ar fi trebuit să dezamorseze situaţia scuzându-se, dar stresul serii o lăsase cu nervii în piuneze şi cu ghearele scoase.

— Mi-am făcut doar treaba, Andy. Asta sunt plătită să fac. Am urmărit indiciile şi am găsit oameni care ar putea să ajute în ancheta ta. Şi ţi i-am dat când mi-ai cerut-o. Ziarul meu a făcut totul ca să vă ajute să aflaţi ce s-a întâmplat cu Alice Irving. N-aş crede că-i vina mea dacă aţi greşit testele…

— Am să vorbesc cu redactorul-şef, a zis inspectorul Sinclair, s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în noapte, cu sergentul grăbindu-se pe urmele lui.

— Fir-ar să fie, a zis Kate tare. Alt contact s-a dus dracului.

80. Miercuri, 2 mai 2012

KATE

Joe muncea de zor când Kate a ajuns la redacţie, a doua zi, concentrat pe monitor cu acel soi de atenţie care ei îi dădea pe loc dureri de cap. Era prea obosită şi descurajată ca să-l întrebe ce face. S-a prăbuşit pe scaun şi a aşteptat următoarea belea.

Căreia nu i-au trebuit decât treizeci de secunde ca să-şi facă apariţia.

Terry i-a făcut semn să meargă la el. Semnul cu degetul lent, mânios.

— Aşadar, reporterul meu vedetă, cum stăm? a zis el, având în voce un strop de sarcasm. Ai pus pe picioare articolul?

— Păi… a început Kate.

— Da sau nu?

— Nu, a zis ea. Şi cred că Simon o să primească o plângere de la poliţie. Aseară am încasat o săpuneală de la contactul meu şi mi s-a spus să nu scriu

nimic până ce nu se dă un comunicat oficial. Cred că povestea noastră de dragoste s-a încheiat.

— Grozav, a zis Terry, montându-se. Așa că n-avem exclusivitatea pe care i-am promis-o lui Simon? Și el o să se aleagă cu un perdaf de la comisar? Minunat! Al dracu' de minunat!

Ea s-a gândit să spună că-i pare rău, dar nu asta voia el să audă.

— O să încerc pe altă cale, a zis și s-a târât înapoi la biroul său.

Joe a ridicat privirea.

— Să-ți aduc o cafea, Kate? a zis, și ei i-a venit să-l îmbrățișeze.

— Da, băiatul meu adorabil. Ți-am spus că am de gând să te adopt? Adu și un brandy, dacă or avea pe acolo.

A deschis calculatorul, ca să pară că muncește, și și-a scos carnetul.

Mă întreb ce-o să zică Simon, s-a gândit, cu amenințarea concedierii pâlpâindu-i într-un ungher al minții. *O să mă susțină, nu?*

Joe s-a întors cu cofeină, dar fără tărie.

— Nu mai aveau brandy, a zis.

— La ce te uiți? a întrebat Kate când el și-a înșurubat iarăși ochii în ecran.

— O chestie despre ADN, a zis. E cu adevărat interesant. Știai că, dacă testezi mitocondriile, ADN-ul nostru e compatibil cu al strămoșilor? Mă rog, pe linie maternă până la străbunicile noastre. Și dacă faci testarea STR-Y găsești descendența masculină. E fascinant.

— Fascinant, a zis Kate. Nu cumva ai un articol de care trebuie să te ocupi?

— Nu, nu înțelegi. Toate rudele noastre apropiate – părinți, mătuși, unchi, frați, surori, veri, bunici – sunt compatibile. Au aceiași markeri ADN.

— Bun. Așadar, ceea ce zici tu e că mai mult de o persoană poate fi compatibilă cu ADN-ul copilului?

— Da, așa cred, a zis Joe. Asta zice pe Wikipedia.

Ea s-a aplecat peste umărul lui și a citit singură articolul.

— Nu-s doi copii, atunci, a zis, zâmbind cu gura până la urechi. Sunt două rude.

L-a sunat pe mobil pe Andy Sinclair, dar el n-a răspuns. *Încă mai e bosumflat*, și-a zis.

Bob Sparkes a răspuns imediat.

— Vai de mine, Kate. Nu ești reporterul preferat al inspectorului Sinclair, din câte am auzit.

— Ai auzit bine. Te-a sunat? S-a burzuluit la mine aseară și a plecat, a zis ea.

— Nu așa mi-a povestit el, dar e sătul până peste cap de tine. Și trebuie să refacă toate testele, pentru că le tot dau aceleași rezultate. E sub o presiune enormă. Las-o mai moale, Kate.

— Nu lăsând-o mai moale o să se rezolve cazul ăsta, Bob, a zis ea, și el a râs.

— Pur și simplu nu poți sta deoparte, nu? Ca un terrier care a înhățat un os.

— Asta mă face să fiu un reporter bun, Bob. Oricum, Andy nu răspunde la apelurile mele. Dar am o idee. Pot să ți-o spun întâi ție?

— Dă-i drumul, atunci, a zis Sparkes.

I-a spus de descoperirea lui Joe, omițând faptul că informația era pe Wikipedia, și a așteptat ca el s-o digere.

— Așadar, atât Emma, cât și Angela ar putea fi înrudite cu copilul?

— Ar putea, dacă am priceput eu bine partea științifică…

— Îl sun acum, a zis Sparkes și a închis, iar Kate n-a mai apucat să-i spună s-o sune imediat după aceea.

A luat o gură de cafea și a plimbat-o prin gură, gânditoare. Joe s-a cocoțat pe marginea biroului ei.

Când telefonul a sunat a înghițit brusc și a împroșcat și i-a făcut semn lui Joe să răspundă.

— Bună ziua, domnule inspector Sinclair, v-o dau imediat, a zis Joe, înmânându-i lui Kate telefonul.

— Bună, Andy. Scuze, m-am înecat cu cafeaua. Uite, îmi pare foarte rău pentru aseară. Totul fusese foarte stresant și probabil că am reacționat exagerat.

Inspectorul Sinclair și-a dres glasul. Era rândul lui.

— Da, păi, probabil că eu am fost cam dur. Hai să ștergem cu buretele, bine?

— Da, hai să facem asta. Mulțumesc că m-ai sunat. Chiar îți sunt recunoscătoare.

— Bob Sparkes tocmai mi-a vorbit de ideea ta, a zis inspectorul Sinclair. Voiam să-ți spun că echipa noastră de legiști compară deja ADN-ul Emmei și al Angelei, ca o verificare a unor rezultate pozitive false. Aceasta ar confirma că au strămoși comuni. Și suntem pe cale să vorbim cu amândouă femeile ca să încercăm să stabilim o legătură. Așa că te rog să nu vorbești cu niciuna dintre ele până ce n-o facem noi.

— Oh, Dumnezule mare, Emma e Alice, nu-i așa? a zis Kate, ideea explodându-i în minte.

81. Miercuri, 2 mai 2012

JUDE

Inspectorul Sinclair era pe drum spre Pinner.

Emma a sunat-o pe Jude, panicată.

— Tocmai m-a sunat ca să se asigure că sunt acasă. Cred că vine să mă ia. Să mă închidă. Voiam doar să-ţi spun.

— De ce să vrea să te închidă? a zis Jude. Încearcă să rămâi liniştită.

— Am îngropat copilul fără să spun nimănui. Ei ar putea crede că l-am omorât, a suspinat Emma.

Şi Jude a coborât scările în fugă ca să găsească un taxi. Trebuia să fie acum cu Emma.

A ajuns imediat după detectiv. El arăta epuizat. Aproape la fel de epuizat ca Paul. Emma îşi împachetase câteva lucruri, ca să fie gata, şi şedea ţinându-şi soţul de mână.

— Mă bucur că sunteţi şi dumneavoastră aici, domnişoară Massingham, i-a zis inspectorul Sinclair lui Jude. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră şi cu Emma.

— De ce? a zis Emma. Jude n-a ştiut de copil.

— Nu despre copilul tău, Emma, a zis el. Despre Alice.

Jude a ştiut imediat că totul se sfârşise. Chipul detectivului era ferm. N-aveau să dea târcoale faptelor. N-aveau să fie noi minciuni. Adevărul nu mai putea să fie multiplu.

Aşa că a povestit că a pierdut copilul lui Charlie la cinci luni. Că a căzut, s-a împiedicat în dormitor de cablul uscătorului pentru păr pe când se grăbea să plece la lucru şi a căzut cu faţa în jos pe podea. N-a fost nimeni acolo s-o ajute, şi şi-a prins burta cu mâinile ca să alunge durerea arzătoare, şi a fost sângele, mult sânge. A şezut pe vasul WC-ului, în vreme ce trupul îi era copleşit de valuri de durere. A tras apa peste tot ce a ieşit din ea, incapabilă să se uite în vas şi să accepte faptul că sarcina ei se încheiase. A sunat la birou de la telefonul cu fise din holul apartamentului închiriat şi a zis că e bolnavă.

— Aveam de gând să-i spun lui Charlie în seara aceea, când suna, a zis. Dar primele lui cuvinte au fost atât de pline de iubire, mi-a zis îngerul lui şi m-a întrebat de copilaş. Şi am zis „Suntem bine", şi minciuna a fost rostită. Nu mai era cale de întors.

Emma nu voia să se uite la ea, dar detectivul îi susţinea calm privirea.

— Spuneţi mai departe, doamnă Massingham.

— Am hotărât să pretind mai târziu că am pierdut copilul. După ce el avea să promită că se însoară cu mine. Ar fi trebuit să se însoare cu mine, şi atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, a zis Jude, dar expresia detectivului nu s-a schimbat. Am făcut o căptuşeală dintr-o pernă veche cu spumă de latex, am tot adăugat straturi şi am purtat haine largi de gravidă. I-am spus lui Charlie la telefon că mă dor picioarele. Presupun că mă credeam încă însărcinată.

— Şi iubitul dumneavoastră? N-a bănuit nimic? a întrebat inspectorul Sinclair.

— Era muzician şi hălăduia prin Europa, în turneu cu trupa lui. Iar programul s-a tot prelungit, aşa că nu m-a văzut timp de câteva luni.

— Ce le-aţi spus prietenilor şi familiei dumneavoastră, domnişoară Massingham? a întrebat Andy Sinclair.

— Părinţii n-au mai vorbit cu mine după ce le-am spus c-o să am un copil. Un copil nelegitim era prea mult pentru ei. Ce aveau să le spună prietenilor de la clubul de golf? Dar am continuat să muncesc – aveam nevoie de bani – şi, când am ajuns în şapte luni, mi-am luat concediu prenatal. Le-am spus că trebuie să intru în concediu devreme din cauză că am tensiune mare şi mi s-a spus că trebuie să stau cu picioarele ridicate, pentru binele copilului. Fetele de la birou au fost dezamăgite. Voiau să dea o petrecere pentru mine…

Jude s-a uitat la fiica sa. *La ce te gândeşti, Emma?*

I-a povestit detectivului că a sunat la spital să le spună că va fi plecată o vreme în străinătate, cu Charlie. Aşa că n-a mai fost nevoie de consultaţiile prenatale.

A stat acasă şi a încercat să plănuiască ce să facă. Îşi amintea încă panica aducătoare de amorţeală care invada fiecare clipă pe măsură ce se apropia ziua cea mare. Charlie avea să se întoarcă peste două săptămâni, aşteptându-se ca ea să fie cu burta la gură, pe cale să aducă pe lume copilul lor. Ar şti de îndată ce ar lua-o în braţe, nu-i aşa? În miezul nopţii îi veneau idei trăsnite. O să spună că a fost o tumoare şi n-a vrut ca el să afle. Ar fi prea şocat ca să pună întrebări. Nu-i aşa? O să spună că pruncul a murit. Prea multe întrebări – şi apoi o s-o părăsească.

— Nu suportam gândul că o să mă părăsească. Trebuia să-i dau un copil. M-am dus la gara Waterloo şi am luat primul tren spre sud care a venit la peron. Îmi ieşisem din minţi, nu ştiam unde mă duc – aveam pur şi simplu nevoie să găsesc o maternitate.

Şi-a amintit că cineva s-a ridicat ca să-i ofere locul, iar ea i-a mulţumit cu un zâmbet şi s-a aşezat greoi pe banchetă, jucându-şi rolul ca o profesionistă.

— Am coborât la Basingstoke, a zis ea.

— Aţi mai fost vreodată acolo? a întrebat inspectorul Sinclair.

— Nu, a trebuit să întreb cum ajung la maternitate.

Jude a respirat adânc şi, în gând, a pătruns din nou pe uşa spitalului.

A luat ascensorul, ferindu-se să privească în ochi oamenii înghesuiţi acolo cu ea. Aveau buchete de flori, cadouri învelite în hârtie cu bebeluşi şi berze, ţineau de mână ţânci care de-abia învăţau să meargă. Erau emoţionaţi, râdeau. Nimeni n-a părut să o bage în seamă.

Dar şi-a dat seama că a ales momentul nepotrivit. Trebuia să vină la sfârşitul orelor de vizită, nu la început. Acum erau prea mulţi martori. A plecat de la spital şi a stat o oră în parcul din apropiere, unde era din ce în ce mai frig, pe măsură ce soarele palid de primăvară începea să apună.

Din nou în lift, de data asta singură. Uşile s-au deschis la etajul saloanelor postnatale, şi acolo erau aceiaşi oameni, după ce lăsaseră florile şi felicitările, pe drum spre casă. Cumpărase nişte flori de la un vânzător de pe stradă şi le-a ţinut lipite de burtă.

Când s-au deschis uşile liftului, un moment a fost singură. Apoi a văzut o femeie ieşind din camera ei de la jumătatea coridorului. Avea în mâini lucrurile pentru spălat şi un prosop. S-a îndepărtat de Jude fără s-o vadă.

Jude s-a oprit, făcându-se că se uită în sacoşă. Femeia ar fi putut să uite ceva. S-ar fi putut întoarce. Dar n-a făcut-o. A intrat în baia de la capătul coridorului şi a închis uşa. Un moment Jude nu s-a putut clinti din loc, încremenită de groaza lucrului pe care avea să-l facă, dar apoi a auzit plânsul unui copilaş în camera femeii.

Pot să fac asta, şi-a zis în sinea ei şi a intrat, ca într-un vis, pe uşă. Copilaşul fornăia în pătuţul lui. S-a dus drept la el, l-a ridicat, era gata învelit, şi l-a pus în sacoşă. Şi a plecat. De data asta a mers pe scări. Nimeni nu folosea scările.

În tren, spre casă, o femeie a zis, prietenoasă:

— Când trebuie să naşti?

— Curând de-acum, a zis Jude şi s-a dus în apropierea uşilor, unde era mai mult zgomot, care să înăbuşe glasul copilului dacă ar fi plâns.

Dar copilul n-a scos niciun sunet.

Întoarsă în camera sa, l-a despachetat ca pe un cadou şi a stat aşa, privindu-şi pentru prima oară copilul. Era fetiţă.

— Bună, Emma, a zis.

82. Miercuri, 2 mai 2012

ANGELA

Doctorul i-a dat nişte pastile ca să atenueze şocul, dar ea tot tresărea de câte ori trecea o maşină pe lângă casă. Inspectorul Sinclair a sunat să spună că ajunge acolo în douăzeci de minute. Părea sumbru şi obosit şi l-a lăsat să închidă fără să-l întrebe nimic.

Nick a coborât şi a început să se plimbe prin încăpere.

— Angie, trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău, a zis el. Cei de la poliţie au greşit. Nu putem face nimic ca să schimbăm asta. Cred că vin să-şi ceară scuze, nu?

— Hai să vedem, Nick, a zis.

Iar îi vâjâia capul. Plin de Alice.

•

Nick a deschis uşa înainte ca inspectorul Sinclair să apuce să ciocănească.

— Intră, Andy, a zis.

Angela stătea la fereastră, privind maşina detectivului. Înăuntru erau trei oameni.

— Nu vin înăuntru şi colegii dumneavoastră? a întrebat.

El a şovăit.

— Nu, pe moment nu. Poliţistul şi-a dres glasul. Angela, Nick, a zis. Am veşti pentru voi. Sincer să fiu, nu ştiu cum să vi le spun.

Transpira, picăturile de sudoare de pe fruntea lui sclipeau în lumină.

— Că aţi făcut o greşeală? a zis Nick. Ne-am gândit că asta este.

— Păi, nu, a zis detectivul. Chestia e… Uite, am găsit-o pe Alice. Dar nu e copilaşul de pe şantier.

Angela a tras brusc aer în piept şi a ţâşnit în picioare.

— Angie, a zis Nick, cu vocea tremurând, şi a tras-o la loc lângă el. Spune-ne, Andy. Spune odată ce aţi găsit.

— Alice trăieşte, a zis inspectorul Sinclair.

— *Trăieşte?* au strigat şi Angela, şi Nick, şi sunetul a ricoşat din fereastră.

— Da.

— Cum se poate? a zis Angela, rotindu-şi înnebunită ochii prin încăpere, după copilul său. Unde e?

— E aici, a zis inspectorul Sinclair, cu vocea poticnită de emoţia clipei.

Nu plângea niciodată când era la lucru, nici măcar când dădea veşti cumplite. Însă tensiunea era insuportabilă.

— Unde? Unde? a țipat Angela.

— E în mașină, a zis el.

Angela a zbughit-o pe ușă înainte ca ei să o poată opri, a fugit la mașină și s-a oprit lângă ea, cu mâinile lipite de geamul pasagerului.

Femeia s-a uitat la ea: părul negru, ca al lui Paddy, bărbia lui Louise. Și a ridicat la rândul ei mâinile, oglindind gestul mamei sale.

83. Miercuri, 2 mai 2012

EMMA

Angela și cu mine nu ne putem lua ochii una de la cealaltă. Chiar și când inspectorul Sinclair ne vorbește, noi ne uităm una la alta, sorbindu-ne din priviri. Arată ca mine. Arăt ca ea.

Mă simt de parcă aș fi într-un vis suprarealist. N-am încetat să mă gândesc la Jude ca la mama, dar simt că aș putea s-o iubesc și pe străina asta.

Inspectorul Sinclair voia să aștepte înainte să ne pună față în față. Era îngrijorat că ar putea fi prea mult pentru toată lumea. „Ești într-o stare fragilă, Emma", a zis după ce Jude a fost dusă la secția de poliție. „Sunt o mulțime de lucruri de asimilat. Ce-ar fi să așteptăm o zi, ca să te poți pregăti?"

Dar nu l-am lăsat să plece fără mine. Eram îngrozită că Angela m-ar putea respinge, dar trebuia s-o văd. Să fiu sigură.

În mașină, mă gândeam că în tot acest timp căutasem un tată, când ar fi trebuit să-mi caut mama. Paul a stat lângă mine pe bancheta din spate, ținându-mă de mână, dar neputând să vorbească.

Și când am văzut-o năvălind pe ușa din față și alergând spre mașină, am știut că e ea. Voiam s-o ating, ca să văd dacă e aievea, și mi-am lipit mâna de a ei prin geam.

Dar nu știu prea bine ce o să se întâmple acum. Euforia s-a redus până la un zumzet plăcut în capul meu, dar în stomac am ghimpi de teamă. Încă mi-e frică. Frică de cum vor ieși lucrurile. Poate că o să-i pierd pe toți. Jude o să meargă la închisoare pentru ce a făcut, iar Angela… s-ar putea să nu mă vrea.

— Emma, zice ea, ca și cum ar putea să-mi citească gândurile. N-am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine. Nicio clipă.

— N-a încetat, zice Nick.

Tatăl meu. Se tot uită în altă parte, de parcă sunt prea mult pentru el. Dar Angela nu.

— Am crezut c-o să fim în siguranţă la spital, zice ea. Dar nu eram. Când m-am întors de la duș, am ştiut de îndată ce am intrat în cameră că sunt singură. Era o tăcere atât de nefirească, încât am simţit că leşin şi a trebuit să mă agăţ de uşă. Totul era anapoda, dar nu-mi dădeam seama în ce fel. M-am dus la pătuţul tău şi nu era decât o mică adâncitură în cearşaful de bumbac alb care arăta că ai fost acolo. Am pus mâna pe pătuţ – nu-mi venea să cred că ai dispărut – şi am scotocit prin toate ungherele, să nu fii ascunsă pe undeva, şi ţi-am simţit pentru ultima oară căldura. Mama mea plânge. Nu-mi puteam aminti dacă te-am mai privit o dată înainte să ies din cameră. N-ar fi trebuit să plec de lângă tine.

Întind mâna şi o prind pe a ei. E prima dată că ne atingem. Mâna ei e moale şi caldă şi o strâng.

— N-a fost vina ta, zic.

84. Miercuri, 16 mai 2012

EMMA

După două săptămâni stau în sala de aşteptate a tribunalului, împreună cu Mick şi Kate. În cinstea ocaziei, Mick şi-a pus o cravată oribilă, pătată, şi a adus în buzunar un sandviş Egg McMuffin – „Am întârziat un pic în dimineaţa asta", ne-a explicat.

„Nicio grijă, o să fiu gata", i-a spus lui Kate când a luat ultima înghiţitură. „Mă duc afară pentru sosire. Abia aştept să-i văd mutra". Kate poartă un costum sobru negru, cu cămaşă albă. Arată ca recepţionera unui cioclu. Umblă de colo colo, vorbeşte cu inspectorul Sinclair într-un colţ.

Articolul ei despre mine şi Angela a făcut mare vâlvă când a apărut. A trebuit să-l scrie cu multă grijă, a zis ea, lăsând deoparte orice l-ar fi putut identifica pe Will ca violator şi ocolind rolul lui Jude. Era un rând în care scria: „Poliţia a arestat o femeie de 73 de ani ca parte a investigaţiei".

„Nu vreau să mă fac vinovată de eşecul proceselor lor", mi-a spus. „O să fie destul timp mai târziu să spun partea aceea a poveştii".

În ziua de după prima mea întâlnire cu Angela, *Post* a pus regăsirea noastră pe prima pagină şi pe încă trei pagini în interior. Erau fotografii cu

noi îmbrăţişate. Era prima oară că ne îmbrăţişam; aproape că am avut nevoie să ne îngăduie Mick.

„Haideţi odată", a zis el, pe când noi stăteam sfioase una lângă alta, niciuna gata să facă prima mişcare. „Aţi aşteptat asta patruzeci şi doi de ani. Îmbrăţişeaz-o, Angela".

Mick a tot ţăcănit cu aparatul lui o veşnicie, dar când s-a oprit nu ne puteam desprinde una de alta.

Joe a izbucnit în plâns şi Kate l-a înconjurat cu braţul. Toată lumea părea că se îmbrăţişează.

•

Dar aici nu-i fericire. Aici e locul în care a început chinul meu. Şi în care se va sfârşi. O să fie prima oară că-l văd pe Will din ziua aceea, acasă la el. N-aveam de gând să vin, dar inspectorul Sinclair a zis că Will o să se împotrivească la fiecare pas. Presupun că ştiam că aşa o să facă. Aroganţa lui nu l-ar lăsa să se poarte altfel. Kate a spus că a auzit că el dă toată vina pe Soames. Chipul lui Soames a putut fi identificat în fotografii. El era cel cu cazierul de delicte sexuale.

N-am putut să-l las să creadă că am dat înapoi. Aşa că am venit. Ca să-i arăt că sunt tot aici. Ca stafia lui Banquo.

Îşi face apariţia, ţanţoş.

„Am venit să-mi susţin nevinovăţia", zice pe treptele tribunalului, întorcându-şi profilul cel mai fotogenic către aparatul de fotografiat al lui Mick.

Îmi simt fiecare centimetru de piele ca şi cum ar fi luat foc, pe când mă ridic de pe scaun şi-mi înfrunt agresorul. El pare uluit şi expresia pentru public dispare. Nu-i decât un bătrân speriat.

Jude nu-i aici. De când a fost arestată s-a retras faţă de mine, faţă de toată lumea. Pare că a intrat la apă în zilele de după mărturisire şi refuză mâncarea.

Barbara stă cu ea de când a ieşit pe cauţiune. Ca să o îngrijească – reluând relaţia de unde o lăsase, acum atâţia ani. I-am spus lui Jude că n-o urăsc. Dar cred că da. Am încercat să înţeleg de ce m-a luat de la spital, ce a împins-o la asta. Am încercat să mă pun în pielea ei cea disperată. Dar nu mă pot gândi decât la chipul Angelei când a descoperit că am dispărut. Şi la anii ei de chin.

Când am întrebat-o pe Jude cum a putut trăi cu ea însăşi, ştiind prin ce treceau ei, a zis că s-a silit să nu se gândească la ei.

„Aveau alţi copii", a zis, de parcă asta ar fi făcut ca lucrurile să fie corecte. Voiam să strig la ea, dar n-avea rost. Îi este ca un scut faptul că nu se gândeşte decât la ea. Sentimentul ei de îndreptăţire. Ori de câte ori voia un lucru, îl lua, oricare ar fi fost consecinţele, pentru că simţea că îl merită.

Acum înțeleg de ce m-a alungat fără șovăială. Trebuia să-l aibă pe Will. Eu eram o victimă colaterală.

Angela nu vrea să vorbească despre ea. Nu vrea să-i pomenească numele. Zice că vrea să se concentreze pe viitor, nu pe trecut.

Vorbim la telefon în fiecare zi cu o familiaritate din ce în ce mai mare, și mă întreb dacă o să-i zic vreodată „mamă". Încă nu. Săptămâna viitoare o să-i văd pe fratele și pe sora mea. Cred că sunt pregătită acum, și Angela vrea să ne întâlnim. Nu știu prea bine ce cred ei despre asta. Despre mine. Șocul reapariției mele trebuie să-i fi marcat și pe ei. Sunt copilul absent care a iscat atâta suferință în familia lor. Angela zice că sunt încântați că am fost găsită, dar ea vrea ca toată lumea să fie fericită. Eu trebuie să iau lucrurile pas cu pas.

Mă așez la loc lângă Kate și-mi trag răsuflarea după ce Will intră în sală. Mă simt în culmea fericirii și distrusă de confruntare, tremurând din pricina efortului.

„Te-ai descurcat de minune", zice Kate. „S-a sfârșit totul, acum".

Mă rog, aproape.

85. Marți, 2 aprilie 2013

EMMA

După discuțiile de la poliție am început să-i spun copilului Katherine, pentru că era, în sfârșit, o persoană. Am numit-o după Kate. Fără ea, aș fi încă în iad.

Paul îi spune și el Katherine. Faptul că i-am dat nume înseamnă că putem să vorbim despre ea și s-o jelim. Copilul meu. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit. A fost o prezență fizică în viața mea atât de puțin timp – ca mine pentru Angela –, dar a fost mereu o parte din mine de atunci încoace, copilul meu fantomă.

A trebuit să mai aștept o săptămână ca să aflu ce avea să facă poliția. Inspectorul Sinclair însuși a fost cel care a sunat. A spus că voi fi înștiințată oficial, dar voia să-mi spună că nu există dovezi că mi-aș fi vătămat copilul și recomandă să nu se ia vreo măsură. A spus că n-ar fi în interesul public să mă ancheteze după douăzeci și șapte de ani pentru măruntele delicte de a nu înregistra o naștere sau de a nu-l înștiința pe medicul legist. Am încercat

să-i mulţumesc, dar n-am fost în stare să rostesc cuvintele, aşa că Paul mi-a luat telefonul din mână şi i-a mulţumit el.

Părea că totul va fi în ordine, aşa cum spusese Paul.

Dar nu ne puteam lua rămas-bun cum se cuvine de la Katherine înainte de sfârşitul proceselor. Mai întâi al lui Jude. S-a terminat, de fapt, înainte să înceapă. S-a declarat vinovată, a fost un raport psihiatric care a stabilit că ea ştia că ceea ce face e greşit şi a urmat condamnarea la închisoare.

S-a uitat la mine pe când o duceau din sală, dar nu mai arăta ca Jude. Arăta ca o coajă uscată. Am dat din cap ca să arăt că am văzut.

Mi-a cerut să n-o vizitez la închisoare. Zicea că ar fi prea tulburător pentru amândouă. Aşa că doar îi scriu.

Apoi Will. O poveste de groază. A trebuit să se facă din nou teste ADN pe oscioarele fetiţei mele ca să se arate că Will Burnside este tatăl. Nu le-au vătămat, au spus cei de la poliţie când i-am întrebat. S-au purtat foarte blând cu mine şi cu ea.

Când am fost chemată ca martor, în cele din urmă, în ianuarie, îmi tremurau picioarele, dar voiam să fiu acolo. Ca să depun mărturie. Avocatul lui Will ne-a acuzat pe mine şi pe Barbara că am inventat toată povestea, a dezvăluit problemele mele de sănătate mintală, prefăcându-se grijuliu, şi a dat să se înţeleagă că suntem nişte târfe răzbunătoare. Mă rog, n-a folosit cuvintele astea, dar ştiam cu toţii ce vrea să spună.

— Sunt un om nevinovat, a zis Will când i-a venit rândul, declanşându-şi charisma de parcă ar fi fost un buton de pe telecomandă.

— Nu chiar nevinovat, a zis procurorul. Aţi recunoscut că aţi făcut sex cu un număr de femei, printre care şi foste studente.

Will nici n-a clipit.

— Au fost de acord, le-a spus celor din juriu, scoţându-şi ochelarii. Dar uneori femeile se agaţă de gâtul tău, după care fac plângeri dacă nu le răspunzi la scrisori sau nu mai ţii legătura cu ele.

— Dar unele erau fete, domnule profesor Burnside, nu femei, nu-i aşa? a zis procurorul. Domnişoara Massingham avea paisprezece ani, nu?

Nu putea să nege. Katherine îşi spusese povestea.

— Cele cu care am făcut sex o doreau, a zis şi a încercat să prindă privirea juraţilor. Mă implorau s-o fac.

— E greu să implori, domnule profesor, dacă eşti drogat, a zis procurorul.

— Erau alte timpuri atunci. Se făcea mult mai mult sex. Experimente cu drogurile, a zis Will.

Dar trebuie să fi ştiut că pierdea bătălia. Juriul nu ştia, dar Alastair Soames îşi recunoscuse deja rolul şi le dăduse detectivilor toate informaţiile despre felul în care folosiseră Rohypnolul. Prietenul care le făcea rost de el

plecase de mult de pe lume, mi-a spus inspectorul Sinclair. O supradoză accidentală. Păi, cum îţi aşterni…

Când juriul s-a retras, cauţiunea lui Will a fost revocată şi a fost dus în celulele de la subsolul tribunalului ca să aştepte verdictul. Era semn rău. Când s-a întors l-a auzit pe primul jurat pronunţând cuvântul „vinovat" iar şi iar, şi condamnarea pe viaţă a amuţit toată lumea, dar el mi-a aruncat o privire când ne-am ridicat ca să iasă judecătorul. O privire plină de ură.

Eu m-am mulţumit să privesc în altă parte. El nu mai însemna nimic pentru mine.

86. Luni, 1 aprilie 2013

EMMA

Eram trei dintre noi la înmormântare. Eu, Angela şi Kate. Asta dorisem. Paul şi tata, Nick, ne aşteptau acasă.

Directorul casei de pompe funebre m-a ajutat să aleg un sicriu pentru copil. Copilul meu. Un sicriu micuţ, din împletitură de salcie, cu o placă simplă pe care scria Katherine Massingham.

Hotărâsem să fac totul cum se cuvine, dar nu suportam gândul s-o aşez iar în pământul rece. Angela a propus crematoriul şi împrăştierea cenuşii. Îmi plăcea ideea ca ea să fie purtată de vânt şi am discutat să o ducem pe coastă – în Dorset, ne-am gândit – când se va fi terminat totul.

Ne-am ţinut de mâini în vreme ce ne aşteptam rândul la crematoriu. Înaintea noastră era o înmormântare fastuoasă, cu flori şi antreprenori de pompe funebre cu joben şi frac, ca la nuntă.

Nu dorisem un dric – ar fi fost o călătorie prea singuratică pentru micuţa mea –, aşa că antreprenorul a adus-o cu maşina şi mi-a pus-o cu grijă în braţe. Nu cântărea aproape nimic, şi m-am pomenit imediat înapoi în grădina noastră, cu sacoşa în mână, ţinută departe de mine, de parcă ar fi fost otrăvitoare. Azi se împlineau douăzeci şi şapte de ani. Demult, dar era ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

Bărbatul cu jobenul pus sub braţ a păşit înainte şi l-am urmat în capelă, mama şi cu mine, ducându-mi copilul în braţe pentru ultima oară.

MULŢUMIRI

Soţului meu, Gary, copiilor, Tom şi Lucy, şi părinţilor mei, David şi Jeanne, pentru încurajarea şi iubirea lor; surorii mele, Jo Wright, şi prietenelor Rachel Bletchly şi Jane McGuin, care au ascultat, au citit şi m-au încurajat.

Experţilor mei: Colin Sutton, pentru inestimabilă călăuzire şi umor în chestiunile legate de poliţie; dr. James Walker, legist independent expert în ADN şi fratelui meu, Jonathan Thurlow, care m-a împiedicat să fac o gafă fotbalistică monumentală.

Minunatului meu agent şi mentor, Madeleine Milburn, pentru sfătuirea calmă şi, din când în când, foarte necesarele pahare de şampanie.

Şi mulţumiri speciale redactorilor mei străluciţi de la Transworld şi NAL/Penguin Random House. Publicarea romanului *Copilul* n-a fost lipsită de peripeţii, iar Frankie Gray şi Danielle Perez m-au îmboldit, mi-au şters fruntea de sudoare şi mi-au stat alături în timpul naşterii celui de-al doilea copil dificil – vreau să zic carte.

virtual-project.eu